ДЕЙВИД БАЛДАЧИ
НЕВИННИТЕ

Част 1 от „Уил Роби“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2013

chitanka.info

На моя редактор и приятел Мич Хофман

БЛАГОДАРНОСТИ

На Майкъл — твоят изключителен ентусиазъм относно тази книга означава много за мен.

На Дейвид Йънг, Джейми Рааб, Еми Баталия, Дженифър Романело, Том Мейсиаг, Марта Отис, Крис Барба, Карън Торес, Антъни Гоф, Линдзи Роуз, Боб Кастило, Мишел Макгонигъл и всички от издателство „Гранд Сентръл“, които ме подкрепят всекидневно.

На Арън и Арлийн Прийст, Луси Чайлдс Бейкър, Лиса Ербах Ванс, Никол Джеймс, Франсис Милър и Джон Ричмънд — най-добрите литературни агенти, които един писател може да има.

На Мая Томас, която продължава да проправя пътя на електронните книги.

На Антъни Форбс Уотсън, Джеръми Травейтън, Мария Рейт, Триша Джаксън, Кейти Джеймс, Ейми Рош, Беки Айкин, Лий Дибъл, Софи Портас, Стюарт Дуайър, Ана Бонд и Матю Хейс от „Пан Макмилан“ за това, че ме изстреляхте на върха във Великобритания.

На Рон Макларти и Орла Касиди за страхотната аудио книга.

На Стивън Маат от издателство „Бруна“ в Холандия.

На Боб Шуле — за твоето приятелство, подкрепа и редакторски талант.

На победителите в благотворителния търг: Джейн Уинд, Гейбриъл Сигъл, Елизабет и Брук ван Бойрън, Даяна Джордисън, Шерил Косман и Мишел Коен. Надявам се, че героите, носещи имената ви, са ви харесали.

На Кристен, Наташа и Ерин — без вас съм загубен.

И на последно място, но не по важност — на Роланд Отуел, който отново свърши чудесна редакторска работа.

1

Уил Роби внимателно беше огледал всеки от пътниците на краткия полет от Дъблин до Единбург и бе категоричен, че шестнайсет от тях са шотландци, които се прибират у дома, а останалите петдесет и трима са туристи.

Роби не беше нито шотландец, нито турист.

Полетът трая четирийсет и седем минути, през които самолетът прекоси Ирландско море и голяма част от Шотландия. Пътуването с такси от летището отне още петнайсет минути от живота му. Той не отседна нито в „Балморал“, нито в „Скотсман“, нито в който и да било друг от прочутите хотели на древния град. Нае стая на третия етаж в сграда със занемарена фасада, до която се стигаше след девет минути изкачване към историческия център. Плати в брой за една нощувка, взе ключа и отнесе малкия си сак в скромната стая. Пружината на леглото изскърца под тежестта на тялото му и хлътна с десетина сантиметра. Скърцането и хлътването бяха неизбежни при тази ниска цена.

Роби беше висок метър и осемдесет и пет и тежеше малко повече от осемдесет килограма. Беше със стегната мускулатура и разчиташе повече на бързината и издръжливостта си, отколкото на грубата сила. Преди време му бяха счупили носа, защото допусна една грешка. Не направи опит да възстанови първоначалния му вид, може би защото не искаше да забравя грешката. Заради същия инцидент имаше и един изкуствен кътник. Косата му беше черна и гъста, но Роби я предпочиташе къса, едва със сантиметър по-дълга от стандартната за морските пехотинци прическа. Имаше изразителни черти, които обаче не се набиваха на очи, тъй като той избягваше зрителен контакт с когото и да било.

Татуировките му бяха две — на ръката и на гърба. Първата изобразяваше зъб на бяла акула, а втората беше яркочервена и приличаше на светкавица. Причината за появата им бяха зле зараснали белези, но и двете татуировки бяха важни за него. Увредената кожа се

оказа сериозно предизвикателство за художника, ала в крайна сметка той успя да се справи, при това повече от задоволително.

Роби беше трийсет и девет годишен. Или по-скоро на четирийсет, които навършваше на другия ден. Появата му в Шотландия не беше свързана с празнуване на юбилея. Идваше тук по работа. Работата и пътуванията му запълваха горе-долу половината от всичките триста шейсет и пет дни на всяка календарна година.

Той огледа стаята. Малка, лишена от лукс, но с достатъчно удобства, най-важното от които беше стратегическото й местоположение. Роби не се нуждаеше от много. Притежаваше малко вещи, а изискванията му бяха повече от скромни.

Стана от леглото, пристъпи към прозореца и притисна лице в хладното стъкло. Както обикновено в Шотландия небето беше мрачно. Жителите на Единбург посрещаха всеки слънчев ден с благодарност и немалка доза учудване.

Някъде вляво, макар да не се виждаше от прозореца, се намираше дворецът „Холируд“, официалната резиденция на кралицата. Далече вдясно беше Единбургският замък, който Роби също не можеше да види от тук.

Погледна часовника си. Разполагаше с цели осем часа. Вътрешният му часовник го накара да се събуди няколко часа по-късно. Напусна хотелската стая и пое нагоре по Принсес Стрийт. Подмина величествения хотел „Балморал“, разположен в центъра на града.

Поръча си лека вечеря и вода, пренебрегвайки различните марки тъмна бира, изписани на таблото над бара. Докато се хранеше, наблюдаваше изпълнението на някакъв фокусник, който жонглираше с касапски ножове върху седалката на велосипед с едно колело и същевременно разказваше на своите зрители забавни истории със силен шотландски акцент. След известно време се появи още един уличен артист, облечен като Невидимия. Той канеше минувачите да се снимат с него срещу скромната сума от две лири.

След като се нахрани, Роби излезе навън и се насочи към Единбургския замък, който се виждаше в далечината. Беше огромна и здрава крепост, превземана през вековете с хитрост, но никога със сила.

Той се изкачи до върха на замъка и зарея поглед над шотландската столица, над която се трупаха мрачни облаци. Погали едно стоманено оръдие, което никога повече нямаше да гръмне. Обърна се към старото пристанище на Единбург, където от векове се товареха и разтоварваха кораби от цял свят. Протегна се и лявото му рамо пропука.

Четирийсет години, които щеше да навърши утре. Ако оцелееше до утре.

Роби погледна часовника си. Оставаха още три часа.

Той напусна замъка и заслиза по една от страничните улички. Внезапен студен порой го принуди да се скрие под навеса на някакво заведение, където изпи чаша кафе. Малко по-късно подмина табела, подканяща пълнолетните туристи да се включат в среднощната обиколка на единбургските подземия, населени с призраци и таласъми. Решителният час наближаваше. Роби помнеше наизуст всяка крачка, която му предстоеше да направи.

За да оживее. Надяваше се всичко да бъде наред. Уил Роби не искаше да умре в Единбург.

Малко по-късно се размина с някакъв мъж, който му кимна леко. Почти незабележимо помръдване на главата, нищо повече. После мъжът изчезна, а Роби хлътна във входа, от който беше излязъл той. Заключи вратата след себе си и ускори крачка по каменната настилка. Обувките му бяха с гумени подметки и не издаваха никакъв шум. След двеста метра имаше друга врата. Той я отвори и посегна към старото монашеско наметало, окачено на пирон на стената. Облече го и нахлупи качулката. Тук имаше и други неща, предназначени за него. Всичките от първа необходимост.

Ръкавици. Прибор за нощно виждане. Миниатюрен касетофон. Пистолет „Глок“ със заглушител. Нож.

Остана на място, поглеждайки часовника си на всеки пет минути. Той беше синхронизиран до секунда с часовника на един друг човек.

После Роби отвори поредната врата и продължи напред. След известно време стигна до метална решетка в пода, отмести я и се спусна по забитите в камъка железни стъпенки. Не след дълго стигна дъното и пое наляво, броейки крачките си. Единбург остана над него. Главно „новата“ му част.

Намираше се в подземията на града, обект на няколко туристически маршрута за среща с призраци. Някои от тях включваха тунелите под Южния мост и подземните улички на лабиринта „Мери Кинг“. Придвижваше се из сумрачните тунели, изградени от камък и тухли. Приборът за нощно виждане беше много качествен и всичко изпъкваше ясно. По стените имаше електрически крушки, окачени на приблизително равно разстояние. Но въпреки това подземията тънеха в мрак.

Струваше му се, че чува гласовете на мъртвите. Според местните легенди голямата чумна епидемия през XVII в. поразила най-силно бедните квартали на Единбург, особено лабиринта „Мери Кинг“. Градските власти решили да изолират жителите на най-засегнатите райони, като ги оградят с висока стена. Роби не знаеше дали това отговаря на истината, но не би се учудил, ако някогашните управници са постъпили именно така. Това бе един от начините, по които цивилизацията се е справяла със заплахите, независимо дали са били реални или не. Зазиждат една група хора, за да спасят друга. Ние срещу тях. Оцеляват само най-силните. Ти умираш, за да живея аз.

Той погледна часовника си. Още десет минути. Забави крачка, за да пристигне точно на секундата. За всеки случай.

Чу ги, преди да ги види. Петима, без да се брои екскурзоводът. Мишената и антуражът. Всичките въоръжени и готови за всякакви изненади. Антуражът знаеше, че това е перфектното място за засада. И със сигурност имаше право. Мъжът бе постъпил глупаво, приемайки да се спусне в катакомбите. Много глупаво. Морковът трябва да беше много голям. И много съблазнителен.

Но въпреки това постъпката му си беше чиста глупост. Може би не бе имал друг избор. Роби неволно се запита колко опасен може да се окаже този човек. Но това не беше негова работа.

Оставаха му точно четири минути.

2

След поредния подземен завой Роби дочу гласа на екскурзовода, който засипваше клиентите си с наизустени истории за таласъми и призраци, разказвани с мистериозен глас. Мелодрамата продава, помисли си Роби. Но на практика всичко, което щеше да се случи тази вечер, зависеше именно от уникалността на този глас.

Предстоеше завой надясно. Туристите вече се насочваха в тази посока. Роби също, макар и от противоположната страна. Синхронът беше пълен, без възможност за грешки.

Той започна да брои крачките си. Беше наясно, че и екскурзоводът брои своите. Дори бяха тренирали за пълното им уеднаквяване. След седем крачки екскурзоводът, чиято фигура беше копие на фигурата на Роби и загърната в същото наметало, се показа иззад завоя, на около пет крачки пред групата. Държеше фенерче — предмет, който Роби нямаше как да дублира, тъй като ръцете му задължително трябваше да бъдат свободни. Екскурзоводът се обърна наляво и се мушна в тесния процеп, издълбан в стената, който водеше към друго помещение с друг изход.

Роби се завъртя и светкавично зае мястото му начело на групата, която всеки момент щеше да излезе от завоя. Ръката му се плъзна надолу и включи касетофона, закачен на колана под наметалото. Мистериозният глас на екскурзовода изпълни тунела, продължавайки историята от мястото, на което беше направил кратка пауза преди завоя.

Роби мразеше да бъде с гръб към когото и да било, но в случая това беше единствената възможност за реализацията на плана. Хората зад него имаха фенерчета и иначе несъмнено щяха да забележат промяната — най-вече факта, че не говори и носи прибор за нощно виждане. Гласът продължаваше драматичния си монолог, а Роби пое напред. Постепенно забави крачка и групата започна да го настига. Фенерчетата им осветиха гърба му. Той чуваше дишането им и

усещаше миризмата им. Потта, одеколона и чесъна в храната, която бяха приели. Последната храна в живота им.

Или в моя, в зависимост от развоя на нещата.

Времето изтече и той се обърна. Ножът му потъна дълбоко в корема на първия мъж, който се свлече на пода и направи опит да удържи с шепи срязаните си органи. Вторият получи куршум в лицето. Заради заглушителя изстрелът прозвуча като силна плесница. Звукът отекна между каменните стени и се смеси със стоновете на умиращите.

Другите реагираха, но веднага си пролича, че не са професионалисти. Бяха хищници, които нападат слабите и зле подготвените си жертви. Роби обаче не беше сред тях. Бяха останали трима, но само двама представляваха заплаха.

Ножът му изсвистя във въздуха и се заби в гърдите на третия. Той рухна като подкосен с разсечено сърце. Човекът зад него стреля, но Роби вече беше сграбчил поредната си жертва, използвайки тялото й като щит. Куршумът се заби в каменната стена. Част от него остана там, а друга рикошира и звучно се удари в насрещната. Онзи продължаваше да натиска спусъка, но адреналинът му пречеше да стабилизира стойката си и да произведе точен изстрел. Миг по-късно пълнителят се изпразни, а тунелът се изпълни с дим. Един от куршумите попадна в главата на първия мъж, но той вече беше мъртъв от огромната кръвозагуба. Петият се просна на каменния под с длани на тила.

Роби видя всичко това, приклекна и пусна един куршум в главата на четвъртия. Така ги беше кръстил. Числа вместо имена. Напълно безлични. И по-лесни за убиване.

Остана само номер пет. Този мъж беше единствената причина за появата на Уил Роби в Единбург. Останалите загинаха поради присъствието си там. Смъртта им беше безсмислена, но неизбежна.

Номер пет се изправи и отстъпи крачка назад. Роби направи същото. Мъжът не беше въоръжен. Явно го беше сметнал за излишно и сега съжаляваше. Започна да плаче и да се моли. Обеща да плати. Сума без ограничения. Премина към заплахи в момента, в който дулото се насочи в главата му. Какво ще направи с Роби и семейството му, каква болка ще му причини.

Но Роби дори не го чу. Отдавна се беше наслушал на подобни заплахи. Стреля два пъти. В лявата и в дясната половина на мозъка. Сто процента фатални изстрели. Както винаги.

Номер пет се строполи на каменния под. С последния дъх от устата му излетя ругатня, която никой не чу. Роби се обърна и се шмугна в процепа, който беше използвал екскурзоводът.

Шотландия не го уби. И той й беше благодарен.

Убийството на петима души изобщо не се отрази на съня на Роби. Той се събуди в шест сутринта и отиде да закуси в кафенето зад ъгъла.

После тръгна пеша към гара „Уейвърли“, която се намираше в непосредствена близост до хотел „Балморал“. Качи се на влака за Лондон. След малко повече от четири часа пристигна на „Кингс Крос“, откъдето взе такси за „Хийтроу“. Полет 777 на „Британиш Еъруейс“ излетя в ранния следобед. Седем часа по-късно при лек попътен вятър машината се приземи на летище „Дълес“. В Шотландия беше облачно и хладно, но Вирджиния го посрещна със сухо и топло време. Слънцето беше увиснало над хоризонта далече на запад. Небето бързо се заоблачаваше, но буря нямаше да има, защото липсваше влага. На майката природа не й оставаше нищо друго, освен да изглежда застрашително.

Колата го чакаше близо до терминала. Черен джип с правителствени номера, без отличителни знаци. Роби влезе, щракна колана и вдигна последния брой на „Уошингтън Поуст“ който лежеше на седалката. Шофьорът потегли мълчаливо, без да чака инструкции. Очевидно знаеше къде отива. Трафикът по скоростната магистрала „Дълес“ беше изненадващо слаб.

Телефонът му започна да вибрира. На дисплея беше изписана една-единствена дума. *Поздравления*. Прибра апарата обратно в джоба на якето си. Имаше чувството, че думата „поздравления“ не е особено подходяща. Също като „благодаря“. Роби изобщо не знаеше коя е подходящата дума след убийството на петима души. Може би нямаше такава. В подобни случаи най-уместно бе мълчанието.

Пристигна в сградата, която се намираше малко встрани от Чейн Бридж Роуд в Северна Вирджиния. Доклад не се предвиждаше. Нито

устен, нито писмен. Никой не можеше да представи какъвто и да било документ, в случай че се стигнеше до разследване. Но ако нещата се объркаха, Роби нямаше да може да разчита на официална подкрепа.

Той се насочи към един кабинет, който не беше негов, но понякога го използваше. Въпреки късния час хората бяха на работните си места. Никой не го погледна, никой не го заговори. Те нямаха представа с какво се занимава, но знаеха, че не бива да контактуват с него.

Роби седна зад едно бюро, включи компютъра и изпрати няколко имейла. После се извърна към прозореца, който всъщност не беше прозорец, а правоъгълник с изкуствена слънчева светлина. Защото истинският прозорец е дупка, през която може да се промъкне някой.

Час по-късно в кабинета се появи закръглен мъж с бледа кожа и измачкан костюм. Не се поздравиха. Закръгленият постави една флашка на бюрото, после се обърна и излезе. Роби сведе поглед към сребристия предмет. Поредната задача. Напоследък задачите се редуваха една след друга без никаква пауза.

Той пъхна флашката в джоба си и напусна кабинета. Този път шофираше лично. Колата беше ауди, което го чакаше в съседния гараж. Отпусна се на седалката и веднага се почувства по-удобно. Това беше собствената му кола, имаше я от четири години. Насочи я към изхода. Дежурният на бариерата също не го погледна. Роби се почувства като Невидимия на улицата в Единбург.

Излезе на шосето, превключи скоростите и натисна газта. Телефонът му отново започна да вибрира. На екрана пишеше: *Честит рожден ден*. Това не го накара да се усмихне. Не го накара да направи нищо друго, освен да хвърли апарата на седалката до себе си и да увеличи скоростта.

Нямаше да има торта и свещи.

Роби се замисли за събитията, които се бяха разиграли в подземията на Единбург. Четирима от убитите мъже бяха телохранители — корави и жестоки типове, ликвидирали през последните пет години най-малко петдесет човека, включително и деца. Петият с двете дупки в главата беше Карлос Ривера. Трафикант на хероин и бели робини, шеметно богат, отскочил до Шотландия като турист. Но Роби знаеше истинската причина за посещението му — среща на високо равнище с един известен руски гангстер, с когото

трябваше да договори съвместна дейност. Дори престъпниците имаха слабост към глобализацията.

Роби беше получил заповед да ликвидира Ривера, но не заради обичайния му бизнес, свързан с контрабандата на дрога и женска плът. Смъртната му присъда беше издадена от правителството на Съединените щати, чиито специални служби бяха разкрили плановете му за организиране на държавен преврат в Мексико с подкрепата на генерали и други високопоставени офицери в мексиканската армия. Бъдещото правителство нямало никакви намерения да поддържа приятелски отношения със САЩ, което бе недопустимо. На практика срещата с руския престъпен бос беше примамка. В действителност нямаше никаква среща, никакъв престъпен бос. Прегрешилите мексикански генерали също бяха мъртви, ликвидирани от хора като Роби.

Когато най-после пристигна у дома, той предприе двучасова разходка по тъмните улици. Стигна до реката и известно време стоя там, загледан във фаровете на колите покрай отсрещния бряг, които прорязваха мрака. По спокойните води на Потомак бавно се плъзна полицейски катер.

Роби вдигна глава към безлунното небе, което приличаше на торта без свещи.

Честит рожден ден.

3

Минаваше три след полунощ.

Уил Роби беше буден от два часа. Мисията, която получи чрез флашката, щеше да го отведе доста по-далече от Единбург. Мишената беше още един добре охраняван мъж, притежаващ повече пари, отколкото морал. Роби работеше по тази мисия вече близо месец. Детайлите нямаха край, а маржът на допустимата грешка — още по-малък от случая „Ривера“. Подготовката беше трудна и му се отразяваше зле. Изгуби съня си, престана да се храни нормално.

В момента се опитваше да релаксира. Седеше в малката кухня на апартамента си, който се намираше в престижен квартал сред множество величествени сгради. Но блокът му не беше част от тях. Беше стар, с невзрачна архитектура, шумни водопроводни тръби, странни миризми и лепкави мокети. Обитателите му бяха обикновени хора, повечето от тях в началото на жизнения си път. Сутрин излизаха рано, бързайки да заемат местата си в адвокатските кантори, счетоводните фирми и инвестиционните дружества, които изобилстваха в този град.

Част от съседите му предпочитаха обществения транспорт, най-често метрото и автобусите, други използваха велосипеди или просто се придвижваха пеша до големите правителствени сгради, в които се помещаваха институции като ФБР, данъчната администрация и Федералния резерв.

Роби не познаваше никой от съседите си, въпреки че ги срещаше редовно. Но разполагаше с информация за всички. Това бяха затворени, отдадени на кариерата си хора, заредени с амбиция. Също като него. Той упорито се подготвяше за поредната мисия и се потеше над детайлите, защото това беше единственият начин да оцелее.

Стана и пристъпи към прозореца. По пустото улично платно се плъзна самотна кола. Вече дванайсет години Роби пътуваше по света. И винаги някой умираше там, където отидеше той. Отдавна не

помнеше имената на хората, чийто живот бе отнел. Те не означаваха нищо за него — нито в момента, в който ги убиваше, нито по-късно.

Предшественикът му в тайната организация, за която работеше, беше действал в изключително напрегнато време. Шейн Конърс беше ликвидирал трийсет процента повече мишени от Роби за същия период, но въпреки това бе намирал време да споделя опита си с човека, който щеше да го замести. След „пенсионирането“ си получи една спокойна позиция в организацията, свързана предимно с работа на бюро. През последните пет-шест години Роби не поддържаше почти никакви контакти с Конърс, но той си остана сред малкото хора, към които изпитваше истинско уважение. Споменът за него го накара да се замисли и за собственото си оттегляне. Още няколко години и то щеше да стане факт.

Ако оцелея.

Това беше работа за млади хора. Нещо като игра. Макар и само на четирийсет, Роби беше наясно, че не може да изкара още много години. Уменията му неизбежно щяха да отслабнат и някоя от мишените рано или късно щеше да се окаже по-добра от него. Което означаваше, че ще умре.

Мислите му отново се върнаха към Шейн Конърс, седнал зад бюрото си. Това също беше смърт, макар и с друго име.

Роби пристъпи към входната врата и залепи око за шпионката. Не познаваше лично никой от съседите си, но това не му пречеше да проявява любопитство към тях. *Голямо* любопитство. И напълно обяснимо. Тези хора водеха *нормален* живот. За разлика от него.

Наблюдението на тяхното всекидневие беше единственият начин да поддържа връзка с действителността. В един момент дори беше изкушен да се сближи с някой от тях. Това не само щеше да му помогне да се слее с тълпата, но вероятно щеше да го подготви и за деня, в който щеше да напусне сегашната си работа и да се опита да води някакъв по-нормален живот.

После, както обикновено, мислите му отново се върнаха към предстоящата мисия. Още едно пътуване. Още едно убийство. Щеше да бъде трудно. Ала всичките му мисии бяха такива. Лесно можеше да загине. Както винаги.

Роби си даваше сметка, че е доста странно да изживееш живота си по подобен начин. Но това беше *неговият* начин.

4

Днес Коста дел Сол напълно оправдаваше името си.

Роби носеше сламена шапка с тясна периферия, бяла тениска, синьо яке, избелели дънки и сандали. Тридневна брада покриваше загорялото му лице. Изглеждаше като човек, който се наслаждава на ваканцията си.

Насочи се към огромния ферибот, с който щеше да прекоси Гибралтарския проток. Гледаше внушителните планински масиви покрай назъбената брегова линия от испанска страна. Високата скала сред сините води на Средиземно море беше наистина смайваща. Той я съзерцава няколко минути, а след това й обърна гръб и я забрави, защото съзнанието му беше ангажирано с други мисли.

Скоростният ферибот пое към Мароко. Поклащаше се като метроном, докато се отдалечаваше от пристанището на Тарифа по посока Танжер. Не след дълго излезе в открити води и увеличи скоростта. Клатушкането намаля. Огромният търбух на ферибота беше пълен с леки коли, автобуси и трактори с ремаркета, а многобройните му палуби бяха претъпкани с пътници, които ядяха и пиеха, играеха на видеоигри под брезентовите навеси или купуваха огромни количества цигари и парфюми от безмитните магазини на борда.

Роби се настани на мястото си, наслаждавайки се на гледката. Или се преструваше, че го прави. В тази част широчината на протока беше едва четиринайсет километра и пътуването щеше да продължи около четирийсет минути. Недостатъчно време за сериозен размисъл. Той го използва да огледа пътниците. Повечето от тях бяха туристи, които много държаха да се похвалят на близките си, че са били в Африка. Но Роби беше наясно, че Мароко няма почти нищо общо с представите за Африка.

Той напусна ферибота на пристанището в Танжер, претъпкано с автобуси, таксита и шумни екскурзоводи. Заобиколи ги и тръгна из града пеша. Скоро навлезе в центъра, където беше обсаден от амбулантни търговци, просяци и съдържатели на магазинчета.

Дрипави хлапета дърпаха дрехите му и искаха милостиня. Той продължи напред, гледайки в краката си.

Озова се на оживен пазар за подправки. В един момент за малко не настъпи някаква възрастна жена, която изглеждаше заспала на улицата, притиснала към гърдите си няколко самуна хляб. Очевидно единствената стока, която предлага за продажба, помисли си Роби. Дрехите й бяха мръсни също като кожата й. Беше подпухнала по онзи особен начин, който се дължи на продължително недохранване. Наведе се и пусна няколко монети в шепата й. Съсухрените й пръсти мигом ги стиснаха.

Жената му благодари на родния си език, а той каза „моля“ на своя. Но това не им попречи да се разберат.

Роби продължи напред, ускорявайки крачка. От време на време се натъкваше на стъпала, които вземаше по две-три наведнъж. Мина покрай някакви укротители на змии, които премятаха екзотично оцветени влечуги с извадени зъби около раменете на загорели туристи и отказваха да ги махнат от там, преди да получат пет евро.

Целта на разходката му беше една стая над ресторант, който обещаваше автентична местна кухня, но на практика беше обикновен капан за туристи. Храната беше съвсем обикновена, бирата топла, а обслужването — немарливо. Екскурзоводите спираха автобусите с туристи пред заведението, а след това изчезваха, за да хапнат другаде, вероятно по-евтина и по-качествена храна.

Роби пое нагоре по стълбите, отключи стаята с предварително получения ключ и побърза да заключи след себе си. Огледа се. Легло, стол, прозорец. Всичко, от което се нуждаеше. Той хвърли шапката си на леглото, надникна през прозореца и погледна часовника си. Единайсет сутринта местно време.

Флашката отдавна беше унищожена. Планът за действие беше готов до последната подробност, а съставните му части бяха отрепетирани в тренировъчния център в Щатите, който предлагаше точно копие на реалната обстановка. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Най-трудната част от цялата операция.

Седна на леглото и започна да разтрива врата си, за да прогони натрупаната умора по време на дългото пътуване със самолет и кораб. Този път мишената не беше идиот като Ривера. Беше предпазлив човек с професионална охрана, която едва ли щеше да прибегне до

безразборна стрелба. Нещата положително щяха да бъдат по-трудни. Много по-трудни.

Роби не носеше нищо със себе си, тъй като, преди да се качи на ферибота, трябваше да премине през митническа проверка. Пренасянето на нелегално оръжие би означавало сериозни проблеми с испанските власти. Но в Танжер го чакаше всичко, от което се нуждаеше.

Той съблече якето си и се излегна. Горещият въздух, който проникваше отвън, бързо го унесе. Затвори очи с ясното съзнание, че ще ги отвори точно четири часа по-късно. Уличният шум се стопи и Роби потъна в дълбок сън. Събуди се след четири часа и веднага установи, че температурата е достигнала максимума си. Избърса потта от лицето си и отиде да надникне през прозореца. Огромни туристически автобуси пълзяха по тесните улички, абсолютно непригодни за толкова големи и тромави транспортни средства. Тротоарите бяха задръстени от местни хора и туристи.

Роби изчака още един час, след което напусна стаята. Излезе на улицата, направи последните си изчисления и пое на изток. За броени секунди потъна в блъсканицата и шумотевицата на древния град. Възнамеряваше да прибере това, което му трябва, а след това да продължи. Всички неща, необходими за мисията. Но нищо повече. Беше ходил в трийсет и седем страни по света, без да си купи дори дребен сувенир.

След още седем часа вече беше тъмно. Роби наближи големия обект откъм запад. Беше преметнал през рамо чанта с твърди стени и раничка с вода, бурканче за уриниране и малко провизии. Щеше да остане тук три денонощия, или седемдесет и два часа. Огледа се, поемайки с пълни гърди въздуха на Третия свят — натежал от влага, обещаващ скорошен дъжд. Това изобщо не го тревожеше, защото акцията щеше да бъде проведена на закрито.

Роби погледна часовника си в момента, в който долови някакво боботене. Обърна се и зае позиция зад купчина празни варели. Камионът го подмина и спря. Той го настигна с три скока, пъхна се под каросерията и се вкопчи в шасито. Камионът потегли, после отново спря. Разнесе се пронизително стържене на метал в метал. Шофьорът рязко натисна газта и Роби за малко не падна. След петнайсет метра камионът отново спря. Отвориха се врати, крака изтропаха на цимента.

После вратите се затръшнаха с оглушителен трясък, а тежките катинари изщракаха. Възцари се тишина, нарушавана единствено от стъпките на охраната, която щеше да обикаля периметъра най-малко три денонощия, без никакви отклонения.

Изчислил времето до последната секунда, Роби изскочи изпод камиона и бързо се изправи. Стъпките му заглъхнаха в мига, в който щракането на тежките катинари престана. Технически погледнато, обектът беше затворен и обезопасен. Роби току-що се беше възползвал от единствения шанс да проникне в него. Първата част на мисията приключи успешно. Сега му предстоеше надпревара с времето.

Той се изкачи по колоната и се вкопчи в носещата греда. Увисна на нея, изчака люшкането да престане и започна да мести ръце по посока на предварително избраното място. Спря на метър от него, залюля се и скочи. Приземи се почти безшумно на металния под, а след това се плъзна към най-тъмния ъгъл на конструкцията, отстоящ на около двайсет и пет метра от него. Придвижваше се бързо и успя да спести около пет секунди.

После осветлението изгасна и се включи алармата. Вътрешността на помещението беше насечена от невидими за невъоръженото око енергийни лъчи, които бяха готови да задействат сирените и при най-лекото докосване от жив организъм. Според инструкциите на охраната евентуалните нарушители се екзекутираха незабавно. Просто мястото беше такова. Специално.

Роби легна по гръб и насочи поглед в тавана. Предстоеше му да прекара тук три денонощия, или седемдесет и два часа. Изпита чувството, че цялото му съществуване се превръща в едно непрекъснато броене.

5

Часът удари.

Коленете докоснаха молитвените килимчета. Главите се обърнаха на изток, а след това се сведоха към коленете. Устите се отвориха и заредиха протяжна молитва.

Мека се намираше на четири хиляди и шестстотин километра, или на пет часа път със самолет. Но за хората върху килимчетата тя беше много по-близо.

Молитвите бяха изречени, религиозните обреди — изпълнени. Килимчетата бяха навити на руло и прибрани, Аллах също отиде назад в съзнанието на своите последователи.

Все още беше рано за хранене, но не и за пиене. В Танжер имаше достатъчно заведения за утоляване на жаждата. Както за мюсюлманите, така и за всички останали.

Двете дузини мъже се насочиха към едно от тях, но не пеша, а с помощта на кортеж от четири хамъра, бронирани според стандартите на американската армия. Това означаваше сигурна защита срещу куршуми от всякакъв калибър и повечето ракетни снаряди. Подобно на туристическите автобуси, тези превозни средства изглеждаха твърде големи за тесните улички. Главният човек пътуваше в третия хамър, надеждно покрит отпред и отзад.

Името му беше Халид бин Талал. Той беше саудитски принц, братовчед на краля. Тази родствена връзка беше достатъчна, за да се радва на всеобщо уважение по всички кътчета на света, независимо дали бяха населени от мюсюлмани или християни.

Той рядко се появяваше в Танжер. Тази вечер беше тук по бизнес дела. Рано сутринта трябваше да излети обратно с частния си самолет, който струваше повече от сто милиона долара. Невъобразима сума за всеки обикновен човек, но едва един процент от личното му богатство. Официално саудитците бяха близки съюзници на Запада и най-вече на Съединените щати. Това съюзничество се крепеше на реките от петрол, които течаха на запад. Забързаният свят се нуждаеше от тях и

някои хора от пустинната страна, в която не растеше почти нищо, прекрасно се възползваха от този факт и трупаха играчки, чиято цена се измерваше с деветцифрени суми.

Специално този саудитски принц обаче не беше приятел на Запада и дълбоко ненавиждаше американците. Изразена публично, тази позиция спрямо единствената суперсила звучеше твърде сериозно.

Талал беше заподозрян в отвличане, изтезаване и убийство на четирима американски военнослужещи, които изчезнаха след посещение на някакъв лондонски клуб. За това деяние нямаше твърди доказателства и принцът остана ненаказан. Освен това го подозираха във финансиране на три терористични атаки в две суверенни държави, довели до смъртта на повече от сто души, сред които дузина американци. Но доказателства отново липсваха.

В крайна сметка името на принца влезе в един специален списък. Разчистването на сметките с него щеше да стане с пълната подкрепа на саудитското правителство, което възприе категоричното становище, че този човек е твърде опасен в амбициите си, за да продължи да живее.

Хората, с които Талал се срещна в Танжер, също не харесваха Запада и американците. Възгледите им бяха много близки до неговите. Те вярваха, че светът може да върви напред, без да се ръководи от раирания флаг с белите звезди. На срещата бяха обсъдени начините, по които можеше да се случи това — разбира се, в условията на дълбока секретност.

Грешката им беше, че допуснаха пробив във въпросната секретност.

В клуба се влизаше през блиндирана врата с електронна ключалка. Старши охранителят на Талал набра десетцифрения код, който се сменяше всеки ден. Дебелата стоманена врата с хидравлично задвижване бързо се затръшна след тях. Заведението беше със специални противовзривни стени, а вътре имаше въоръжена охрана. Твърде сериозни предпазни мерки предвид ограничения брой хора, които имаха достъп до това място.

Принцът и антуражът му се настаниха около голяма кръгла маса, монтирана на нещо като подиум от тиково дърво и скрита зад плътни завеси. Очите му непрекъснато шареха наоколо и не пропускаха нищо. Беше успял да оцелее след два атентата срещу него — единия,

организиран от негов братовчед, а другия от французите. Братовчедът умря; съдбата му сподели и един от най-добрите наемни убийци на френските тайни служби.

Талал не вярваше на никого. Беше убеден, че американците са по петите му, особено след провала на техните френски съюзници. Охранителите му бяха проверени и сигурни хора, които живееха в затворена група, без никакви контакти с външния свят. В близкото му обкръжение нямаше бели, чернокожи и латиноамериканци. Самият той винаги беше въоръжен и имаше славата на отличен стрелец. Никога не сваляше слънчевите очила с огледално покритие, чиито специални лещи му позволяваха да вижда много неща, неуловими за невъоръженото око. За свое голямо съжаление нямаше очи и на тила.

Пред масата се изправи сервитьор, който държеше в ръце само купчина колосани салфетки. Чашите и напитките бяха грижа на принца, като предпазна мярка срещу отравяне. Наля си два пръста джин „Бомбай Сапфир“ и допълни чашата с тоник. Отпи една глътка и се замисли за предстоящата среща. Беше се подготвил добре за всякакви изненади.

Не можеше да се справи единствено с уголемената си простата. Неприятност, пред която дори огромното му богатство беше безсилно. Просто нямаше как друг да пикае вместо него.

Хората му провериха тоалетната за евентуални взривни устройства и дебнещи врагове, а след това блокираха достъпа до нея. Един от тях почисти мивката и тоалетната чиния със специален антибактериален спрей, вероятно защото не се случваше всеки ден една обществена тоалетна да се използва от милиардер, при това член на кралско семейство.

Талал влезе в кабината, затвори след себе си и сложи резето, използвайки кърпичката си. Беше се освободил от традиционната дълга роба още преди да тръгне за срещата. В момента носеше костюм по поръчка, който струваше десет хиляди британски лири. Притежаваше още поне петдесет такива, но вече не си спомняше къде се намират, тъй като бяха разпръснати из многобройните му имоти по света. Никога в живота си не беше използвал услугите на гражданската авиация, включително и когато беше още младеж. Всичките му къщи разполагаха с добре обучена прислуга, а когато отсядаше в хотели — най-скъпите, разбира се, — обикновено наемаше цял етаж с

единствената цел да не среща простосмъртни по коридорите. Навсякъде се придвижваше с автомобилни кортежи или хеликоптери. Хората с неговите финансови възможности не обичаха да висят в задръстванията. Малцина можеха да си представят луксозния начин на живот, който водеше. Самият той приемаше това за нормално, защото дълбоко в себе си беше убеден, че е уникален човек, който няма нищо общо с останалите. Единствен на света.

Аз превъзхождам всички.

Но въпреки това беше принуден да разкопчае панталона си и да се облекчи като всеки мъж, независимо богат или беден. Стената над тоалетната беше надраскана с обичайните графити и цинизми и той отвратено отмести поглед. Даваше си сметка, че всички тези неща се дължат на западното влияние. В техния свят на жените беше позволено всичко — да шофират, да гласуват, да ходят на работа извън дома си и да се обличат като проститутки. И с това да допринасят за упадъка на света. Дори в собствената му страна се чуваха гласове за равноправие на жените, за правото им да гласуват и да се занимават с още куп неща, присъщи единствено на мъжете. За това беше виновен кралят, който беше изкуфял и още по-зле — марионетка на Запада.

Талал натисна лостчето за водата с върха на обувката си, закопча панталона си и отмести резето. После се изправи пред мивката и започна да си мие ръцете. От огледалото го гледаше петдесетгодишен мъж с шкембе и посивяла брада. Според класацията на списание „Форбс“ богатството му възлизаше на повече от дванайсет милиарда долара и го поставяше на шейсет и първо място в света. Това постижение се дължеше на умението му да инвестира приходите си от петрола в различни доходоносни начинания благодарение на своя бизнес нюх и международните си връзки. Точното му място в списъка на престижната класация беше между някакъв руски олигарх, успял с гангстерски методи да заграби значителни държавни активи след разпадането на Съветския съюз, и двайсет и няколко годишен цар на технологиите, чиято компания още не беше листвана на борсата.

Талал излезе от тоалетната и тръгна обратно към масата, заобиколен от своите гардове под формата на ромб, заимствана от американските тайни служби. Друга прилика беше присъствието на личния му лекар, който беше неотклонно до него по време на

пътуванията му. Защо да не следва примера на най-влиятелните хора в света?

Вътрешно беше убеден, че по нищо не отстъпва на американския президент и спокойно може да заеме мястото му на световен лидер. Разбира се, светът под негово ръководство съвсем нямаше да е толкова разкрепостен, особено що се отнасяше до жените.

Довършиха питиетата си и се насочиха към един от най-добрите местни ресторанти, запазен изцяло за спокойната вечеря на принца. След нея той отново облече робата си и потегли към частния си самолет, който го чакаше в хангара на малко, но добре охранявано летище извън града. Хамърите се плъзнаха през отворените врати на хангара и спряха непосредствено до огромния лайнер. За разлика от повечето самолети този беше боядисан изцяло в черно. Принцът обичаше този цвят. Намираше го за внушителен и мъжествен, излъчващ скрита заплаха.

Също като него.

Талал слезе от хамъра едва когато вратите на хангара се затвориха. По този начин нямаше как да се превърне в мишена за евентуалните снайперисти, скрити някъде наоколо. Започна да изкачва стълбичката. Когато стигна горния й край, вече беше леко задъхан.

Срещата щеше да се състои в самолета и щеше да продължи един час, ръководена лично от принца. През цялото време машината щеше да остане в хангара.

Халид бин Талал предпочиташе винаги да държи нещата под контрол.

Но това скоро щеше да се промени.

6

Двама охранители стояха до подвижната стълбичка. Останалата част от екипа се намираше в самолета, в непосредствена близост до охранявания обект. Вратата беше заключена. Пространство зад нея приличаше на банков трезор. Един много скъп трезор. Но и със слаби места, подобно на всички трезори.

Принцът седеше начело на масата в центъра на салона. Интериорът на луксозната машина беше изцяло по негов дизайн — близо седемстотин и петдесет квадратни метра мрамор и скъпо дърво, персийски килими, изящни картини и скулптури на отдавна мъртви световни майстори, на които можеше да се наслаждава на височина 12 000 метра при скорост осемстотин километра в час. Талал беше от хората, които харчат парите си, за да се наслаждават на живота.

Посетителите бяха двама: руснак и палестинец. Фактът, че са партньори, беше достатъчно необичаен, за да събуди любопитството му.

Разбира се, за това допринесе и тяхната оферта. Те твърдяха, че срещу подобаващо заплащане могат да осъществят акт, който би се сторил невъзможен на всеки здравомислещ човек, включително на принц Талал.

— Сигурни ли сте, че можете да го направите? — попита с явно недоверие той.

Руснакът кимна бавно. Беше огромен мъж с гъста брада и гладко избръснат черен, което му придаваше странно небалансиран вид.

— Според мнението на редица експерти това е абсолютно невъзможно — добави принцът. — Те твърдят, че не виждат смисъл дори да се експериментира в тази посока.

— Здравата верига се къса там, където е най-слабата й брънка — спокойно отвърна палестинецът.

Беше значително по-дребен от руснака, но с още по-гъста брада. Единият приличаше на крайцер, а другият на малък влекач, който го

изтегля в открито море. Може би защото веднага ставаше ясно, че водещият партньор е именно по-дребният мъж.

— А коя е най-слабата брънка?

— Наш човек, който заема позиция непосредствено до онзи, който представлява интерес за вас.

— Не мисля, че това е възможно — поклати глава принцът.

— Не само е възможно, но е факт.

— Добре, да приемем, че е така. Има ли достъп до оръжие?

— Позицията му позволява да получи достъп до това оръжие, което е необходимо.

— И вие твърдите, че става въпрос за ваш човек. Как така?

— Този детайл е без значение.

— За мен има значение. Този човек би трябвало да е готов на саможертва. Друг начин просто няма.

— Случаят е точно такъв — кимна палестинецът.

— Защо? Тези желания са нетипични за западняците.

— Не съм казал, че въпросното лице е западняк.

— Агент под прикритие?

— Нещо такова. Внедряването му е отнело десетилетия.

— Защо?

— Защо хората изобщо си поставят някакви цели? Когато вярваме в нещо, ние винаги се стремим да го постигнем.

Принцът се облегна назад. Лицето му издаваше неподправено любопитство.

— Плановете са готови — добави палестинецът. — Вероятно си давате сметка, че за тяхната реализация са нужни значителни средства. Засега нашият човек се радва на пълно доверие, но това може да се промени. Очи и уши има навсякъде. Колкото по-дълго изчакваме, толкова по-малки стават шансовете за успешна реализация на мисията.

Пръстите на принца погалиха фино резбованата маса и той извърна поглед към големия прозорец, заемащ мястото на обичайните илюминатори. Той също беше негова идея просто защото обичаше панорамните гледки.

Куршумът го улучи в челото и взриви мозъка му. Тялото на Талал се килна към облегалката на коженото кресло, а след това бавно се свлече на пода. Изтънченият интериор на салона се покри с кръв, сивкави късчета мозък и миниатюрни костици.

Руснакът скочи на крака и посегна към колана си. Но оръжието му го нямаше там, беше конфискувано още на влизане. Палестинецът остана на мястото си, неспособен да помръдне.

Охранителите се окопитиха първи.

— Там! — изкрещя един от тях и махна с ръка към разбития прозорец.

Останалите хукнаха към вратата.

Двамата охранители пред стълбичката вече стреляха по посока на мястото, откъдето беше долетял фаталният куршум.

Роби се прицели и отвърна на огъня, който засипваше скривалището му. Първият рухна, смъртоносно улучен в главата. Миг по-късно падна и вторият, прострелян в сърцето.

Възползвайки се от високата си позиция, Роби насочи пушката към вратата на самолета и с пет последователни изстрела блокира отварящия се механизъм. Следващият му изстрел пръсна прозорчето на пилотската кабина и нанесе сериозни щети на командното табло. Голямата птица щеше да остане на земята за дълго време. Мисията му се увенча с успех благодарение на простия факт, че брониранатa обшивка бе твърде тежка, за да бъде монтирана на самолет. Именно това беше ахилесовата пета на летящата крепост за сто милиона долара.

Приключи с убийствата.

Сега предстоеше най-трудната част.

Изтеглянето.

Внимателно пое по една от носещите греди, която стигаше до далечната стена на хангара. Отвори прозорчето, закачи стоманеното въже за предварително завинтената кука и започна да се спуска надолу. Не след дълго краката му докоснаха асфалта. Обърна гръб на хангара и хукна на изток, далече от мъртвия принц. Прескочи някаква ограда и продължи напред. Зад гърба му се разнесоха викове, блеснаха прожектори и екнаха изстрели. Куршумите свиреха далече от него, но той знаеше, че това може да се промени.

Появи се кола с включени дълги светлини, която закова пред него. Той хвърли екипировката си на задната седалка и скочи вътре. Колата потегли още преди да е затворил вратата. Шофьорът дори не го погледна. Роби също. Пътуването продължи само няколко километра и свърши в едно от предградията на Танжер. Роби се измъкна от купето,

измина двеста метра по някаква тясна уличка и хлътна в малък двор, където го чакаше син фиат. Седна зад волана, напипа ключовете зад сенника на предното стъкло и запали двигателя. Пет минути по-късно вече наближаваше центъра на Танжер. След още пет се измъкна от тесните улички и насочи колата към паркинга на пристанището. Там слезе, отвори багажника и измъкна малък сак с дрехи и предмети от първа необходимост, сред които имаше документи за пътуване и пари в местна валута.

Този път се отказа от скоростния ферибот, който го беше докарал от Испания. Предпочете един доста по-бавен кораб, който превозваше туристи от Барселона до Танжер и обратно, вземайки разстоянието на идване за едно денонощие, а обратния път — за цели три часа повече.

Вместо място в общия салон работодателят му беше запазил семейна каюта с три легла. Той влезе вътре, остави багажа си на едното от тях и заключи вратата. Няколко минути по-късно фериботът безшумно се отлепи от кея.

Логиката беше очевидна. Едва ли някой щеше да очаква убиецът да се качи на кораб, който ще пътува цяла нощ и цял ден. Властите щяха да бъдат заети да проверяват летищата, скоростните фериботи, магистралите и железопътните гари, но почти сигурно нямаше да обърнат внимание на старото корито, което щеше да се люшка в Средиземно море цели двайсет и седем часа, преди да стигне до крайната си дестинация. На практика пътуването му щеше да продължи почти два дни, тъй като вече минаваше полунощ.

Сред екипировката му фигурираше и една конусовидна тръба, оборудвана с ултрамодерна техника за подслушване. Благодарение на нея беше успял да чуе целия разговор на принца с двамата му посетители. Достъп до оръжие. Десетилетия за внедряване. Значителни средства за реализация на плановете. Всичко това трябваше да бъде проверено, но не от него. Той беше изпълнил задачата си. Оставаше му само да си напише рапорта, след което нещата щяха да бъдат поети от други хора. Беше убеден, че дори саудитското кралско семейство ще изпита облекчение при новината за убийството на черната овца. Разбира се, официалното изявление щеше да заклейми този жесток терористичен акт и да настоява за пълно разследване. Представители на кралското семейство щяха да изразят публично своето възмущение; щяха да бъдат разменени остри

дипломатически ноти. Но неофициално същите хора положително щяха да вдигнат тост за извършителите. Тоест за американците.

Операцията беше изпълнена изключително чисто. На практика Роби хвана принца на мерника си още в момента, в който той слезе от хамъра. Спокойно можеше да го ликвидира още тогава, но предпочиташе да го направи едва след като всички се качат в самолета. Най-вече охраната. По този начин оттеглянето му щеше да стане по-лесно. Беше изпуснал принца от мерника си в рамките на около половин минута след влизането му в самолета, но бързо го хвана отново, когато зае обичайното си място начело на голямата маса.

Тогава взе и решението за изстрел в главата на Талал. То се дължеше на нещо дребно, което забеляза през телескопичното устройство в момента, в който принцът положи лакти на масата. Презрамки, които бяха доказателство за наличието на бронежилетка. Но броня за главата все още не беше измислена.

Роби прекара три дни и три нощи от живота си върху носещата греда под покрива на хангара — един старателно прегледан и запечатан обект, предлагащ стопроцентова сигурност. През това време уриниране в буркан и се хранеше с енергийни блокчета, търпеливо изчаквайки появата на мишената.

Сега принцът беше мъртъв.

Плановете му също.

Уил Роби затвори очи и потъна в дълбок сън. Фериботът се поклащаше леко по спокойните води на Средиземно море.

7

Тази мисия беше различна.

Близо до дома му.

Толкова близо, че всъщност си беше у *дома*.

Бяха изминали почти три месеца от Танжер и смъртта на Халид бин Талал. Беше по-хладно, а небето по-сиво. През цялото това време Роби не беше убил никого. Това беше необичайно дълъг период на бездействие, но той го прие спокойно. Излизаше да се разхожда, четеше книги, хранеше се навън. Освен това осъществи няколко пътувания, без да убива. Казано с други думи, живееше нормално.

После флашката отново се появи. Нормалният живот приключи и дойде време за оръжието. Беше получил задачата преди два дни. Времето за подготовка беше малко, но флашката обяви, че тази мисия е спешна. А когато флашката говореше, Роби просто се залавяше за работа.

Седеше на креслото в дневната с чаша кафе в ръка. Беше ранно утро, но той беше буден вече от няколко часа. При всяка мисия ставаше така. Колкото по-близо беше тя, толкова по-малко спеше той. Не толкова от нервност, колкото от желание да се залови с активната подготовка. Когато беше буден, част от съзнанието му непрекъснато усъвършенстваше плана, откривайки и отстранявайки грешките. Не го правеше само когато спеше.

По време на дългата почивка той реши да приведе в действие отдавнашните си планове за по-активен социален живот и дори прие поканата за неформално парти у съседа на третия етаж. Присъстваха едва десетина души, част от които живееха в същия блок. Съседът го представи на няколко от тях. Вниманието на Роби бързо беше привлечено от една млада жена.

Тя живееше тук отскоро. Излизаше много рано — някъде към четири сутринта — и поемаше с колелото си към Белия дом. Роби знаеше къде работи от официалната справка, която беше получил. А

ранния час на излизането й определи сам, тъй като я наблюдаваше през шпионката.

Тя беше много по-млада от него, красива и съдейки по външния й вид — доста интелигентна. На няколко пъти очите им се срещаха, но това беше всичко. Роби имаше чувството, че и тя е самотна като него. И вероятно нямаше да има нищо против, ако я заговори. Беше облечена с бяла блуза и къса черна пола, а косата й беше прибрана на конска опашка. Разговаряше с непознат за Роби мъж и държеше питие в ръка. От време на време поглеждаше към него и се усмихваше.

Той на няколко пъти понечи да я заговори, но в крайна сметка си тръгна, без да го направи. На излизане се обърна да я погледне. Тя се смееше на коментарите на един от гостите и не го забелязваше. Може би така е по-добре, рече си той. Какъв е смисълът?

Роби стана и пристъпи към прозореца.

Есента бе настъпила. Листата на дърветата в парка започваха да капят, а вечерите бяха доста студени. Понякога още се усещаше влажният полъх на лятото, но все по-рядко. Времето в момента беше доста добро за един град, построен върху блато, който — по мнението на мнозина — продължаваше да е блато, особено в кварталите, в които се подвизаваха професионалните политици.

Роби успя да приключи предварителните си проучвания в рамките на ограниченото време, което му беше отпуснато. Те включваха и репетиция на логистиката, която продължаваше и в момента и която при създалата се ситуация беше доста сложна. Това не беше достатъчно и не му донесе удовлетворение. Но нямаше избор.

Локацията не изискваше използването на средства за бързо придвижване. Нито самолети, нито влакове. Но и мишената беше различна, при това в лошия смисъл на думата.

Понякога преследваше хора, представляващи глобална заплаха, като Ривера и Талал. Друг път просто решаваше конкретен проблем.

Използваха се различни етикети, но в крайна сметка всички те означаваха едно и също. Работодателят му решаваше кое живо същество ще стане мишена, а след това възлагаше на хора като Роби задачата да го лишат от живот.

С оправданието, че по този начин светът става по-добър.

Като изпращането на най-могъщата армия в света срещу един луд в Близкия изток. Победата бе сигурна още със започването на

войната. Но това, което не можа да се предвиди, бе случилото се след победата. Тоталният хаос.

Един от начините да попаднеш в капана, който сам си заложил.

Институцията, за която работеше Роби, имаше конкретна и ясна политика по отношение на оперативните работници, заловени по време на мисия. Никой никога нямаше да признае, че Роби е работил за правителството на Съединените щати. Нямаше да се вземат никакви мерки за спасяването му. Тази позиция беше коренно противоположна на девиза на морската пехота „Един за всички, всички за един“. В света на Роби всеки се грижеше сам за себе си.

При всяка мисия той си изготвяше собствен план за изтегляне в случай на провал. Сам, без чужда помощ или някакви предварителни указания. За щастие, никога не се беше налагало да прибягва до него просто защото нямаше провал. Поне досега. Което не означаваше, че това няма да му се случи още на следващия ден.

Заслугата за изготвянето на собствените планове за изтегляне беше изцяло на Шейн Конърс. Той научи Роби как да действа в такива случаи, признавайки мимоходом, че знае за какво става въпрос от една операция в Либия, която се провалила по независещи от него причини.

— Няма кой да ти помогне освен самият ти, Уил — каза му Конърс.

През всичките години, които последваха, Роби помнеше тези думи и вероятно щеше да ги помни, докато е жив.

Огледа апартамента си. Обитаваше го от четири години, защото му харесваше. В квартала имаше много ресторанти, до които можеше да стигне пеша. Имаше и доста магазини, които се различаваха от големите търговски вериги. Той се хранеше предимно навън. Обичаше да седи на някоя маса, откъдето можеше да наблюдава минувачите. В някаква степен се чувстваше като студент, който изучава обществото. И който по тази причина беше все още жив. Умееше да разчита лицата на хората дори когато получаваше възможност да ги зърне само за миг. Но това не беше вродена дарба, а търпеливо изградено умение, подобно на всички останали качества, които притежаваше.

В приземието на блока имаше фитнес, който Роби посещаваше редовно. Там поддържаше физическата си форма, трупаше мускули и упражняваше техниките, които се нуждаеха от упражнения. Беше единственият посетител на залата. На други места трениpаше

техниките с оръжие и останалите умения, които имаха пряка връзка със занаята му. Там използваше и партньори.

Всичко това не беше лесно, когато човек е на четирийсет години.

Раздвижи шийните си прешлени във всички посоки и беше награден с очакваното пропукване.

Навън се затръшна врата. Той пристъпи към шпионката и успя да зърне съседката, която буташе колелото си по коридора. Жената от купона, която работеше в Белия дом. Пътуваше до местоработата си с обикновени дънки, които вероятно сменяше там с делово облекло. Винаги беше първата, която напуска блока. С изключение на случаите, в които Роби я изпреварваше по неотложни причини.

А. Ламбърт.

Това беше името, изписано на пощенската й кутия във входното фоайе. От служебната справка беше научил, че „А.“ означава Ан.

На неговата пощенска кутия беше изписано само *Роби*. Без инициал за първото име. Нямаше представа дали хората се учудват на това. Вероятно не.

Тя беше около трийсетгодишна, висока и слаба, с руса коса. Веднъж, малко след появата й в блока, той я зърна по шорти. Имаше слаби и дълги бедра, които едва забележимо се докосваха в коленете. Красиви и изящни черти на лицето, с малка бенка под дясната вежда. По-късно стана неволен свидетел на спора й с някакъв съсед, който не одобряваше правителството. Отговорите й бяха резки и компетентни — нещо, което го впечатли.

Оттогава започна да мисли за нея като за „А.“. Нищо повече.

Изчака я да влезе в асансьора заедно с колелото, отдръпна се от вратата и се прехвърли до един от прозорците, които гледаха към улицата. Минута по-късно тя излезе от блока, метна раницата на гърба си и възседна велосипеда. Той гледа след нея, докато зави зад ъгъла и рефлекторните ленти на раницата и каската й изчезнаха от погледа му.

Следващата спирка: Пенсилвания Авеню 1600. Беше четири и половина сутринта.

Роби обърна гръб на прозореца и огледа апартамента, в който живееше. Нищо в него не издаваше с какво се занимава. Официалната му версия беше желязна и предлагаше отговор на всички въпроси, които някой би задал. Въпреки това апартаментът беше съвсем безличен, без почти никакви лични вещи, издаващи предпочитанията

на обитателя му. Самият той беше оставил на други хора да изградят миналото му, поставяйки навсякъде снимките на хора, които той не познаваше, но които играеха ролята на роднини и приятели. Освен тях част от стандартната процедура задължително включваше и някое „хоби“ — ракети за тенис, ски, книги по филателия или някакъв музикален инструмент. Мебелировката се изчерпваше с легло, няколко стола, купчина книги, които действително четеше, лампи, маси, кът за хранене, баня и тоалетна.

Роби подскочи към лоста, монтиран над вратата на спалнята, и направи двайсет бързи набирания. Беше му приятно да усеща работата на мускулите си, които изтласкваха тялото му нагоре със забележителна лекота. Можеше да направи и доста лицеви опори. Все още беше в отлична физическа форма, но вече осъзнаваше, че годините вземат своето. Оставаше му да се надява, че ще компенсира неизбежното остаряване с по-голям оперативен опит.

Отпусна се на леглото, без да използва завивките. Не включи отоплението в апартамента, защото искаше да се наспи.

Чакаше го тежка нощ. И най-вече различна.

8

Роби слезе във фитнес залата на приземния етаж. Наближаваше девет вечерта, но благодарение на универсалните си магнитни карти обитателите на блока можеха да я ползват по всяко време на денонощието. В едно отношение тренировките на Роби бяха абсолютно рутинни: никога не правеше едни и същи упражнения два пъти поред. Той не наблягаше специално на силата или издръжливостта, на пъргавината или координацията. Просто защото наблягаше на всичко. Неговите упражнения включваха най-малко две от изброените качества, а понякога и четирите.

Правеше набирания на лоста, увиснал с главата надолу, а след серия коремни преси обръщаше внимание и на плоските мускули, които натоварваше с помощта на медицинска топка. Американската армия разполагаше с активна фитнес програма, имитираща основните действия на войниците по време на бой. В нея се наблягаше на онези мускулни групи, които се използват най-често на фронта.

Роби се придържаше към същата концепция и правеше най-вече упражненията, които биха му помогнали да оцелее *там навън*. Те бяха свързани предимно със скокове, тласъци и напрягане на всички мускули от прасците нагоре, действащи в синхрон. Максимално натоварване на горната и долната част на тялото с помощта на пределно напрежение и натиск. Имаше страхотна фигура, но никога не сваляше фланелката си. Малцина го бяха виждали гол до кръста, за да демонстрира внушителната си физика. Това се случваше много рядко и само ако беше жизненонеобходимо за успешното изпълнение на поставената задача.

Вратата на залата се отвори в момента, в който той се беше набрал на лоста, облян в пот след половин час сложни йога упражнения.

Очите му срещнаха втренчения поглед на А. Ламбърт.

Тя нито се усмихна, нито го поздрави. Просто затвори след себе си и седна с кръстосани крака на тънкия дюшек в ъгъла. Роби се

задържа на лоста в продължение на трийсетина секунди. Не защото искаше да я впечатли, а защото беше решен да натовари тялото си максимално, без да губи време. А и тя изобщо не го гледаше.

Накрая пъргаво скочи на пода. Грабна една кърпа и започна да бърше лицето си.

— Вие май сте единственият, който използва тази зала — обади се тя.

Роби свали кърпата и я огледа. Беше облечена с дънки и бяла тениска. Плътно прилепнали, без място за скрито оръжие. Това беше първото нещо, което той гледаше при нова среща. Независимо дали срещата бе с мъж или жена, млад или стар.

— Вие също сте тук — отбеляза той.

— Но не за да тренирам.

— А за какво?

— Имах тежък ден в офиса и искам да поразпусна.

Той бавно огледа малкото зле осветено помещение.

Застоялият въздух миришеше на пот и мухъл.

— Със сигурност има и по-приятни места за разпускане.

— Не очаквах да заваря някого тук — отвърна тя.

— С изключение на мен, както пролича от предишната ви забележка.

— Казах го само защото видях, че сте тук. Това ми се случва за пръв път. Никога досега не съм срещала жива душа в тази зала.

Той знаеше отговора, но въпреки това попита:

— Значи тежък ден в офиса, а? Къде работите?

— В Белия дом.

— Много впечатляващо.

— Понякога не е никак впечатляващо. А вие?

— Занимавам се с инвестиции.

— В някоя от големите фирми?

— Не, работя за себе си. Откакто се помня.

Роби придърпа кърпата около раменете си и добави:

— Е, ще ви оставя да разпускате…

Всъщност никак не му се тръгваше точно сега. Тя вероятно го усети, защото стана и се представи:

— Аз съм Ани Ламбърт.

— Здравейте, Ани Ламбърт.

Стиснаха си ръцете. Пръстите й бяха дълги, топли и изненадващо силни.

— А вие имате ли си име?

— Роби.

— Малко или фамилно?

— Фамилно. Пише го на кутията ми.

— А малкото?

— Уил.

— Май стана по-трудно, отколкото би трябвало — усмихна се тя.

— Не съм от най-общителните хора — призна той и с лека изненада установи, че отвръща на усмивката й.

— Аз също.

— Може би някой ден ще отидем да изпием по едно питие — каза той без никаква представа защо устата му изрича подобно предложение.

— Защо не? — небрежно отвърна тя. — Звучи добре.

— Лека нощ — рече Роби. — Приятно разпускане. — Той затвори след себе си и взе асансьора до своя етаж.

Първата му работа беше да набере един номер. Нямаше желание да го прави, но беше длъжен да докладва за всеки контакт. Беше убеден, че няма причини за тревога около Ани Ламбърт, обаче правилата си бяха правила. Тя щеше да бъде подложена на по-задълбочена проверка. При някакъв обезпокоителен резултат Роби щеше да бъде уведомен, а след това щяха да бъдат взети съответните мерки.

Докато седеше в кухнята, той се питаше дали изобщо трябваше да се обади. Отдавна вече не можеше да гледа на нещата нормално. Възприемаше като потенциална заплаха всяка проява на дружелюбно поведение. И по тази причина беше длъжен да докладва. Да уведоми дори за жената, която искаше да разпусне и която му беше казала „здрасти“.

Живея в свят, който отдавна е престанал да бъде нормален. Ако изобщо някога е бил такъв. Но това не може да продължава до безкрайност. Няма служебни правила, които забраняват едно питие в приятна компания.

Може би щеше да го направи някой ден. Излезе навън и пресече уличното платно. Небостъргачът отсреща предлагаше отлична гледка

към блока му. Роби разполагаше с ключ за един празен апартамент на четвъртия етаж. Влезе вътре и бързо се насочи към отсрещния прозорец, който гледаше към улицата. Там беше монтиран телескоп, производство на една от водещите фирми в света. Включи го и насочи тръбата към собствения си блок. Направи малки корекции със съответните бутони и насреща му изплува част от сградата, ярка и контрастна.

Неговият етаж. Три врати по-нататък по коридора. Лампите светеха, щорите бяха вдигнати почти догоре. Въоръжи се с търпение и зачака. Десет минути, после още десет. За него това беше без значение.

Входната врата на Ани Ламбърт се отвори и затвори. Фигурата й се появи в коридора. Телескопът плавно я последва. Тя се отби в кухнята, отвори хладилника и извади кутийка диетична кока-кола. Той можеше да прочете дори най-ситните букви върху етикета. Тя затвори хладилника с лек тласък на бедрото. После наля половината от колата във висока чаша и я допълни с ром, който извади от шкафа над печката. Тръгна по коридора. На няколко крачки от спалнята смъкна ципа на дънките си, изрита ги на пода, а след това се наведе да ги хвърли в коша за пране. Постави чашата на паркета и съблече тениската си. Бельото й беше розово. Явно не си падаше по прашките, защото бикините покриваха почти целите й задни части.

Роби не видя подробностите, защото отмести обектива встрани още в момента, в който младата жена дръпна ципа на дънките си. Телескопът в ръцете му струваше близо петдесет хиляди, но той нямаше никакво намерение да го използва за жалко воайорство.

Върна се в блока си и се качи с асансьора до последния етаж. Заключена врата водеше към покрива. Ключалката не представляваше трудност за неговите умения. Той изкачи няколкото стъпала до покрива, пристъпи към ръба и се загледа в града.

Вашингтон, окръг Колумбия, също го гледаше. Нощем беше красив. Осветените паметници бяха наистина величествени. По личното мнение на Роби Вашингтон беше единственият град в САЩ, който можеше да съперничи на най-хубавите европейски градове по външна декорация.

Но този град криеше и своите тайни. Роби и хората като него бяха част от тях.

Обърна се, седна с гръб към стената и вдигна глава към небето. А. Ламбърт вече се беше превърнала в Ани Ламбърт. Да научи това от документите не беше същото като да го чуе лично. В доклада си по телефона не каза нищо друго, освен че е дружелюбна.

Тежък ден в офиса. Трябвало й място да поразпусне. Това го разбираше много добре. Той също беше имал тежки дни в службата. И също беше изпитвал нужда от разпускане. Но никога не си го беше позволявал.

Взе душ, облече чисти дрехи и препаса оръжието си. Беше време за работа.

9

Поредното приемно семейство, при което тя не искаше да живее. Колко станаха вече? Пет? Шест? Десет? Предполагаше, че бройката няма значение.

От горния етаж на къщата близнак, която в продължение на три седмици наричаше свой дом, Джули слушаше долитащите отдолу крясъци. Караха се мъжът и жената, които бяха новите й приемни родители. Това не беше смешно. Беше престъпно. *Те* бяха престъпници, защото през дома им бяха преминали много деца, които те учеха на джебчийство или ги превръщаха в наркодилъри.

Самата тя беше отказала да бърка в джобовете на хората и да продава дрога. По тази причина тази вечер беше последната й в този дом. Вече беше напълнила раницата с малкото си лични вещи. В стаята й живееха още две деца, пратени от социалните служби. И двете бяха по-малки от нея и Джули съжаляваше, че трябва да ги остави тук.

Седна на леглото и се обърна към тях.

— Ще ви помогна, деца — каза тя. — Ще разкажа на социалните за всичко, което се случва тук. Разбирате ли? И те ще дойдат да ви вземат.

— Не можем ли да дойдем с теб, Джули? — попита с насълзени очи момиченцето.

— Много искам да ви взема, но е невъзможно — поклати глава тя. — Обещавам ви обаче, че ще ви измъкна от тук.

— Няма да ти повярват — промърмори момчето.

— Напротив. Ще им предоставя *доказателства*.

След тези думи тя ги прегърна едно по едно, а след това отвори прозореца и започна да се спуска по улука, който опираше в покрива на навеса за коли, залепен за къщата. От там се спусна по една от колоните и стъпи на земята. Миг по-късно фигурата й се стопи в мрака.

В главата й се въртеше само една мисъл: *Отивам си у дома*.

Домът й също беше къща близнак, но още по-малка от тази, която току-що беше напуснала. Взе метрото, смени го с автобус, а накрая продължи пеша. Пътьом измъкна един плик, изтича по стъпалата на голяма обществена сграда с тухлени стени и го пусна в процепа за писма на входната врата. Той беше адресиран до жената, която отговаряше за децата в приемното семейство, от което Джули току-що беше избягала. Беше приятна и добронамерена жена, но безнадеждно затънала в работата си с деца, които никой не искаше да отглежда. В плика имаше снимки на семейството, хванато в моменти на насилие към поверените им деца. Други снимки показваха как възрастната двойка ги принуждава да вършат откровено престъпна дейност, а на трети бяха хванати седнали на канапето — бяха надрусани, а пред тях се виждаха купчинки бял прах и хапчета. Ако и това не свърши работа, не знам какво друго може да се направи, помисли си тя.

Час по-късно стигна до дома си. Подмина главния вход и отвори задната врата с ключа, който извади от обувката си. Винаги правеше така, когато се прибираше късно. Щракна електрическия ключ, но не се случи нищо. Това не я изненада. Често се случваше да им спират тока поради неплатени сметки. Качи се в стаята си на втория етаж, възползвайки се от слабата лунна светлина, която проникваше през прозорците.

Стаята й не беше променена. Все същата дупка, която познаваше. Но това си беше *нейната* дупка. Китара, ноти, книги, дрехи, списания. Струпани на купчини и разхвърляни навсякъде. На пода се виждаше матракът, който беше използвала вместо легло, почти скрит под разхвърляни вещи. Тя си помисли, че родителите й не са почиствали тук, защото са очаквали нейното завръщане.

Те имаха проблеми. Много проблеми. В очите на хората не бяха нищо повече от наркозависими отрепки. Но те бяха нейните родители и я обичаха. Тя също ги обичаше. Искаше да се грижи за тях.

Само на четиринайсет, Джули често играеше ролята на мама и татко, а тази на децата се поемаше от родителите й. Тя се грижеше за тях, вместо да бъде обратното. Но всичко беше наред.

Даваше си сметка, че по това време и двамата трябва да са заспали. Може би без да са надрусани. Надяваше се да е така.

На практика нещата се развиваха оптимистично. Вече два месеца баща й работеше в някакъв склад, където получаваше съвсем прилична заплата. Майка й беше сервитьорка в закусвалня, където два долара бакшиш бяха по-скоро изключение, отколкото правило. В момента и двамата се бореха с наркотичната зависимост, но въпреки това ходеха на работа всеки ден. За съжаление в опитите си да решат все по-тежките проблеми на обществото, породени от престъпленията на наркомани, градските власти периодично ги обявяваха за неспособни да упражняват родителските си права. Ето защо тя попадаше в системата за отглеждане на деца от приемни семейства.

Но това вече бе останало в миналото. Беше си у дома и нямаше намерение да напуска родителите си.

Джули машинално опипа плика в джоба на якето си. Писмо от майка й, което получи от училищната управа. От него научи за намеренията на родителите си да се преселят на друго място и да започнат живота си на чисто. Разбира се, като си вземат и детето. Джули отдавна не беше изпитвала толкова силно вълнение.

Прекоси коридора и надникна в спалнята им, която обаче беше празна. Леглото им беше същото като нейното — обикновен матрак на пода. Но самата стая беше чиста и подредена. Дрехите бяха прибрани в кашони, защото в къщата нямаше гардероби и скринове. Тя седна на матрака и свали снимката от стената над него. Не виждаше много добре в тъмното, но отлично знаеше кой е на нея.

Майка й беше висока и слаба. Баща й беше по-нисък и дори по-слаб от жена си. Не изглеждаха в цветущо здраве. Годините на злоупотреба с наркотиците бяха взели своето. И двамата бяха състарени и със сериозни хронични заболявания. Но с нея винаги се държаха добре. Правеха всичко, което беше по силите им. Грижеха се да бъде нахранена и облечена и да не се лишава от нищо. Когато можеха. В дома им винаги цареше мир. Проблемите, когато имаха такива, оставаха извън стените на къщата. И тя го оценяваше. Когато властите им я отнемаха, за да я вкарат в мрежата на социалното подпомагане, двамата работеха упорито, за да си я върнат обратно.

Джули остави снимката на мястото й, извади писмото от джоба си и отново го прочете. Инструкциите бяха кратки и ясни. Обещаващи, вълнуващи. Може би това беше началото на нещо прекрасно. Нов живот на ново място, само тримата. Тревожеше я единствено

резервният план, който майка й беше нахвърляла в писмото си. В случай че по някакви причини не успеят да се съберат с дъщеря си. В плика имаше и известна сума пари. Пряко свързани с резервния план. Но тя не виждаше причини да не се събере с родителите си. Беше сигурна, че ще заминат още на следващата сутрин.

Стана и тръгна към вратата. Трябваше да прибере вещите си, които бе оставила тук, и да ги подреди в раницата.

После изведнъж спря. До слуха й долетя някакъв шум. Не беше особено изненадана, защото родителите й често закъсняваха. Вероятно току-що се бяха прибрали.

Но следващият звук изтри всякакви мисли от съзнанието й. Беше мъжки глас. Различен от гласа на баща й. Висок, гневен. Питаше баща й какво знае. Какво са му казали. Долови и стенанията на баща си. Сякаш му причиняваха болка. После майка й изкрещя на висок глас да ги оставят на мира.

Цялата разтреперана, Джули пропълзя надолу по стълбите. Нямаше мобилен телефон, за да повика полиция. А в къщата нямаше и стационарен, защото родителите й не можеха да си го позволят.

Екна изстрел. За миг тя замръзна на място, после хукна надолу по стълбите. От междинната площадка успя да зърне тялото на баща си, сгърчено до стената. Някакъв мъж беше насочил пистолета си в него. На гърдите на баща й имаше тъмно петно, което бързо се разширяваше. Лицето му беше бяло като платно. Свлече се на пода. Ръцете му събориха някаква лампа.

Мъжът с пистолета се обърна. Видя я и светкавично насочи дулото към нея.

— Не! — изкрещя майка й. — Тя не знае нищо!

Мършавото й тяло се стрелна напред и блъсна мъжа в сгъвката на коленете. Килограмите й не бяха повече от петдесет, но внезапността на атаката свърши работа. Мъжът извика от болка и падна на пода. Пистолетът излетя от ръката му.

— Бягай, миличка, бягай! — изкрещя майка й.

— Мамо! Какво става, мамо…

— Бягай! Бягай!

Джули се обърна и изтича нагоре по стълбите. Мъжът се надигна и стовари тежкия си юмрук върху главата на майка й.

Тя стигна до стаята си, грабна раницата и отвори прозореца. Залови се с две ръце за металната решетка, която някой някога беше монтирал, за да посади бръшлян. След това започна да се спуска. Правеше го толкова бързо, че в един момент се изпусна и тупна на земята от два метра височина. Скочи на крака, преметна раницата през раменете си и хукна да бяга. След няколко секунди откъм къщата долетя втори изстрел.

Когато стрелецът изскочи навън, от момичето вече нямаше и следа. Но той спря на място и напрегна слух. Почти веднага долови отдалечаващите се стъпки и решително тръгна на запад.

10

Жената се приближи към колата и хвърли куфарчето си на задната седалка до столчетата на децата. Мислеше за куп неща едновременно, подобно на много жени като нея, на които се налагаше да работят, да гледат деца и да се грижат за дома си.

Черният й костюм беше миналогодишен модел, купен на разпродажба. Повечето й дрехи бяха такива. Беше доста измачкан след дългия работен ден. По токчетата й личаха няколко дълбоки драскотини. Не беше богата, но работата й беше полезна за страната. Разбира се, срещу доста по-малко от парите, които би могла да изкарва в частния сектор.

Беше на трийсет и няколко години, висока около метър и седемдесет, с петнайсет килограма над обичайното си тегло като следствие от последната бременност, но нямаше време да се бори с тях. Имаше две деца — едното на три, а другото на по-малко от година, и беше подала молба за развод. В момента двамата с мъжа, който скоро щеше да се превърне в бивш съпруг, се редуваха да гледат децата. Една седмица тя, една седмица той. Имаше желание да си ги гледа сама, но това беше невъзможно заради работата й.

Тази вечер имаше промяна в програмата. Трябваше да се отбие на едно място, преди да се прибере у дома. Запали двигателя на тойотата си и потегли. В главата й се въртяха мисли, свързани с работата и децата. Нямаше време да помисли за себе си.

Роби гледаше към пететажния жилищен блок, който много приличаше на неговия. Стар и запуснат. Но той живееше в един от добрите квартали на столицата, докато този беше известен най-вече с престъпността на своите обитатели. Напоследък обаче положението се подобряваше. Хората тук живееха малко по-спокойно, без да се страхуват, че децата им могат да попаднат в престрелка между банди наркопласьори, които се борят за територии.

Сградата нямаше портиер. Входната врата беше заключена и се отваряше с магнитна карта. Той разполагаше с такава. Охранителни камери липсваха, тъй като струваха пари. А обитателите на блока не можеха да си позволят нито камери, нито портиер.

Задачата му нямаше нищо общо с предишните. Тук не ставаше въпрос нито за босове на престъпни картели, нито за саудитски принцове. Досието на мишената беше необичайно тънко. Чернокожа жена на трийсет и пет. Той разполагаше с адреса и снимката й. Не му бяха казали защо трябва да умре тази вечер. Споменаха за някакви връзки с терористична организация и това беше всичко. Ако трябваше да й сложи някакъв етикет, вероятно щеше да я постави в категорията „проблемни“ — термин, до който работодателят му обикновено прибягваше, за да оправдае нечия смърт. Същевременно не можеше да си представи, че някой от живеещите в този блок представлява глобална заплаха. Такива хора обикновено обитаваха други, далеч по-представителни адреси или се криеха от закона в държави, които нямаха споразумение за екстрадиция със Съединените щати. От друга страна, членовете на спящите терористични клетки бяха специално обучавани да се смесват с тълпата. Вероятно тази жена беше една от тях. При всички случаи не Роби беше човекът, който да даде отговор на въпроса защо тя трябва да умре. Това беше грижа на други хора, стоящи на далеч по-високо ниво в организацията.

Той погледна часовника си. Повече от половината апартаменти в блока бяха необитаеми. При финансовата криза петдесет процента от хората тук бяха неспособни да плащат ипотеките си и жилищата им бяха отнети. Други десет бяха останали без работа и бяха изгонени заради неплатени наеми. Жената живееше на четвъртия етаж. Тя беше наематeлка просто защото не можеше да си позволи ипотека. На етажа живееха още двама души — възрастна жена, която не чуваше и не виждаше, и един охранител, който работеше нощна смяна и в момента се намираше на двайсет и пет километра от тук. Апартаментите над и под този на жената също бяха празни.

Роби разкърши рамене и чу познатото пропукване. Вдигна качулката си.

Планът не предвиждаше нито промяна, нито отлагане. Беше като заредена с гориво ракета, която всеки момент щеше да бъде изстреляна.

Той пак погледна часовника си. Съгледвачът беше докладвал, че жената се е прибрала още преди няколко часа. Сама, с пазарска торба в едната ръка и куфарче в другата. Изглеждала уморена. Нищо страшно в сравнение с това, което я чака, помисли си Роби.

В такива моменти често се питаше какво ще прави с остатъка от живота си. Нямаше никакви проблеми с ликвидирането на босове на престъпни картели или на свръхбогати и самовлюбени шейхове. Тази вечер обаче имаше проблем. Пъхна ръка в джоба и опипа пистолета. В повечето случаи това го успокояваше. Но не и тази вечер.

Тя най-вероятно беше в леглото си. Прозорците й бяха тъмни. Сигурно спеше, тъй като минаваше полунощ.

Поне нямаше да усети нищо. Той щеше да се погрижи за мигновената й смърт. Животът щеше да продължи без нея. Животът никога не се интересуваше дали този, който го напуска, е богат или беден, важен или не. Той щеше да се оттегли по аварийното стълбище, което щеше да го изведе на алеята зад блока. Повечето от тези блокове имаха такива стълбища. Щеше да се прибере у дома най-късно в три след полунощ, точно навреме за един здрав сън.

След който щеше да забрави, че тази нощ изобщо е съществувала.

Стига да мога, помисли си с лека въздишка Роби.

11

Роби пъхна картата в процепа и вратата тихо изщрака. Той придърпа качулката ниско над челото си. Стълбището беше зле осветено от няколко луминесцентни тръби, които мигаха и пропукваха. Мръсният мокет беше протъркан и отлепен по ъглите, а боята по стените се люшеше.

Бутна вътрешната врата и пое нагоре. Миризмите на различни претоплени храни се смесваха в неособено приятна комбинация. Броеше етажите. На четвъртия тръгна по коридора, като затвори остъклената врата за стълбището. Коридорът не се различаваше по нищо от този на първия етаж.

Интересуваше го апартамент № 404. Сляпата и глуха старица живееше в дъното вляво. Отсъстващият охранител обитаваше №411. Вратата на №404 явно имаше резе, най-вероятно залостено. Роби беше забелязал, че повечето врати на апартаментите са с елементарни патрони. Резето означаваше, че тази жена е помислила за своята сигурност. Той го елиминира за по-малко от трийсет секунди, като използва в синхрон две дълги и тънки метални пластини.

Затвори след себе си и надяна прибора за нощно виждане. Огледа малката дневна. Включената нощна лампа излъчваше слаба светлина. Но това беше без значение, защото благодарение на архитектурните планове, които му бяха предоставили, Роби беше отлично запознат с разположението на стаите.

Той стисна ръкохватката на пистолета. Заглушителят вече беше завинтен за дулото. За да не се губи време.

В ъгъла имаше кръгла разтегателна маса. На нея бяха поставени лаптоп и купчина документи. Очевидно жената си беше взела работа за вкъщи. Над масата се виждаше отрупана с книги полица. На пода нямаше килим, а няколко износени постелки.

В насрещния ъгъл бе поставена сглобяема детска кошарка, а стените бяха осеяни с шарени лепенки. Имаше рисунка, изобразяваща деца и жена с разрошена коса. Под нея детска ръчичка беше изписала

думите „аз“ и „мама“, разделени от голямо сърце с неправилна форма. Навсякъде бяха разпръснати играчки.

Роби се закова на място.

Май ще убивам млада майка, помисли си той. Подробност, който не фигурираше във флашката.

После слушалките на главата му оживяха.

— Вече би трябвало да си в спалнята — обяви мъжки глас.

Това беше едно от необичайните неща в текущата операция. Бяха го оборудвали с миниатюрна видеокамера в комплект със слушалки, чрез които наблюдаващият операцията агент следеше за точното изпълнение на задачата.

Роби направи няколко крачки към затворената врата на спалнята. Напрегна слух и успя да долови това, което очакваше — дълбоко дишане и тихо похъркване. Завъртя топката с облечената си в ръкавица ръка и прекрачи прага.

Леглото се намираше под прозореца. Аварийната стълба се спускаше от външната му страна. Всичко изглеждаше прекалено подредено, като филмов декор, готов за заснемане на поредната ключова сцена.

В стаята беше тъмно, но той все пак беше в състояние да улови очертанията на едрото й тяло под завивките на двойното легло. Парамедиците със сигурност ще изпитат трудности да го прехвърлят на носилката, след като констатират смъртта, помисли си Роби. Ченгетата напразно щяха да търсят веществени доказателства на местопрестъплението, тъй като той щеше да се погрижи за всичко. Тази вечер пистолетът му беше зареден с куршуми дум-дум, осколките от които най-вероятно щяха да останат в тялото й. Това означаваше, че по време на аутопсията щяха да ги открият, но нямаше как да стигнат до оръжието, с което са били изстреляни.

Роби измъкна глока от джоба си и пристъпи към леглото. Когато целта ти е да приключиш с един изстрел, позициите за стрелба винаги са повече от една.

За да избегне обичайните при стрелба от упор пръски кръв и късчета тъкан, той беше решил да натисне спусъка от известно разстояние. Един куршум в сърцето и втори, контролен, в аортата, която беше с дебелина на градински маркуч и се издигаше вертикално към сърцето. Пред нея имаше други органи, но когато човек знае къде

да се прицели и да избере подходящия ъгъл, маркучът нямаше как да му убегне. Кръвоизливът щеше да бъде масивен и светкавично бърз. А ако куршумите случайно пронижеха тялото й, те най-вероятно щяха да се забият в матрака.

Бърза и чиста работа.

Насочи се към горната част на леглото и вдигна пистолета. Жената лежеше по гръб. Роби се прицели в сърцето й, но в съзнанието му внезапно изплуваха играчките, бебешката кошарка и рисунката, под която пишеше „Аз обичам мама“. Тръсна глава, за да се съсредоточи. Но рисунката остана в съзнанието му. Отново тръсна, а после…

Той съзря малката издутина, залепена за едрото й тяло. После и главичката със смешно разрешена коса, която едва-едва се показваше над завивките. Пръстът му застина на спусъка.

— Стреляй! — заповяда гласът в ухото му.

12

Роби не стреля, но май беше издал някакъв звук. Разрошената главичка помръдна, а издутината се надигна и момченцето зае седнало положение. То разтърка очи и се прозя, след което се втренчи във фигурата на Роби, който беше насочил пистолета си към майка му.

— Стреляй! — изсъска гласът. — Убий я!

Роби не го чу.

— Мамо! — изхлипа детето, без да сваля очи от него.

— Стреляй! — истерично изкрещя гласът в слушалките. — Веднага стреляй!

Роби не можеше да свърже този глас с някакво лице просто защото никога не беше виждал наблюдаващия го агент. Стандартна процедура. Никой не можеше да идентифицира никого.

— Мамо! — повтори момченцето и се разплака.

— Застреляй и хлапето! — заповяда гласът. — Хайде, действай!

Роби можеше да стреля и да изчезне. Два пъти, в гърдите. Едните големи, другите съвсем мънички. Един дум-дум беше достатъчен, за да разкъса вътрешностите на детето. Нулев шанс за оцеляване.

Жената се размърда.

— Мамо? — отново проплака момченцето и я мушна с пръст, но без да отделя очи от него. По бузките му се затъркаляха сълзи, телцето му започна да трепери.

— Какво има, миличко? — сънливо попита жената. — Хайде спинкай, просто си сънувал кошмар. Няма нищо страшно, защото мама е тук.

— Мамо! — извика детето и задърпа нощницата й.

— Тук съм, миличко. Мама е будна.

В същия миг жената зърна Роби и замръзна. После инстинктивно сграбчи детето, скри го зад гърба си и се разпищя.

Роби опря пръст до устните си, но жената продължаваше да пищи.

— Убий ги! — панически се извиси гласът.

— Ако не млъкнеш, ще те гръмна! — заплашително рече Роби, но жената изобщо не го чуваше.

Той пусна един куршум във възглавницата до главата й. Разлетя се пух, а куршумът мина през пружините на матрака и се заби в пода под леглото.

Жената спря да крещи.

— Убий я! — изкрещя гласът в слушалките.

— Стой кротко! — заповяда Роби, обръщайки се към жената.

Тя изхлипа и прегърна сина си.

— Моля ви, господине, не ни наранявайте!

— Просто кротувай — отвърна Роби.

Шефът му продължаваше да крещи в слушалките. Ако беше пред очите му, Роби със сигурност щеше да го застреля, за да му затвори устата.

— Вземете каквото искате — с усилие промълви жената. — Само не ни наранявайте!

Тя се обърна и притисна момченцето към гърдите си. После го повдигна и го целуна. Детето престана да плаче и я погали.

Роби усети неприятно стягане на коремните мускули, внезапно осъзнал, че наблюдаващият беше млъкнал. Слушалките немееха.

Роби би трябвало да се досети по-рано. Наведе се и скочи напред. Жената помисли, че ги напада, и нададе пронизителен писък.

Прозорецът се пръсна. Роби видя как едрокалибреният куршум прониза главата на детето и се заби в слепоочието на майката, убивайки ги на място. Страхотен изстрел, дело на снайперист със завидни умения. Но в момента той не мислеше за това.

Жената умря с вперени в лицето му очи. Изглеждаше изненадана. Майка и син паднаха заедно, преобръщайки се на една страна. Тя продължаваше да го държи в прегръдките си. Роби остана с чувството, че ръцете й се стегнаха около мъничкото телце.

Той свали пистолета и погледна през прозореца. Резервният стрелец беше някъде там, очевидно избрал отлична позиция.

После инстинктите му се пробудиха и той се претърколи встрани от прозореца. На пода зърна нещо, което изобщо не беше очаквал да види тази нощ. До леглото беше поставено бебешко кошче, в което спеше още едно дете. Дълбоко и непробудно.

— Мамка му — промърмори Роби и запълзя по корем.

Слушалките оживяха.

— Изчезвай от апартамента! — заповяда гласът на наблюдаващия. — Използвай противопожарната стълба.

— Върви по дяволите! — изсъска Роби, след това смъкна слушалките и ги пъхна в джоба си.

Протегна ръка и придърпа кошчето. Вторият изстрел щеше да дойде всеки момент, но той нямаше намерение да им предостави лесна мишена. Отлично знаеше, че снайперистът няма да стреля, ако не е сигурен, че ще улучи. Преди време самият той беше дебнал в мрака с пушка в ръце.

Роби се изправи на крака едва след като се отдалечи от прозореца, понесъл бебешкото кошче. Имаше чувството, че държи голяма гира. Трябваше да напусне сградата, но явно по различен път от този, който беше планирал. Погледна към вратата. Искаше да вземе нещо, преди да тръгне.

Той изнесе бебето от спалнята, включи фенерчето писалка и огледа дневната. Почти веднага откри това, което му трябваше — чантата на жената. Остави кошчето на пода, разрови съдържанието на чантата и измъкна шофьорската й книжка. Щракна я с телефона си, а след това направи снимка и на личната й карта. В следващия миг се сепна. Тя беше издадена директно от правителството.

Какво става, по дяволите? Този факт не присъстваше в информацията на флашката.

Накрая Роби потърси тъмносинята книжка, която беше забелязал още на влизане, полускрита под купчината документи. Американски паспорт. Той направи снимки на всяка от страниците му, частично запълнени с чуждестранни печати. После прибра всичко обратно и вдигна кошчето. Открехна входната врата, огледа коридора в двете посоки и излезе навън.

След четири големи крачки се озова на стълбището и бързо се спусна на долния етаж. В съзнанието му се появи вътрешното разположение на сградата. Помнеше наизуст всеки апартамент и всеки от хората, които живееха тук. Но дори за миг не си беше представял, че ще използва информацията, за да бяга от своите.

Номер 307. В него живееше майка с три деца. Роби полетя натам, едва-едва докосвайки износения мокет с върховете на пръстите си.

Беше цяло чудо, че детето продължаваше да спи непробудно. До този момент изобщо не го беше погледнал, но сега сведе очи към кошчето. Щръкнала във всички посоки коса, също като на братчето му. За което нямаше да има никакви спомени. Нито пък за майка си. Понякога животът е не само несправедлив, а направо трагичен.

Остави кошчето пред вратата на №307 и почука три пъти, без да се оглежда. Ако някой от съседите надникнеше през шпионката, щеше да види само гърба му. Почука още веднъж и отново погледна бебето, което се беше размърдало. Чу приближаващите се стъпки от вътрешността на апартамента и побърза да изчезне.

Детето щеше да преживее тази ужасна нощ. За разлика от Роби, който беше почти сигурен, че няма да успее.

13

Спря на втория етаж. Пред него имаше две възможности. Задният вход на блока отпадаше, тъй като там го чакаше снайперистът с далекобойната пушка. Фактът, че наблюдаващият му заповяда да използва противопожарната стълба, казваше всичко. Наградата за глупостта да се измъкне по този път щеше да бъде куршум в главата.

Същото важеше и за главния вход. Единствен, добре осветен. Спокойно можеше да нарисува мишена на челото си преди появата на разчистващия екип, което щеше да се случи всеки момент. Оставаха двете странични стени на блока. Трябваше да избира между тях. При това бързо.

Преценяваше в движение. Апартамент 201 или апартамент 216. Единият в лявата част на сградата, другият — в дясната. Стрелецът зад блока вероятно щеше да се премести вляво или вдясно, за да покрие едновременно едната от страничните стени и пространството отзад.

И тъй, наляво или надясно?

Роби продължаваше да мисли в движение.

Наблюдаващият щеше да помага на стрелеца с информация за посоката, в която според него би поел Роби. Наляво или надясно? Напрегна се да си припомни околността. Високият блок и алеята, която водеше към квартала с редица магазинчета, бензиностанция и супермаркет. От другата страна имаше още един висок блок, който при предварителния оглед му се стори изоставен. Почти сигурно стрелецът беше заел позиция именно там. Само по този начин би могъл да получи възможността да произведе онзи забележителен изстрел. А след като сградата бе празна, той имаше свободата да избере най-подходящото помещение, за да закове оптическия си мерник във фигурата на Роби.

Окей, ясно. Но накъде все пак? Наляво или надясно?

Оригиналната му мишена обитаваше апартамент 404, който се намираше по-близо до лявата страна на блока. Вероятно наблюдаващият щеше да стигне до заключението, че той ще

предпочете нея, тъй като е по-близо. Той обаче нямаше как да знае, че Роби се е спуснал на третия етаж да остави бебето, а след това е слязъл още един етаж по-надолу. Но общо взето, нямаше как да не отчете простия факт, че Роби при всички случаи ще тръгне надолу. Освен това беше наясно, че той не разполага с оборудване, което би му позволило да се спусне по сляпата стена.

Обмисли всичко това до последния детайл. Представи си как стрелецът се мести вдясно (ляво за него), разгъва стойката, нагласява оптическия мерник и започва да чака появата му.

Нещо, което не се случваше въпреки всички индикации, че беглецът трябва да бърза. Което означаваше само едно: Роби се опитваше да отгатне намеренията му. За да пробва зигзагообразно оттегляне и да поеме в посока зиг, докато стрелецът очаква посока заг. Значи надясно, а не наляво. Това обясняваше забавянето на появата му, а не оставянето на бебето.

Роби си представи как се насочва към дясната страна на стрелеца (негова лява).

После времето за размисъл изтече. Обърна се и хукна по коридора към лявата част на блока. Апартамент 201 беше празен. Поредното отнето от банките жилище. Но понякога мащабните икономически катастрофи пораждаха малки чудеса в личен план. Десет секунди по-късно беше вътре. Всички апартаменти в блока имаха едно и също разположение. Нямаше нужда от фенерчето или инфрачервените очила, за да маневрира. Стигна до задната спалня и отвори прозореца. Увисна на ръце от перваза, погледна надолу, за да прецени височината, после се пусна.

Приземи се след триметров полет. Тялото му се претърколи, за да омекоти сблъсъка. Въпреки това усети остра болка в десния глезен. Очакваше куршумът да го повали всеки миг. Но това не се случи. Беше отгатнал правилния вариант. Изправи се и затича. Отдалечаваше се по диагонал от сградата. Спря за няколко секунди зад някаква кофа за боклук. Трябваше му време да пренастрои сетивата си спрямо новата обстановка. После се изправи, прескочи някаква ограда и пет секунди по-късно вече спринтираше нагоре по улицата.

Вероятно не бяха забелязали, че напуска сградата. В противен случай щеше да е мъртъв. Но вече бяха наясно, че е успял да се измъкне. Това означаваше включването на специалния екип за

издирване, който не пропускаше нищо. Роби знаеше, че няма шанс, ако остане в квартала. Трябваше да действа бързо, за да ги надхитри.

През всичките години, в които вършеше необичайната си работа, Роби си даваше сметка, че рано или късно може да се стигне до подобен инцидент. Вероятността за това не беше голяма, но все пак съществуваше и той беше длъжен да я има предвид. Ето защо и тази нощ имаше резервен план за оттегляне, както при всички предишни операции. Сега му предстоеше да го осъществи. Беше дошло времето да се възползва от съвета на Шейн Конърс.

Няма кой да ти помогне освен самият ти, Уил.

Роби извървя още десет пресечки по посока на крайната си цел. Часовникът показваше, че разполага с двайсет минути, но само ако не бяха променили разписанието.

Създадената едва преди година автобусна компания „Аута Хиър“ използваше старата автогара на „Трейлуейс“, намираща се близо до Капитолийския хълм. Явно началният й капитал беше малък, защото терминалът изглеждаше така, както в деня на затварянето му. Паркираните отпред автобуси нямаха никакви шансове да издържат дори и най-повърхностния технически преглед. Пътуването му със сигурност щеше да бъде в икономична класа, защото едва ли имаше друга.

Купи си билет под фалшиво име за автобуса, който потегляше за Ню Йорк след двайсет минути. Плати в брой. След като пристигнеше, щеше да осъществи втората част от резервния план, който включваше евентуално напускане на страната. Беше твърдо решен да се отдалечи на максимално разстояние от собствените си хора.

Роби излезе да чака пред терминала. Мястото не беше безопасно, особено в два след полунощ, но беше далеч по-добро от ситуацията, в която се намираше доскоро. Той можеше да се справи с уличните престъпници, но професионалните убийци с далекобойни пушки бяха нещо различно.

Огледа останалите пътници, които чакаха появата на автобуса за Голямата ябълка. Преброи трийсет и пет човека, ако включеше и себе си. Автобусът положително побираше два пъти повече, а това позволяваше да си осигури някаква буферна зона. Местата не бяха номерирани. Щеше да седне максимално далече от всички останали. Повечето пътници бяха натоварени с торби, възглавници и раници.

Роби не носеше нищо освен прибора за нощно виждане, миниатюрната камера и глока, скрит под подплатата на якето му.

Отново огледа опашката. Повечето хора бяха бедни, предимно работници с лош късмет. Това си личеше отдалече, най-вече по опърпаните им дрехи и умореното изражение на лицата. Едва ли някой с нормални, макар и ниски доходи би тръгнал за Ню Йорк посред нощ с раздрънкан автобус, понесъл и възглавницата си.

Автобусът се появи, описа широк кръг на плаца и спря пред тълпата с пронизително скърцане на износените спирачки. Момичето беше сред хората, които се струпаха пред вратите. Роби вече я беше преброил като една от трийсет и петимата пътници, но едва сега й обърна по-сериозно внимание.

Беше съвсем млада, още дете. Някъде между дванайсет- и тринайсетгодишна, дребничка и слаба; носеше избелели дънки с дупки на коленете, блуза с дълъг ръкав и тъмносин скиорски елек. Беше с мръсни и напукани обувки за тенис, а тъмната й коса беше прибрана на стегната опашка. Държеше раница, а очите й бяха сведени надолу. Дишаше тежко, а ръцете и коленете й бяха изкаляни.

Роби напрегна поглед, но никой от джобовете на дънките й не беше издут от джиесем — обичайния атрибут на всички тийнейджъри, особено на момичетата. Може би го държеше в джоба на елека си. Във всеки случай това изобщо не му влизаше в работата.

Той огледа хората около нея, но никой от тях не приличаше на родителя, който би трябвало да я придружава. Започна да си пробива път напред. Съвсем не беше изключено да го открият преди потеглянето. Стисна пистолета в джоба си и наведе глава.

Не след дълго се озова в автобуса и тръгна към дъното. Качи се последен. Повечето пътници бяха предпочели по-предните седалки. Роби се настани на последната, близо до тоалетната. Наоколо нямаше хора и той зае мястото до прозореца. От тук беше в състояние да вижда целия автобус, включително вратата, при това без да привлича внимание. Стъклата бяха затъмнени, а това означаваше, че едва ли някой разумен човек ще пробва изстрел на сляпо.

Момичето седна три реда пред него, от другата страна на пътеката.

Вниманието на Роби беше привлечено от мъж, който скочи в автобуса миг преди шофьорът да затвори вратата. Той показа билета си

и тръгна по пътеката. Когато наближи момичето, извърна глава на другата страна. Това беше пътник номер трийсет и шест, наистина последният в автобуса.

Роби се смъкна в седалката и придърпа качулката на якето си. Пистолетът в джоба му леко се повдигна нагоре и се насочи към точката, която новодошлият би трябвало да пресече, в случай че продължи към него. Беше длъжен да допусне, че по някакъв начин са отгатнали резервния му план и са изпратили този човек да довърши работата.

Но мъжът спря един ред след момичето и зае седалката зад нея. Пръстите на Роби се разхлабиха, но очите му останаха заковани в мъжа.

Момичето стана и напъха раницата в багажното отделение над главата си. Направи го, като се повдигна на пръсти, и това позволи на Роби да зърне татуировката на кръста й.

Автобусът изръмжа и потегли с пронизително скърцане на скоростите. Шофьорът излезе на улицата, която щеше да го изведе на междущатската магистрала към Ню Йорк. Коли почти нямаше, сградите от двете страни на платното бяха тъмни. Градът щеше да се пробуди няколко часа по-късно. В това отношение Вашингтон беше различен от Ню Йорк. Той *спеше*. Но в замяна на това ставаше рано.

Роби отново насочи вниманието си към последния пътник. Беше на неговата възраст и с почти същия размер. Не носеше багаж. Беше с черен панталон, сиво яке и ръкавици. Роби сведе очи към собствените си ръкавици и погледна през прозореца. Навън не беше чак толкова студено. Мъжът дръпна ръчката за отместване на седалката и се настани по-удобно.

Роби инстинктивно почувства, че това няма да е задълго. Този човек не се беше качил в автобуса, за да пътува до Ню Йорк.

14

Професионалните убийци са особено племе, помисли си Роби, докато автобусът пъхтеше по пътя си. Амортисьорите отдавна бяха заминали и това се отразяваше фатално на возията. Чакаха ги триста километра в тази бракма, но Роби мислеше за друго. Очите му не се отлепяха от процепа между облегалките. Наблюдаваше и чакаше.

По време на мисия виждаш неща, на които малко хора обръщат внимание. Например входовете и изходите. Те задължително трябва да са повече от един. Ъгълът на прицелване, позицията, от която другите могат да отвърнат на удара. Незабелязано преценяване на опонентите. Отгатване на намеренията им единствено чрез положението на тялото. Не позволявай на никого да забележи, че го наблюдаваш.

В момента Роби правеше всички тези неща. И това нямаше нищо общо със собствената му ситуация. Беше наясно, че го преследват. Но по всичко личеше, че и момичето на три реда пред него е обект на преследване. След това той бавно осъзна, че не е единственият професионален убиец в този автобус. Не откъсваше поглед от другия. Роби напипа ръкохватката на глока и бавно го измъкна от джоба на якето.

Момичето четеше книга с меки корици. От мястото си Роби не можеше да види заглавието. Явно бе увлекателна, защото тя беше погълната от нея и не забелязваше нищо наоколо. Лоша работа. Младите хора ставаха лесна плячка на хищниците. Те бяха вечно вторачени в дисплея на мобилния си телефон, а пръстите им пробягваха по клавиатурата, изписвайки важни послания — статут във Фейсбук, цвета на бельото, което носят днес, момичешки тайни, проблеми с прическите, тренировки, мястото на поредния купон. На всичкото отгоре не вадеха слушалките от ушите си. Гърмящата музика не им позволяваше да чуят нищо, докато лъвът се готвеше за скок. А след това вече бе късно. Лесна плячка. Без изобщо да подозират.

Роби пъхна дулото между седалките. Мъжът се приведе напред.

Пътуваха едва от няколко минути, прекосявайки един от най-мизерните квартали на града.

Мястото до момичето беше свободно. Това до прозореца. От другата страна на пътеката също не седеше никой. Най-близо до нея беше една възрастна жена, която вече беше успяла да задреме. Както повечето пътници, които заспаха още на първия километър.

Роби беше наясно с намеренията на мъжа. Главата и шията. Рязко завъртане в противоположни посоки. Методът на морските пехотинци. Без оръжие, защото жертвата щеше да е дете. Без проливане на кръв. Повечето хора умираха тихо. Без последователни фази, без мелодрами. В един момент просто спираха да дишат. Няколко гърча и това бе всичко. Околните не разбираха нищо.

Мъжът се стегна.

Момичето премести книгата си, за да вижда по-добре на слабата светлина.

Роби се наведе напред и провери оръжието си. Заглушителят беше завинтен докрай. Но ефектът му в затворено пространство бе силно ограничен. По-късно щеше да мисли за обясненията. Тази нощ вече беше станал свидетел на две убийства, едното от които на невръстно момченце. Нямаше никакво намерение да допусне и трета жертва.

Мъжът прехвърли тежестта си на петите и вдигна ръце. Вълнуващо движение, помисли си Роби. Главата наляво, шията надясно. Щрак и готово. Щрак и момичето умира.

Но не и тази нощ.

15

Роби умееше да отгатва хода на събитията и по най-незначителните признаци. Но изобщо не очакваше това, което се случи.

Мъжът изкрещя. На негово място и той би сторил същото, защото защитният спрей адски лютеше на очите.

Момичето продължаваше да държи книгата пред очите си. Дори не се беше обърнало. Просто вдигна ръка над главата си и натисна копчето на флакона, изпращайки струята директно в лицето на нападателя.

Но въпреки че крещеше от болка, притиснал очите си с длан, мъжът продължи движението си напред. Пръстите на свободната му ръка се вкопчиха в шията на момичето в мига, в който пистолетът на Роби влезе в съприкосновение с черепа му. Тялото му се сгърчи и рухна на пода между седалките. Момичето се обърна и погледна Роби. Същото сториха и повечето пътници, които се бяха събудили. Очите им бавно се сведоха към падналия мъж. После една възрастна жена с яркожълто палто изпищя. Шофьорът спря автобуса, дръпна ръчната спирачка и се завъртя на седалката си.

— Хей! — извика той.

Начинът, по който го направи, сочеше, че възприема Роби като причина за суматохата. Беше едър чернокож мъж на около петдесет години. Стана от мястото си и тръгна по пътеката. Зърнал пистолета в ръката на Роби, той се закова на място и вдигна ръце пред себе си.

Възрастната жена нададе нов писък и придърпа полите на палтото си.

— Какво искаш, по дяволите? — извика шофьорът.

— Тоя тип нападна момичето, а аз го спрях — отвърна Роби и махна към изпадналия в несвяст мъж на пода.

После той погледна момичето за подкрепа, но то мълчеше.

— Кажи им — подкани я той.

Но момичето продължаваше да мълчи.

— Той се опита да те убие, а ти го напръска със спрей — каза Роби, после се пресегна, изтръгна флакончето от ръцете й и го вдигна над главата си. — Лютив спрей.

Пътниците насочиха вниманието си към момичето, което ги гледаше спокойно, без никакви признаци на смущение.

— Какво става? — попита шофьорът.

— Този човек я нападна — повтори Роби. — Тя го напръска със спрей, но той не спря и аз се намесих.

— А защо е този пистолет?

— Имам разрешително за него.

В далечината се разнесе вой на сирени. Дали вече бяха открили двете тела в онзи блок?

Мъжът на пода простена и се размърда. Роби сложи крак на гърба му и изръмжа:

— Остани на място! — Вдигна глава към шофьора и подхвърли: — По-добре извикай ченгетата. — После се извърна към момичето. — Нали нямаш нищо против?

Вместо отговор момичето се изправи, свали раницата си от багажника и я преметна през рамо. После се обърна и тръгна напред по пътеката.

Едрият шофьор отново вдигна ръце пред себе си.

— Не можете да си тръгнете, госпожице.

Тя извади нещо от якето си и го вдигна пред него. От мястото си зад гърба й Роби нямаше как да види какво е то. Шофьорът побърза да отстъпи назад, а на лицето му се изписа ужас.

Роби се наведе и сръчно завърза ръцете към глезените на мъжа със собствения му колан, обездвижвайки го напълно. След това последва момичето по пътеката.

— Извикай ченгетата — повтори той, докато се разминаваше с шофьора.

— Кой сте вие? — извика след него шофьорът.

Роби не отговори. Нямаше как да му каже истината.

Момичето натисна лоста за отваряне на вратата и скочи на асфалта. Роби я настигна с няколко скока.

— Какво му показа? — попита той.

Тя се завъртя. В ръцете си държеше граната.

— Пластмаса — дори не трепна Роби.

— Но шофьорът нямаше как да знае, нали?

Това бяха първите думи, които произнесе. Гласът й беше по-плътен, отколкото бе очаквал Роби. Като на възрастна жена. Отдалечиха се от автобуса.

— Коя си ти? — попита Роби.

Тя продължаваше да крачи напред. Сирените започнаха да заглъхват.

— Защо искаше да те убие онзи тип?

Тя ускори ход, прекоси уличното платно и се шмугна между две паркирани коли. Роби я последва тичешком и я хвана за ръката.

— Хей, на теб говоря!

Не получи отговор.

В следващия миг краката им се отлепиха от земята, а ушите им писнаха от оглушителната експлозия.

16

Роби се свести пръв. Нямаше идея колко време е бил в безсъзнание, но явно не беше дълго. Ченгета не се виждаха. Нямаше ги дори първите хора, реагирали на експлозията. Единствено той се намираше сравнително близо до взривения автобус. Очите му се спряха на горящия метален скелет, който допреди малко беше едно внушително по размери превозно средство. Приличаше на самолет, забил се в земята от голяма височина. Нямаше как да има оцелели.

Късно през нощта този отдалечен квартал на Вашингтон беше абсолютно пуст. Наоколо нямаше жилищни сгради. Единствените хора, които се появиха да видят какво става, бяха някакви дрипави бездомници.

Един старец с разръфани дънки и почерняла от мръсотия риза изпълзя от картоненото си убежище на тротоара, обградено от найлонови торби. Той зяпна кладата, която доскоро беше почти пълен с пътници автобус. На устата му се появи усмивка, като разкри два реда гнили зъби.

— Мамка му! — извика той. — Някой да има нещо за печене?

Роби бавно се изправи на крака. Цялото тяло го болеше. А утре щеше да го боли още повече. Огледа се за момичето и го откри на три-четири метра от себе си. Лежеше до паркиран наблизо сатурн, чиито странични стъкла се бяха пръснали от експлозията. Роби изтича към нея и я обърна по гръб. Притисна пръст към китката й и с облекчение установи, че има пулс. След това се залови с прегледа. Кръв нямаше. Само няколко драскотини по лицето, причинени от падането. Всичко беше наред. Няколко секунди по-късно тя отвори очи.

Роби огледа гранатата, която все още беше в ръката й.

— Случайно да си оставила нещо по-истинско в автобуса?

Момичето бавно се надигна до седнало положение и погледна към кладата. Роби очакваше, че гледката ще предизвика някаква реакция от нейна страна, но тя мълчеше.

— Явно някой те иска мъртва на всяка цена — подхвърли той. — Имаш ли представа защо?

Тя се изправи на крака и се огледа за раницата си. Откри я на няколко метра от себе си, изтупа я от прахта и я преметна през рамо. После вдигна глава към Роби, който се беше надвесил над нея.

— Къде ти е пистолетът?

Той се сепна. Нямаше никаква представа къде беше изчезнало оръжието му. Огледа тротоара, а след това приклекна и провери под паркираните наблизо коли. Зърна решетката на канализацията. По всяка вероятност пистолетът му беше паднал там, след като експлозията го беше изтръгнала от ръката му.

— На твое място бих си направила труда да го намеря — добави момичето.

Той се обърна да я погледне. Стоеше на няколко крачки от него и изглеждаше напълно спокойна.

— Защо?

— Защото ще ти потрябва.

— Защо? — повтори той.

— Защото те видяха с мен.

Той се изправи. В далечината се чу вой на сирени, който бързо се приближаваше. Някой все пак беше повикал ченгетата. Клошарът танцуваше около кладата и продължаваше да крещи.

— Защо това има някакво значение? — попита Роби.

Тя погледна към горящия автобус и поклати глава.

— Наистина ли си толкова глупав?

Той се отказа да търси пистолета и пристъпи към нея.

— Трябва да отидеш в полицията. Там ще бъдеш на сигурно място.

— Да бе.

— Не вярваш ли?

— На твое място щях да си плюя на петите.

— В автобуса вече няма жив човек, който да разкаже какво се случи — каза той.

— А какво се случи според теб?

— Там загинаха над трийсет души, включително един мъж, който се опита да те убие.

— Това е твоята теория. Но къде са доказателствата?

— Там вътре. Поне част от тях. Останалите са в главата ти.

— Това е *твоята* теория — натъртено повтори момичето, после му обърна гръб и започна да се отдалечава.

Роби я погледа известно време, поклати глава и извика:

— Вече няма как да се справиш сама. Прецакала си се, а може би някой те е изпял.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се тя. В гласа й за пръв път се появи някакъв интерес.

— Или са те проследили до автогарата, или са те чакали там. Ако е второто, значи са ти заложили капан. Разполагали са с предварителна информация за всичко, включително за часа на тръгване. От това следва, че или си сгрешила, позволявайки им да те проследят, или си била предадена от някой, на когото вярваш. Това е.

Тя погледна над рамото му към пламтящата купчина метал, в която бяха изгорели живи десетки хора.

— Как отгатна намеренията на онзи в автобуса? — попита той. — Аз останах с впечатлението, че беше заел отлична позиция.

— По отражението му в прозореца. Затъмнено стъкло, вътрешно осветление, мрак отвън. Всички условия да се превърне в огледало. Елементарна наука.

— Но ти четеше книга — отбеляза Роби.

— *Преструвах се,* че чета — поправи го тя. — Видях, че сяда зад мен, подминавайки три реда празни седалки. И това ме накара да се замисля. Освен това забелязах, че прави всичко възможно да не го видя.

— За да не го познаеш?

— Може би.

— Аз също седях зад теб.

— Твърде далече, за да направиш нещо.

— Значи си ме забелязала?

— Човек свиква да проверява някои неща — сви рамене тя.

— Значи онзи те е проследил до автогарата. Преследваше ли те? Забелязах, че ръцете и коленете ти са изцапани. Сякаш беше падала.

Тя сведе поглед към коленете си, но не отговори.

— Въпреки всичко не можеш да се справиш сама — добави той.

— Вече го каза — кимна тя. — Какво предлагаш?

— Да дойдеш с мен. Разбира се, ако не решиш да отидеш в полицията.

— С теб ли? — отстъпи крачка назад момичето. — Къде?

— На някое по-безопасно място.

— А защо *ти* не останеш да разговаряш с ченгетата? — хладно попита тя.

Роби се втренчи в нея, но не отговори. Воят на сирените се приближаваше с обезпокоителна бързина.

— Това има ли нещо общо с пистолета и късния час на пътуването ти? — Тя огледа фигурата му и се втренчи в лицето му. — Нещата не се връзват много, знаеш…

— В смисъл?

— Не приличаш на човек, който ще тръгне посред нощ за Ню Йорк, при това с някакъв раздрънкан автобус. Същото важи и за онзи, който седна зад гърба ми. Това беше втората му грешка. Когато някой е решил да играе роля, той задължително трябва да помисли и за костюма си.

— Ако смяташ да продължаваш сама, просто тръгвай. Сигурен съм, че ще успееш да ги задържиш още няколко часа. Но после всичко ще приключи.

Момичето отново погледна към горящия автобус зад гърба му и каза:

— Не исках да умират и други хора.

— И *други* хора? Кой още е умрял?

Роби остана с впечатлението, че всеки момент ще се разплаче. Но тя само тръсна глава и попита:

— Кой си ти?

— Човек, който се натъква на нещо и не желае да му обърне гръб.

— Не ти вярвам. Не вярвам на никого.

— Не те обвинявам. На твое място бих се държал по същия начин.

— Къде искаш да отидем?

— Вече ти казах. На по-безопасно място.

— Не съм сигурна, че има такова място — промълви тя. За пръв път гласът й прозвуча чисто по детски. Глас на дете, което се страхува.

— Аз също — призна с въздишка Роби.

17

Роби разполагаше не само с план за бягство, но и с тайна квартира. Сега, когато вече не беше сам, нямаше друг начин, освен да премине на втория резервен план. За съжаление обаче, този план вече се усложняваше.

Надяна прибора за нощно виждане и погледна към дъното на уличката. Успя да зърне проблясъка само за миг, но това му стигаше. Оптически мерник, отразил светлината на уличните лампи.

Смъкна очилата, отдръпна се в сянката и погледна момичето.

— Как се казваш?

— Защо?

— За да се обръщам към теб с някакво име. Може и да не е истинското.

— Джули — отвърна след кратко колебание тя.

— Добре, Джули. Можеш да ме наричаш Уил.

— Това ли е истинското ти име?

— А твоето *наистина* ли е Джули?

Тя замълча и насочи поглед към мрака. Бяха изминали около десет пресечки и воят на сирените значително намаля. Джули не обяви на глас решението си да тръгне с него. Постигнали мълчаливо споразумение да напуснат мястото на инцидента, двамата просто обърнаха гръб на горящия автобус и се отдалечиха. Роби добре си представяше какво се случва зад тях. Първите спасители щяха да се опитат да определят причините за експлозията. Пробив в резервоара? Терористична атака? Тръсна глава и насочи вниманието си към онзи проблясък.

— Там има някой — прошепна на Джули той.

— Къде?

Той махна назад, без да отделя поглед от лицето й.

— Възможно ли е да са ти лепнали проследяващо устройство? Мен много ме бива в измъкването, затова ми се струва, че ни откриха твърде бързо.

— Може би са по-добри от теб.

— Да се надяваме, че не са. Попитах те за проследяващо устройство. Не забелязах да носиш мобилен телефон. Имаш ли такъв? Ако имаш, трябва да провериш дали му е включен джипиесът.

— Нямам мобилен.

— Не може да бъде. Всички хлапета имат.

— Не всички — поклати глава тя. — Освен това не съм хлапе.

— На колко си години?

— А *ти* на колко си?

— На четирийсет.

— Ооо, наистина си стар.

— И се чувствам такъв, повярвай ми. На колко си?

Тя отново се поколеба.

— Може ли да излъжа? Както с името?

— Можеш. Само не ми казвай, че си на двайсет, защото няма да ти повярвам.

— На четиринайсет.

— Добре.

Той се обърна в посоката, от която бяха дошли. Нещо му нашепваше, че не бива да се връщат обратно.

— Какво те накара да помислиш, че там има някой? — попита Джули.

— Едно отражение. Подобно на онова, което си видяла на прозореца на автобуса.

— Може да бъде всичко.

— Става въпрос за проблясък на оптически мерник. Не мога да го сбъркам, защото е доста специфичен.

— Ясно.

Роби огледа стените от двете им страни и вдигна глава.

— Страх ли те е от височини?

— Не.

Отговорът дойде малко по-бързо, отколкото той очакваше.

Роби се насочи към контейнера за строителни отпадъци в дъното на уличката и надникна в него. Откри няколко парчета въже и сръчно ги завърза едно за друго. После измъкна някакъв шперплат и го закрепи на ръба на контейнера. Образува се нещо като платформа.

— Стегни презрамките на раницата около тялото си.

— Защо?

— Просто го направи.

Тя пристегна презрамките и го погледна въпросително.

— Какво ще правим?

— Ще се катерим.

Роби я вдигна във въздуха и я накара да стъпи на шперплата, а след това се покатери при нея.

— А сега какво?

— Нали ти казах? Ще се катерим.

Тя вдигна глава и огледа тухлената стена.

— Наистина ли можеш да го направиш?

— Скоро ще разберем. — Даде й знак да се приближи и добави: — Трябва да стъпиш на раменете ми. Целта ни е да достигнем до онова нещо там… — Той махна към прибраната и заключена противопожарна стълба, която свършваше доста над нивото на улицата.

— Няма да я достигна — поклати глава Джули.

— Ще опитаме. Стегни си краката.

Роби я качи на раменете си, хвана я за глезените и я изтласка максимално нагоре. Така го правеха в казармата. Но протегнатите й ръце останаха на трийсетина сантиметра под целта и той я спусна обратно.

Дойде ред на въжето, което беше намерил в контейнера. С широк замах успя да го прехвърли през най-долната стъпенка. После направи примка в долния му край, промуши горния през нея и здраво я стегна. Достигна стълбата за броени секунди, опирайки крака в стената. Там развърза възела и спусна въжето обратно.

— Не ме бива в изкачването по въже — призна Джули. — Обикновено бягах от часовете по физическо.

— Не е нужно да те бива — увери я Роби. — Завържи въжето за презрамките на раницата, но гледай да е здраво.

Тя се подчини.

— Сега кръстосай ръце и ги притисни към тялото си. Така раницата ти няма да падне.

Тя изпълни указанията и той започна да я тегли нагоре. Разбра, че нещо не е наред, в момента, в който я издърпа до себе си. Бягащите стъпки никога не са добър знак.

— А сега се качвай нагоре! — нареди с напрегнат глас той. — Колкото по-високо, толкова по-добре.

Момичето кимна и пое по металните стъпенки.

Роби се обърна в посоката, от която се чуха стъпките, и зачака.

18

Мъжът изскочи иззад ъгъла, спря за миг и напрегна поглед към вътрешността на уличката. После измина десетина метра и отново спря. Огледа ситуацията вляво и вдясно от себе си, а след това насочи вниманието си напред. Крачеше бавно и дулото на пушката му описваше малки полукръгове. Спря още два пъти, внимателно сканирайки околността. Беше добър, но не чак толкова. Защото нито веднъж не погледна нагоре.

Когато най-сетне го направи, имаше време само да зърне краката на Роби, които връхлитаха върху него.

Обувките четирийсет и шести номер се забиха в лицето му и той рухна на асфалта. Роби се стовари отгоре му, претърколи се и скочи на крака, заемайки бойна стойка. Първата му работа беше да изрита пушката встрани, а след това погледна надолу. Не знаеше дали противникът му е мъртъв, но със сигурност беше в безсъзнание. Претърсването му отне десетина секунди.

Нямаше лични документи, нямаше телефон. Това не го изненада. Но нямаше и служебна карта. Нито златна значка. В джоба му Роби откри някакво електронно устройство с мигаща синя лампичка. Размаза го с крак и го хвърли в контейнера. После опипа глезените на мъжа и измъкна резервното оръжие — револвер трийсет и осми калибър с къса цев, „Смит & Уесън“. Пъхна го в джоба на якето си и скочи на шперплатовата дъска. Хвана въжето и се набра по него, докато стигна най-долната стъпенка. После го намота и го прибра в джоба си.

Настигна Джули малко преди горния край на стълбата.

— Мъртъв ли е? — попита тя, гледайки надолу.

Очевидно беше видяла всичко.

— Не проверих. Да вървим.

— Къде? Вече сме на върха.

Той посочи към покрива, който беше на около три метра над последната стъпенка.

— Но как? — учуди се тя. — Стълбата не стига толкова нависоко, а само до последния етаж.

— Чакай тук.

Едната му ръка се вкопчи в перваза на близкия прозорец, после другата в някаква вдлъбнатина в стената. Започна да се набира и след минута вече беше на покрива. Легна по корем, разви въжето и го спусна надолу.

— Пак завържи презрамките на раницата, кръстосай ръце и затвори очи! — разпореди се той.

— Само не ме изпускай!

— Вече те вдигнах веднъж — успокои я той. — Лека си като перце.

След минута и тя се озова на покрива до него. Роби я поведе по равната, посипана със ситни камъчета повърхност към противоположната страна на сградата. Там спря, надникна през ръба, а след това се огледа във всички посоки. От тази страна имаше друга противопожарна стълба. Той спусна Джули с помощта на въжето, увисна на ръце и скочи. Приземи се на ламаринената площадка над стъпалата, хвана момичето за ръката и започнаха да слизат.

— Няма ли да имаме същия проблем и от тази страна? — попита тя. — Ами ако ни чакат долу?

— Няма да стигнем до долу.

Спряха на третия етаж и той надникна през прозореца, от който се излизаше на стълбата. Разтвори ножа си и го използва срещу простия механизъм за залостване.

После вдигна рамката.

— Ами ако някой живее тук? — просъска Джули.

— Ще се извиним най-любезно и ще си тръгнем — отвърна той.

Но апартаментът беше празен.

Прекосиха го на пръсти, излязоха в коридора и се насочиха към вътрешното стълбище. След няколко минути се озоваха под открито небе, но от другата страна на блока. Отминаха няколко преки, преди Роби да й направи знак да спре.

— Следяха те — съобщи й той. — Някъде по тебе трябва да има предавател.

— Откъде знаеш?

— Открих приемника в джоба на онзи тип. Счупих го, но трябва да прекъснем източника на сигнала. Отвори раницата си.

Тя се подчини и Роби бързо я прерови. Чисти дрехи, торбичка с тоалетни принадлежности, фотоапарат, учебници, айпод, малък лаптоп, тетрадки, химикалки. Свали капачето на айпода и разгледа лаптопа, но не откри нищо необичайно. В крайна сметка затвори раницата и й я подаде.

— Няма нищо.

— Значи буболечката е някъде по теб — подхвърли тя.

— Невъзможно — тръсна глава Роби.

— Сигурен ли си?

Той понечи да кимне, после изведнъж спря и измъкна миниатюрната камера от джоба си. Свали капачето и веднага забеляза същата синя лампичка, която вече познаваше.

— Видя ли? — тържествуващо се усмихна Джули. — Бях права.

— Вярно — омърлушено кимна той и побърза да изхвърли батериите и слушалките в първата кофа за боклук, която се изпречи на пътя им.

Не срещнаха нито едно такси. Всъщност той изобщо не предвиждаше използването на подобно превозно средство. Не искаше никой да знае къде се намира тайната му квартира. Само така можеше да бъде сигурен, че няма да я открият.

Плановете му бяха други. След известно време зърна някакъв пикап, паркиран пред затворена бензиностанция. Проникна в него без никакви затруднения и майсторски запали двигателя, допирайки две оголени жички. Джули остана на тротоара и той се наведе през седалката.

— Решаваш да продължиш сама, така ли?

Тя не отговори. Пръстите й нервно опъваха презрамките на раницата. Той бръкна в джоба си и й подаде флакончето с лютив спрей.

— В такъв случай ще имаш нужда от това.

Тя го пое, но после се качи в кабината и решително затръшна вратата. Роби включи на скорост и потегли бавно и внимателно. Скърцането на гуми посред нощ можеше да привлече внимание, от което в момента не се нуждаеха.

— Защо промени решението си? — попита той.

— Лошите не връщат оръжията, които са отнели — промълви тя, помълча малко и добави: — Освен това ти ми спаси живота. Два пъти.

— Така си е — кимна той.

— Ясно е, че някакви хора ме преследват — промърмори тя. — Но кой преследва теб?

— Имам отговор на този въпрос — отвърна той. — Но няма да го споделя, защото това ще се отрази на бъдещето ти.

— Изобщо не съм сигурна, че имам някакво бъдеще.

След тези думи момичето се облегна назад и вдигна глава по посока на движението.

— За кого си мислиш? — тихо попита Роби.

Тя премигна, за да прогони сълзите си.

— Не ме питай, Уил.

— Добре — кимна той и увеличи скоростта.

Нощта беше изпълнена с трагични събития, но той имаше мрачното предчувствие, че нещата ще станат още по-лоши.

19

Роби отби пред един денонощен магазин, за да купи храна. Половин час по-късно фаровете на пикапа осветиха оградата на малка ферма. Той спря пред нея и погледна към съседната седалка.

Очите на Джули бяха затворени, но след като стана свидетел на реакцията й срещу нападателя в автобуса, Роби изобщо не беше сигурен, че тя спи. Не я докосна, защото нямаше никакво желание да получи порция лютив спрей в лицето.

— Пристигнахме — кротко обяви той.

Очите й се отвориха. Не се прозя, не се протегна, не разкърши рамене, както правят повечето хора. Просто се събуди.

Роби беше впечатлен. Той също се събуждаше по този начин.

— Какво е това място? — попита тя.

Бяха прекосили тясна, покрита с чакъл алея, от двете страни на която имаше дървета с жълтеещи листа. Алеята свършваше пред дървена къщичка, боядисана в бяло. Входната врата беше черна, също като двата прозореца отстрани на малката веранда. Отзад се издигаше внушителен хамбар, доста по-висок от самата къща.

— Безопасно — отвърна той. — Поне дотолкова, доколкото позволяват обстоятелствата.

Джули огледа тъмната грамада на хамбара.

— Някогашна ферма… или нещо подобно?

— Нещо подобно. Преди много време. Гората постепенно е погълнала нивите.

Това беше резервното убежище на Роби в случай на провал. Различно от секретните квартири, които бяха грижа на работодателя му. Защото беше лично негово, макар че се водеше на името на фирма фантом. Неоткриваемо за официалните власти.

— Къде сме?

— Във Вирджиния, югозападно от Вашингтон. Иначе казано, насред пущинаците.

— Къщата твоя ли е?

Роби включи на скорост и насочи пикапа към хамбара. Слезе да отключи вратата, а след това отново се върна зад волана и го вкара вътре. После грабна торбичката с продуктите и й кимна да го последва.

— Хайде.

Къщата имаше алармена система. Бипкането престана в момента, в който Роби набра кода, застанал така, че тя да не може да види кои бутони натиска. След това той се обърна и затвори вратата.

Притиснала раницата към гърдите си, Джули бавно се огледа.

— Къде ще спя?

Той махна към стълбите, които се виждаха в дъното на малкия коридор.

— Спалнята за гости е втората врата вдясно. Банята е срещу нея. Гладна ли си?

— По-скоро ми се спи.

— Добре, лека нощ — кимна той и хвърли изразителен поглед към стълбището.

— Лека нощ.

— И внимавай да не се напръскаш с лютивия спрей. Щипе здравата.

Тя сведе поглед към ръката, в която стискаше флакончето.

— Как разбра?

— По време на цялото пътуване го беше насочила към мен. Не те обвинявам. Хайде, върви да спиш.

Тя се подчини. Стъпките й бавно заглъхнаха нагоре по стълбите. Вратата на банята се затвори, резето изщрака.

Умно момиче.

Роби влезе в кухнята, прибра покупките и седна на кръглата маса срещу мивката. Постави револвера върху плота и включи джиесема си. Съгласно вътрешния правилник чипът на джипиеса беше отстранен. Защото можеше да действа и в двете посоки. Но той се беше погрижил да го обработи така, че да стане неизползваем. За всеки случай.

Бяха заподозрели, че ще откаже да застреля онази жена. И затова му бяха лепнали проследяващото устройство. Постановка още от самото начало. Прекрасно. Сега трябваше да отгатне защо. Натисна няколко бутона на клавиатурата и извади снимките, които беше направил в апартамента на убитата.

Името на шофьорската книжка беше Джейн Уинд, трийсет и пет годишна. Лицето й беше сериозно, без следа от усмивка. Не след дълго това лице щеше да се озове на металната маса в сградата на вашингтонската съдебна медицина. Силно обезобразено от куршума, който го беше пронизал. Щяха да направят аутопсия и на момченцето, което най-вероятно беше останало без лице, като се имаше предвид кинетичната енергия на куршума.

Роби погледна снимката на паспорта, а след това прелисти страниците и се наведе да разгледа печатите. Жената беше посещавала няколко европейски страни, сред които и Германия. В това нямаше нищо необичайно. Но беше ходила и на други места — Ирак, Афганистан и Кувейт, а те не бяха чак толкова обичайни.

Накрая разгледа и служебната й карта. Главен инспекторат към Министерството на отбраната на САЩ. Очите му се разшириха от учудване.

Тук вече съм прецакан. Тотално прецакан.

Използва телефона си да влезе в интернет и прегледа новинарските сайтове. Търсеше информация за смъртта на Уинд и взривяването на автобуса. За Уинд нямаше нищо. Може би все още не я бяха открили. Но инцидентът с автобуса вече беше намерил място в новините. Без почти никакви подробности. Роби очевидно знаеше много повече от репортерите, които все още се опитваха да разберат какво се е случило. Според тях властите не изключвали и технически проблем като причина за инцидента.

Нещата вероятно ще спрат дотук, помисли си той. Освен ако не откриеха доказателства за обратното. Среднощното взривяване на стар автобус и убийството на трийсетина души едва ли фигурираше сред набелязаните цели на някоя терористическа групировка.

Наблюдаващият агент не направи нов опит да влезе във връзка с него. В това нямаше нищо необичайно. Вероятно не очакваха да им отговори. Засега беше в безопасност. Но утре? Кой знае. Погледна към стълбите за втория етаж. Вече беше беглец. На всичкото отгоре и с компания. Ако беше сам, може би щеше да има някакви шансове. Но сега?

Сега имаше Джули. На не повече от четиринайсет. Все още малко момиче, почти дете, което не вярваше на никого. И което също бягаше от нещо.

Налегна го умора. Както психическа, така и физическа. Не виждаше какво повече може да направи в момента и по тази причина избра възможното — качи се на горния етаж и влезе в другата спалня. Заключи вратата, сложи револвера на гърдите си и затвори очи.

Сега най-важното беше да поспи, защото нямаше представа кога отново ще има подобна възможност.

20

Прозорецът се отвори. Навързаните чаршафи увиснаха покрай стената. Единият им край беше стегнат около крака на леглото. Джули стъпи на перваза, хвана импровизираното въже с две ръце и започна да се спуска. Не след дълго се озова на земята, огледа се и се потопи в мрака.

Тя нямаше представа къде се намира, въпреки че по пътя се опита да запомни нещо от околността, докато се преструваше, че спи. Идеята й беше да тръгне обратно по черния път, докато стигне шосето. Там със сигурност щеше да открие някой магазин или бензиностанция, откъдето да си повика такси. Провери за последен път парите в брой и кредитната карта, с които разполагаше. Всичко беше наред. Можеше да тръгва.

Тъмнината не я плашеше. В града беше по-страшно, дори и посред бял ден. Понякога. Но въпреки това тя се придвижваше внимателно. Уил очевидно си го биваше, но това съвсем не означаваше, че не са ги проследили. Тя обмисли още веднъж плана си и стигна до заключението, че е максимално добър при създалите се обстоятелства.

Беше сигурна, че родителите й са мъртви. Искаше й се да легне на земята, да се свие на кълбо и да се наплаче на воля. Никога вече нямаше да види усмивката на майка си. Нито пък щеше да чуе смеха на баща си. Убиецът им несъмнено щеше да ликвидира и нея, но, слава богу, и той си получи заслуженото в онзи автобус.

Сега не беше време за плач. Трябваше да върви напред. Заради родителите си, които не биха искали да умре. Но тя щеше да оцелее. Заради тях. И щеше да открие хората, които са ги ликвидирали. Физическият им убиец беше мъртъв, но Джули трябваше да научи истината.

Шосето не можеше да е далече. Тя ускори крачка.

Нямаше време да реагира. То просто се случи.

— Щях да ти направя закуска — рече гласът.

Тя хлъцна, обърна се и закова опулените си очи в Роби, който седеше на някакъв дънер и я гледаше.

— Казах нещо, което те е уплашило, така ли? — изправи се той.

Джули погледна към къщата. Беше доста далече. Сред дърветата и храсталаците се виждаше само светлината на силна крушка.

— Промених решението си — тръсна глава тя. — Продължавам сама.

— Къде ще отидеш?

— Това си е моя работа.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Добре. Имаш ли нужда от пари?

— Не.

— Искаш ли още лютив спрей?

— Имаш ли?

Той й подхвърли флакончето, което извади от джоба си. Джули го хвана във въздуха.

— Това е по-силно от твоето — предупреди я Роби. — Има парализиращ ефект. Онзи, когото напръскаш, ще лежи безпомощен минимум трийсет минути.

Тя прибра спрея в раницата си.

— Благодаря.

Роби махна наляво.

— Оттук има пряка пътека, която ще те изведе на шосето. Като стигнеш до него, тръгни наляво. Бензиностанцията е на по-малко от километър. Там има монетен автомат, може би последният в цяла Америка.

След тези думи Роби се обърна и тръгна към къщата.

— Това ли е всичко? — подвикна след него тя. — Просто ме оставяш да си тръгна?

— Сама каза, че това не е моя работа — рече той и спря. — Решението си е твое. Честно да си призная, аз също си имам проблеми. Желая ти късмет.

— Какво щеше да ми направиш за закуска?

Той отново спря, но не се обърна.

— Бекон с яйца, овесени ядки, препечен хляб и кафе. Някои хора твърдят, че кафето е вредно за децата, защото забавя растежа им. Но ти

твърдиш, че вече не си дете.

— Бъркани яйца?

— Както ги предпочиташ. Но аз съм спец по твърдо сварените.

— Мога да си тръгна и сутринта.

— Можеш, разбира се.

— Това ми е планът.

— Добре.

— Нищо лично — добави тя.

— Нищо лично — кимна той.

Поеха обратно към къщата. Джули крачеше на метър след него.

— Внимавах да не вдигам шум — подхвърли тя. — Как ме усети?

— Това правя цял живот.

— Какво?

— Мъча се да оцелявам.

Аз също, помисли си Джули.

21

Три часа по-късно Роби отлепи глава от възглавницата. Взе душ, облече се и тръгна към стълбите. От стаята за гости долиташе тихо похъркване. Понечи да почука, но след това реши да я остави да се наспи.

Слезе в кухнята. Алармата беше включена. И щеше да остане включена по време на целия му престой в къщата. Освен с алармата тя се охраняваше и с помощта на множество датчици, разпръснати из целия имот. Един от тях го беше алармирал за бягството на Джули. Не беше трудно да я пресрещне, използвайки преките пътеки в гората.

Отчасти беше доволен, че тя реши да се върне, но дълбоко в себе си не беше сигурен, че е готов за тази допълнителна отговорност. Все пак задоволството преобладаваше.

Дали това не се дължи на чувството за вина, защото позволих да убият невръстно дете пред очите ми? Дали не искам да я изкупя, като се опитвам да спася Джули от хората, които я преследват?

След известно време чу отварянето на врата и стъпките на боси крака по коридора. Казанчето на тоалетната издаде характерния си звук, чу се шуртенето на водата в мивката. Това продължи доста време.

Тя слезе долу двайсетина минути по-късно. Закуската беше почти готова.

— Чай или кафе? — попита той.

— Кафе — отвърна тя. — Черно.

— Ето го там. Чашите са в шкафа до хладилника, на най-горния рафт.

Роби разбърка овесените ядки и разпечата опаковката с яйцата.

— Рохки, бъркани или твърдо сварени? — попита той.

— Че кой още вари твърди яйца?

— Аз.

— Бъркани.

Роби започна да разбива яйцата в някаква купа и вдигна поглед към малкия телевизор върху хладилника.

— Я да видим…

Джули отметна влажната си коса назад, отпи глътка кафе и погледна към телевизора. Беше се преоблякла. Навън бавно се разсъмваше. На ярката светлина в кухнята изглеждаше по-дребничка и доста по-спретната от снощи.

Лютивия спрей вече го нямаше. Държеше с две ръце порцелановата чаша. Лицето й беше чисто, но очите й бяха подпухнали и зачервени. Беше плакала.

— Имаш ли цигари? — попита тя, почувствала се неудобно от огледа.

— Още си много малка — отвърна той.

— За какво? За да умра?

— Иронията ти е уместна, но нямам цигари.

— Не си ли пушил някога?

— Пушил съм. Защо питаш?

— Приличаш на този вид хора.

— Какъв по-точно?

— На онези, които правят нещата по свой начин.

Звукът на телевизора беше изключен, но кадрите на екрана говореха сами за себе си. Димящият автобус, който сега бе оголен скелет от метал. Всичко запалимо беше изчезнало: седалки, гуми, човешки тела.

И двамата гледаха втренчено.

Роби беше наясно, че резервоарът е бил пълен догоре за предстоящото пътуване до Ню Йорк. А горивото се бе възпламенило, превръщайки всичко наоколо в огнен ад. Във вътрешността на автобуса бяха открили над трийсет напълно обгорели трупа. Истински крематориум. Съдебната медицина щеше да има много работа.

— Ще усилиш ли звука? — попита Джули.

Роби взе дистанционното и натисна копчето за усилване.

Водещият беше сериозен, а гласът му звучеше мрачно:

— Автобусът е изпълнявал курс до Ню Йорк. Взривил се е малко след един и половина през нощта. Оцелели няма. Засега ФБР не изключва терористична атака, но до този момент все още не е ясно защо точно този автобус е станал обект на подобна атака.

— Според теб какво се случи? — попита Джули.

— Нека първо да хапнем — каза той.

Следващите петнайсет минути изтекоха в дъвчене, преглъщане и пиене на кафе.

— Отлични яйца — обяви Джули, отмести чинията си и стана да си сипе още кафе. Бавно вдигна очи от полупразната чиния и го погледна. — Сега вече можем да поговорим, нали?

Роби кръстоса ножа и вилицата си върху чинията и се облегна назад.

— Предполагам, че експлозията е дело на онзи, който те нападна — каза той.

— Смяташ, че е бил камикадзе?

— Може би.

— Но в такъв случай би трябвало да забележиш бомбата.

— Сигурно. Повечето бомби заемат голямо пространство. Наредени една до друга пръчки динамит, жици, батерия, детонатор. Но не забравяй, че аз го завързах здраво. Не е бил в състояние да задейства каквото и да било.

— Значи не е бил той.

— Напротив. Не е много трудно да се взриви един автобус. Може да не е било бомба, а само пресовка С-4 или семтекс, скрита някъде в дрехите му. Пълният резервоар свършва останалото. Запалителни изпарения, плюс достатъчно гориво за поддържане на огъня. Не е изключено и дистанционно взривяване. Самият аз съм склонен да мисля, че се е случило именно това, тъй като обездвижих напълно онзи тип. Около половината от камикадзетата в Близкия изток изобщо не задействат детонатора. Това се прави дистанционно от наблюдаващите операцията, скрити някъде на безопасно разстояние.

— Значи тяхната работа не е никак трудна — каза тя.

Роби си помисли за своя наблюдаващ, който беше разпоредил стрелбата, стоейки на безопасно разстояние.

— Склонен съм да приема, че е така — кимна той.

— Какво следва от всичко това?

— Следва, че нещо друго е взривило автобуса.

— Например?

— Една от възможностите е запалителен куршум в резервоара. Изпаренията пламват и… бум. Запаленото гориво свършва останалото.

— Аз не чух изстрел. А ти?

— И аз не чух. Може би се е слял с експлозията.

— Но защо им е трябвало да взривяват автобуса?

— А според теб как са открили, че си именно в него?

— Той се появи в последния момент, забързан — замислено промълви Джули и спря поглед върху лицето му.

Роби хареса този аналитичен тон. Самият той го използваше често.

— Вероятностите са две: или са му възложили задачата в последния момент и той е тичал да хване автобуса, или са те изгубили за известно време, но след това отново са те открили. — Замълча за момент, после подхвърли: — Кое от двете според теб?

— Нямам идея.

— Убеден съм, че имаш. Дори да е само предположение.

— А какво ще кажеш за онзи с пушката, който се появи на уличката?

— Той преследваше мен.

— Това го знам. Пъхнали са ти проследяващо устройство. Но защо те преследват?

— Вече ти казах, че не мога да обсъждам този въпрос.

— В такъв случай и аз ще ти кажа същото. Какво правим?

— Мога да те закарам до бензиностанцията. От там ще си повикаш такси или ще хванеш друг автобус за Ню Йорк. Или пък влак.

— Билетите за влак са поименни — каза тя.

— На твоя може да пише само Джули.

— А на твоя — само Уил — контрира тя. — Но това няма да е достатъчно, нали?

— Няма.

Замълчаха, гледайки се в очите.

— Къде са родителите ти? — попита след известно време той.

— Кой е казал, че имам родители?

— Всеки има. Животът го изисква.

— Имах предвид *живи* родители.

— А твоите са мъртви, така ли?

Тя отмести поглед. Пръстите й си играеха с дръжката на чашата.

— Няма смисъл да го обсъждаме.

— Да отидем ли в полицията?

— Това ще ти помогне ли? — попита тя.

— Имах предвид теб.

— Не, няма да ми помогне.

— Но аз бих могъл, стига да ми обясниш какво става.

— Ти вече ми помогна и аз ти благодаря. Но не виждам какво повече можеш да направиш.

— Защо беше тръгнала за Ню Йорк?

— За да се махна от тук. А ти?

— Така ми беше удобно.

— Не и на мен.

— Значи си била принудена. Защо?

— Това е поверително. Знаят само тези, които трябва да знаят. А ти не си сред тях.

— Хей, какви са тези приказки? Да не си шпионка?

С крайчеца на окото си забеляза новите кадри, които се появиха на телевизионния екран. От входа на жилищен блок изнасяха два трупа в затворени чували. Единият голям, другият съвсем мъничък. Млад репортер вземаше интервю от говорителката на Вашингтонската полиция.

— Жертвите са майка и син — обяви униформената жена. — Вече са идентифицирани, но няма да съобщим имената им, преди да информираме техните близки. Работим по няколко версии. Умоляваме всеки, който разполага с информация за това престъпление, да се свърже с нас.

— Вярно ли е, че следствието е поето от ФБР? — попита репортерът.

— Убитата е била държавна служителка. При такива случаи участието на Бюрото е стандартна процедура.

Не е стандартна процедура, помисли си Роби. Продължаваше да гледа в екрана, жаден за повече информация. Имаше чувството, че е избягал от този блок преди година. В момента цялата сграда беше отцепена от полицаи и агенти на ФБР.

— Доколкото разбрахме, е имало и друго дете.

— Да. То е невредимо.

— Било е в същия апартамент, така ли?

— Засега това е всичко, което можем да споделим с вас. Благодаря.

Роби отмести поглед от телевизора и срещна очите на Джули. Студени като лед, те сякаш разбиваха на пух и прах всякакви опити за

защита.

— Ти ли беше?

Той не отговори.

— Майка с дете, а? Затова ли реши да ми помогнеш?

— Искаш ли още нещо за ядене?

— Не. Искам да се махна от тук.

— Ще те закарам.

— Не. Предпочитам да вървя пеша.

Джули се качи горе и минута по-късно се появи с раница на гърба.

Той изключи алармата, отвори вратата пред нея и промълви:

— Не съм убил онези хора.

— Не ти вярвам — отвърна тя. — Но все пак ти благодаря, че не уби и мен. Имам да се оправям с достатъчно други гадости.

Той остана да гледа след слабичката фигура, която бързо се отдалечаваше по посипаната с чакъл алея.

След това се обърна и влезе в коридора да си вземе якето.

22

Роби нахлупи каската, смъкна коженото покривало от мотоциклета „Хонда“, запали двигателя и го изкара навън. Слезе да затвори вратата на хамбара, а след това отново възседна 600-кубиковия сребристосив мотоциклет.

Стигна до пътя навреме, за да зърне Джули, която се качваше на огромно като кораб старо мъркюри, шофирано от дребна възрастна жена, която едва-едва се подаваше над кормилото.

Роби завъртя ръчката на газта, настигна колата и остана на петдесетина метра зад нея. Не беше изненадан, когато древният кораб даде мигач към бензиностанцията, чиито координати беше съобщил на Джули. Той го задмина, отби на първия черен път и пое обратно. Спря зад някакви храсти, от които можеше да вижда какво става. Джули слезе от колата, приближи се до монетния автомат и набра три цифри.

Вероятно 411, телефонът за справки, помисли си той.

Момичето вкара няколко монети в процепа и набра още един номер. Таксиметровата компания. Каза няколко фрази в слушалката, затвори и влезе в бензиностанцията. След минута излезе отново с ключ в ръка и свърна зад ъгъла, в посока на тоалетните.

Налагаше се да почака за таксито и Роби реши да чака с нея. Телефонът му иззвъня. Той погледна дисплея и трепна от изненада. Изписаният номер беше известен като „синия“ телефон, използван само от шефа на организацията, за която работеше. Никога досега не го бяха търсили от него, но въпреки това той го помнеше наизуст. Което изобщо не означаваше, че ще бъде по-учтив от нормалното.

Включи апарата и го вдигна до ухото си.

— Вероятно знаете, че не можете да проследите този разговор.

— Трябва да се срещнем — каза гласът насреща.

Както очакваше, това не беше гласът на наблюдаващия агент. Никой от оперативните агенти нямаше достъп до синия телефон.

— Снощи вече проведох една *среща* — отвърна Роби. — Не мисля, че ще оцелея след още една.

— Не се предвиждат никакви санкции срещу теб — увери го гласът.

Роби не каза нищо. Остави на мълчанието да подчертае абсурдността на това изявление.

— Твоят наблюдаващ сгреши.

— Приятно ми е да го чуя, но все пак аз не изпълних задачата.

— Предварителната информация също се оказа погрешна. Това, което се случи, беше недоразумение.

— Недоразумение ли?! Тази жена *трябваше* да умре, въпреки че е американска гражданка!

Сега последва мълчание от другата страна.

— Била е служител на Главния инспекторат към Министерството на отбраната — продължи Роби. — Но на мен ми казаха, че е част от терористична клетка.

— Няма значение какво са ти казали. Твоята работа е да изпълняваш заповеди.

— Дори когато са погрешни?

— Аз решавам дали са погрешни или не.

— А кой си ти, по дяволите?

— Вероятно си забелязал, че говоря по синия телефон. Това означава, че съм над наблюдаващия ти. Много над него. Ще говорим за това, когато се срещнем.

Роби гледаше как Джули се връща от тоалетната и влиза в магазина, за да върне ключа.

— Защо е била набелязана за мишена?

— Виж какво, Роби. Решението относно твоето бъдеще може да бъде променено. Това ли искаш?

— Съмнявам се, че има значение какво искам.

— На практика има. Не искаме да те загубим. Смятаме те за ценен кадър.

— Благодаря. Къде е моят наблюдаващ?

— Премина на друга работа.

— Искаш да кажеш, че и на него сте му видели сметката?

— Не играем тези игри, Роби. И ти прекрасно го знаеш.

— Май нищо не знам.

— Нещата са такива, каквито са.

— Ако си го повтаряш достатъчно дълго, може и да си повярваш.

— Ние сме в процедура по ограничаване на щетите, Роби. Трябва да се включиш и ти.

— Не мисля, че вече ще мога да работя с вас.

— Трябва да загърбиш всичко, което се случи снощи. Всъщност това е задължително.

— Нека те попитам нещо друго. Ти ли изпрати убиеца по петите ми? Онзи с пушката, който се появи на задната уличка? Вероятно лицето му все още носи следи от подметките ми. Може би все още е там в безсъзнание.

— Не е от нашите. Мога да ти се закълна в това. Ако ми опишеш мястото, ще пратя хора да го проверят.

Роби не му повярва, но това беше без значение. Описа в детайли мястото на инцидента, но не добави нищо повече.

— Какво искаш от мен? Нови мисии? Не, мерси. Не съм в настроение. Може би следващия път ще ме накарате да ликвидирам някой скаут.

— В момента тече разследване на смъртта на Джейн Уинд.

— Предполагам.

— Води го ФБР.

— Сигурно.

— Искаме ти да си нашата връзка с тях.

През главата на Роби бяха минали какви ли не сценарии, но този не беше сред тях.

— Не говориш сериозно.

Насреща се възцари тишина.

— Нямам никакво намерение да се забърквам — добави той.

— Ще бъдеш човек за връзка и нищо повече. Но ще играеш по начина, който искаме ние. Това е задължително.

— Защо изобщо ви трябва връзка с това разследване?

— Защото Джейн Уинд работеше за нас.

23

Роби бавно прибра телефона. Часът и мястото на срещата бяха уговорени. Погледна през пролуката в храстите в момента, в който на паркинга се появи таксито. Джули излезе от магазина с кутия цигари и бутилка сок в ръце.

Сигурно се е снабдила с карта, на която пише, че е на осемнайсет, веднага отгатна той.

Момичето се качи в таксито, което веднага потегли. Роби пое с мотора след него, придържайки се на петдесетина метра разстояние в трафика. Не се притесняваше, че ще я изгуби, защото беше пуснал в бъркините яйца един разтворим предавател. Той щеше да работи в продължение на двайсет и четири часа, преди да бъде изхвърлен от организма. Проследяващият монитор беше закачен на китката му. Той го погледна за миг и увеличи разстоянието между себе си и колата. Нямаше смисъл от ненужни рискове. Тя вече беше показала доста добра наблюдателност. Не биваше да се заблуждава от младостта й.

Таксито излезе на междущатска магистрала 66 и пое на изток към Вашингтон. В този час движението беше много натоварено. Сутрешният наплив на автомобили от запад към столицата беше огромен. На всичкото отгоре хората шофираха срещу слънцето, а надвечер поемаха обратно, отново със заслепяващото слънце в очите им. Това беше доста изнервящо.

Мотоциклетът позволяваше доста по-голяма маневреност и Роби почти не изпусна от очи таксито пред себе си. То слезе от магистралата, прекоси моста „Рузвелт“ и се насочи към естакадата, която щеше да го изведе на Индипендънс Авеню. Измъкнаха се сравнително бързо от туристическата зона с паметниците и се насочиха към по-малко привлекателните райони на Вашингтон.

Таксито спря на някаква пресечка със стари двуетажни сгради. Джули слезе, но вероятно беше помолила шофьора да я чака. Тръгна надолу по улицата, следвана на няколко метра от таксито. Спря пред

една от къщите и направи няколко снимки с малкия си фотоапарат. Снима и околността, а след това се качи в таксито.

Роби запомни адреса и потегли след бързо отдалечаващата се кола. Десетина минути по-късно той разбра накъде се е насочила. Остана донякъде изненадан, но дълбоко в себе си я разбираше много добре. Момичето пътуваше към мястото, на което се беше взривил автобусът. Наложи се да слезе на две преки от него, тъй като районът беше отцепен с полицейски заграждения. Наоколо беше пълно с ченгета и федерални агенти. Очевидно взривът беше изненада за всички. Колко ли хапчета срещу киселини в стомаха бяха погълнали феберейците, помисли си Роби.

Той намери място да паркира мотора, свали каската си и продължи преследването пеша. Джули имаше преднина от стотина метра. Не се обърна нито веднъж. Това пробуди подозренията му, но той все пак продължи. Тя зави в някаква улица и Роби я последва. Не след дълго се озоваха в близост до мястото на експлозията. Оказа се, че районът е затворен дори за пешеходци. Полицията не желаеше гражданите да се мотаят сред евентуалните веществени доказателства. Роби успя да зърне оголения скелет на автобуса, около който неколцина работници монтираха нещо като голям параван с метални рамки.

Обърна се и огледа мястото, на което се беше приземил след експлозията. Все още нямаше идея къде е изчезнал пистолетът му и това го безпокоеше. Вдигна очи към околните сгради и потърси охранителни камери. След това огледа близкия светофар и банката на ъгъла. Монтираните пред нея банкомати със сигурност имаха вградени камери, но за щастие те бяха позиционирани от страната на взривения автобус и нямаше как да заснемат бягството им. Това означаваше, че за момента никой не подозира за съществуването на двама оцелели.

Вниманието му беше привлечено от жена около четирийсет, с яке и шапка на ФБР. Тъмна коса, красиво лице. Метър и седемдесет и пет, стройна, с тесния ханш и широките рамене на спортистка. Носеше обувки с дебела подметка, черен панталон и гумени ръкавици. Служебната й значка беше закачена на широкия колан редом с пистолета.

Жената разговаряше с няколко полицаи и свои колеги, които се държаха доста почтително. Вероятно беше специалният агент, получил

задачата да ръководи разследването. Роби се оттегли в сянката на близкия вход и продължи наблюдението. Не изпускаше от очи нито жената, нито Джули, която най-сетне се обърна с гръб и започна да се отдалечава надолу по улицата. Той изчака няколко секунди и пое след нея.

24

Джули влезе в някакъв евтин хотел, притиснат между два празни блока. Роби спря мотора си отпред и погледна през витрината. Тя се регистрираше, използвайки кредитна карта.

Дали е на нейно име, запита се той. Ако е така, това би било конкретен сигнал за преследвачите й.

Минута по-късно тя се насочи към асансьора. Роби прекъсна наблюдението си, но това все още не означаваше, че е приключил с нея. Вдигна мотора на стойката му и влезе във фоайето. Човекът на рецепцията беше възрастен, със строга физиономия. От онези, които няма да нарушат правилата дори да им се наложи да загубят работата си.

— Дъщеря ми е отседнала при вас — обърна се към него Роби. — Докарах я тук, защото й предстои стаж в Конгреса. Предупредих я да използва своята карта „Американ Експрес“, защото тази, която й дадох, беше хакната, но мисля, че е забравила. Опитах се да се свържа с нея по телефона, но явно го е изключила.

— Госпожицата току-що пристигна — резервирано отговори възрастният администратор. — Защо не я попитате сам?

— В коя стая е?

— Нямам право да ви давам подобна информация — каза човекът. — Забранено е.

На лицето на Роби се изписа раздразнението, което би изпитал всеки баща.

— Не бихте ли ми помогнали, сър? — попита той. — Никак не ми се ще данните й да попаднат в ръцете на някой кибер мошеник.

Човекът сведе поглед към входящия журнал пред себе си и кисело обяви:

— Това може да ми донесе големи неприятности.

Роби изпусна тежка въздишка и измъкна двайсетачка от портфейла си.

— Дали това ще ви помогне да се справите с *неприятностите* си?

— Едва ли — поклати глава онзи. — Но две такива със сигурност.

Роби прибави още една банкнота.

— Окей. Използваната карта е „Виза“, издадена на името на Джералд Диксън.

— Това съм аз — кимна Роби. — Но имам две карти на „Виза“. Може ли да видя номера?

— Можете, но срещу още една двайсетачка.

Роби демонстрира нужната доза възмущение, след което се съгласи. Един поглед му беше достатъчен, за да запомни цифрите. Джералд Диксън най-после попадна в плен.

— Така си и мислех — промърмори той. — Точно тази карта ми създава проблеми.

— Вече я използвах, човече — злорадо обяви хиената. — Нищо не мога да направя.

— Благодаря за нищото — промърмори Роби, обърна се и напусна хотела.

Разбира се, че щеше да открие кой е този Джералд Диксън, но засега беше доволен. Момичето беше в относителна безопасност. Това означаваше, че е време да обърне внимание и на своите проблеми.

Той яхна мотора и пое към жилището си. Преди да влезе в блока, си направи труда да го огледа както отпред, така и отзад. Качи се пеша. Не срещна никого. По това време всички бяха на работа. Отключи входната врата и предпазливо надникна вътре. Всичко изглеждаше наред.

Трябваха му пет минути да се увери, че апартаментът е празен. Всички малки капани изглеждаха недокоснати — парченцето хартия, пъхнато под една от вратите, конецът на вратичката на чекмеджето и още някои дреболии.

Преоблече се с бяла риза и спортно сако, след което отвори сейфа, скрит зад шкафчето с телевизора. Комплектът с резервните документи беше на мястото си. Отдавна не ги беше използвал. Пъхна ги във вътрешния джоб на сакото си и се насочи към вратата.

По негово настояване срещата щеше да се състои на публично място. В хотел „Хей-Адамс“ срещу парка „Лафайет“, от чиято

отсрещна страна беше Белият дом. Вероятно най-охраняваният район в света, помисли си той. Дори неговата служба нямаше как да го ликвидира незабелязано на подобно място.

Срещата щеше да се проведе в зала „Джеферсън“ — продълговат ресторант на няколко стъпала над входното фоайе. Роби умишлено подрани, надявайки се да види кой още изгаря от нетърпение да се срещне с него.

Седна и зачака. Минута преди уговорения час във фоайето влезе шейсетгодишен мъж с не особено скъп костюм, червена вратовръзка и лъснати обувки. От цялата му осанка се излъчваше авторитетът на дългогодишен държавен служител, разполагащ с повече власт, отколкото с пари. Придружаваха го двама високи младежи.

Това бяха горилите. Издутите отпред сака подсказваха за скрито оръжие, а тънките жички, които водеха от яките към миниатюрните слушалки в ушите им — за наличието на жива връзка с невидими подкрепления.

Младежите последваха възрастния мъж в зала „Джеферсън“, но не седнаха при него. Вместо това заеха позиция край стената, откъдето имаха отлична видимост към входа. Преди това се погрижиха да изберат ъглова маса, далече от прозорците.

Един от тях извади малка кутийка от джоба си и я постави върху пианото в далечния край на ресторанта.

Устройство за „бял шум“, комбинирано със заглушител, разпозна го Роби. Преди време му се беше наложило да използва такова. Евентуалните електронни подслушватели в залата щяха да получат само хаотичен и неподлежащ на разкодиране шум.

После дойде и неговият ред. Застана на входа на ресторанта, така че да бъде видян. Пристъпи към масата едва след като възрастният мъж кимна. Това беше знак за охраната, че именно той е очакваният гост.

Въпреки че наближаваше обед, залата беше абсолютно празна. Роби си даваше сметка, че това не е случайно. Нямаше дори обслужващ персонал. На практика ресторантът беше затворен. Това означаваше, че ако огладнее, ще трябва да хапне на някое друго място. Съмняваше се, че по време на срещата ще бъде сервирано ядене.

Седна на масата на възрастния мъж. Диагонално от него, с гръб към съседната стена.

— Радвам се, че дойде — рече мъжът.

— Имаш ли име? — попита Роби.

— Наричай ме „Синия“.

— Добре, Синия. Но въпреки това ще трябва да ми покажеш някакви документи.

Непознатият бръкна в джоба си и му показа значка и служебна карта. На последната имаше снимка и наименование на позицията, но без име. Този човек действително заемаше висок пост в организацията. Доста по-висок от очакванията на Роби.

— Добре, да започваме. Джейн Уинд? Ти ми каза, че е от нашите, и аз си направих труда да я проверя. Работила е в ОКР, Отдела за криминални разследвания към Министерството на отбраната.

— А видя ли паспорта й?

— Пътувания до Близкия изток и Германия. Но ОКР има офиси в тези страни.

— Които са служили за отлично прикритие.

— Била е юрист?

— Дори нещо повече.

— Какви задачи е изпълнявала за вас?

— Наясно си, че не може да имаш достъп до подобна информация.

— Тогава защо съм тук?

— За да ти осигуря въпросния достъп. Точно това възнамерявам да направя в момента.

— Добре, ясно.

— Но първо искам да чуя от теб какво се случи снощи.

Роби започна да говори. Вече беше наясно, че няма смисъл да крие каквото и да било. Разбира се, не спомена нито за Джули, нито за взривения автобус. Бе убеден, че това е съвсем отделна история.

Облегнат на стола си, Синия мълчаливо го слушаше. Не каза нищо и когато той млъкна. Роби остана с впечатлението, че човекът насреща му може да допълни разказа с още много детайли.

— Агент Уинд е изпълнявала оперативни задачи в продължение на много години — започна най-сетне Синия. — Както вече споменах, тя е била много добър агент. След раждането на децата е прехвърлена в Главния инспекторат на Министерството на отбраната, но продължава

активното си сътрудничество с ОКР. Разбира се, продължава да работи и за нас.

— Как тогава се е озовала в списъка на мишените? — попита Роби. — И как изобщо може да се случи такова нещо? Знам, че работим под прикритие, но все пак сме част от организация със съответното счетоводство и бюджет.

— Разни корумпирани служители пилеят милиарди от парите на данъкоплатците — въздъхна Синия. — Това се случва непрекъснато, при това в организации, които са далеч по-добре финансирани от нас. И продължава да се случва. Когато един човек или малка група хора притежават достатъчно решителност, те могат да постигнат невъзможни неща.

— Снощи я видях да влиза в блока, но без децата.

— Вероятно са били при гледачката, която доскоро е живяла в същия блок.

— Добре, ясно. Но на какво се е натъкнала Уинд, за да се стигне до отстраняването й?

— Откъде знаеш, че се е *натъкнала* на нещо? — любопитно го изгледа Синия.

— Живее в скапан блок с две малки деца. Масата в дневната е отрупана с документи. Човек не носи поверителни материали у дома си, които разхвърля навсякъде. Следователно работата й не е секретна. Печатите в паспорта й сочат, че за последен път е пътувала в чужбина преди две години. Вие твърдите, че вече не е била оперативен агент. Малкото й дете няма и година. Вероятно то е било причината да бъде преместена. След това работи върху нещо, което е било смятано за рутинно. В един момент обаче се натъква на информация, която автоматично я превръща в мишена. Лично аз се съмнявам, че тази информация е била свързана с пряката й работа.

Синия го изслуша и одобрително кимна.

— Впечатлен съм от анализа ти, Роби.

— Остават куп въпроси. Имате ли представа на какво се е натъкнала?

— Не, нямаме. Но и ние не мислим, че е било нещо, което има връзка с пряката й работа.

— Защо искате точно аз да бъда връзката ви с ФБР? Това е огромен риск, особено ако разберат с какво съм се занимавал през

последните дванайсет години.

— Няма как да разберат.

— Сам каза, че ако са изпълнени с решимост, отделният човек или малка група хора могат да постигнат много.

— Нека чуя теорията ти.

— Някой е научил какво е открила и е побързал да докладва където трябва. Сред нас има шпиони и това е видно от начина, по който действаха моят наблюдаващ и хората около него. Така се стига до нанасянето на удара. Не са били сигурни, че аз ще свърша работата, и са си довели подкрепление. Не са имали никакви скрупули да ликвидират едно невръстно дете заедно с майка му. После ти ми казваш, че наблюдаващият е бил преместен на друга работа. Което е лъжа. Не съм тук, за да слушам лъжи от теб.

— Какво те кара да мислиш, че е лъжа?

— Той ми заповяда да убия Уинд, но от теб разбирам, че не е бил оторизиран за това. Следователно е бил предател, а вие не местите предателите на друга работа. Ако все още го държите под ключ, нямаше да ме питате какво се е случило в онзи апартамент. Това означава, че наблюдаващият е изчезнал заедно с помагачите си. За каква бройка говорим?

— Според нас става въпрос за поне трима души, но може да са и повече — отговори Синия.

Роби го гледаше и мълчеше.

Възрастният мъж наведе глава и започна да си играе с посребрената лъжица върху снежнобялата ленена покривка.

— Нещата не вървят на добре — промърмори той.

— Това беше изявлението на годината! Какво точно искате от мен?

— Трябва да контролираме разследването, но по възможно най-незабележимия начин. Официално ще бъдеш специален агент на ОКР, но ще докладваш само на мен. Ще ти бъдат предоставени всички необходими документи, плюс надеждно прикритие. Мисля, че вече са в апартамента ти.

Лицето на Роби помръкна.

— Току-що каза, че предателите са най-малко четирима. Ами ако са повече? Какво ще стане, ако в момента един от тях се намира в дома ми?

— Не, тези агенти са привлечени от съвсем други подразделения. Никога не са имали контакт с твоя наблюдаващ, а лоялността им не подлежи на съмнение.

— Ясно. Извинявай, но според мен това са пълни глупости.

— Все пак ще трябва да се довериш на някого, Роби.

— Не, не трябва. Значи никой няма нищо против да се включа в ловната дружинка, така ли?

— ОКР са в течение. Искаш ли да те свържа със съветника по националната сигурност? Или със заместник-директора на ЦРУ?

— В момента не се интересувам от това, което биха ми казали. Въпросът ми е защо избрахте точно мен?

— Защото не натисна спусъка, колкото и невероятно да ти звучи. Надяваме се, че ще постъпиш правилно, Роби. Ще добавя, че в момента няма много хора, на които бих гласувал подобно доверие.

Но в главата на Роби вече се оформяше и още една причина да потърсят услугите му.

Аз бях там. А това означава, че ще бъда перфектната жертва, ако нещата се объркат.

— Добре — каза той.

Разсъжденията му бяха конкретни и ясни. Би могъл да работи по случая само ако е сам, за да внесе в действията си необходимата доза решителност и чувство за справедливост. Всяка чужда намеса щеше да означава провал, при това с пряка заплаха за живота му.

Ако ще умирам, поне ще го направя по собствена воля.

Синия стана и му протегна ръка.

— Благодаря ти, Роби. Желая ти късмет.

Роби не пое протегнатата ръка.

— И двамата знаем, че почти никога не става въпрос за късмет — отвърна той, обърна се и напусна ресторанта. Светът отвъд стените на „Хей-Адамс“ изведнъж му се стори непознат и застрашителен. Доста повече, отколкото преди около час, когато се насочи към луксозния хотел.

25

Когато се прибра у дома, всичко вече го чакаше. Това беше доста обезпокоително. Нито един от тайните му капани не беше докоснат.

Прегледа папката, документите и допълнителната информация. Трябваше да се включи в разследването с максимална бързина. Но в такива случаи бързината обикновено водеше до грешки. Неизбежни грешки. След тях оставаше само един въпрос: колко бързо ще се изпари подкрепата на Синия.

Вероятно по-бързо от партийната и финансовата подкрепа на кандидат с лавинообразно падащ рейтинг.

Такива бяха правилата в този град.

От официалните документи го гледаше името Уил Роби. По ирония на съдбата истинското му име си оставаше най-безопасно. Особено при изпълнението на подобни задачи.

Прибра значката и служебната карта в джоба на якето си. На масата го чакаше чисто нов „Глок 20“ и кобур за през рамо. Беше доволен, че ще може да се отърве от онзи револвер 38-и калибър. Преметна кобура през рамо и закопча якето си.

В коридора едва не се сблъска с младата си съседка, която ровеше в чантата си за ключовете. Ани Ламбърт беше облечена в тъмен костюм, но носеше маратонки с къси бели чорапи.

— Здрасти, Уил — поздрави тя.

— Обикновено не те виждам тук в работно време — отбеляза той.

— Забравих нещо. Използвам обедната почивка да си го взема. Закъде си тръгнал?

— Имам една среща. Успя ли да поразпуснеш?

— Моля? А, да.

Задължителното проучване на Ламбърт след първоначалния й контакт с Роби не беше дало резултат. Това не беше изненада. Трябва да си кристално чист, за да работиш в Белия дом.

— Извинявай, че си тръгнах толкова бързо, но бях много уморен — добави той.

— Няма проблем. И аз бях доста уморена. — Тя се поколеба, после тихо добави: — Някой ден може наистина да изпием по едно питие…

— Разбира се — кимна Роби, но мислите му бяха другаде.

— Ами добре — несигурно промълви тя.

Роби понечи да си тръгне, но изведнъж се сети, че това би било още една проява на неучтивост.

— Идеята е чудесна, Ани. Наистина искам да изпием по чаша.

Лицето й светна.

— Ще го направим много скоро — добави той.

— Защо? Заминаваш ли някъде?

— Не. Просто си давам сметка, че трябва да излизам повече. Ще ми бъде приятно в твоята компания.

Тя се усмихна и каза:

— Добре, Уил. Знаеш къде живея.

След като се разделиха, Роби неволно се запита с какво го привлича тази жена. Отговорът му се стори ясен — беше млада, красива и несъмнено умна, а по поведението й личеше, че го харесва. Но това бяха неща, на които той доскоро не обръщаше внимание. Погледна назад. Ани беше влязла в апартамента си, но Роби имаше чувството, че тя все още стои на прага с маратонките и деловия костюм.

Не след дълго той вече въртеше волана на своето ауди в посока на местопрестъплението. Служебната карта му позволи да паркира в забранения периметър. По пътя хвърли едно око на проследяващото устройство. Всичко беше наред. Джули не беше напуснала хотела.

Насочи се към входа на блока с нарастващо притеснение. Предстоеше му да разследва две убийства, на които беше пряк свидетел.

Във входното фоайе се беше събрала цяла тълпа полицаи и цивилни агенти. Роби се насочи към тях с намерението да се представи на водещия разследването. Тълпата се разтвори, за да му даде път, и пред него се изправи същата специална агентка на ФБР, която беше забелязал край взривения автобус.

В студения й поглед се четеше въпрос. Той извади документите си. Най-напред й показа значката, а след това и служебната карта. Тя направи същото. Специален агент Никол Ванс.

— Добре дошли, агент Роби. Имам някои въпроси към вас.

— Очаквам съвместната ни работа да бъде ползотворна, агент Ванс — сдържано отвърна той.

— Шефът ми вече ме предупреди за появата ви. Ще бъдете включен в разследването, но главно в събирането на информация за загиналата. Искам да ви напомня, че водеща роля ще има ФБР, тоест *аз*.

— Не възразявам — спокойно отвърна Роби.

Ванс му хвърли изпитателен поглед, после кимна.

— Много добре. Просто исках да уточним тези неща още в началото.

— С какво да започна? — попита той.

— Всякаква информация за миналото на жертвата ще ни бъде от полза.

Роби й подаде флашката, която извади от джоба на якето си.

— Това са личните й данни, съхранявани в служебното й досие — кратко поясни той.

Ванс пое лъскавата флашка и веднага я прехвърли на един от подчинените си.

— Свалете всичко, което може да ни бъде от полза — разпореди се тя, а след това отново се обърна към Роби. — Искаме да направим повторен оглед на местопрестъплението. Идвате ли с нас?

— Разбира се. Моите шефове със сигурност ще пожелаят да се уверят, че си изкарвам заплатата.

Репликата му беше възнаградена с лека усмивка.

— Предполагам, че всички федерални агенции работят по един и същ начин — рече тя.

— И аз — отвърна Роби.

Насочиха се към асансьора.

— Чухте ли за взривения автобус? — подхвърли през рамо Ванс.

— Видях го по новините. Доколкото разбрах, и този случай ще бъде разследван от ФБР.

— Точно така. От мен.

— Доста ви препълват чиниятa — отбеляза той.

— Може би ще се наложи да обединим двете разследвания.

— Защо?

— Открихме пистолет на мястото на експлозията.

Роби усети как сърцето му ускорява ритъма си, но запази самообладание.

— Пистолет ли? — промърмори той.

— Да. Балистичната експертиза показва, че същият глок е изстрелял куршума, който открихме на пода в дома на убитата. Това ме кара да мисля, че двата случая са свързани. Предстои да разберем по какъв начин.

— Може би убиецът просто се е отървал от оръжието си. По една случайност в близост до автобуса.

— Не вярвам в случайните съвпадения — поклати глава Ванс. — Особено такива.

Излязоха от асансьора и се насочиха към апартамента, в който майка и дете бяха загинали пред очите на Роби. Въпреки студения въздух той усети как по челото му избиват капчици пот.

Ако имаше избор, със сигурност би предпочел да ликвидира още сто нафукани саудитски принцове и кръвожадни наркобарони, но да не влиза в този апартамент.

26

Вътрешността на жилището беше претърпяла известни промени. Полицията се беше заела със задълбочено криминологично изследване, доказателство за което бяха многобройните следи от прах за сваляне на отпечатъци, маркерите за веществените доказателства и бързите проблясъци от светкавиците на фотоапаратите, изпълващи тясното пространство.

Роби огледа запечатания кашон за веществени доказателства, който лежеше върху масата.

— Това са лаптопът и работните материали на агент Уинд, така ли? — подхвърли той.

— Да — кимна Ванс. — Запечатахме ги с идеята да ги прехвърлим за преглед на вашия отдел. Имам правомощията да го направя лично, но предпочитам да не се бъркам в чужда работа.

— Правилно.

— Все пак ще настояваме да бъдем информирани — бързо добави тя. — Бюрото трябва да знае, ако причината за убийството се крие в тези документи.

— Разбрано. Ще уредя материалите да бъдат прегледани още днес. Веднага след това ще бъдете запознати със съдържанието им.

Ванс се усмихна предпазливо.

— За пръв път срещам толкова усърден представител на друга институция — каза тя. — Внимавайте, защото ще ме разглезите.

— Ще направя всичко възможно — отвърна Роби.

Докато в един момент престана да бъда усърден, добави мислено той.

— Открихме по ключалката следи от насилствено проникване — каза Ванс. — Едва забележими драскотини, несъмнено дело на професионалист. Елате с мен.

Влязоха в спалнята. Труповете бяха изнесени, но Роби ги видя съвсем ясно в съзнанието си. Проснати на леглото с превърнати на каша глави.

— Уинд и синът й Джейкъб лежаха на леглото. Тя го беше прегърнала. Убили са ги с един-единствен изстрел. — Агентката махна към счупеното стъкло. — Изчислихме траекторията. Стреляно е от високия блок насреща, от разстояние над триста метра. Всеки момент ще локализираме стаята, но блокът е необитаем и едва ли някой е видял нещо. Въпреки това се надяваме да открием някакви следи.

Няма да имате този късмет, помисли си Роби.

— Споменахте, че сте намерили куршум от глок на пода — каза небрежно той. — Как е възможно да го свързвате с изстрел от толкова голямо разстояние? Жертвите са били ликвидирани по-скоро с пушка, отколкото с пистолет.

— Точно това е странното. Бих казала, че работата е била свършена от двама души. Единият от тях е бил тук. Именно той е стрелял в леглото. Куршумът е пробил матрака и се е забил в пода. Точно той пасва на пистолета, който намерихме под една кола, паркирана на няколко метра от взривения автобус. Но смъртта на майката и детето е причинена от друг куршум, долетял през прозореца. Той е пронизал главата на Джейкъб и се е забил в майка му. Смъртта е настъпила мигновено. Поне така твърди съдебният лекар.

Роби си спомни изражението на Джейн Уинд и неволно се запита колко „мигновена“ е била смъртта й.

— Значи двама стрелци, така ли? — подхвърли той. — Не ми се струва много логично.

— Разбира се, че не е логично — кимна Ванс. — Защото не разполагаме с достатъчно факти. Ще стане логично, когато открием нещо повече.

— Завиждам на оптимизма ви — промърмори Роби и се изправи пред леглото, почти на същото място, откъдето беше стрелял. — Значи единият стрелец прониква в апартамента и стреля в леглото. Къде точно открихте куршума?

Ванс направи знак на един от криминолозите да отмести леглото. В дюшемето се виждаше дупка от куршум, отбелязана с маркер.

Роби вдигна ръка, прицели се с въображаемия пистолет и щракна с пръсти. Ванс мълчаливо го наблюдаваше.

— Трябва да е стоял някъде тук — обяви той факта, който му беше добре известен. — Матракът и пружините му са доста тънки и едва ли са повлияли на траекторията. Все пак е стреляно отблизо.

— И аз съм на същото мнение — кимна Ванс.

— Други рани по телата на жертвите? — попита той. — Не са ли пострадали от изстреляния в матрака куршум?

— Не. Никакви рани, никакви биологически следи и по самия куршум.

— Значи умишлено е стрелял в матрака. Но защо? Да привлече вниманието им?

— Може би.

— Будни ли са били в момента на изстрела?

— Вероятно. Начинът, по който лежаха, ме навежда на мисълта, че са били будни, когато са ги убили.

— Значи нашият човек стреля, но не ги улучва. Може би е искал да привлече вниманието им или да ги накара да млъкнат. Някой от съседите да е чул викове?

Ванс въздъхна и поклати глава.

— Може и да не повярваш на това, което ще ти кажа — заряза официалностите тя. — Но единственият човек, който живее на този етаж и си е бил у дома по време на престъплението, е една глуха и сляпа старица. Която естествено не е чула нищо. Има и още един съсед, но той работи в Мериланд. А апартаментите под и над този са празни.

Вярвам ти и още как, помисли си Роби.

— Убил ги е куршумът отвън — каза той и пристъпи към счупения прозорец, за да го види отблизо.

После вдигна очи към отсрещната сграда, която не бе успял да огледа през нощта. Под нея беше алеята, която трябваше да използва за бягството си. Високите блокове бяха два, разделени от няколко едноетажни постройки. Те не се брояха, защото бяха прекалено ниски за добър прицел.

— Добре. Човекът с пистолета е вътре, а онзи с пушката отвън. Първият стреля в леглото, но вторият ликвидира на място агент Уинд и сина й. — Той се обърна към Ванс и добави: — Но Уинд е имала двама синове.

— Това е втората загадка — кимна тя. — Другият й син е съвсем малък, още няма годинка. Между другото, името му е Тайлър. Открила го е жената от третия етаж.

— Как по-точно го е открила?

— Шантава работа, Роби — въздъхна тя. — Малко след убийството някой чука на входната й врата. Знаем приблизителния час от предварителните заключения на патолога за настъпването на смъртта. Жената отворила вратата и видяла Тайлър, който спял дълбоко в кошчето си. Разпознала го като детето на Уинд и започнала да й звъни по телефона, а след това се качила горе и почукала на вратата. Никой не й отворил и тя се обадила в полицията. Така са открили телата.

— Каква е теорията ти?

— Знам, че ще ти прозвучи шантаво, но аз мисля, че детето е преместено от онзи, който е проникнал в апартамента.

— Защо?

— Защо да убиват едно пеленаче? То не може да даде показания срещу тях.

— Но това не им е попречило да убият другото дете — контрира Роби.

— И за това си помислих. Погледни дупката в стъклото, а след това леглото. Ако Уинд е имала време да сграбчи детето и да го притисне до себе си с мисълта да го предпази от неканения гост, то най-вероятно се е оказало от лявата й страна. Тоест с лице към прозореца…

— А в този момент стрелецът отсреща е натиснал спусъка — довърши вместо нея Роби. — Прицелил се е в Уинд, но куршумът е убил първо детето, а след това и самата нея. Може би е имал намерение да ликвидира и двамата, но това е малко вероятно. По-скоро е искал да убие само нея, но главата на момченцето се е оказала на пътя на куршума.

— И аз мисля така — кимна Ванс. — Но това поражда един интересен въпрос.

— Какъв?

— Изслушай следната версия: мъжът с пистолета е обикновен крадец. Без да иска, събужда Уинд и детето. Стреля в матрака, за да ги накара да мълчат. В същото време, без да подозира какво става, снайперистът отсреща взема на мушката си Уинд. Натиска спусъка и убива както нея, така и момченцето й. Крадецът се шашка. По всяка вероятност се е проснал на пода, защото е мислел, че е следващата мишена. Там обаче вижда другото дете, което спи в кошчето си. Взема

го със себе си и го оставя пред вратата на долния апартамент, след което изчезва.

— Преди малко каза, че не вярваш в случайните съвпадения — кротко рече Роби.

— Прав си — бегло се усмихна тя. — Това май ще се окаже майката на всички съвпадения по света, нали?

Което на всичкото отгоре си е чистата истина, помисли си Роби.

27

Прехвърлиха се в отсрещния блок, откъдето беше долетял смъртоносният куршум. Беше изоставен, пълен с боклуци, с възможности за лесен достъп и още по-лесно оттегляне. Или казано иначе, перфектен.

Роби и Ванс започнаха да оглеждат удобните за стрелеца помещения.

— Тук е — обади се Роби, когато застанаха на прага на петата поред стая.

Ванс трепна, сложи ръце на кръста си и го погледна изпитателно.

— Защо мислиш така?

— Прозорецът е открехнат — направи крачка напред той. — Всички други дотук бяха затворени, а позицията за стрелба е отлична. — Замълча за момент, после посочи перваза. — Там няма прах, но пък има нещо друго… — Показалецът му се измести към някакво петно с големината на монета в далечния край на перваза. — Това са барутни частици. А ето и отпечатъци от колене по пода. Използвал е перваза за стойка, прицелил се е и е стрелял.

Роби се отпусна на колене, извади пистолета си и изравни мерника с дупката в насрещния прозорец.

— Върху фасадата на високия блок по диагонал от апартамента на Уинд има осветителни тела. Те със сигурност светят през нощта и биха заслепили всеки, който се цели в прозореца на четвъртия етаж. Това не важи единствено за тази стая. От тук ъгълът е перфектен. Това е всичко — каза той, изправи се и прибра пистолета.

Ванс беше впечатлена.

— Случайно да си служил в специалните части? — попита тя.

— И да съм служил, няма да ти кажа.

— Хайде де! — примоли се тя. — Познавам куп бивши делти и тюлени.

— Сигурно — сви рамене той.

Ванс надникна през прозореца.

— Познавам и доста хора от ОКР. Изпратих есемеси на някои от тях, но никой не е чувал за теб.

— Съвсем наскоро се върнах от чужбина — каза Роби, пускайки в ход новата си легенда. — Ако наистина имаш желание да ме провериш, звънни директно в Инспектората. Мога да ти дам прекия телефон на шефа си.

— Със сигурност ще се възползвам — кимна тя. — Май ще се окаже, че има логика в теорията ми за крадеца и втория стрелец. Изключено е онзи в апартамента да е знаел за този, който е действал от тук.

Имаш право, не знаех.

— Но сега възниква въпросът защо са убили Уинд — продължи Ванс. — Какво е работила за твоите хора? Трябва да разбера това.

— Мога да проверя — отвърна Роби. — Възможно е и случайно да се е натъкнала на нещо.

— Какво значи „натъкнала“? Не виждам смисъл.

— Не казвам, че има смисъл. Но все пак трябва да имаме предвид и такава възможност. Фактът, че е работила за ОКР, все още не е причина за убийство.

— Сигурно е така. Но въпреки това аз ще продължавам да се придържам към хипотезата, че убийството е свързано със службата й.

— Разбира се, длъжна си да се придържаш към нея — кимна Роби. — Уведомен ли е бившият й съпруг?

— Работим по въпроса. Засега момченцето й е предадено на социалните служби.

— С какво се занимава той?

— Не знаеш ли? — изненадано го погледна тя.

— Нямах време да прегледам материалите по делото, агент Ванс. Все пак не забравяй, че току-що ми възложиха задачата.

— Добре, извинявай. Рик Уинд. Бивш военен, който има нова работа. В момента го издирваме.

— Как така го издирвате? — повдигна вежди Роби. — Сигурно е научил за трагедията от телевизията. Би трябвало вече да ви е потърсил.

— И аз си помислих същото, Роби, повярвай ми.

— Имате ли домашния му адрес?

— Да, живее в Мериланд. Вече изпратих агентите си там, но жилището се оказа празно.

— Спомена, че има нова работа.

— Собственик е на заложна къща в североизточната част на Вашингтон. По-точно на Блейдънсбърг Роуд. Казва се „Примиъм“. Това едва ли е най-престижният квартал в града, но човек не очаква да види заложни къщи срещу „Риц“, нали?

— Заложна къща „Примиъм“, значи — промърмори Роби. — Някой потърси ли го там?

— Оказа се празна и заключена.

— Къде ли е изчезнал?

— Ако знаех, щях да ти кажа.

— Няма го в дома му, няма го и на работа, не се е обадил в полицията — замислено промълви Роби. — Май не остават много възможности.

— Не гледа телевизия и не слуша радио, няма приятели. Или пък е убил детето си и жената, която скоро щял да нарича бивша съпруга, и в момента се укрива. Освен ако и самият той не е мъртъв.

— Всичко това е възможно. Но мислиш ли, че ще реши да я убива със снайпер? Обикновено проблемите от семеен характер се решават лице в лице.

— Все пак е бивш военен. И *наистина* са се развеждали.

— Очевидно по враждебен начин.

— Не знам. Все още проучвам нещата. Може би ще ми помогнеш. В крайна сметка сте били колеги, нали?

Той пропусна думите й покрай ушите си и попита:

— Имаш ли сведения за други близки на Джейн Уинд в района?

— А ти сигурен ли си, че сте работили на едно и също място? — подозрително го изгледа тя.

— В Инспектората работят много хора.

— Във ФБР са повече.

— Е, никой не може да се сравнява с ФБР. И тъй, имала ли е други роднини в района?

— Не. Съпругът й също. Такава е информацията, с която разполагаме до момента. Но не забравяй, че ми възложиха разследването едва преди осем часа.

— Претърсихте ли дома и магазина на съпруга?

— Дома — да, но не намерихме нищо полезно. Сега е ред на заложната къща. Искаш ли да присъстваш?

— Абсолютно.

28

Двете служебни коли спряха пред заложна къща „Примиъм“. От едната слязоха Роби и Ванс, а от другата — двама агенти на ФБР. Вратата и прозорецът бяха с решетки. Катинарите, три на брой, изглеждаха доста солидни. Съседните магазини бяха изоставени, със заковани витрини. Навсякъде по улицата се търкаляха боклуци. По тротоара се клатушкаха двойка наркомани.

Ванс изпрати агентите да проверят отзад, а двамата с Роби се приближиха към прозореца. Тя сложи длан над очите си и надникна.

— Нищо не виждам.

— Ще ни трябва ли съдебна заповед, за да разбием вратата? — попита Роби.

— С къщата на Рик Уинд беше по-лесно, защото имахме съмнения, че е пострадал. Но това място очевидно е отдавна затворено.

— Може да е вътре, ранен или мъртъв — промърмори Роби, докато надничаше през решетките. — Това би трябвало да е достатъчно.

— Дори да открием доказателства, че е извършил престъплението, адвокатът му пак може да ни разкъса, защото според Четвъртата поправка обискът на магазина ще бъде незаконен.

— Предполагам, че това е една от причините вие от ФБР да получавате големи заплати — отбеляза той.

— И да си проваляме кариерата — мрачно добави тя.

— Какво ще кажеш, ако все пак разбием вратата и претърсим това място?

— Това би означавало край на моята кариера, но не и на твоята.

— Напротив. Нали съм с теб? Ще кажа, че решението съм взел сам въпреки твоите категорични протести.

Роби се зае да изследва вратата и рамката й.

— Стомана върху стомана — констатира той. — Солидна работа. Но начин винаги има.

— Що за държавен служител си ти? — изгледа го подозрително тя.

— Очевидно от онези, на които не им пука за кариерата. Чакай тук.

— Роби! Не можеш просто да…

Той измъкна пистолета си и стреля три пъти. Катинарите изтракаха на тротоара.

— Мамка му! — извика Ванс и отскочи назад.

Приближаващият се тропот на крака беше доказателство, че двамата агенти са хукнали насам, за да видят какво се е случило.

— По всяка вероятност ще се включи аларма — предупреди със спокоен глас Роби. — Може би трябва да позвъниш на ченгетата и да ги предупредиш.

Преди Ванс да успее да реагира, той бутна вратата и прекрачи прага. Аларма не се включи. Лош знак. Вдигнал пистолета пред себе си, той натисна електрическия ключ до вратата. Заложната къща се обля в синкава светлина. В общи линии обстановката беше като във всички подобни магазинчета, които беше виждал. Под стъклените витрини се виждаха кутии с ръчни часовници, пръстени и купища други лични вещи. Всички бяха маркирани с етикети, съдържащи някакви цифри. Военните навици са си казали думата, помисли Роби. Най-вече прецизността, от която няма отърваване.

В същото време подът вонеше на урина, а таванът беше черен, небоядисван от десетилетия. Роби нямаше представа какъв бизнес се е въртял тук, преди помещението да се превърне в заложна къща, но очевидно не беше процъфтяващ.

На щанда имаше каса, скрита зад бронирано стъкло. Върху нея личаха множество драскотини, две от които бяха достатъчно дълбоки, за да бъдат причинени от куршуми. Гневни клиенти, а може би бандити, появили се с намерението да оберат собственика. По всяка вероятност бившият военен Рик Уинд бе знаел как да се справи с тях със собствени сили. Най-вероятно имаше поне две пушки, скрити някъде зад щанда.

Роби вдигна глава към тавана. В единия ъгъл беше монтирана охранителна камера, насочена надолу. Може би щеше да им бъде полезна.

Той бавно тръгна да обикаля помещението. Очите му шареха във всички посоки. Не чуваше нищо освен обичайните звуци, долитащи от улицата. През отворената врата нахлу вятър, който раздвижи абажурите и картончетата с маркировка на стоката. Зад гърба му се разнесоха стъпки и той рязко се обърна. Беше Ванс, с пистолет в ръце и мрачно изражение на лицето.

— Ти си пълен идиот! — изсъска тя.

— Казах ти да чакаш отвън — прошепна в отговор той.

— Не можеш да ми нареждаш какво да правя! Освен ако не си решил да…

Роби опря пръст до устните си. Беше го чул преди нея. Тихо проскърцване. После още едно. Той махна към задната част на заложната къща. Тя кимна. Гневното й изражение се стопи.

Роби пое напред, озовавайки се в полутъмен коридор с летяща врата в дъното. Крилата й се поклащаха леко, но не те издаваха тихото скърцане. Той се обърна към Ванс, посочи себе си и вратата, а след това махна надясно. Тя кимна и зае позиция в десния край на коридора.

Роби ритна вратата и нахлу в помещението зад нея. Пистолетът му описваше кръгообразни движения, готов за стрелба. Ванс го последва и светкавично покри дясната част на стаята.

Нищо. Тя погледна надолу и направи гримаса при вида на сивите гадинки в ъгъла.

— Плъхове!

Роби се обърна в същата посока и за миг успя да зърне дългата опашка, която изчезна в някаква дупка.

— Плъховете не цвърчат по този начин — отбеляза той.

— Тогава какво беше това скърцане?

— Ето това.

Ванс проследи погледа му и хлъцна от изненада.

Мъжът висеше от подпокривната греда с главата надолу. Тялото му леко се въртеше, а въжето се търкаше в гредата и тихо проскърцваше. Роби се обърна и погледна процепа между двете крила на летящата врата.

— Течение, причинено от отварянето на входната врата — обяви той. — Именно то е разлюляло тялото.

Ванс се обърна да погледне мъртвеца. Беше чернокож.

— Това ли е Рик Уинд? — попита Ванс.

— Казва ли ти някой, по дяволите? — прошепна той. — Кой знае откога виси тук. Не се е самоубил, защото ръцете му са вързани. Не е бил и удушен. — Роби се приближи до трупа и докосна ръката му. — Освен това не е убил жената и детето си. Състоянието на трупа показва, че е умрял доста преди тях. Вкочаняването отдавна е отминало.

След това се наведе и надникна в отворената уста на мъртвия.

— Има и още нещо — промърмори той.

— Какво?

— Някой му е отрязал езика.

29

Роби остави агент Ванс да се оправя с новия труп. Бързо беше установено, че това е Рик Уинд, но за причината на смъртта се наложи да изчакат становището на съдебния лекар. Проверката на охранителната камера установи, че някой е прибрал записващия диск. В момента Роби се намираше в дома си и чукаше на компютъра. Това, което написа, нямаше връзка с убийството на Джейн Уинд и бившия й съпруг, а нещо съвсем друго. Поне засега.

Срещу името Джералд Диксън изскочиха толкова много материали, че проверката им беше невъзможна. Така се случваше с всички често срещани имена. Роби смени тактиката. Излезе от Гугъл и извика на екрана една по-особена база данни, до която имаше достъп. Бавно и постепенно стигна до едно-единствено име. Адресът му обаче беше различен от онзи, който Джули беше дала на шофьора на таксито.

Вниманието му беше привлечено от един ред в личните данни на човека, наречен Джералд Диксън. Оказа се, че той и съпругата му участват в Програмата за подпомагане на бездомни деца. Записа си адреса, а след това провери проследяващото устройство. Оказа се, че то има достатъчно обхват, за да стигне до дома му. Джули все още се намираше в онзи долнопробен хотел. Това му се стори малко необичайно, но момичето може би се страхуваше да не бъде открито. Във всеки случай беше забравила намеренията си да напусне града.

А Роби се запита какво я е накарало да промени решението си. Може би къщата, в която се беше отбила? Той със сигурност щеше да изясни тази загадка, но преди това трябваше да се отбие на едно друго място.

Джералд Диксън живееше в двуетажна къща близнак, която се намираше в доста занемарен квартал. Отговорът на почукването се забави доста, въпреки че от вътрешността на къщата долитаха най-различни шумове. Когато вратата най-сетне се отвори, на прага застана мъж със зачервени бузи, кръвясали очи и дъх на освежител за уста.

Кретенът се е шамаросвал, за да изтрезнее, а след това е изгълтал половин шишенце „Листерин“, за да скрие вонята на алкохол, безпогрешно отгатна Роби. Очевидно стандартите за приемни родители в тази страна бяха паднали неимоверно много.

— Да? — недружелюбно попита мъжът.

— Джералд Диксън?

— Кой го търси?

Роби му показа значката си.

— Аз съм от Вътрешни разследвания.

Диксън отстъпи крачка назад. Беше само с два-три сантиметра по-нисък от Роби, но болезнено слаб. Косата му беше почти опадала, въпреки че едва ли беше на повече от четирийсет. Имаше бледата полупрозрачна кожа и нервните маниери на човек, чието тяло и мозък са отдавна натровени от злоупотреба с алкохол и наркотици.

— Вътрешни разследвания, а? — подхвърли той. — Това полиция ли значи?

— Значи много неща, свързани с вашето положение — хладно отвърна Роби. — Може ли да вляза?

— Защо?

— Трябва да си поговорим за Джули.

Още от самото начало Роби беше убеден, че момичето му е казало истинското си име.

Лицето на Диксън се разкриви в гневна гримаса.

— Ако я намерите, й кажете веднага да се прибира! — изръмжа той. — Ако не е тук, няма да ми платят!

— Избяга ли?

— Точно така.

— Може ли да вляза?

Диксън се навъси, но кимна и отстъпи, за да му направи път.

Отвътре къщата изглеждаше точно толкова занемарена, колкото и отвън. Седнаха на някакви паянтови столове. Наоколо се виждаха няколко коша с мръсно пране. Веднага след като почука, Роби остана с впечатлението, че някой нарочно разхвърля дрехите си по пода. Не пропусна да забележи и купчината вестници под насрещния стол, които бяха струпани до отворена кутийка бира. Какво ли още има там, запита се той. Седалката под него беше ужасно твърда. Едва ли беше от възглавницата.

В стаята се появи дребна жена с налети форми, облечена с впити в бедрата дънки и прилепнала блуза. Беше около трийсетгодишна, не повече. С кестенява коса и тежък грим. Имаше вид на човек, който изобщо не знае на кой свят се намира. Тя избърса ръце в панталоните си, запали цигара и се втренчи в Роби.

— Кой е тоя?

— Някакъв от някакви си „Вътрешни разследвания“ — изломоти Диксън.

Роби си направи труда да й покаже значката си.

— Тук съм, за да поговорим за Джули — обяви той, замълча за момент и добави: — А пушенето в присъствието на деца е забранено.

Жената смачка цигарата си направо върху масата.

— Съжалявам — промърмори тя, но от тона й личеше, че изобщо не й пука.

— А Джули я няма — остро добави тя. — Избяга. Никога не е оценявала това, което правим за нея.

— А вие сте…? — вдигна вежди Роби.

— Казвам се Пати. Омъжена съм за Джери.

— За колко деца се грижите?

— За две, без да броим онова лайно Джули.

— Ще ви помоля да не използвате подобни епитети за децата, които са ви поверени! — каза рязко Роби.

Пати погледна съпруга си.

— Ама тоя да не е от Програмата?

— Каза, че е от Вътрешни разследвания — отвърна със сломен глас Джералд. Сякаш го бяха предали.

— Достатъчно е да знаете, че работя за правителството — отсече Роби. — Къде са другите деца?

— На училище — майчински се усмихна Пати. — Всеки ден водим малките ангелчета на училище.

Доловил някакъв шум от горния етаж, Роби вдигна глава.

— Имате ли свои деца?

Джералд и Пати нервно се спогледаха.

— Имаме две, но още са малки, за да ходят на училище — отвърна съпругът. — Горе са и четат книжки. Много са развити за възрастта си.

— Ясно — кимна Роби и извади бележник от джоба си. — А сега да поговорим за Джули.

При вида на пистолета под якето му очите на Джералд Диксън се разшириха от ужас.

— Вие сте въоръжен!

— Точно така — кимна Роби.

— Мислех, че сте от Програмата — объркано смотолеви Пати.

— Посещението ми е свързано с нея. А на вас двамата ви препоръчвам да ми сътрудничите, ако не искате да си имате сериозни неприятности.

Беше стигнал до извода, че няма смисъл да се прави на любезен с тези кретени. Нямаше нито време, нито желание затова.

Джералд изпъна рамене, а Пати седна до него.

— Разкажете ми за Джули — нареди Роби.

— Загазила ли е? — попита Джералд.

— Искам пълни сведения за нея — отсече Роби. — Пълните имена, биография, как е попаднала при вас. Всичко.

— Нима не разполагате с тези сведения? — попита Пати.

— Тук съм за потвърждение на сведенията, с които разполагаме, госпожо Диксън — отвърна с каменно лице той. — Съобразявайте се с молбата ми за пълно сътрудничество и не забравяйте за последиците, в случай че не получа такова.

Джералд смушка жена си в ребрата.

— Затваряй си устата! — изръмжа той. — Аз ще се оправям. — Обърна се към Роби и започна: — Казва се Джули Гети. Дойде при нас преди около три седмици.

— Възраст?

— Четиринайсет.

— Защо са я изпратили в приемен дом?

— Защото родителите й не могат да се грижат за нея.

— Това е ясно. Но защо? Починали ли са?

— Едва ли. Вижте, хората от Програмата не говорят много за тези неща. Те просто ни водят децата, за които трябва да се грижим.

— Все едно че са наши — забързано добави Пати.

— Но без да броим онова лайно Джули, нали? — засече я Роби.

Жената поруменя и погледна в краката си.

— Не исках да кажа точно това.

— Истината е, че Джули е доста устата — намеси се Джералд. — Говори прекалено много.

— Но вече не е тук, така ли?

— Много се тревожим за нея — смотолеви Пати.

— Предполагам, че вече сте докладвали за бягството й — подхвърли Роби.

Съпрузите се спогледаха.

— Амиии… — колебливо проточи Джералд. — Надявахме се, че ще се върне.

— Затова решихме да изчакаме — бързо добави Пати.

— Бягала ли е и преди?

— Не, този път беше кротка. До снощи, разбира се…

— Този път? — попита Роби и вдигна глава от бележките си. — Колко пъти са я изпращали при вас?

— Три.

— И защо си тръгваше?

— Не знам точно — отвърна Джералд. — Мисля, че се бяха появили родителите й. Служителката от Програмата май спомена, че вече те ще се грижат за нея, но не след дълго я изпращаха отново.

— Кога я видяхте за последен път?

— Снощи, малко след като й поднесох много вкусна вечеря — мазно рече Пати.

Роби с мъка потисна желанието си да извади пистолета и да стреля над главата й.

— А кога открихте, че е избягала?

— Днес сутринта, защото не слезе.

— Това означава ли, че не проверявате любимите си „пиленца“ през нощта?

— Тя беше изключително затворена — забързано отговори Джералд. — Не искахме да я безпокоим.

Роби се наведе и измъкна кутийката бира изпод стола.

— Мисля, че разбирам защо — хладно рече той и размаха длан пред лицето си. — Я по-добре отворете прозорците, че ще ме удушите с тая воня на трева.

— Ние не употребяваме наркотици — възмути се Джералд.

— А аз нямам представа чия е тази бира — размаха ръце Пати.

— Не съм си и помислил друго — мрачно кимна Роби. — Да ви се е обадила по-късно?

И двамата поклатиха глави.

— Допускате ли, че някой иска да й причини зло?

Семейството изглеждаше искрено изненадано от въпроса.

— Да не би да й се е случило нещо? — попита Джералд.

— Отговорете на въпроса. Да сте виждали непознати наоколо? Или подозрителни автомобили?

— Нищо подобно — отвърна Джералд. — В какво, по дяволите, се е забъркала? Да не е станала част от някоя банда?

Пати ахна и притисна длан към внушителния си бюст.

— Може ли и ние да сме в опасност?

— Не изключвам подобна възможност — отвърна Роби и затвори бележника си. — На някои хора им е все едно кого ще наранят. — Наложи му се да направи доста усилия, за да потисне усмивката си.

После стана и отмести възглавничката от стола си. Оказа се, че под нея се крие цяла лаборатория — торбичка от кока, няколко флакончета с кафява течност, две спринцовки с капачки и дебели ластици, използвани за стягане на вените и по-лесно инжектиране.

— Следващия път се постарайте да скриете тази аптека на по-закътано място — подхвърли той.

Домакините се вторачиха в пода, напълно лишени от дар слово.

Малко по-надолу по улицата Роби срещна някаква жена с плик в ръце, придружена от двама полицаи.

— Случайно да търсите семейство Диксън? — спря я той.

— Да. Кой сте вие?

— Обикновен гражданин, който иска да се увери, че на такива като тях никога повече няма да поверяват отглеждането на деца.

— Желанието ви вече е изпълнено — отвърна жената и размаха плика.

После решително продължи напред, следвана от полицаите.

Роби направи няколко крачки в противоположна посока, после спря, доловил сигналите на уреда, окачен на китката му. Джули Гети най-сетне се беше раздвижила. А той беше почти сигурен, че знае къде отива тя.

30

Джули се покатери по металната решетка за бръшляна и бутна прозореца на стаята си. Скочи на пода и се ослуша, но чуваше само собственото си дишане. Излезе в коридора и заслиза по стълбите. Краката й трепереха толкова силно, че трябваше да се подпира на стената. Стигна до завоя на стълбите и затвори очи.

Когато отново ги отвори, направи всичко възможно да не изпищи.

— Разхождаш се, а? — подхвърли Роби.

Очите й бързо пробягаха по стаята. Нямаше нищо освен мебелите.

— Май очакваше да видиш нещо друго — рече той и направи крачка напред.

Тя инстинктивно се отдръпна.

— Как се озова тук?

— Проследих те.

— Това е невъзможно!

— Няма нищо невъзможно. Това е домът ти, нали?

Джули не отговори. В очите й се четеше по-скоро любопитство, отколкото страх.

Той пристъпи към една от масичките и погледна снимката върху нея.

— Майка ти и баща ти са били симпатични хора. А ти си между тях, видимо щастлива. Наистина ли беше така?

— Ти нищо не разбираш! — сопнато отвърна Джули.

— Поправка: разбирам *някои* неща. Едно от тях е, че си в опасност. Търсят те хора, които разполагат с много пари и имат връзки навсякъде.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото са прикрили две убийства, извършени в този дом.

— Как разбра? — попита с разширени очи тя.

Роби махна с ръка към близката стена.

— Прясна боя, но само върху част от стената. Явно е положена, за да скрие нещо. — Пръстът му се насочи към пода. — Тук е имало килим. Личи си по по-светлото дюшеме. Липсата му означава желание да се скрие нещо.

— Откъде знаеш, че става въпрос за убийство? Причините може да са други.

— Не са други. Човек боядисва стени и прибира килими, когато иска да прикрие криминологични следи — кръв, тъкани, телесни течности. В случая обаче са пропуснали капчицата кръв, която е останала върху онзи шкаф. Нима си очаквала да завариш труповете им тук? След толкова време вече щяха да миришат. А тази миризма няма как да се сбърка.

— Май си прекарал доста време около трупове — мрачно рече тя.

— Особено след като се сближих с теб — кимна той.

— Не сме се сближили по никакъв начин.

— Знам за приемните ти родители, въпреки че определението „родители“ е твърде пресилено.

— Не ми харесва начинът, по който душиш около мен! — намръщи се тя.

— Но общината им отне правата — продължи Роби. — В момента вероятно извеждат другите две деца. Личното ми мнение е, че и ти имаш пръст в това.

Гневът на Джули се стопи.

— Никое дете не заслужава подобно отношение — промълви тя.

— Сега ми разкажи какво се е случило тук.

— Защо?

— Защото искам да ти помогна.

— Защо?

— Може би защото съм добрият самарянин.

— Добрите отдавна не съществуват — отсече тя.

— Дори родителите ти?

— Остави родителите ми на мира!

— Видя ли с очите си как умират? Това ли е причината да избягаш?

Джули направи крачка назад и опря гръб в стената. За миг му се стори, че всеки момент ще побегне. Ако това се случеше, той едва ли щеше да знае как да реагира.

— Може би са се забъркали в нещо, без да искат? Наркотици?

— Мама и татко не биха наранили никого. И нямат нищо общо с наркотиците.

— Но въпреки това са ги убили? Едно кимване ще ми бъде достатъчно.

Тя протегна шия и главата й леко се сведе надолу.

— И това стана пред очите ти?

Ново кимване.

— В такъв случай трябва да се обърнеш към полицията.

— Те ще ме върнат на социалните. А това означава, че онези хора лесно ще ме открият.

— Човекът в автобуса беше един от тях, нали?

— Мисля, че да.

— Разкажи ми всичко, Джули. Само така ще мога да ти помогна. Дори ако събитията от изминалата нощ не ти говорят нищо, пак би трябвало да си разбрала, че съм от хората, които вършат работа.

— Ти ли уби онези хора, които показваха по телевизията? Майката и детето? Вече отрече, но аз искам да знам истината!

— Ако съм ги убил, няма сила на света, която би ме накарала да призная. Но ти ми дай поне една причина за желанието ми да ти помогна, в случай че действително съм го направил.

Джули въздъхна и пръстите й несъзнателно заопипваха презрамките на раницата.

— Заклеваш ли се, че не си ги убил? — тихо попита тя.

— Заклевам се. В момента работя съвместно с ФБР, за да открием убиеца.

След тези думи Роби бръкна в джоба си и й показа служебната значка.

— Добре — кимна Джули. — Предполагам, че всичко е наред. Снощи избягах от къщата на Диксън и дойдох тук. Не бях се прибирала много дълго време. Чух, че някой влиза долу. Помислих, че са родителите ми, но с тях имаше и друг човек, който крещеше и ги засипваше с въпроси.

— Какви въпроси? — попита Роби. — Опитай се да бъдеш максимално точна, моля те!

Момичето сбърчи чело.

— „Какво знаете“, „какво са ви казали“, ей такива неща — промълви тя. — А после… После…

— Той нарани някой от двамата? — подсказа й Роби.

По бузите й потекоха сълзи.

— Чух изстрел и хукнах надолу по стълбите. Онзи се обърна и ме видя. Татко се беше облегнал на онази стена, целият в кръв. Мъжът насочи пистолета си към мен, но мама го блъсна и той падна. Исках да остана и да й помогна, но тя ми изкрещя да бягам.

Джули затвори очи, но сълзите продължаваха да се стичат изпод клепачите й.

— Върнах се в стаята си и изскочих през прозореца. Тогава чух още един изстрел. Спуснах се на земята и хукнах да бягам. Знаех, че вторият изстрел е убил мама, но въпреки това избягах. Предполагам, че съм била паникьосана, но това не ме оправдава. Трябваше да се опитам да й помогна, нали?

Джули отвори очи и трепна, зърнала Роби на крачка от себе си.

— Ако се беше опитала, сега щеше да си мъртва — промълви той. — Майка ти ти е спасила живота, жертвайки своя. А ти си постъпила правилно, защото си я послушала. Тя е искала да живееш.

Той извади една салфетка от кутията на масата и й я подаде. Джули попи сълзите и издуха носа си.

— И сега какво? — прошепна тя.

— Мислиш ли, че някой е чул изстрелите?

— Съмнявам се. Съседната къща е празна, онази насреща — също. Някога кварталът беше добър, но после хората изгубиха работата си.

— И родителите ти ли?

— Те работеха каквото им падне — каза тя, после гордо добави: — Мама е завършила колеж. — Замълча за момент и сведе очи. — Татко беше много добър човек, но понякога го прихващаха… Имаше чувството, че целият свят е срещу него.

— Как се казваха?

— Къртис и Сара Гети.

— Предполагам, че нямат нищо общо с петролния магнат Гети, нали?

— И да са имали, никой не ни е казал.

— Добре — кимна той. — Ето какъв е планът ми: издирваме убиеца на родителите ти, за да разберем защо го е направил.

— Но ако е бил онзи от автобуса, той със сигурност е мъртъв.

— Направо към автогарата ли тръгна снощи, след като избяга от тук?

— Да.

— В такъв случай убиецът не е бил сам. Няма как да изнесе телата от къщата и едновременно с това да те настигне на спирката. Трябва да е имало и други.

— Защо моите родители? Аз много ги обичах, но те си бяха съвсем обикновени хора.

— Сигурна ли си, че не са били замесени в нещо незаконно? Разпространение на дрога, банди или друго от тоя сорт?

— Нима допускаш, че ако са били наркодилъри, щяха да живеят на подобно място? — огледа се тя.

— Значи не са имали врагове, така ли?

— Поне аз не знам да са имали.

— Къде работеха?

— Татко в някакъв склад, югоизточно от тук, а мама в една закусвалня наблизо.

— Това означава ли, че баща ти е отскачал да хапне при нея?

— Да, разбира се. Аз също.

— Просто събирам информация — поясни Роби.

— Искам да се махна от тук — прошепна Джули. — Това вече не е моят дом.

— Няма проблем. Къде искаш да отидеш?

— Отседнала съм на едно място.

— Знам, защото те проследих. Постъпила си глупаво, като си откраднала кредитната карта на Диксън. Първо, защото си извършила престъпление, и второ, защото по нея могат да те открият в рамките на броени минути.

— Но как си успял да… — Джули се овладя и намръщено добави: — Разполагам и с пари в брой.

— Засега си ги запази.

— Добре де, а къде да отида? Не искам да се връщам в твоята фермерска къща. Тя е много далече от града.

— Няма да се връщаш там. Имам и друго място. Предлагам да си събереш багажа и да тръгваме.

31

Докато чакаха да се стъмни, седнаха, за да хапнат в едно семейно ресторантче на Ейч Стрийт. Роби продължи да задава въпроси на Джули, разбира се, деликатно и без да я притиска. Но тя отказа да промени поведението си и продължи да отговаря кратко и неохотно. От нея ще излезе добро ченге, помисли си той. Още повече че е от поколението, което с готовност разкрива детайлите от личния си живот във Фейсбук.

След това Роби я закара в собствения си квартал, намиращ се в близост до парка „Рок Крийк“ Но вместо да я заведе в апартамента си, я побутна към празния блок насреща, който използваше за наблюдателен пост. И за него както за фермата не подозираше никой.

Влязоха и той побърза да изключи алармената инсталация.

— Това ли е домът ти? — огледа се Джули.

— Нещо такова.

— Богат ли си?

— Не.

— Аз пък мисля, че си богат.

— Защо?

— Имаш кола и две жилища. Това значи, че си доста богат, особено в днешно време.

— Може и така да е — кимна той. Всъщност имаше още едно жилище отсреща, но тя не знаеше за него.

Показа й как да използва алармената инсталация и я остави да огледа обстановката. Тя си избра една от двете спални, хвърли на леглото раницата си и торбата с лични вещи, които беше прибрала от досегашния си дом, а след това продължи обиколката си.

— За какво ти е този телескоп?

— За наблюдение на звездите.

— Моделът не е астрономически, а и е монтиран така, че не може да се насочи към небето — отбеляза тя.

— Познаваш телескопите, а? — подхвърли той.

— Все пак ходя на училище.

— Обичам да наблюдавам разни неща — призна Роби. — Най-вече дали някой не ме следи.

— Заедно ли ще живеем на това място? — попита с видимо притеснение тя.

— Не. Аз ще живея другаде, но съвсем наблизо.

— Значи имаш три жилища! — смаяно го погледна тя. — Я кажи какво работиш. Искам да мога да правя същото.

— Ще разполагаш с всичко необходимо — отвърна той, извади от джоба си един джиесем и й го подаде. — Това е за теб. Въвел съм номера си в списъка за бързо набиране. Можеш да го използваш по всяко време, защото е скрит и не фигурира в софтуера на никой от мобилните оператори.

— Колко далече ще бъдеш?

— Мислех, че се изнервяш от възможността да живеем заедно.

— Знам, че не си от онези, които си падат по непълнолетни момичета.

— Откъде знаеш?

— Имала съм си работа с такива и знам как да се пазя. Но ти не приличаш на тях.

— Това май си го научила в Програмата, а?

Тя не отговори, а той изведнъж си представи Джералд Диксън и сърцето му се сви от гняв. Май трябваше да гръмне на място това мръсно копеле!

— Ще разполагаш с всичко необходимо — повтори той. — Миналата седмица заредих кухнята с продукти. Ако имаш нужда от нещо, просто ми звънни.

— Ами училището? — попита тя.

Роби се сепна.

Няма що, от мен ще излезе страхотен родител, мрачно си помисли той.

— Къде учеше досега?

— В училището „Джи Ти“ в Североизточен Вашингтон.

— „Джи Ти“? — учуди се той. — Това не беше ли коктейл?

— Не, не значи джин-тоник. Това е училище за талантливи деца — усмихна се тя.

— Ти си на четиринайсет, значи трябва да си в девети клас.

— В десети съм.

— Как така?

— Взех две години за една.

— Значи наистина си умна.

— В някои отношения. В други съм доста глупава.

— Например?

— Не обичам да изтъквам слабостите си.

— Не съм сигурен, че е разумно да ходиш на училище, поне засега. Имам предвид това, което се е случило с родителите ти. Убийците им лесно ще стигнат до теб.

— Мога да изпратя заблуждаващ есемес на моята координаторка — подхвърли Джули.

— Нима мислиш, че си по-умна от възрастните? — изгледа я той.

— Не. Но съм достатъчно умна, за да им предложа достоверни лъжи. — Очите й се присвиха леко. — Мисля, че и теб те бива в това.

— Ще те търсят и хората от Програмата — предупреди я той.

— Няма да им е за пръв път. Ще проверят къщата на родителите ми и ще стигнат до заключението, че са се изселили заедно с мен. След това ще посетят и училището, ще разберат от координаторката, че съм добре, и с това ще се приключи. Имат далеч по-тежки случаи и едва ли ще си губят времето с мен.

— Мислиш с няколко хода напред и това е добре — рече роби. — Играеш ли на шах?

— Играя на живот.

— Разбирам.

— И тъй, колко наблизо ще бъдеш?

— Съвсем наблизо.

— Виж какво, не си мисли, че ще стоя тук със скръстени ръце. Ще ти помогна да откриеш убийците на родителите ми.

— Това го остави на мен.

— О, я стига! — избухна Джули. — Ако не ме включиш в издирването, следващия път няма да ме завариш тук!

Роби се отпусна на близкия стол и се втренчи в лицето й.

— Нека си изясним нещата докрай — мрачно рече той. — Ти си умно хлапе и познаваш улицата. Но хората, които те преследват, са на друго ниво. Без колебание ще ликвидират всеки, който се изпречи на пътя им.

— Говориш така, сякаш познаваш този род хора — не му остана длъжна тя.

Роби не отговори.

— Мъжът в автобуса? — подхвърли Джули. — Начинът, по който ни отърва от онзи тип в задънената улица? Начинът, по който анализира престъплението в дома на родителите ми? Начинът, по който ме проследи? Каза, че работиш съвместно с ФБР. Но едва ли си от хората, които седят зад бюро от девет до пет. Разполагаш с тайни квартири, оръжие, телефони със скрити номера и телескоп, насочен Бог знае накъде… — Тя замълча за няколко секунди, после с променен глас добави: — Бас държа, че и ти убиваш хора.

Роби продължаваше да мълчи. Тя извърна глава към прозореца.

— Мама и татко бяха всичко, което имах. Но вместо да остана при тях и да се опитам да им помогна, аз избягах. И те умряха. Знам, че съм малка, но съм сигурна, че мога да ти помогна. Само ми дай шанс.

— Добре — кимна Роби и също погледна през прозореца. — Ще действаме заедно. Но имай предвид, че ще бъде трудно.

— Какво трябва да направя? — нетърпеливо попита тя.

— Имаш ли химикалка и листове в раницата?

— Да. Освен това имам и лаптопа, който ми дадоха от училището.

— Кога за последен път разговаря с родителите си?

— Преди около седмица.

— Добре. Искам да запишеш всичко, което си спомняш за последните две седмици от живота си. Какво си чула и видяла, какво си подозирала. Какво са говорили родителите ти, независимо дали ти се струва незначително или не. Включително за близки и познати.

— Това упражнение ли е, или наистина е важно? — попита Джули.

— Никой от двама ни няма време за упражнения. Наистина е важно.

— Добре, ще го направя — кимна тя. — Започвам довечера.

Той стана да си върви.

— Уил?

— Да? — обърна се Роби.

— Ще видиш, че ще ти бъда добра партньорка.

— Изобщо не се съмнявам в това, Джули.

Но тежестта в гърдите му остана. Далеч повече предпочиташе да работи сам. Не беше свикнал да отговаря за живота на други хора.

32

— Имаш ли време за едно кафе, Роби?

На телефона беше Никол Ванс. Хвана го в асансьора секунди след като се раздели с Джули. Беше й оставил ключ за апартамента, но я предупреди да не излиза, без да му се обади. И винаги да включва алармата.

— Нещо ново в разследването? — попита той.

— В близост до пресечката на Първо Авеню и Ди Стрийт има едно кафе, което работи до късно. Казва се „Донъли“. След десет минути мога да бъда там.

— На мен ще ми трябват двойно повече.

— Дано не съм прекъснала нещо.

— Ще се видим там.

Колата му беше на улицата. В този късен час трафикът беше слаб. Той паркира на Първо Авеню и отправи поглед към купола на Капитолия. Петстотин трийсет и пет членове на Конгреса работеха в околните сгради, носещи имената на отдавна мъртви политици. Те пък бяха обкръжени от армия лобисти с много пари, които неуморно убеждаваха народните избраници в абсолютната правота на своите каузи. Това се наричаше демокрация.

„Донъли“ беше доста оживено за този късен час. Роби бутна вратата и почти веднага срещна погледа на Ванс, заела една маса в дъното на помещението.

Той седна срещу нея. Беше облечена лежерно, вероятно защото се чувстваше у дома си. Панталон, ниски обувки, светлосин пуловер, кадифено яке. Добър избор за доста хладното заведение. Беше с пусната коса. През деня ходеше с кок. На местопрестъплението дългата коса винаги беше проблем. Нейната ухаеше на шампоан и едва доловим парфюм. Сигурно е стояла дълго под душа, помисли си Роби. Вонята на смъртта много лесно прониква в порите на кожата.

Пред нея имаше голяма чаша кафе. Роби вдигна ръка да привлече вниманието на сервитьорката, посочи чашата, а след това и себе си.

Жената кимна и скоро му донесе кафето. Той я изчака да се отдалечи и насочи вниманието си към Ванс.

— Ето ме и мен.

— Доста труден си за откриване — подхвърли тя.

— Напротив. Намери ме още на първото позвъняване.

— Имам предвид в ОКР. Набрах номера, който ми даде. От там потвърдиха, че работиш при тях, но досието ти е засекретено.

— Нормално — отвърна той. — Вече ти споменах, че за известно време бях извън страната. Подобни неща почти винаги са засекретени. Но сега съм тук. — Отпи глътка кафе и остави чашата си върху чинийката. — Надявам се, че това не е единствената причина да ме потърсиш.

— Не е. Не обичам да си губя времето.

Тя извади от чантата си на съседния стол голяма кафява папка. Разтвори я и измъкна няколко гъсто напечатани страници, придружени от снимки.

— Сведения за Рик Уинд — поясни Ванс.

Роби набързо прегледа материалите. На една от снимките беше мъртвият Уинд, увиснал с главата надолу над вонящото на урина дюшеме в заложната къща. Останалите го показваха жив. На повечето от тях беше във военна униформа.

— В армията, а?

— Цялата му кариера е преминала там. Постъпва на осемнайсет и се уволнява на четирийсет и три.

— Децата им са малки. Вероятно са се оженили късно.

— Бракът им продължава десет години. През цялото това време Джейн прави опити да забременее. В крайна сметка успява — два пъти за три години. А след това решават да се разведат. Иди ги разбери.

— Може би Рик Уинд е осъзнал, че не иска да бъде баща — каза Роби.

— Не съм сигурна. Редували са се при отглеждането на децата.

— Къде е живял?

— В окръг Принс Джордж, Мериланд.

— Установихте ли причината за смъртта му?

— Патологът все още работи. Няма други видими рани освен отрязания език. — Тя направи кратка пауза и вдигна глава. — По този начин мафията затваря устата на предателите, нали?

— Уинд е имал връзки с мафията?

— Все още не знаем. Но със сигурност не е бил информатор на полицията или федералните власти. Същевременно е държал заложна къща в един от най-опасните квартали. Може би се е занимавал с пране на пари и са го пипнали с пръсти в меда.

— За което убиват не само него, но и жената и детето му?

— Може би като предупреждение за другите крадци.

— Струва ми се прекалено. Сигурно са били наясно, че Джейн Уинд е федерален агент и убийството й ще бъде разследвано от ФБР. Защо да си усложняват живота?

— Благодаря за високото ти мнение за качествата и способностите на Бюрото — каза с едва доловима ирония Ванс.

— Час на смъртта? — невъзмутимо попита Роби.

— Според патолога някъде преди около три дни.

— Никой ли не е забелязал изчезването му? Дори бившата му съпруга?

— Вече споменах, че са се редували при отглеждането на децата. Тази седмица за тях се е грижила тя. Вероятно не са контактували много. Той е работил сам в заложната къща. Може би не е имал много приятели.

— Добре, ясно — кимна Роби. — Но всичко това можеше да почака до утре.

— Пистолетът, който открихме близо до взривения автобус… — каза Ванс. — От него е изстрелян куршумът, който се е забил в пода на Джейн Уинд.

— Това вече ми го съобщи — заяви Роби и отпи глътка кафе.

Изобщо не биваше да стрелям, помисли си той. Нито пък да си губя оръжието.

— А куршумът, който е убил Уинд и момченцето? — попита на глас той.

— Изстрелян е от съвсем друг вид оръжие. Със сигурност от пушка. Проникнал е през прозореца, както предположихме.

— Това също можеше да ми го кажеш по телефона.

— Този куршум се оказа доста специален.

— В смисъл?

— Такива боеприпаси се използват в армията.

Роби отново посегна към чашата си. Пулсът му беше леко ускорен, но ръката му изобщо не трепна.

— От какъв вид е въпросният куршум? — попита той. — Или е силно деформиран и не подлежи на идентификация?

— Напротив, запазен е чудесно, защото е изцяло облечен. — Ванс сведе поглед към бележките си и добави: — „Сиера Мачкинг“ с кух връх и заден конус, единайсет грама. Това стига ли ти?

— Много разпространена муниция — кимна той.

— Така е, но нашият оръжеен експерт твърди, че този е различен. Специална изработка, далекобоен, с остатъци от пресован заряд. Ако трябва да бъда честна, изобщо не съм сигурна какво означава всичко това. Но заключението на експерта гласи, че това са боеприпаси, използвани от американската армия. Ти как мислиш?

— Нашите със сигурност ги използват. Но това важи и за армиите на още няколко страни — Унгария, Израел, Япония и Ливан.

— Наистина знаеш всичко за оръжията — промърмори тя. — Впечатлена съм.

— Мога да ти предложа още доста факти. Американската армия използва снайперска пушка М-24. В нашия случай мишената се е намирала на триста метра от стрелеца, при това зад единично стъкло. Метеорологичните условия снощи бяха доста благоприятни. Ясно време с лек ветрец. Патронът, който ми описа, има и друго наименование-7,62 МК 316 МОДО. Единайсетграмов куршум в гилза „Сиера“, производство на „Федерал Картридж Къмпани“, с модифициран пресован заряд, обрал куп златни медали на няколко оръжейни изложения. Куршумът излита от цевта с три хиляди и петстотин нютон метра. На разстояние триста метра той притежава предостатъчно енергия, за да пробие детски череп и да отнеме живота на всеки, който е в близост до него.

На практика Роби разсъждаваше на глас, но в един момент зърна изражението на Ванс и веднага съжали, че го прави.

— Много си вещ относно снайперското оръжие — рече тя.

— Все пак работя в Министерството на отбраната — отвърна той. — Но муниците тип „Сиера“ се предлагат и на свободния пазар. Жалко, че не разполагаме с гилзата.

— Напротив, имаме я. Излетяла е встрани, а стрелецът не си е направил труда да я потърси.

— Къде я намерихте? Внимателно огледах стаята, от която е стреляно, но не открих нищо.

— В една фуга на дюшемето. След изхвърлянето си гилзата се е ударила в бетона, а след това се е търкулнала в процепа. Абсолютно невидима. Освен това снайперистът е действал на тъмно, тъй като електричеството в сградата е изключено. Но дори да си е направил труда да я потърси, преди да се изнесе, шансовете му са били нулеви. Моите хора я откриха доста по-късно, след дълго пълзене на колене и използване на лазерни фенерчета.

— Нека те попитам нещо — каза Роби и облиза внезапно пресъхналите си устни. — Можеш и да не ми отговориш…

— Питай.

— Гилзата лъскава ли беше или матова?

— Не знам. Открили са я, след като си тръгнах. Но мога да попитам по телефона.

— Направи го — кимна той.

— Важно ли е?

— Нямаше да те моля, ако не е.

Тя набра някакъв номер, зададе въпроса и получи отговор.

— Матова. Дори леко обезцветена. Мислиш ли, че патронът е бил стар?

Роби бавно допи кафето си. Пръстите на Ванс нетърпеливо почукваха по масата.

— Не ме дръж в напрежение, Роби — каза тя. — Обадих се, получих отговор. А сега ти ми обясни защо е важно.

— Армията не използва нито залежали, нито стари боеприпаси. Производителите искат по-висока цена за излъсканите гилзи, но на армията й е все едно, защото външният вид няма нищо общо с използването им. Матовият куршум лети точно толкова право, колкото и лъскавият. Но военните купуват милиони патрони и спестяват значителни суми, когато не държат на външния им вид. При боеприпасите за свободна продажба положението е друго, защото купувачите могат да си позволят да плащат по-скъпо за лъскави патрони.

— Значи твърдо си имаме работа с армейски патрон, така ли?

— Ако наистина е така, нещата стават още по-сложни — мрачно отвърна той.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — погледна го с недоверие Ванс.

— Какво друго очакваш? — спокойно попита той.

— Ако говорим за нападение на военните срещу държавен служител, става не само сложно, а направо скандално. Това исках да чуя.

— Добре, това е *потенциално* скандално. Доволна ли си?

— Между другото, моят пряк началник е адски ядосан заради начина, по който ти простреля онези катинари — навъсено заяви тя. — Възнамерява да се оплаче от теб в ОКР.

— Чудесно. Най-много да ме отстранят от разследването.

— Откъде, по дяволите, се появи, Роби? Искаш ли изобщо да бъдеш следовател?

— Приключихме ли? — попита той и стана.

— Не знам — вдигна глава тя. — Приключихме ли?

Той се обърна и напусна заведението. Тя го последва и сложи ръка на рамото му.

— Всъщност *аз* не съм приключила с теб.

Той се завъртя, сграбчи ръката ѝ и рязко я дръпна. Строполиха се зад някакви кофи за боклук миг преди витрината на „Донъли“ да се пръсне под дъжд от куршуми.

33

Роби се претърколи, измъкна пистолета си от кобура и се прицели в пролуката между преобърнатите кофи. Мишената му беше черен джип с открехнато задно странично стъкло, през което един картечен пистолет MP-5 бълваше огън.

Миг преди да започне стрелбата, Роби беше успял да повали Ванс и да я избута зад гърба си. Тя направи опит да се изправи, но той я притисна към земята.

— Стой долу, по дяволите, ако не искаш да ти пръснат главата!

Куршумите се удряха в тухлената фасада на сградата и рикошираха, чупеха клоните на дърветата и масичките на открито, раздираха чадърите над тях.

Хората се разпищяха и побягнаха. Запазил самообладание, Роби се прицели и откри огън. Изстрелите му бяха убийствено точни. Част от тях улучиха гумите с цел да обездвижат джипа на нападателите. Други бяха насочени към страничните стъкла, за да елиминират шофьора и стрелеца, а трети — към предния капак в опит да повредят двигателя.

Но не се случи нищо. Дулото на картечния пистолет изчезна, стъклото се плъзна нагоре и тежкият автомобил започна да се отдалечава с пронизителен вой на мощния двигател. В следващия миг Роби скочи на крака и се понесе след него, сменяйки в движение пълнителя си. Куршумите му попаднаха в задните гуми, но отново не се случи нищо.

После той видя как стъклата на паркирана до тротоара хонда се пръскат и върху нея се стоварват клоните на някакво дърво. Прекрати стрелбата. Черният джип зави в първата пряка и изчезна.

Роби плъзна поглед над клоните и разбитата хонда, чиято аларма се беше включила. Пъхна ръка в джоба на панталона си, търсейки ключовете за аудито, паркирано две коли по-нататък. В следващия миг зърна пробитите му гуми и прибра ключовете. После чу тичащи

стъпки, които се приближаваха. Вдигна пистолета и светкавично се обърна.

— Аз съм! — изкрещя Ванс и вдигна оръжието си над главата.

Роби се изправи, прибра пистолета и тръгна към нея.

— Какво беше това, по дяволите? — възкликна тя.

— По-добре докладвай за инцидента и поискай подкрепление — отвърна той. — Трябва да пипнем онзи джип.

— Вече го направих. Имаш ли представа колко черни джипове се движат из този град? Успя ли да запомниш номера?

— Беше замазан с боя.

Чуха се вой на сирени и тропот на крака. Откъм Капитолия тичаха полицаи с извадени пистолети. Роби обърна поглед към заведението. Хората бавно се изправяха на крака. Но не всички. По улицата се виждаха тъмни локвички кръв. От вътрешността на заведението се чуваха писъци. Имаше жертви. Много жертви.

— Колко са? — попита той.

— Не съм сигурна — промълви тя, проследявайки погледа му. — Двама отвън със сигурност са убити. Трима са ранени. Вътре трябва да са повече. Всички места край витрината бяха заети. Повиках линейки. — Тя обърна поглед към хондата с пищяща аларма. — Ти ли направи това?

— Рикошет от моето оръжие — кимна той.

— Рикошет? От колата на нападателите? Би трябвало да си я надупчил!

— Улучих я точно седемнайсет пъти. В гумите, в стъклата, в ламарината. Но всички куршуми рикошираха. Към хондата, към клоните на дървото. Трябва да съм надупчил всичко наоколо.

— Но това означава, че… — пребледня Ванс.

— Означава, че въпросният джип е брониран и че може да се движи със спукани гуми — довърши той.

— Подобни автомобили се използват само от определени кръгове във Вашингтон — добави тя.

— Най-вече от правителството — кимна той.

— Каква е била целта им? Да убият теб, мен, а може би и двамата?

— Онзи тип използваше MP-5, включен на автоматична стрелба, и стреляше безразборно.

Тя спря очи на ръката му и трепна.

— Ранен си!

Роби погледна кръвта, която бликаше от бицепса му близо до рамото.

— Само драскотина. Нищо сериозно.

— Но въпреки това кървиш обилно! Ще извикам линейка и за теб!

— Забрави линейката, Ванс! — отсече той. — Трябва да открием този джип!

— Вече докладвах — хладно отвърна тя. — Моите хора и общинската полиция го издирват. Надяваме се, че по него ще има следи от куршумите ти.

Обърнаха се и затичаха към заведението. Подминаваха убитите и спираха да окажат първа помощ на ранените, използвайки всичко, което им беше под ръка. Към тях се присъединиха и полицаите от Капитолия.

Линейките пристигнаха. Мястото на инцидента се изпълни със забързани парамедици. Роби остави в техни ръце грижата за ранените, прекоси платното и се насочи към своето ауди. Беше надупчено от куршуми. Всичките от MP-5, никакви рикошети. Тук беше действал втори стрелец, а това означаваше, че са познавали колата му. Лошо.

Нима го бяха проследили до тук? Но ако беше така…

— Ще ми услужиш ли с колата си, Ванс? — рязко попита той.

— Какво? — объркано го погледна тя.

— Имам нужда от колата ти. Трябва час по-скоро да стигна до едно място.

Двама-трима от стоящите наоколо полицаи се обърнаха. В очите им се четеше подозрение.

— Той е с мен — побърза да се обади Ванс и му подаде ключовете. — Сребристо беемве кабрио, паркирано е зад ъгъла.

— Благодаря.

— Бъди внимателен с него.

— Винаги съм внимателен.

Тя многозначително вдигна вежди, оглеждайки очуканото му ауди.

— Виждам. А аз как ще се прибера?

— Ще се върна да те взема. Няма да се бавя много. Ще ти звънна, като тръгна обратно. — Той хукна към пресечката.

— Погрижи се и за ръката си, моля те! — извика след него тя.

Един от полицаите деликатно се прокашля.

— Агент Ванс?

Тя го погледна смутено и побърза да поднови разказа си за развоя на събитията.

34

Роби запали двигателя и потегли със свирене на гумите. После позвъни на телефона, който беше дал на Джули, но тя не вдигна.

Мамка му!

Той рязко настъпи газта. Въпреки късния час шофирането с висока скорост в града криеше много рискове. Трафик, светофари, ченгета. После му хрумна нещо. Ванс беше изключително подредена жена и образцов агент, а това означаваше, че…

Огледа таблото и бързо откри някаква черна кутия, прикрепена под кормилната колона. Веднага пролича, че е поставена допълнително.

Обичам те, агент Ванс!

Щракна ключа. Зави сирена, монтираните под предната решетка сини лампи се включиха. Мина на червено през четири поредни светофара, поддържайки скорост, която несъмнено би представлявала страхотна реклама на германския автомобилен концерн. Броени минути по-късно стигна до улицата, на която се намираше апартаментът му. Два пъти беемвето се размина с патрулки, но ченгетата в тях не го спряха, а само гледаха подозрително към мигащите му сини лампи.

Паркира в пресечката, изскочи навън и хукна на зиг-заг към блока, в който беше оставил Джули. Вземайки стълбите по две-три наведнъж, той стигна до етажа и се понесе по коридора. По пътя беше направил още два безуспешни опита да се свърже с нея. По вратата липсваха следи от насилствено проникване. Измъкна пистолета си, пъхна ключа в ключалката и го превъртя.

Първата стая беше тъмна. Сигналите на алармата не се чуваха. Лошо.

Затвори след себе си и тръгна напред с насочен пистолет. Не я извика, защото не знаеше кой друг се намира в апартамента. Разнесе се някакъв шум и той светкавично се шмугна в тъмния ъгъл. Стъпките приближаваха. Вдигна пистолета, готов да натисне спусъка.

Лампата светна и Роби направи крачка напред. Джули изпищя.

— Какво става, по дяволите? — ахна тя, притиснала длан към гърдите си. — Инфаркт ли искаш да ми докараш?

Беше по пижама, с влажна коса.

— В банята ли беше?

— Да. Нима съм единственият човек на света, който иска да бъде чист?

— Звънях ти няколко пъти.

— Чувала съм, че електрониката не обича водата — отвърна тя и пристъпи към телефона си на нощното шкафче. — Но сега мога да отговоря на обажданията ти.

— Тревожех се за теб.

— Добре, извинявай. Но не можех да говоря под душа, нали?

— Следващия път поне си вземи телефона в банята. А защо алармата не е включена?

— Слязох до фоайето да си взема вестник. Мислех да я включа преди лягане.

— Вестник ли? Мислех, че вашето поколение отдавна не се интересува от толкова старомодни неща.

— Аз обичам да съм информирана.

— Отсега нататък алармата трябва да е включена постоянно.

— Добре. Но защо си толкова разтревожен за мен? — После зърна кървавото петно и извика: — Ти си ранен!

— Порязах се — каза Роби и докосна рамото си.

— През якето?

— Забрави! — намръщено заповяда Роби. — Забеляза ли нещо необичайно, след като си тръгнах?

Тя трепна от напрежението в гласа му.

— Кажи какво се е случило, Уил.

— Мисля, че са ме проследили. Не знам откъде са ме прихванали, но ако е от тук, нещата отиват на зле.

— Не съм забелязала нищо подозрително. Ако някой е искал да ме хване, той е имал всички шансове да успее.

Едва сега Роби осъзна, че все още стиска пистолета в ръка. Пъхна го в кобура и се огледа.

— Всичко ли е наред? Нуждаеш ли се от нещо?

— Не, добре съм. Написах си домашните, хапнах здравословна храна, измих си зъбите и си казах молитвата. — Тя замълча за момент, после иронично добави: — Готова съм да тръгваме. — От джобчето на пижамата се появи лист хартия.

— Какво е това?

— Задачите, които ми постави. Всичко необичайно, което съм забелязала през последните две седмици. Добавих и адресите, на които са работили мама и татко. Плюс това, което знам за тяхното минало, за приятелите им. Мисля, че ще ти бъде от полза.

— Права си — кимна Роби, след като пое изписания с красив почерк лист.

— Кой стреля по теб?

Той погледна ръката си.

— И друг път съм виждала простреляни хора — спокойно обяви тя. — В такъв свят съм израснала.

— Не знам кой е, но възнамерявам да разбера — отвърна Роби.

— Това има ли нещо общо с жената, която убиха заедно с детето й?

— Може би да.

— Започва да ми се струва, че имаш много врагове, които те мразят по различни причини.

— Може би си права.

— Но въпреки това си готов да ми помогнеш да открия убийците на мама и татко?

— Вече ти го казах.

— Добре — доволно кимна тя. — А сега мога ли да си легна?

— Разбира се.

— Ако искаш, остани. Едва ли ще умра от страх.

— Не мога. Имам още работа.

— Разбирам.

— На излизане ще включа алармата.

— Благодаря.

Джули взе телефона от масичката и тръгна по коридора. Вратата на спалнята меко щракна зад нея. Той включи алармата, излезе и заключи. Беше ядосан. Даваше си сметка, че са го изиграли.

Единственото, което все още не му беше известно, е кой стои зад всичко това.

35

Роби спря до тротоара и потърси с поглед Ванс, която приключваше работата си с местните ченгета и част от своите подчинени. Линейките бяха навсякъде, а санитарите товареха ранени хора.

Тези бяха късметлиите, защото все пак бяха живи. Мъртвите останаха да лежат там, където ги бяха застигнали куршумите. В интерес на следствието. Белите чаршафи, които ги покриваха, бяха единственият жест на почит от страна на живите. Хора, които само допреди час са си пиели спокойно бирата, сега бяха безлични парчета от криминален пъзъл.

Роби видя как Ванс приключва с последния полицай и натисна клаксона. Тя се огледа, видя беемвето и тръгна към него. Той свали дясното стъкло.

— Ако видя и една драскотина по колата, ще те унищожа! — обяви тя, но от изражението й личеше, че не говори сериозно.

— Ако не искаш да карам аз, заповядай — отвърна той.

Вместо отговор тя се настани на дясната седалка.

— Разпоредих се да закарат твоята кола в гаража на ФБР. Като веществено доказателство.

— Страхотно — промърмори Роби. — Значи вече нямам кола.

— ОКР разполага с достатъчно служебни коли — каза тя. — Ще ползваш някоя от тях.

— Най-вероятно форд пинто — въздъхна Роби. — Предпочитам моето ауди.

— Животът е гадна работа, нали?

— Колко са загиналите? — тихо попита той.

— Четирима. Седем ранени, трима от тях в критично състояние. Числото на убитите със сигурност ще нарасне.

— А черният джип?

— Безследно изчезнал. — Тя се облегна назад и затвори очи. — Какво беше толкова спешно?

— Трябваше да проверя нещо.

— Какво? Или кого?

— Нещо — натъртено отвърна той.

— Тайна, която не трябва да знам?

Ванс отвори очи и го погледна изпитателно. Той не мигна. Тя кимна към металната кутия под кормилото.

— Предполагам, че си открил допълнителните светлини.

— Свършиха ми добра работа — кимна той.

— Всъщност кой си ти?

— Уил Роби, служител на ОКР. Точно както пише на служебната ми карта.

— При стрелбата беше адски бърз и точен. Изпразни цял пълнител по нападателите още преди аз да извадя пистолета си. На всичкото отгоре беше под пряк обстрел.

Той не каза нищо. Гледаше право пред себе си и продължаваше да шофира.

— Престрелката беше истинска, но на теб не ти мигна окото — продължи Ванс. — Самата аз имам петнайсет години служба във ФБР, където постъпих веднага след колежа. Но за цялото това време съм участвала в една-единствена престрелка. Трупове съм виждала достатъчно, но само постфактум. Получила съм си порцията лоши момчета, изписала съм рапортите, които ми се полагат. Да не говорим колко свидетелски банки съм търкала из съдилищата.

Роби зави наляво, но нямаше идея накъде отиват. Просто караше.

— Какво точно трябва да означават тези мили спомени, агент Ванс? — попита той.

— Прилоша ми, след като ти изчезна с колата ми — призна с въздишка тя. — Не успях да се сдържа и си изповръщах червата в близкото кошче за боклук.

— В това няма нищо необичайно. Касапницата беше голяма.

— Ти видя това, което видях и аз. Но не повърна.

— Искаш да кажеш, че гледката не ми се е отразила — обърна се да я погледне той. — Но не знаеш дали е така. Няма как да надникнеш в главата ми.

— А много бих искала — рече тя. — Сигурна съм, че ще видя страшно интересни неща.

— Съмнявам се.

— Ти много добре прецени онези хора. Къде си се научил на това?

— С течение на годините усвоих няколко трика.

Погледът й се спря на ръката му и изражението й се промени.

— По дяволите, Роби! Дори не си почистил раната си! Като нищо ще си докараш някоя гангрена!

— Къде отиваме?

— Първа спирка ВОБ! — обяви тя, имайки предвид Вашингтонското оперативно бюро на ФБР.

— А след това?

— В болницата, да ти обработят раната.

— Не.

— Роби!

— Не.

— Добре, тогава отиваме у вас. Но при условие, че ще почистим раната. Във ВОБ има всичко, което ни трябва. След това се прибирам у дома с надеждата да дремна час-два. Къде живееш?

Той не отговори, но направи два последователни десни завоя и се насочи към ВОБ.

— Откъде знаеш пътя? — засече го тя.

— Не го знам. Просто налучквам.

— Къде живееш? И това ли е класифицирана информация?

— Ще се разделим пред службата ти. От там ще се прибера с такси.

— Имаш ли изобщо дом?

— Ще си намеря.

— Какво ти става, за бога?

— Просто си гледам *моята* работа.

Тонът му видимо я отрезви.

— Добре, ясно — кимна тя. — Но след ВОБ можем да отидем у дома, във Вирджиния. Имам апартамент в Александрия. Там ще може да почистим ръката. А и да дремнеш, стига да се задоволиш с обикновено канапе.

— Благодаря за предложението, но…

— Внимавай, Роби — спря го тя. — Рядко съм толкова добра с околните. Гледай да не развалиш магията.

Той я стрелна с поглед и успя да зърне едва доловимата й усмивка. Понечи окончателно да откаже, но не го направи. По три причини. Ръката дяволски го болеше. Беше много уморен. И наистина нямаше къде да отиде.

— Добре — кимна той. — Благодаря.

— Няма защо.

36

Престоят им във ВОБ се проточи по-дълго, отколкото Роби очакваше. Седнал на един стол, той наблюдаваше Ванс, която се беше превърнала във фурия — попълваше формуляри, докладваше на висшестоящите, говореше по телефона и тракаше на компютъра. И с всяка изминала минута изглеждаше все по-уморена.

Самият той даде официални показания за инцидента, след което се превърна в зрител. Имаше чувството, че хората тук се въртят в кръг, без да вършат почти нищо.

— Аз ще карам — обяви той, когато най-сетне приключиха и тръгнаха към гаража.

— Никога ли не се уморяваш? — прозя се тя.

— Напротив. В момента съм много уморен.

— Не ти личи.

— Отдавна съм разбрал, че така е по-добре.

— Как по-точно?

— Като не показвам какво изпитвам.

Получил кратките й указания, Роби излезе на панорамния път „Джордж Уошингтън“ и подкара на юг към Александрия.

— Имаш ли гледка към Потомак? — попита той, когато спряха пред сградата, в която живееше Ванс.

— О, да. Виждат се и паметниците.

— Хубаво.

Качиха се с асансьора и тя отключи входната врата. Жилището й беше малко, но той веднага го хареса. Чисто и спретнато, а не претрупано. Всичко беше на мястото си и имаше конкретно предназначение. Нямаше показност и ненужни джунджурии. Роби предположи, че подредбата на дома й съответства на характера й.

— Напомня ми на корабна каюта — каза той.

— Баща ми служеше във флота — рече тя. — Явно крушата не пада по-далече от дървото. С тази разлика, че аз прекарвам повечето време на твърда земя. Хайде, настанявай се.

Той седна на голямото канапе в дневната, а тя се зае да разопакова нещата, които беше взела от аптечката във ВОБ. След минута беше готова. Събу обувките си и се настани до него.

— Сваляй якето и ризата!

Той я погледна озадачено, но се подчини. Откачи кобура си и го постави на масичката. Ванс зърна татуировките му и присви очи.

— Едната е червена светкавица, но какво представлява другата?

— Зъб на акула. Голяма бяла акула.

— Защо?

— А защо не?

Ванс се приведе да разгледа татуировките отблизо и веднага зърна белезите, които бяха скрити под тях.

— Но това са…

— Да — прекъсна я той. — Точно това, което виждаш.

Усетила нежеланието му да навлизат в подробности, тя се залови за работа. Той остана неподвижен, свел поглед към ръцете си.

— На колко години си? На трийсет и пет?

— На четирийсет. Току-що ги навърших.

— Служил си в специалните части, нали? Рейнджър, тюлен или от „Делта Форс“? Всички те са с твоето телосложение, само че ти си малко по-висок.

Той не отговори. Тя почисти раната, намаза я с антибиотик, а след това ловко бинтова ръката му.

— Взех и болкоуспокоителни. Какво предпочиташ, таблетки или инжекция?

— Нищо.

— Стига, Роби. Престани да се правиш на мъжкар.

— Това няма нищо общо с истината.

— А каква е истината?

— Човек трябва да знае къде е границата на поносимостта му към болката. Това е много важно. А хапчетата и иглите я маскират. Бих могъл да се подхлъзна и да падна, без изобщо да усетя.

— Никога не съм мислила за това — призна тя, събра си нещата и добави: — Вече можеш да си облечеш ризата.

— Благодаря ти за превръзката. Оценявам жеста.

Той започна да нахлузва ризата си, мръщейки се от болка.

— Хубаво е да го знам — подхвърли тя, докато го наблюдаваше.

— Кое?

— Че си човешко същество.

— Това си пролича още докато кървях.

— Искаш ли нещо друго? Гладен ли си, жаден ли си?

— Не, благодаря — отвърна Роби и потупа канапето, на което седеше. — Това ли ми е леглото?

— Да. Съжалявам, но имам само една спалня. Канапето е дълго, надявам се, че ще се побереш на него.

— Спал съм и при по-лоши условия, повярвай ми.

— Мога ли?

Той преметна якето си върху страничната облегалка.

— Какво да можеш?

— Да ти вярвам.

— Ти ме покани тук.

— Много добре знаеш за какво говоря.

Роби стана и се приближи до прозореца. На север, отвъд реката, блестяха светлините на столицата. Трите паметника — на Линкълн, Джеферсън и Уошингтън — се виждаха съвсем ясно. А зад тях се издигаше внушителният купол на Капитолия.

Ванс се изправи до него.

— Обичам тази гледка, особено сутрин, като се събудя — промълви тя. — За нея работя, за нея се боря. Приятна ми е мисълта, че допринасям за защитата на всичко, което олицетворяват тези сгради.

— Хубаво е да имаш стимул — кимна Роби.

— А какъв е твоят?

— Понякога ми е ясен, понякога не.

— А днес?

— Лека нощ — каза той. — Благодаря ти, че ме покани да пренощувам тук.

— Защо имам чувството, че се познаваме от години?

Роби се взря в лицето й. От изражението й личеше, че въпросът не е риторичен и изисква отговор.

— Преследването на убийци бързо сближава хората. А още повече ги сближава смъртната опасност, която са преживели заедно.

— Предполагам, че си прав — кимна Ванс, но веднага си пролича, че е разочарована от отговора.

После тя отиде да донесе чаршафи, одеяло и възглавница и въпреки протестите му се зае да постила канапето. Примирен, Роби отново се приближи до прозореца и загледа паметниците. Усети я до себе си и извърна глава да я погледне.

— Мисля, че можеш.

— Какво?

— Да ми вярваш.

Изрекъл тази лъжа, той внезапно установи, че му е трудно да я гледа в очите.

37

На другата сутрин станаха по едно и също време, взеха си набързо душ един след друг и седнаха да закусват с кафе, портокалов сок и препечени филийки с масло. После Ванс отиде да се облича в спалнята си, а Роби използва момента, за да изпрати на Джули есемес, съдържащ само три думи:

Добре ли си?

После зачака отговор, броейки секундите. Нейното съобщение беше по-кратко:

Да.

Той изпъна ранената си ръка и провери превръзката. Ванс беше свършила добра работа, сменяйки я веднага след душа.

Няколко минути по-късно вече бяха в беемвето и мълчаливо пътуваха към Вашингтон. Трафикът беше ужасен. Отвсякъде виеха гневни клаксони. На няколко пъти Роби остана с впечатлението, че Ванс всеки момент ще включи сините светлини и сирената.

— Ще те помоля да не споменаваш, че си прекарал нощта у дома, Роби — обади се по някое време тя. — Имам колеги, които веднага ще започнат да клюкарстват.

— Аз избягвам да обсъждам с другите дори прогнозата за времето — отвърна той.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Надявам се, че си приел поканата за преспиване без задни мисли — стрелна го с поглед тя.

— Никакви задни мисли, агент Ванс — отвърна Роби. — Мисля, че ти не си такъв човек.

— И аз мисля същото за теб.

— Ще ми трябва кола — каза след известно време той.

— Искаш ли да те оставя пред ОКР?

— Не, предпочитам да ме свалиш на Ем Стрийт, близо до Седемнайсета улица. Там има агенция за коли под наем.

— Защо? Нима ОКР не може да осигури служебна кола на един от своите агенти?

— Може да ми предложи само боклуци. Втора употреба, може би подаяние от ФБР. Предпочитам сам да си избера превоза.

— ФБР не работи по този начин.

— Защото разполага с бюджет, за който ОКР дори не може да мечтае. Вие сте тристакилограмовата горила, Ванс. Докато ние приличаме на недохранено шимпанзе.

Тя спря пред агенцията за коли под наем на Ем Стрийт.

— Ще се видим в „Донъли“, нали?

— Положително — отвърна Роби, докато слизаше от колата. — Само не знам кога ще стигна там.

— Имаш друга работа ли? — изненадано го погледна тя.

— Трябва да се погрижа за някои неща и да се поразровя в други — неопределено отвърна той.

— Ще ги споделиш ли с мен?

— Една майка е убита заедно с детето си. Един автобус е взривен. Някакъв стрелец се опита да ликвидира теб или мен, но по-вероятно и двамата. Ще ти звънна, когато тръгна към „Донъли“.

Той се обърна и влезе в агенцията. Поиска ауди, но му предложиха волво. Увериха го, че това е една много сигурна кола.

Не и когато аз се возя в нея, помисли си Роби, докато вадеше шофьорската книжка и кредитната си карта.

— За какъв срок наемате колата? — попита служителят.

— За неопределен, поне засега.

Човекът леко пребледня.

— Трябва ни конкретна дата — отсече той. — И конкретно място, където ще върнете автомобила.

— В Лос Анджелис — обяви без колебание Роби. — След две седмици, смятано от днес.

— Ще *шофирате* чак до Калифорния? — смаяно попита служителят. — Със самолет е много по-бързо!

— Но не е толкова забавно.

Десет минути по-късно Роби напусна гаража на агенцията в изключително сигурно сребристо волво с две врати.

Тревогата му след снощните събития изобщо не се дължеше на престрелката и реалната опасност да бъде убит, а на Джули. Още

помнеше сковаващия страх при мисълта, че й се е случило нещо. Това решително не му харесваше. Не можеше да приеме мисълта, че други хора имат власт над него. През по-голямата част от живота си беше правил всичко възможно да се държи далече от такива хора.

Натисна газта и хубавото сигурно волво почти се задъха. Това му хареса. По принцип не беше привърженик на спокойствието, независимо дали неговото или чуждото.

Телефонът му звънна. Той го измъкна и погледна дисплея. Синия искаше да се срещне с него. Било много спешно.

Бас държа, че е така, помисли си Роби.

38

Този път срещата беше далече от оживените обществени места. Никакви луксозни хотели с потенциални свидетели като „Хей-Адамс“.

Всъщност Роби нямаше кой знае какъв избор. Или се подчиняваш на правилата, или те изхвърлят от играта.

Сградата беше сгушена между други като нея. Намираше се в един от кварталите на Вашингтон, в който не стъпваха туристи заради високата престъпност. Дори уличните бандити избягваха тази сграда, убедени, че не си струва да получат куршум в главата или двайсет години в някой федерален затвор.

Преди да влезе в обезопасената стая, беше принуден да се раздели с мобилния си телефон, но категорично отказа да предаде и оръжието си. Но охранителят настоя и той му предложи да запознае Синия с алтернативното му предложение. То беше пределно просто и ясно: или задържа пистолета, или се срещат в „Макдоналдс“ от другата страна на улицата. В крайна сметка го допуснаха в стаята, без да му прибират пистолета. Синия седеше на масата. Хубав костюм, тъмна вратовръзка, пригладена коса. Роби предположи, че вече има внуци.

— Първо, не успяхме да открием твоя наблюдаващ агент — започна без предисловия той. — Второ, на посочената от теб глуха уличка нямаше никакъв мъж с пушка.

— Ясно — кимна Роби.

— Сега ми разкажи за снощното покушение срещу теб.

— Колата, от която стреляха, много приличаше на онези, които използва правителството.

— Това е изключено — отсече Синия.

Пръстите на Роби забарабаниха по масата.

— Не можете да откриете нито моя наблюдаващ, нито стрелеца, когото нокаутирах в една глуха уличка, но в същото време ти си убеден, че е изключено да са стреляли срещу мен от правителствен автомобил.

— Кое е момичето?

Роби дори не мигна. Беше трениран за подобни реакции. Мигнеш ли, губиш. Знаеше, че рано или късно ще научат за съществуването на Джули. След като бяха успели да го проследят, значи наблюдателният му пост не беше чак толкова секретен.

— Тя е предпазната халка на гранатата — отвърна той. — Случи ли й се нещо, всички отиваме по дяволите. Ако искате да ми кажете, че моят наблюдаващ е успял да се добере до нея, трябва да сте готови да направите всичко възможно за нейната сигурност.

Възрастният мъж изпъна рамене и подръпна вратовръзката си.

— Искам повече подробности, Роби — рече той. — Каква халка, каква граната?

— Това няма да ми отнеме много време, защото доста неща не са ми ясни — отвърна Роби.

Разказът действително му отне само няколко минути. Описа накратко убийството на родителите на Джули, опита й за бягство с автобуса, мъжа, който бе влязъл в него, за да я убие, и накрая експлозията.

— И там изгуби пистолета си, така ли? Онзи, с който си проникнал в апартамента на Уинд?

— Не съм го изгубил. Експлозията ме отхвърли на пет-шест метра. Опитах се да го намеря преди появата на ченгетата, но не успях.

— За разлика от теб федералните ченгета са го *намерили*. И съответно са направили връзка между двата случая.

— А *има* ли такава?

— Не сме сигурни. Налага се да разпитаме момичето.

— Не. Само чрез мен. Без преки контакти.

— Ние не работим така, Роби. Май все още не си съвсем наясно кой командва парада.

Дядото демонстрираше мускули, но Роби не остана особено впечатлен.

— Сред вас действа предател — тихо каза той. — Дори моят наблюдаващ да е изчезнал, той най-вероятно не е работил сам. На негово място не бих пропуснал да оставя някой, който да следи развоя на събитията. Ако тръгнете да разпитвате момичето, предателят ще докладва където трябва и ще я загубим.

— Аз мисля, че можем да я защитим.

— Ти мислеше същото и за Джейн Уинд, нали? — контрира Роби.

Синия отново подръпна вратовръзката си.

— Добре — кимна след кратък размисъл той. — Но очаквам от теб по-подробни описания, плюс писмен доклад.

— Ще ги получиш — отвърна Роби. — Но и аз очаквам същото от теб.

— Не променяш навиците си да притискаш хората, когато ти падне.

— Променям ги само когато се налага да се погрижа за собствената си сигурност, а също и за сигурността на хората, които ми вярват. Променям ги и тогава, когато смятам за неморално отнемането на нечий живот независимо от получените заповеди.

— Затова не уби Джейн Уинд, така ли?

— Наистина ли го смяташ за моя грешка?

— Кажи ми нещо за Ванс.

— Отличен агент.

— Прекарал си нощта в дома й.

— Мислиш ли, че имах голям избор?

— Апартаментът ти е безопасен.

— Наистина ли?

— Мога да заявя, че твоят наблюдаващ не разполагаше с никаква информация за дома ти.

Тия ги разправяй на старата ми шапка, помисли си Роби.

— Вложили сме много усилия в тази мисия, Роби. И много средства. Няма да те оставим без защита. Твърдо сме решени да доведем нещата до край. Затова трябва да знаем какво се случва. Мотивът зад всичко това трябва да си струва риска. Залогът трябва да е огромен. Което означава, че мишената е много важен човек.

— Това са най-смислените думи, които чух досега — отбеляза Роби.

— Не мога да отрека, че в момента отношенията между нас са доста обтегнати — кимна Синия. — Ти имаш основателни причини да бъдеш скептичен, разстроен и недоверчив. На твое място и аз бих реагирал така.

— Второ разумно разсъждение — кимна Роби.

— Да видим дали мога да ги направя три от три — приведе се напред Синия, направи кратка пауза и започна: — Две са възможните причини за убийството на агент Уинд и нейния съпруг: тя или той.

— Вие познавате работата на Джейн Уинд. Възможно ли е тя да е причината?

— Възможно е. Не съм в състояние да я отхвърля изцяло. Но повече ме интересува какво открихте за миналото на Рик Уинд.

— Бивш военен. След уволнението си отваря заложна къща в един от опасните квартали на Вашингтон. Намерихме го с отрязан език, обесен с главата надолу.

— Това е обезпокоително.

— *Било* е обезпокоително, но за него.

— Знаеш какво имам предвид.

— Ванс допуска, че това е работа на мафията — облегна се назад Роби. — Човекът е пропял и те са му отрязали езика. За назидание на останалите.

— И ти ли си на същото мнение?

— Не. Аз си мисля за това, което вероятно си мислиш и ти.

— На крадците им режат ръцете.

— А на предателите — езика.

— Това е валидно и за света на ислямските терористи.

— Може би — кимна Роби. — Но човекът е бил пенсионер. В какво би могъл да се забърка?

— Терористичните клетки рядко излизат наяве, Роби. Особено действащите.

— Служил ли е в Близкия изток? Възможно ли е да са го вербували, а след това да са го изпратили тук като бомба със закъснител?

— Бомба, която изведнъж променя намеренията си? Да, възможно е. А той действително е служил в Ирак и Афганистан.

Роби се замисли за мисиите, които самият той беше изпълнявал в Близкия изток. Технически погледнато, последната от тях не беше там, а в Мароко, където Халид бин Талал намери смъртта си. Но в пустинята живееха още много хора, които мечтаеха за пълното унищожение на Америка, Твърде много, за да бъде идентифициран някой от тях.

— Защо аз не се заема с този въпрос, докато ти работиш върху останалото?

— Но какво ще стане, ако при съвместната си работа с Ванс откриете нещо, което има връзка с агент Уинд? — попита Синия.

— Поемам го аз.

— В такъв случай сме се разбрали.

Изправиха се едновременно от двете страни на масата.

— Ако жилището ми действително е безопасно, ще отида да се преоблека.

— Върви, Роби — отвърна Синия и на лицето му се появи лека усмивка. — Тези дрехи, с които си в момента, приличат на дрипи.

— А и аз самият се чувствам като дрипа — призна Роби.

39

Той паркира през една пресечка от дома си и тръгна към задния вход на блока. Качи се на своя етаж с товарния асансьор, огледа пустия коридор и се насочи към апартамента си.

След което почти се сблъска с Ани Ламбърт, която излизаше от жилището си, бутайки велосипеда пред себе си. Беше с черна пола, розово яке, плътен чорапогащник и маратонки.

— Закъсняла си за работа — подхвърли Роби.

Ани стреснато се обърна, после на лицето й се появи широка усмивка.

— Имам час при лекаря — обясни тя. — Дори служителите на Белия дом ходят на прегледи.

— Нещо сериозно?

— Не, просто рутинен преглед.

— Значи така изсмуквате ресурсите на родината? — усмихна се той.

— Опозицията би отговорила на този въпрос с едно решително „да“. Аз обаче мисля, че се справяме добре. Живеем в трудно време, изправени сме пред много предизвикателства. А ти как си?

— Добре.

Младата жена не показа с нищо, че е забелязала издутия ръкав на якето му и раздърпаните му дрехи.

— Кога ще изпием онова прословуто питие? — подхвърли той и сам се изненада от въпроса си.

Тази седмица откривам доста неща за себе си.

— Когато кажеш — отвърна тя. — Ако искаш, още тази вечер.

— Ако президентът те освободи.

— Мисля, че няма да има проблеми — усмихна се тя. — В осем добре ли е? Предлагам бара на покрива на хотел „Дабъл Ю“. От там се разкрива прекрасна панорама.

— Добре, в осем.

Ани се отдалечи, бутайки велосипеда, а Роби влезе в апартамента си. Нямаше идея защо го направи, но вече беше поел ангажимент. По принцип не обичаше да се разсейва по време на работа. Сега обаче установи, че очаква срещата с радостно нетърпение.

Зае се да проверява малките капани срещу проникване, въпреки че хората от службата му вече ги бяха заобиколили, при това с лекота. Положително бяха поставили и подслушвателни устройства, но той нямаше намерение да провежда никакви телефонни разговори от тук. Това го накара да се почувства в капан у дома си.

Преоблече се и напълни малка чанта с вещи от първа необходимост. След това го обзе силно желание да разбере как е Джули и й изпрати кратко съобщение. Попита дали не я е страх, че е сама.

Отговорът дойде почти веднага: *Стига вече!*

Насочи се към апартамента й. Излезе от асансьора и се огледа, но не видя и следа от хората на Синия. Това е добре, помисли си той. Явно екипът му си разбираше от работата.

Джули отключи входната врата, като преди това надникна през шпионката и изключи алармата. Той влезе и заключи след себе си.

— Видях те да разговаряш с онова маце с колелото — обяви тя.

— Какво?!

— Доста е мощен — поясни тя и махна към телескопа. — Работи отлично и през деня, и през нощта.

— Така и трябва да бъде — отвърна той. — Но това не означава, че можеш да шпионираш хората.

— Наблюдавам периметъра, нищо повече — отвърна тя. — Помниш ли какво ми каза снощи?

— Е, заслужих си го — неохотно призна той.

— Значи другото ти жилище е отсреща, а?

— Аха.

— Нормалните хора предпочитат по-голямо разстояние между имотите, които притежават. Лондон, Париж, Хонконг.

— Аз не съм нормален.

— Това вече го знам. И тъй, какво откри? Това, което показват по телевизията, наистина прилича на касапница. Имаш късмет, че си оцелял. Сигурно там са те ранили, макар че не желаеш да говориш за това.

— Късметът винаги има значение — кимна той.

— Имат ли някакви улики?

— И да имат, не са ги споделили с мен.

— Вървят ли нещата с ФБР?

— Вървят.

— Красива е.

— Коя?

— Агент Ванс. Показаха я по телевизията. Не спомена нищо за теб.

— Това е добре.

— Къде спа снощи? — попита тя и махна към телескопа. — Това нещо не те засече отсреща.

— Намерих къде — отвърна той. — Не ти трябва да знаеш повече.

— Аха. При нея, нали?

Този път Роби премигна. Това хлапе наистина му идваше в повече.

— Защо мислиш така?

— О, не знам — отвърна тя, наблюдавайки го внимателно. — Просто излъчваш нещо особено, което не остава скрито за жените.

— Този път грешиш — тръсна глава той. — Трябва да тръгвам.

— А кога ще тръгнем заедно, Роби?

Той я погледна втренчено.

— Нали помниш сделката? Ставаме партньори, за да открием убийците на мама и татко.

— Помня — кимна той. — Работя по въпроса.

— Знам, но искам и аз да се включа. Докъде стигна със списъка, който ти дадох?

— И на него ще му дойде редът.

— Много добре — кимна тя и започна да навлича суичъра си. — Аз съм готова.

— Идеята не е добра — поклати глава той.

— В сравнение с висенето тук и зяпането през телескопа е направо отлична. Ако не ме искаш с теб, тръгвам сама.

Роби въздъхна и отвори вратата пред нея.

— Но въпросите за решаване оставяш на мен — предупреди я той.

— Не съм си представяла нещо друго — отвърна тя.
Каква лъжкиня, помисли си Роби.

40

Двамата седяха в наетата кола и наблюдаваха къщата близнак на родителите й. След известно време търпението на Джули видимо се изчерпа.

— Как точно ще ни помогне това, което правим в момента? — размърда се на седалката тя.

— Може би ще се появи някой, който представлява интерес. Ще чакаме още половин час, след това си тръгваме.

— Нарочно го правиш, нали? Целта ти е да ме отегчиш до смърт, за да се върна в апартамента!

— Винаги ли си толкова подозрителна?

— Ами да, подозрителна съм. Ти не си ли?

— В разумни граници — отвърна той.

— Това пък какво означава?

— Забрави.

Той погледна през страничното стъкло към някаква бездомна котка, която притича през тротоара. Заваля дъжд. Животното ускори ход и изчезна.

— Колко време живяхте в тази къща? — попита той.

— Около две години. Доста по-дълго в сравнение с други места.

— Бих искал да чуя съкратената версия на живота ти — погледна я той.

— Няма много за казване.

— Това може да помогне на разследването ни.

— Току-що си спомних нещо. Думите на мама към онзи с пистолета…

— Какво каза?

— „Тя не знае нищо.“ Каза го, когато той хукна да ме гони…

Роби изпъна гръб и пръстите му върху кормилото побеляха.

— Как забрави да ми го кажеш?

— Не знам. Спомних си сега, докато гледам къщата.

— Майка ти му казва, че не знаеш нищо — замислено каза той. — Което означава, че *самата тя* е знаела нещо. А преди това онзи е попитал и баща ти какво знае.

— Разбирам накъде биеш. В момента някой си мисли, че знам въпреки думите на мама. Но кой, след като онзи загина във взривения автобус?

— Това няма значение. Вероятно още преди това е съобщил на шефовете си.

— Може би е работил сам?

— Едва ли.

— Защо?

— Познавам такива хора. Онзи не беше от тях. Освен това някой е отнесъл телата на родителите ти и е взривил автобуса. Той не е имал нито възможност, нито време да го направи.

— Но защо ще взривяват цял автобус заради мен? На всичкото отгоре аз вече не бях вътре.

— Може би не са го знаели. Допускам, че някой е изстрелял запалителен патрон в резервоара от обратната страна на вратата. Стъклата бяха затъмнени. Вероятно не са разбрали, че ние с теб сме слезли. Взривяването е било планирано предварително — в случай че онзи не се справи…

— Мислиш ли, че все още ме смятат за мъртва?

— Съмнявам се. Очевидно става въпрос за хора с възможности. Длъжни сме да допуснем обратното. Тоест вече знаят, че си жива.

— В какво ли са се забъркали мама и татко? — прошепна Джули и извърна глава към прозореца.

— Дай да проследим обичайните им занимания. Ден по ден. Може пък да изскочи нещо.

— Откъде ще започнем?

— От закусвалнята, в която е работила майка ти. Накъде да потеглям?

Той подкара колата, следвайки указанията на Джули. Закусвалнята се оказа съвсем наблизо. Паркира до отсрещния тротоар и изключи мотора.

— Тук те познават, нали?

— Разбира се.

— В такъв случай е по-добре да не се мяркаш пред очите им.

— Значи да остана в колата, и то сама? Не сме се разбирали за такива варианти.

— Планът се променя според обстоятелствата.

Роби се обърна и взе чантата, която беше оставил на задната седалка. Извади от нея бинокъл.

— Ето какъв е планът: влизам вътре и започвам да задавам въпроси, а ти оставаш на пост. Снимаш с фотоапарата си всеки, който проявява специален интерес към мен.

— А как ще обясниш любопитството си спрямо тях?

От чантата се появи портативна радиостанция от две части, едната от които със слушалки.

— Ти ще си командният център — рече Роби и пъхна комплекта със слушалките в ръцете й. — Ще ми говориш в това микрофонче, а слушалките ще ти дават възможност да чуваш всичко, което се говори в закусвалнята. Очаквам информация за всеки, когото познаваш. Ясно?

— Страхотно! — усмихна се Джули.

Той пъхна миниатюрния приемник в ухото си, включи апаратчето и го закачи на колана си, добре скрито под якето.

Слезе от колата и се обърна за последен път.

— Ако забележиш нещо необичайно или усетиш заплаха, казваш само „идвай“. След пет секунди ще бъда при теб.

— Добре.

Роби затръшна вратата, огледа уличката в двете посоки и тръгна към закусвалнята. Джули остана да гледа след него, вдигнала бинокъла пред очите си.

41

Роби се настани на един висок стол и протегна ръка към купчината мазни менюта на бара. Към него се приближи сервитьорка с избеляла синя униформа и недотам чиста престилка. Зад ухото й беше затъкнат молив. Беше около петдесетгодишна, с широки бедра и посивяла в корените изрусена коса.

— Какво да бъде? — попита тя.

— За начало чаша черно кафе.

— Веднага. Току-що заредих кафеварката.

— Казва се Шерил Косман — прозвуча в ухото му гласът на Джули. — Приятелка на мама. Добър човек.

Роби кимна леко, за да покаже, че е приел информацията.

Шерил му донесе кафето.

— Приличате ми на човек, който има нужда от малко месо, за да заглади косъма — обяви тя. — А нашето месо направо се лепи по кокалите. Бог ми е свидетел, че съм натрупала достатъчно, тъй като вече двайсет години не съм виждала ребрата си!

— Вие ли сте Шерил Косман? — попита Роби.

Смехът й секна.

— Кой пита?

Роби извади документите си. Най-напред й показа значката, а след това и служебната си карта.

— Загазила ли съм? — прошепна тя, замръзнала на мястото си.

— А има ли причина да е така?

— Само ако бачкането за жълти стотинки е престъпление.

— Не сте загазили, госпожице Косман — успокои я Роби.

— Наричай ме Шерил. Знам, че шикозното ни заведение е четири звезди, но въпреки това се опитваме да създаваме непринудена обстановка.

— Откога работиш тук?

— Вече не помня. Започнах още като ученичка в гимназията през ваканциите. А когато завърших, постъпих на постоянна работа. И така

до днес. Не искам да мисля за това, защото ще се разплача. Целият ми живот мина в това скапано място.

Роби извади снимката на Джули и родителите й, която беше прибрал от къщата.

— Какво ще ми кажеш за тези хора?

Косман погледна снимката.

— Семейство Гети? Защо се интересуваш от тях? Да не би те да са загазили?

— А има ли причина да е така? — повтори въпроса си той.

— Не. Те са добри хора, които обаче не могат да се измъкнат от разни неща, в които са се забъркали. Момиченцето им си го бива. Казвам го в добрия смисъл на думата. Ако има някакъв шанс в живота, ще стигне далече. Умът й е като бръснач, отличничка е. Заляга здраво над книгите. Много пъти е идвала тук с цяла купчина. Веднъж се опитах да й помогна по математика и станах за смях, защото едва-едва събирам числата в сметките на клиентите. Но Джули е специална. Обичам го това дете!

— Обаче е била в приемно семейство — отбеляза Роби.

— За кратко, после се прибира. Сара, майка й, прави всичко възможно да си я прибира.

— А баща й?

— Къртис ли? Той също я обича, ама за нищо не става. Смърка прекалено много, ако ме питаш защо. Колко сиво вещество ще му остане в главата, след като се е надрусал с проклетата кока? Дори Айнщайн ще изперка от толкова много бял прах!

— Кога видя някой от тях за последен път?

Косман скръсти ръце пред гърдите си.

— Странно е, че ми задаваш този въпрос — обяви тя. — Днес Сара трябваше да е на работа, но нито дойде, нито се обади. Това не е типично за нея. Сигурно й се е случило нещо.

— Запой? — подхвърли Роби.

— По-скоро Къртис не е в състояние да стане от леглото и тя е останала да се грижи за него. Но утре със сигурност ще е тук.

Това няма как да се случи, помисли си Роби и чу как Джули подсмърча в ухото му.

— А съдържателят как приема тези неща? — попита той.

— О, той е препатил човек. Навремето си е взел дозата наркотици и много добре знае какво е. Просто си затваря очите. Но когато Сара е тук, никой не работи по-здраво от нея.

— А кога беше тук за последен път?

— Онзи ден, вчера беше в почивка. Смяната й свърши в шест, след дванайсет часа на крак. Това е истинско изтезание. Къртис мина да я вземе.

— На връщане от работа?

— Да. Складът му е на пет минути от тук. Редовно го прави, въпреки че тук улиците не са безопасни. Мисля, че това е мило от негова страна. Двамата много се обичат, но за съжаление си нямат нищо. Живеят в развалина. Нямат кола, нямат спестявания, нямат осигуровки. Но в замяна на това имат Джули, а това никак не е малко. Взискателни са към нея, защото не искат да свърши като тях. Дават всичките си пари, за да получи добро образование. Съвсем наскоро внесоха таксата за едно много добро училище, което предлага специална програма за надарени деца. Сара спечели парите, работейки извънредно. Постоянно си говорим за Джули, когато се паднем в една и съща смяна. Къртис също работи извънредно в онзи склад. Когато иска, може да бачка като луд, въпреки че е наркоман. Готов е на всичко за дъщеричката си.

Роби чуваше съвсем ясно развълнуваното дишане на Джули в слушалката. Ръката му се плъзна под якето и изключи радиостанцията.

— Често ли виждаш Джули? — попита той.

— О, да — кимна жената. — Идва тук, сяда в някое сепаре и си подготвя домашните, докато смяната на майка й приключи. После тримата се прибират заедно у дома.

— Когато не е в приемното семейство, нали?

— Да, разбира се. За съжаление е по-често там, отколкото при родителите си.

— Напоследък забелязала ли си тук да се навъртат непознати хора?

Косман сбърчи вежди.

— Хей, да не им се е случило нещо?

— Просто събирам информация — уклончиво отвърна Роби.

— На значката ти пишеше ОКР.

Това го изненада. Малко хора обръщаха внимание на абревиатурата.

— Откъде знаеш за тази служба?

— Имаме няколко стари клиенти, един от които е служил в ОКР — поясни жената. — Но какво общо имат Гети? Доколкото ми известно нито Къртис, нито Сара са работили за вас.

— Пак повтарям, че събирам информация и нищо повече. Някой от тях да ти се е сторил напрегнат напоследък?

— Случило им се е нещо! — извика Косман и очите й започнаха да се пълнят със сълзи. Неколцина клиенти се обърнаха.

— Просто си върша работата, Шерил — отвърна Роби. — Няма проблем, ако не желаеш да отговаряш на въпросите ми. Можем да го направим и друг път.

— Не, не, всичко е наред. — Жената избърса очите си със салфетка и се посъвзе. — Май и аз имам нужда от едно кафе…

Роби я изчака да напълни чашата си.

— И тъй, бяха ли напрегнати или загрижени през последните дни?

— Май да — кимна тя. — Най-вече Сара. За Къртис не мога да кажа, защото той винаги е наежен и трудно се побира в кожата си. Предполагам, че това е от дрогата.

— А ти попита ли Сара какво я тревожи?

— Не съм. Мислех, че е заради Къртис или защото отново бяха изпратили Джули в приемното семейство. Не можех да й помогна.

— Споменаваше ли някакви имена? Търсеха ли я по телефона?

— Не.

— Да се е случило нещо необичайно по време на последната й смяна?

— Не. Но предишната вечер бяха идвали да хапнат с техни приятели.

— Какви приятели?

— Ами… най-обикновени. Сара беше в почивка. За нея храната беше безплатна, а за останалите — с намаление. Когато човек няма много пари, тези неща са от значение.

— Познаваш ли ги?

— Да, семейство са. Лио и Айда Брум.

Роби отпи глътка кафе и си записа имената.

— Разкажи ми за тях.

В закусвалнята се появиха нови клиенти. Наложи се да изчака, докато Шерил ги настани в едно от сепаретата и вземе поръчките им. Бяха съвсем безобидни и той бавно отмести поглед от тях. После се възползва от паузата и отново включи радиостанцията.

— Не го прави повече! — прозвуча гласът на Джули. — Няма да плача, ясно?

Роби леко кимна.

— Извинявай — рече Шерил и отново се изправи зад бара.

— Няма проблем. Говорехме за семейство Брум…

— Всъщност няма какво да ти кажа. Съвсем обикновена двойка. Наближават петдесет. Айда работи в някакъв фризьорски салон, а Лио е държавен служител, но не знам къде и какво точно работи. Нямам представа откъде се познават. Може би от някоя рехабилитационна програма. Казва ли ти някой? Просто идват от време на време да вечерят с приятелите си.

— Случайно да знаеш къде живеят? Някакъв телефон?

— Не.

— Аз знам — обади се в слушалката Джули.

— Забеляза ли нещо необичайно онази вечер, Шерил?

— Ами… Бях късната смяна и ги обслужвах. Чувах откъслечни фрази от разговора им, но нищо особено. Обаче ми се сториха някак, как да кажа…

Роби търпеливо я изчака да намери точните думи.

— Сякаш бяха видели призрак…

— Но ти не попита какво ги тревожи, нали?

— Не, разбира се. Предположих, че е от дрогата или от отсъствието на Джули. А може би Лио и Айда си имаха проблеми. Все пак съм само сервитьорка в една скапана закусвалня, знаеш. Ако хората пожелаят да разговарят с мен, аз ги слушам. Но не мога да си пъхам носа където не ми е работа. Имам си достатъчно мои проблеми. Може би съм лош човек, ама това е положението…

— Не си лош човек, Шерил — успокои я Роби, но съзнанието му беше заето с друго. — Случайно да ти предстои почивка?

Тя го погледна изненадано, после кимна.

— Имам да ползвам една седмица от отпуската си.

— Имаш ли роднини в провинцията?

— Да, в Талахаси.

— Защо не им отидеш на гости?

— Какво?! — втренчено го погледна Косман. — Нима мислиш, че…

— Просто си вземи отпуската, Шерил — прекъсна я той, остави една двайсетачка до чашата с кафе и се изправи. — Вземи я веднага.

42

Роби се върна в колата и остави слушалката и радиостанцията в конзолата между седалките. Джули седеше неподвижно и гледаше право пред себе си.

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя и погледна към закусвалнята. — Това място ми беше като втори дом. За предпочитане е пред жилищата на приемните семейства.

— Тук съм съгласен с теб — кимна Роби.

— Харесваше ми да си пиша домашните на някоя маса. Мама ми носеше пай и ми позволяваше да пия кафе. Чувствах се голяма.

— И ти беше хубаво да си с нея, нали?

— Обичах да я гледам как работи. Много я биваше, буквално летеше с поръчките. Никога не ги записваше, всичко помнеше наизуст.

— В това отношение май си я наследила — отбеляза Роби.

— Може би.

— Във вечерта на убийството са напуснали закусвалнята някъде около шест, но са се прибрали у дома часове по-късно, придружавани от убиеца. Питам се къде са прекарали това време.

— Не знам.

— А познаваш ли семейство Брум?

— Да. Живеят в апартамент, североизточно от тук.

— Какво ще ми кажеш за тях? — попита Роби и включи на скорост.

Но телефонът му иззвъня, преди да получи отговор.

— Слушам — включи го той.

— Къде си, по дяволите? — попита Ванс.

— Правя някои проучвания, както ти казах.

— Трябва да дойдеш тук.

— Какво става? — попита Роби.

— Първо, нападнаха ме репортерите. Второ, разни хора от градската полиция, МВС и Отряда за борба с тероризма ме поучават

как се води разследване. И трето, много съм ядосана!

— Ясно. След час съм при теб.

— Не можеш ли по-бързо?

— Не.

Той изключи телефона, направи остър завой наляво и започна да си пробива път към Юниън Стейшън. Зърна място за паркиране, ловко вкара колата и разкопча колана си.

— Какво правиш? — учудено попита Джули.

— Дай ми една минута.

Роби изскочи навън, затръшна вратата и набра един номер. Насреща вдигнаха веднага и бързо го свързаха със Синия. Роби сбито му предаде думите на Ванс.

— Използвай връзките си с тези ведомства и им предай да я оставят на мира — настоя той. — Иначе ще стане още по-лошо.

— Смятай, че съм го свършил — отвърна Синия.

Роби отвори вратата и седна зад волана.

— Тайни разговори, а? — погледна го с неприязън Джули.

— Не. Обадих се в химическото да проверя какво става с дрехите ми.

— Не ми каза дали си спал с нея!

— Напротив, казах ти — отвърна той, гледайки право пред себе си. — Макар че не е твоя работа с кого спя и с кого не.

— Да, ама тя иска да правите секс.

— Това пък откъде ти хрумна? — стрелна я с поглед той.

— Ядосана ти е. Чух й гласа по телефона. Ако не си пада по теб, няма да е толкова разстроена.

— Тя е агент на ФБР. Сигурно е ядосана на сума ти народ.

— Може би, но това е различно. Нещо по-интимно. Мъжете не ги усещат тия неща.

— Ти си на четиринайсет. Още ти е рано за интимни работи.

— В кой век живееш, Уил? Пет момичета от предишното ми училище забременяха. Всичките на моята възраст.

— Значи съм старомоден — сви рамене той.

— Понякога и аз искам да съм старомодна, но светът наоколо е съвсем друг.

— Разкажи ми за семейство Брум — смени темата Роби.

— Мама и татко ги познаваха от години. Айда наистина работи във фризьорски салон, както ти каза Шерил. Ходила съм там. Подстригваше ме без пари, а мама й готвеше разни неща. Тя е много добра готвачка. — Замълча за миг, после се поправи: — *Беше* много добра готвачка…

— А мъжът й? — попита Роби. Бързо, с надеждата да отвлече вниманието й. — Шерил каза, че бил държавен служител.

— Не съм много сигурна — каза Джули.

— Нещо необичайно около тях?

— Струват ми се нормални, но все пак не ги познавам много добре.

— Тогава да идем да ги попитаме — каза Роби. Ако още са живи, добави мислено той. — Как са се запознали с родителите ти?

— Мисля, че господин Брум беше приятел на татко. Не знам точно по каква линия.

— Дали имат нещо общо с това, което сполетя родителите ти?

— Едва ли — поклати глава момичето. — Искам да кажа, че тя работи във фризьорски салон, а двамата се хранят по разни евтини закусвални. Далече са от представата за бандити или международни шпиони.

— Откъде знаеш?

— Ти какво, шегуваш ли се?

— Там е работата, че шпионите рядко приличат на шпиони.

— Ама ти приличаш на такъв.

— Това е добре, защото не съм.

— Ти го казваш.

Замълчаха. Роби продължаваше да върти волана.

— Е, спиш ли с нея? — отново попита тя.

— Какво ти пука, но дяволите?

— Любопитна съм по природа.

— То ти личи. Дори и да спях с нея, нямаше да ти кажа.

— Защо?

— Защото мъжът трябва да е джентълмен.

— Е, сега вече наистина приличаш на старец.

— В сравнение с теб съм направо древен — каза Роби.

43

Блокът беше строен някъде през шейсетте години на XX век, но наскоро беше ремонтиран. Личеше си по навеса пред входа, почистената тухлена фасада и наскоро боядисаната дограма. Докато Роби и Джули го оглеждаха от колата, някакъв мъж си отвори с помощта на пластмасова карта, която опря до електронния четец на стената. Вратата се отвори да го пропусне, а след това щракна зад гърба му.

— Сега какво? — попита Джули.

— Знаеш ли в кой апартамент живеят?

— Не. Веднъж с мама минахме оттук и тя ми каза, че семейство Брум живеят в този блок. Но никога не съм ходила у тях.

— Добре. Изчакай една секунда.

Роби излезе от колата и забързано прекоси уличното платно, за да избегне трафика. На стената до входа имаше нещо като домофон и той без колебание натисна копчето.

— Да? — обади се мъжки глас.

— Търся Лио и Айда Брум — рече Роби.

— Задръжте така.

Последва тишина. Двайсетина секунди по-късно същият глас обяви:

— Звънях им, но не отговарят.

— Сигурен ли сте, че сте звънели на техния апартамент? Номер триста и пет?

— Не, техният е четиристотин и десет.

— О, значи нещо съм се объркал. Благодаря.

Той огледа фасадата за охранителна камера, но такава нямаше. По тротоара се приближаваше възрастна двойка. Жената беше с шал и бастун. В другата си ръка държеше пазарска торба. Мъжът се придвижваше с помощта на проходилка, върху чиито предни крачета бяха надянати топки за тенис. Жената спря и извади пластмасова карта.

— Да ви помогна ли, госпожо? — попита той.

— Не, можем да се справим и сами — подозрително го огледа тя.

— Добре — кимна Роби и отстъпи крачка назад, за да й направи път.

Но тя не помръдна.

— Кого търсите, младежо?

Роби понечи да отговори нещо, но в същия момент зад гърба му прозвуча гласът на Джули:

— Тате, нали ти казах да ме почакаш?

Обърна се и я видя да тича към него, преметнала раницата си през рамо.

— Здравейте, аз съм Джули — усмихна се на възрастните хора тя. — Тук ли живеете? Искаме да огледаме един апартамент в този блок. Мама трябваше да ни чака, но… — Погледна към Роби и добави: — Току-що се обади да предупреди, че ще закъснее. Но магнитната карта, която ни дадоха от агенцията, е останала в нея. Ще трябва да я изчакаме. — Тя се завъртя към старците и игриво добави: — За пръв път в живота си ще имам самостоятелна баня, представяте ли си? Нали ми обеща, тате?

— Да, моето момиче — кимна Роби.

Възрастният човек се усмихна.

— Хубаво е да имаме малко млада кръв наоколо — рече той. — Чувствам се доста стар.

— Защото *си* стар — засече го жена му. — При това много стар! — Тя се обърна към Джули и погледът й омекна. — Откъде идвате, миличка?

— От Джърси — незабавно отвърна Джули. — Казват, че тук е доста по-топло.

— От коя част на Джърси? — не миряса старицата. — Ние сме оттам.

— От Уейн — отвърна Джули. — Там е много хубаво, но татко го преместиха.

— В Уейн наистина е хубаво — кимна старицата.

— Мама каза четирийсет и пет минути — подхвърли Джули, обръщайки се към Роби. — Попаднала е в задръстване.

— Тук това е ежедневие — промърмори старецът. — Дори да си пешеходец, пак ще попаднеш в задръстване!

— Елате, ще ви отворим — окончателно омекна старицата. — Няма смисъл да висите пред входа.

Роби пое торбата й с покупки и се насочи към асансьора. Възрастната двойка живееше на шестия етаж. Жената подаде една бисквитка на Джули и я щипна по бузата.

— Приличаш на правнучката ми — усмихна се тя. — Надявам се, че ще се виждаме често, ако наемете жилището.

Роби и Джули се спуснаха обратно на четвъртия етаж.

— Добра работа свърши — похвали я той. — Но те се оказаха от Джърси и като нищо можеха да те хванат в лъжа.

— Ходила съм в Уейн — каза тя. — Първото правило гласи: никога не казвай, че си от място, което не познаваш.

— Добро правило.

Номер 410 беше в дъното на коридора. Насреща нямаше врата на друг апартамент. Роби отново вдигна глава и потърси с очи охранителни камери. Нямаше такива. Почука на вратата три пъти поред, но никой не отвори.

— Наблюдавай коридора — нареди полугласно той.

— Ще разбиеш ключалката?

— Прави каквото ти казах.

Операцията му отне точно пет секунди. Вратата нямаше резе, а патронът беше съвсем обикновен. Трите метални пластини свършиха работа.

Влязоха в антрето и затвориха след себе си.

— Вече сме престъпници, нали? — възбудено прошепна Джули.

— Вероятно.

Апартаментът миришеше на пържено. Мебелировката беше оскъдна. Нямаше никой. Изправиха се в средата на дневната и Роби се огледа.

— Не мислиш ли, че е прекалено подредено? — подхвърли той.

— Може би са чистници.

— Не — поклати глава той. — Това място е било основно прочистено.

— В смисъл?

— Не знам дали им се е случило нещо, Джули. Може би са добре. Но някой старателно е почистил апартамента и си е разбирал от работата.

Джули се огледа.

— Не трябва ли да потърсим отпечатъци или нещо подобно?

— Ще е загуба на време. Трябва да разберем с какво се е занимавал Лио Брум.

— Ами да разпитаме във фризьорския салон — предложи тя.

— Имам по-добра идея — каза Роби. — *Ти* ще разпиташ във фризьорския салон, защото хората са по-малко подозрителни към децата.

— Аз не съм дете. Всъщност съм достатъчно голяма, за да шофирам.

— Те ще говорят с теб, нали те познават.

— О, да. Ходила съм много пъти там.

Напуснаха сградата и се качиха във волвото.

— Мислиш, че семейство Брум са мъртви, нали? — попита тя.

— Съдейки по това, което се случи с твоите родители и почистения апартамент, най-вероятно да — кимна той. — Но ако завариш Айда Брум във фризьорския салон, значи съм сбъркал.

— Надявам се да си сбъркал, Уил.

— Аз също.

44

Роби остана да чака в колата. В салона цареше оживление. Джули огледа фризьорките, но Айда Брум не беше сред тях.

Въздухът тежеше от ароматите на различни козметични продукти, а фризьорките оживено бъбреха с клиентките си.

— Ти си Джули, нали? — усмихна й се момичето зад рецепцията, което имаше вид на ученичка.

Беше облечена с черен панталон и блуза с дълбоко изрязано деколте. Над лявата й гърда беше татуирано цвете, а прическата й беше хипарска.

— Аха — кимна Джули. — Айда на работа ли е? Искам да ми подстриже бретона.

Горещо се молеше жената да е някъде отзад или просто да е излязла да изпуши една цигара на алеята. Но момичето зад рецепцията поклати глава.

— Трябваше да дойде на работа в десет, но не се появи. Позвъних у тях, обаче никой не вдигна. Наложи се да отменим часовете на няколко клиентки.

— Какво може да се е случило? — попита Джули.

— Сигурно нещо непредвидено — сви рамене момичето.

— Може би — бавно отвърна Джули.

— Ще накарам Мария да те обслужи. Само да свърши с клиентката, която в момента е на стола.

— Това би било чудесно.

Мария беше латиноамериканка на около двайсет и пет с добре подстригана тъмна коса. Посрещна Джули с широка усмивка, разкриваща два реда едри зъби.

— Я кой е тук! — възкликна тя. — Искаш да ти оформя бретона, нали?

— Откъде знаеш?

— Това ми е работата.

Колежката й на съседния стол се усмихна, но без да спира да подстригва оредялата коса на някакъв младеж.

— Днес не си ли на училище? — попита Мария.

— Не. Има учителска конференция.

— Как е майка ти?

— Добре — отвърна Джули, без да мигне. Беше очаквала този въпрос.

Няколко минути по-късно седна на стола и позволи на Мария да й сложи черната пелерина на шията.

— Да знаеш, че много ще ти отива прическа като на Зоуи Дешанел — каза тя. — Особено ако си сложиш очила.

— Имам отлично зрение — отвърна Джули.

— Това няма значение. Важното е как изглеждаш.

— Виждала ли си Айда? От момичето на рецепцията разбрах, че днес не е идвала.

— Знам. Странно е. Никога не е отсъствала от работа, а днес всичките й часове са запълнени. Шефът е бесен. Бизнесът върви трудно и всеки долар има значение.

— Като гледам, днес бизнесът ви е отличен — отбеляза Джули.

— За съжаление, не всеки ден е така.

— *Apreciar todo lo bueno que viene su manera* — подхвърли Джули.

Мария се засмя и леко я чукна по главата с ножицата.

— Нали знаеш, че не говоря испански.

— Оценявай всичко добро, което ти се случи — това значи. Къде ли се е запиляла Айда?

— Не знам. Онзи ден се държа доста странно.

— Странно весело или странно отнесено?

— Определено отнесено. Сбърка боята на една клиентка, а на друга подкъси косата с пет сантиметра вместо с два. Жената страшно се ядоса. Нали знаеш колко много държим на прическите си? Те са като религия за нас. Заедно с обувките.

— Попита ли я какво става?

— Да, но не ми каза много. Лио си имал някакви неприятности.

— Да не си е изгубил работата?

— Съмнявам се. Той е държавен служител. Такива като него не си губят работата.

— Не си права, напоследък и там има големи съкращения.

— Не знам. Но не мисля, че са го уволнили.

— Той какво по-точно работи?

— Нали ти казах? На държавна работа е.

— На каква по-точно? И къде? За федералното правителство или за местната власт?

— Днес си доста любопитна — отбеляза Мария.

— Като всички тийнейджъри — сви рамене Джули.

— Ами. Най-малката ми сестра е на седемнайсет, но не й пука за никого освен за себе си.

— Аз съм единствено дете. Затова съм по-наблюдателна.

— Не мога да ти кажа какво точно работи Лио. Веднъж Айда спомена, че заемал важен пост. На Капитолия или там някъде…

— Значи работи за федералното правителство.

— Може би.

— Айда е отсъствала и вчера, така ли?

— Не, вчера беше в почивка. Но днес не е.

Няколко минути по-късно Мария приключи с прическата й.

— Е, сега вече е по-добре — обяви тя. — Но все пак си помисли за едни очила, ставали?

Джули се огледа и кимна със задоволство.

— Благодаря ти, Мария.

Жената й свали пелерината, а Джули извади някакви банкноти.

— Не, не — размаха ръце Мария. — Това е от мен.

— Но нали трябва да печелиш пари?

— Предлагам от следващия път да започнеш да ме учиш на испански — усмихна се фризьорката. — И без това мама мърмори, че не знам родния си език.

— Дадено — усмихна се Джули.

45

Роби не остана в колата през цялото време, докато чакаше Джули. Излезе навън, оглеждайки внимателно околността. Беше сигурен, че противникът е някъде наблизо, и желанието му беше да го открие пръв.

Освен това имаше над какво да разсъждава. В момента течаха две разследвания едновременно. Джейн Уинд и малкото й момченце бяха мъртви. Тази жена беше работила за Министерството на отбраната, беше ходила в Ирак, Афганистан и вероятно в други горещи точки по света. Превърнал се по някакъв начин в предател, неговият наблюдаващ агент беше възложил убийството й. Но сега той беше изчезнал, а Роби имаше за задача да разследва убийствата, на които бе присъствал. Никол Ванс беше съобразителна и той трябваше да внимава с нея. Междувременно откриха Рик Уинд с отрязан език, обесен надолу с главата в заложната си къща. И в този случай липсваха улики.

Освен това трябваше да се грижи и за Джули Гети. Родителите й бяха ликвидирани в собствения им дом, а убиецът се беше появил в автобуса, за да си довърши работата. Автобусът обаче се взриви, а той изгуби пистолета си в суматохата. Федералните го бяха намерили и правеха връзка между двете престъпления. Мъжът, който ги нападна в глухата уличка, бе изчезнал. Апартаментът на семейство Брум се оказа старателно почистен от веществени доказателства. Роби не знаеше нито къде са, нито дали са живи.

Погледна към фризьорския салон и видя, че Джули се готви да тръгва. Ако беше хазартен тип, положително щеше да се обзаложи на голяма сума, че Айда Брум не е там.

Срещнаха се при колата и влязоха вътре.

— Хайде, разказвай.

Джули говори в продължение на няколко минути.

— Значи все още не знаем какво работи Лио — обобщи Роби.

— Не можем ли да проверим в някаква правителствена база данни?

— Ще опитам.

— Почти съм сигурна, че и двамата са мъртви — промълви Джули.

— Може би се крият някъде — каза Роби. — Това би било чудесно.

— Възможно ли е за всичко това да е виновен мистър Брум, ако наистина е някаква важна клечка?

— Напълно.

— Но защо са замесени и родителите ми?

— Били са близки. Често са вечеряли заедно. Може би Брум е изпуснал нещо.

— Страхотно — промълви със задавен глас момичето. — Убиват мама и татко само защото са вечеряли с този човек.

— Стават и такива неща.

— А сега какво?

— Ще те закарам обратно, защото имам работа.

— Да се видиш със специален супер агент Ванс, нали?

— Просто агент Ванс.

— Не е ли супер?

— Няма ли да престанеш най-сетне? — скастри я той.

— Значи се връщам в онзи апартамент и умирам от скука? — попита тя.

— Нямаш ли домашни?

— Да бе! В един момент разследвам убийство, а след това се връщам към висшата математика!

— Още си на четиринайсет, а вече учиш висша математика?

— Както вече споменах, Уил, уча в училище за талантливи деца. Но не си падам кой знае колко по математиката, въпреки че ми върви.

— Образованието е ключ към успеха.

— Звучиш ми като дядо.

— Не си ли съгласна?

— Карам ден за ден.

— Тази философия не е лоша.

— Животът на съучениците ми е планиран предварително. Елитни колежи, елитни магистърски програми. А след това на

Уолстрийт, в медицинските факултети, в юридическите кантори. Наследници на Стив Джобс или Уорън Бъфет. Направо ми се повръща!

— Да гледаш напред не е лошо.

— Искаш да кажеш, че не е лошо да трупаш купища пари за сметка на другите? На тази планета живеят повече от седем милиарда човешки същества, голяма част от които в отчайваща бедност. Нямам желание да усвоявам формулата за правене на пари на Уолстрийт, като прецаквам икономиката, която на свой ред ще произвежда нови бедняци. Не ми е това мечтата за кариера.

— Ами тогава се занимавай с нещо друго — сви рамене той. — Нещо, което ще помогне на хората.

— Като теб ли? — стрелна го с поглед тя.

Не, помисли си той. Само не като мен.

46

Роби остави Джули и подкара към „Донъли“. Пътуването до там му отне двайсет и пет минути. Труповете ги нямаше, но улицата продължаваше да е задръстена от полицейски коли, микробусите на криминологичните екипи и седаните на Бюрото. На тротоара имаше нещо като мобилен команден пункт на ФБР, вероятно сглобен още през нощта.

Зад полицейските бариери имаше цяла армия репортери, а зад тях стърчаха сателитните антени на подвижните телевизионни станции. Роби показа значката си и беше пропуснат. Репортерите с техните репортажи „от мястото на трагедията“ закрещяха въпросите си след него.

Ванс го посрещна пред „Донъли“. Изглеждаше забързана и разтревожена. Не можеше да я обвинява в този хаос. Опирайки се на Първата поправка, представителите на гражданското общество искаха да знаят какво прави правителството за разкриването на убийствата на неговите членове.

— Под контрол ли е всичко? — попита той.

— Не ме карай да те гръмна! — остро отвърна тя.

Роби я последва в заведението, където работеха няколко екипа криминолози, облечени в тъмносини якета с надпис „ФБР“. Позициите на жертвите бяха маркирани с цветни номерирани листове — абсурдни символи на равнодушието към смъртта и страданията на невинни хора.

— Нещо ново? — каза той.

— През нощта са починали още двама от ранените — мрачно отвърна Ванс. — С тях жертвите стават шест, но и тази бройка вероятно ще нарасне.

— По телефона се оплака, че те притискат от Министерството на вътрешната сигурност и градската полиция.

— Оставиха ме на мира. Внезапно решиха да си вдигнат чукалата и да се приберат.

— Това е добре.

— Имаш ли нещо общо с това? — остро попита тя.

— Не разполагам с такива правомощия — размаха ръце той. — Нима очакваш малка служба като ОКР да премести планината, която е непосилна за ФБР?

— Дрън-дрън — отказа да му се върже тя.

— Някакви нови улики?

— Открит е черният джип, изоставен на около километър и половина от тук. Здравата нашарен от куршуми. Наистина е бил бронирaн.

— Кой е собственикът?

— Правителството на САЩ.

Значи се оказах прав, помисли си Роби. А Синия сгреши. Но от това не му стана по-леко. Дори напротив — почувства се по-зле.

— По-точно? — пожела да узнае той.

— Сикрет Сървис.

В очите на Роби се появи недоумение.

— Открили са липсата му в един от гаражите си — поясни тя.

— Но как са го задигнали от там? Тези места са под двайсет и четири часово наблюдение.

— В момента тече проверка.

— Няма да е добре, ако се окаже пробив в системата. Тази служба охранява президента.

— Благодаря, че ме информира — иронично го изгледа тя.

— Какво казват представителите на Сикрет Сървис? — игнорира забележката й той.

— Загрижени са. Още повече са затегнали мерките за сигурност.

— Друго?

— Многобройни гилзи от МР-5 по цялата улица. Надяваме се да открием оръжието, от което са били изстреляни.

— Очевидци? Някой да е видял лицата на нападателите?

— От снощи разпитваме из района, но засега без резултат.

— Установено ли е категорично, че мишените сме били ние, а не някой друг от клиентите?

— Все още не сме сигурни. Изготвяме профили на жертвите и всички останали посетители. Ако имаме късмет, може би ще открием някой друг, който е бил причина за тази касапница.

— Но ако все пак се окаже, че мишените сме били *ние?* — настоя Роби. Или по-скоро аз, добави мислено той.

— Едва ли — поклати глава Ванс. — Защо ще си губят времето с нас? Само защото разследваме взривяването на един автобус или смъртта на Джейн Уинд? Дори да ни ликвидират, други ще поемат следствието. Ти сам спомена, че убийството на федерален агент ще предизвика още по-гневна реакция. Не виждам защо биха си докарали подобни неприятности.

— Нещо ново за Рик Уинд?

— Аутопсията е днес. Помолих за бързи резултати.

— Автобусът?

— Продължава огледът на телата, или по-скоро на останките от тях. Това ще отнеме много време. В момента ги прехвърляме в едно специализирано заведение на ФБР. Там ще се опитаме да открием причината за експлозията с помощта на експерти от Отдела за борба с тероризма. Те са най-добрите. Почти винаги стигат до източника на взрива, но ще им трябва време.

Роби се прокашля, а след това зададе въпроса, който не му даваше мира от доста време насам.

— Има ли охранителни камери в района? Те биха могли да облекчат усилията на твоите хора, при това значително.

— Има няколко. В момента преглеждаме записите. Нямам идея какво има на тях, но се надявам да изскочи нещо.

— Къде става това?

— В мобилния команден център отвън. Най-късно до довечера ще приключим. Целта ни е да не пропуснем нищо. Чух, че една от тях е била монтирана на банкомат, а друга — на ъгъла. Но позицията на втората е такава, че едва ли можем да очакваме ясна картина. Имало и още няколко.

Роби кимна и направи кратка пауза, обмисляйки как да формулира следващия си въпрос.

— На практика аз нямам отношение към взривяването на автобуса, но двата случая са свързани. Ще имаш ли нещо против, ако се включа в прегледа на записите?

Ванс се замисли за момент, после кимна и каза:

— Още две очи никога не са излишни.

Приближи се човек от техническия персонал и й подаде за подпис някакви документи. Роби се възползва от паузата и погледна към мобилния команден център зад прозореца.

Ами ако цъфна на някой запис? — запита се той. Или пък ако камерата е хванала Джули?

— Давам един цент, за да споделиш какво мислиш.

Той се обърна и срещна любопитния поглед на Ванс.

— По-добре кажи с какво да помогна — избегна отговора той.

— Можеш да изясниш някои неща, които трябва да проследим.

— Например?

— Длъжността на Джейн Уинд в структурите на ОКР. Няма да ти е трудно, и ти работиш там. А също така и ролята на съпруга й. Може би нещо в нейното минало е станало причина за смъртта му.

— Състоянието на тялото му сочи, че е бил убит преди нея — възрази Роби.

— Именно това ме кара да си мисля, че причината е бил Рик Уинд — каза Ванс. — Какво още знаеш за него?

— Преди да се уволни, е служил в Ирак и Афганистан — рече Роби.

— Като всеки втори в униформа през последните десет години — отбеляза тя.

— По всичко личи, че е напуснал армията с чисто досие. Съпругата му също е посещавала Ирак и Афганистан, но командирована от ОКР.

— По едно и също време с него ли?

— Не, по-късно.

— Казваш, че е напуснал армията чист, но може би има и нещо друго, нали? Колко време е бил в Близкия изток? Раняван ли е, бил ли е пленник? Или просто е променил отношението си?

— Искаш да разбереш дали по някакъв начин не е преминал на другата страна? И дали не е станал предател?

— Искам — каза тя.

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Не можеш или не желаеш?

— Не знам отговора.

— Отрязали са му езика.

— Аз бях там, агент Ванс.

— Снощи се поразрових в компютъра му — каза тя.

— Това може да се окаже опасно.

— Изпратих имейли до няколко от нашите експерти по Близкия изток. Отговорът е, че ислямските фундаменталисти понякога режат езиците на хората, които смятат за предатели.

— Вярно е — каза Роби.

— Може би и нашият случай е такъв.

— Трябва да знаем още много неща, за да бъдат обосновани подобни подозрения.

— Режат езици, взривяват автобуси. Това ми намирисва на международен тероризъм, Роби.

— Но защо автобусът?

— Заради кръвопролитието. Страната изпада в шок — каза тя.

— Може би.

— Рик Уинд е замесен по някакъв начин. В един момент губи доверието им и е ликвидиран. А след това убиват и съпругата му, защото не знаят дали не е споделил нещо с нея.

— Бившата му съпруга — поправи я Роби. — Която работи в ОКР. Ако е споделил нещо с нея, тя щеше да ни уведоми. А не го е направила.

— Може би не е имала този шанс.

— А може би не е пожелала.

— Това също е работна теория.

— Предполагам — кимна Роби и се почеса по бузата.

— Не ми изглеждаш много убеден.

— Защото не съм.

47

Роби приключи с детайлите около стрелбата за около час и излезе навън. Днес беше по-топло, а и грееше слънце. Един от малкото безоблачни дни във Вашингтон, особено през този сезон. Обикновено американската столица приличаше на биволско око върху метеорологичната карта — атмосферни фронтове от север, юг и запад редовно минаваха над Апалачите и се срещаха над региона. Техният сблъсък бе причина за ужасното време.

Но днес то беше хубаво.

Очите му се спряха на цветните листове по тротоара. Те обозначаваха загинали хора. Май времето е единственото хубаво нещо тук, каза си той. После се замисли над фактите, които бе научил от Ванс.

Нападателите бяха стреляли от служебен автомобил на Сикрет Сървис. Същият бе обявен за изчезнал. Но нищо не изчезваше току-така от Сикрет Сървис.

Преди години Роби беше работил с въпросната служба, помагайки за разчистването на една бъркотия в страна, която никога повече не би пожелал да посети. В сравнение с мастодонтите ФБР и МВС тази служба изглеждаше съвсем малка. В замяна на това разполагаше с отлично подготвени и лоялни служители — на практика единствените федерални агенти, които систематично бяха обучавани да застават на пътя на куршума, предназначен за обекта, когото охраняваха.

Роби извърна глава наляво към мобилния команден център на ФБР. Пристъпи към вратата и почука. Отвори му някакъв агент, който погледна служебната му карта и го пусна да влезе, може би защото навреме спомена и името на Ванс. Сглобяемата къщичка беше задръстена със свръхмодерна електронна апаратура. Вътре имаше още четирима души. По негова преценка двама от тях бяха оперативни агенти, а другите — технически персонал. Именно техните ръце летяха

по клавиатурите, запълвайки мониторите с безкрайни потоци информация.

— Ванс каза, че разполагате с част от записите на охранителните камери в района на взривения автобус — рече той. — Може ли да ги видя?

— Изчакайте за секунда — отвърна агентът, който му отвори. После извади телефона си и набра кратък есемес.

Роби беше готов да се обзаложи какво е съдържанието му.

Иска разрешението на Ванс да ми покаже записите.

Това беше напълно в реда на нещата. Във ФБР не работеха глупаци. След секунда прозвуча мелодичният сигнал за съобщение. Агентът погледна близкия екран и му махна да се приближи.

— Елате, агент Роби.

Спряха пред един тъмен монитор в ъгъла.

— Тук е всичко, с което разполагаме засега — поясни агентът и натисна няколко клавиша.

Роби седна на въртящия се стол, скръсти ръце пред гърдите си и зачака.

— Успяхте ли вече да ги разгледате? — попита той.

— Лично аз не. Сега ще ги видя за пръв път.

Роби усети как пулсът му се ускорява. Може би беше настъпил моментът на просветлението. За всички.

Ванс влезе в тясното помещение и затвори вратата след себе си.

— Закъснях ли за представлението? — попита тя.

— Не, госпожо — почтително отговори агентът. — Идвате точно навреме.

Тя се настани до Роби и вдигна глава към оживяващия екран. Коленете им почти се докоснаха.

Появи се автобусът, който измина двеста-триста метра по посока на камерата. Роби с облекчение установи, че го хваща частично отпред и отстрани, а вратата остава от другата му страна. Няколко секунди по-късно автобусът се взриви.

Роби отново се напрегна. Вече нямаше нищо, което да пречи на камерата да обхване и далечния край на улицата, където телата им най-вероятно щяха да летят във въздуха, за да се проснат върху настилката на няколко метра по-нататък. После обаче щяха да се изправят. Както той, така и Джули. И тогава…

Екранът угасна.

Роби се обърна към агента.

— Какво стана?

— Вероятно камерата е била унищожена от експлозията. За разлика от банковите камери тези не са защитени.

Агентът набра още няколко комбинации на клавиатурата, а след това повика единия от техниците и му отстъпи мястото си. Пет минути по-късно все още нямаха сигнал въпреки усилията на експерта.

Изгледаха още два записа, които много приличаха на първия. Те също обхващаха само обратната страна на автобуса и камерите бяха унищожени от експлозията.

— Разполагате ли със записи от автогарата, които евентуално са регистрирали заминаващите пътници? — попита Роби. В същото време напрягаше паметта си докрай, но не успя да си спомни да е видял някакви камери там.

— В момента не — отговори Ванс. — Но разследването е още в началото си. Правим всичко възможно да издирим още записи, най-вече от противоположната страна на улицата. В днешно време всички разполагат с джиесеми, които имат камери. Надявам се да издирим хора, които са присъствали на инцидента, а може би дори са го заснели. Признавам, че това е малко вероятно, защото досега всички подобни записи щяха да са качени в Ютюб. Следобед, веднага след като приключим с огледа тук, ще изпратя хората ми да проверят за други охранителни камери по маршрута на автобуса.

Което означава, че аз трябва да ги открия пръв, помисли си Роби.

48

Роби застана съвсем близо до мястото, което за него бе кота нула. Десетина криминолози ровеха из останките на автобуса и прехвърляха разни неща в паркирания наблизо пикап за веществени доказателства. И тук периметърът беше отцепен от полицейски заграждения, зад които се трупаха нетърпеливи репортери.

Той плъзна поглед по околните сгради. Нищо особено, както правилно беше отбелязала Ванс. Записите на банковата охранителна камера от другата страна на улицата вече бяха прибрани. Слава богу, че и тя беше разрушена от експлозията. Погледна нагоре. На пресечката имаше друга, монтирана на около три метра над земята. Сочеше надолу и също беше хванала автобуса. При малко по-различен ъгъл положително би заснела и него, и Джули, бягащи с всички сили към тротоара.

Игра на сантиметри, също като футбола. Някои неща просто не подлежаха на контрол. Тогава трябваше да разчиташ на късмета.

Но на колко късмет мога да разчитам аз?

Отново огледа проблемната страна на улицата. Онази, на която се бяха озовали двамата с Джули. Насочи се натам. За всеки случай добави десет процента към ъгъла на покритие на насочената към улицата камера, а след това се зае да изследва терена.

Бързо откри поредната камера, монтирана на отсрещната стена. Беше на седем-осем метра от взривения автобус, малко вляво. И беше насочена към мястото на експлозията, Роби погледна към помещението под нея, което приличаше на офис.

„Освобождаване под гаранция“. Естествено. В квартал като този клиенти за такива кантори никога не липсваха. Надникна през блиндираното стъкло, пред което имаше ръждясали решетки. Вдясно от вратата пишеше „Звънете“. И той позвъни.

— Да? — обади се мъжки глас от малката бяла кутия на стената.

— Федерален агент. Трябва да поговорим.

— Говорете.

— Лице в лице.

Отвътре долетяха приглушени стъпки. През стъклото надникна нисък широкоплещест мъж на петдесетина години с бели мустаци, които изглеждаха доста по-гъсти от космите на главата му.

— Да ви видя значката — обяви той.

Роби се подчини и я притисна към стъклото.

— ОКР?

— Подразделение на Министерството на отбраната.

— Какво искате?

— Отворете, моля.

Ключалката изщрака и тежката врата се отвори. Съдържателят носеше черен панталон и бяла риза с навити ръкави. Над мокасините му се виждаше два пръста розова кожа.

Роби влезе и затвори след себе си.

— Какво искате? — повтори мъжът.

— Идвам във връзка с автобуса, който беше взривен.

— Какво за него?

— Разполагате с охранителна камера.

— И какво от това?

— От ФБР идваха ли да питат за нея?

— Не.

— Налага се да конфискувам лентата, диска или каквото там съхранява записите.

— Няма смисъл.

— Моля?

— Камерата не работи поне от година. Защо иначе щях да идвам до вратата, за да видя кой звъни, умнико?

— А защо сте я оставили отвън?

— Като възпиращо средство, разбира се. Този район не е от най-безопасните.

— Въпреки всичко трябва да я проверя.

— Защо?

— Умниците мислят за всичко.

Оказа се, че дебелият е казал истината. Системата наистина изглеждаше неизползвана от години. Кабелът от камерата дори не беше свързан със записващото устройство.

Роби напусна магазинчето и продължи обиколката си. Малко преди да стигне до границата на периметъра, който си беше начертал, очите му се спряха на бездомника, който беше крещял и танцувал около взривения автобус. Беше отвъд бариерите заедно с още двама като него. Очевидно ги бяха прогонили от местопрестъплението. И тримата мъкнеха обемисти торби, които със сигурност бяха побрали всичките им притежания.

Явно неговият човек беше ветеран в професията. Личеше си, че е на улицата от години. Мръсен и дрипав, с черни дълги нокти и развалени зъби. Репортерите го заобикаляха отдалече. Изглежда, на никого не му беше хрумнало, че някой от тримата може да е свидетел на трагедията. Но дори и иначе, Роби силно се съмняваше, че тези забързани и нетърпеливи репортерчета ще успеят да измъкнат нещо от клошарите.

Дали и агентите на ФБР са допуснали същата грешка, запита се той. Може би Ванс и хората й изобщо не подозираха, че клошарите са присъствали на събитието и вероятно разполагат с ценна информация. Включително и такава, която би го разконспирирала.

Роби премина през бариерите и моментално беше погълнат от тълпата репортери. Не гледаше никой от тях, не обръщаше внимание на въпросите им. Разблъска микрофоните и бележниците, които му навираха под носа, и започна да си пробива път към тримата бездомници.

— Гладни ли сте? — попита той.

— Винаги сме гладни — ухили се неговият човек и му хвърли безумен поглед. Изглеждаше напълно откачен.

Все пак разбра въпроса, отбеляза Роби и насочи вниманието си към другите двама. Единият се оказа жена. Дребна, подпухнала, с почерняла кожа. Торбата й беше претъпкана с одеяла и разни предмети, които приличаха на рециклирани боклуци. Може да беше на двайсет, а може и на петдесет. Годините й бяха скрити под дебел слой мръсотия.

— Ти гладна ли си? — попита той.

Жената го гледаше и мълчеше. Явно не разбираше английски за разлика от неговия човек.

Направи им знак да го последват и започна да се отдалечава от тълпата репортери. Едва след това огледа и третия скитник. Оказа се

още една жена, доста по-обещаваща. Някъде около четирийсет, все още неунищожена от улицата. В умните й очи се четеше ужас. Може би поредната жертва на икономическата криза, помисли си Роби. Изгубила работата си и останала без нищо.

— Искаш ли да ти купя нещо за ядене? — попита той.

Жената отстъпи крачка назад и притисна торбата към гърдите си. На нея имаше някакъв монограм — още едно доказателство за статута й в близкото минало. Старите клошари нямаха такива торби. С течение на времето те се късаха или просто някой им ги крадеше.

Тя страхливо поклати глава. Следващото действие на Роби щеше да потвърди подозренията му. Той извади значката си и й я показа.

— Аз съм федерален агент.

Жената се приближи. На лицето й беше изписано видимо облекчение, докато това на неговия човек помръкна. Другата жена остана на мястото си, очевидно равнодушна към действителността.

Роби получи отговора, който търсеше. Новите бездомници все още изпитваха респект към закона. На тях все още им бе мъчно за реда, на който бяха обърнали гръб и бяха потънали в анархията. При дългогодишните клошари бе точно обратното. Те мразеха значката и се страхуваха от нея, защото твърде дълго бяха прогонвани от обществените места, а хората открито се отвращаваха от тях заради мръсотията и начина им на живот.

Роби се обърна към стария си познайник и подхвърли:

— Надолу по улицата има едно кафене. Отивам да ви взема нещо за ядене и веднага се връщам. За нея също — добави той и кимна към жената, която продължаваше да гледа в нищото. — Ще ме изчакате ли?

Бездомникът кимна бавно, но в очите му се появи подозрение. Роби извади десет долара и ги мушна в ръцете му.

— Искаш ли кафе и сандвич?

— Аха — отвърна човекът.

— А тя? — попита Роби и посочи мълчаливата.

— И тя.

Роби се обърна към другата жена.

— Ще ме придружиш ли до кафенето? — попита той.

— Загазила ли съм? — подозрително попита тя. Сега наистина заприлича на дългогодишна бездомница.

— В никакъв случай — побърза да я увери той. — Беше ли тук в нощта, в която се взриви онзи автобус?

— Аз бях — потупа се по гърдите дрипавият мъж.

Знам, без малко да отвърне Роби, но се спря навреме.

Този клошар започваше да го тревожи. Говореше почти като нормален човек.

Дали си спомня, че ме е виждал?

— Разпитваха ли ви другите агенти? — попита той, обръщайки се и към трите.

Мъжът трепна и оголи зъби, доловил вой на приближаващи се сирени. После започна да вие.

— Всички бяхме там — обади се втората жена. — Тръгнахме си веднага след експлозията. Полицията сигурно не допуска, че сме видели нещо.

— Как се казваш? — погледна я Роби.

— Даяна.

— Фамилия?

Лицето й отново се разкриви от страх.

— Нищо не те заплашва, Даяна — успокои я той. — Обещавам, че никой няма да те докосне с пръст. Тук сме, защото искаме да разберем кой вдигна във въздуха хората в онзи автобус. Ще ти задам няколко въпроса и приключваме.

— Фамилията ми е Джордисън.

— Хей! — хвана го за ръката бездомникът. — К’во става с топлата храна?

— Идва — отвърна Роби, побутна Даяна и двамата тръгнаха към кафенето.

В момента, в който я зърна, мъжът зад бара сбърчи вежди и понечи да я прогони, но Роби му показа значката си.

— Тя е с мен.

Онзи се дръпна назад, а Роби поведе Даяна към една маса в дъното.

— Поръчай си каквото искаш — каза той и й подаде едно меню от купчината на съседната маса. После отиде на бара. — Искам храна за вкъщи — обяви той и бързо си даде поръчката.

Върна се при Даяна и седна срещу нея. Към масата се приближи млада сервитьорка.

— За мен само кафе — рече Роби и въпросително погледна Даяна.

Жената се изчерви от неудобство. Откога ли не беше влизала в ресторант? За повечето хора поръчването на храна в заведение е най-простото нещо на света, но това очевидно не беше така за бездомниците, които спяха по парковете или направо на улицата, върху вентилационните решетки. Те търсеха хляба си в кофите за боклук.

— Американска закуска — обяви той, посочвайки с пръст едно от предложенията в менюто. — В нея има всичко — яйца, препечени филийки, бекон, мюсли, кафе и сок. Какво ще кажеш? Бъркани яйца, портокалов сок?

Жената със сигурност приличаше на човек, който може да погълне цял тон витамин С и протеини. Тя кимна леко и подаде менюто на сервитьорката, която изобщо не посегна да го поеме.

— *Приятелката* ми си поръча американска закуска — каза Роби. — Кафето и сока може да донесете веднага. Благодаря.

Момичето се отдалечи да изпълни поръчката. След малко се върна с две кафета и чаша портокалов сок. Той предпочиташе кафето си черно, но Даяна си сложи сметана и няколко пакетчета захар. По-голямата част от пакетчетата на масата бяха изчезнали в джоба й. Роби вдигна глава и видя, че мъжът на бара му маха. Там чакаха две книжни торбички и пластмасов държател с чашите кафе.

— Отивам да занеса храната на приятелите ти и веднага се връщам — обърна се към Даяна той.

Жената кимна, избягвайки погледа му.

Роби плати сметката, грабна торбичките и напусна заведението.

49

Роби завари един млад репортер с позната физиономия да кръжи около неговия човек и другата жена като акула около останките на потъващ кораб.

— Добрият самарянин, а? — подвикна младежът, забелязал торбичките в ръцете му.

— Харча парите от твоите данъци — отвърна Роби и разпредели сандвичите и кафето между двамата бездомници.

Жената грабна храната, нарами торбата си и изчезна надолу по улицата. Роби прецени, че едва ли ще измъкне нещо от нея, и я остави да се отдалечи.

Неговият човек остана на мястото си и отпи глътка кафе.

— Ще отговорите ли на няколко въпроса, агент… — подвикна репортерът.

Без да му обръща внимание, Роби хвана ръката на бездомника и го дръпна след себе си.

— Ще приема това като „без коментар“ — добави репортерът.

Стигнаха следващата пряка и Роби забави крачка.

— Разкажи ми какво видя онази нощ — заповяда той.

Бездомникът беше успял да отвори торбичката и вече се тъпчеше със сандвича.

— По-спокойно, приятел — подхвърли Роби. — Не искам да се задавиш.

Човекът преглътна, сръбна шумно глътка кафе и сви рамене.

— К’во искаш?

— Всичко, което чу и видя.

Бездомникът отхапа една по-нормална хапка от сандвича и разпери ръце.

— Бум, тряс и огън. Мамата си трака.

Поредната глътка кафе.

— Не можеш ли малко по-подробно? — попита Роби, после бавно добави: — Видя ли някой да слиза от автобуса или да се качва в

него?

Клошарът хвърли в устата си шепа ядки и усилено задъвка.

— Бум — повтори той. — Огън. Мамата си трака. — Изкиска се и добави: — Човешко месо, печено на грил!

Първоначалното впечатление на Роби се потвърждаваше. Този човек беше абсолютно луд.

— Не си видял никой, така ли? — попита той.

— Печено на грил! — изкиска се дрипавият мъж и налапа наведнъж остатъка от сандвича.

— Добре, желая ти късмет — кимна Роби.

Бездомникът опразни наведнъж чашата с горещо кафе. Роби му обърна гръб и тръгна към кафенето.

Даяна Джордисън се хранеше бавно. Поведението й нямаше нищо общо с безумното държане на онзи побъркан. Дано да науча от нея нещо полезно или поне смислено, каза си Роби, докато сядаше на масата срещу жената.

— Благодаря ти за всичко това — кротко рече Даяна.

— Няма за какво. — Погледа известно време как се храни, а след това попита: — Откога живееш така?

— Достатъчно дълго — отвърна тя и избърса устните си със салфетката.

— Не съм тук да те упреквам. Това не ми влиза в работата.

— Някога имах дом, работа и съпруг — добави тя.

— Съжалявам.

— И аз. Още не мога да повярвам колко бързо всичко отиде по дяволите. Останах без дом, без работа и без съпруг. Имах единствено сметките, които не можех да плащам. Разбира се, бях чувала, че това се случва на други хора, но изобщо не допусках, че може да се случи и на мен.

Роби не отговори.

— Доколкото ми е известно, той също е бездомник — продължи Даяна. — Имам предвид бившия ми съпруг. Наричам го бивш, въпреки че така и не поиска развод. Просто стана и си замина. Аз също нямах възможност да си наема адвокат… — Тя замълча за момент, после добави: — Завършила съм колеж. Имам диплома.

— Последните няколко години наистина бяха тежки — промърмори Роби.

— Вършех всичко както трябва. Вярвах в американската мечта.

Роби се опасяваше, че жената всеки момент ще се разплаче. Но тя отпи глътка кафе и смени темата.

— Какво искаш да знаеш?

— За нощта на взривяването. Можеш ли да ми кажеш нещо?

Тя кимна.

— През последните две седмици спях зад една кофа за боклук наблизо. Нощите все още не бяха студени. Миналата зима беше много тежка. Не бях сигурна, че ще оцелея. Януари беше първият ми месец на улицата.

— Сигурно ти е било много тежко.

— Все се надявах, че нещо ще се случи. Половината от приятелите ми са в същото положение. А другата половина не искаше и да чуе за мен.

— Нямаш ли роднини?

— Имам, но те вече не могат да ми помогнат — каза Даяна. — Останах сама.

— Какво си работила преди?

— Бях административен сътрудник в една строителна компания. Възможно най-лошата длъжност при сегашното състояние на икономиката. Не произвеждах нищо за компанията освен разходи. Бях сред първите уволнени, въпреки че бях работила там цели дванайсет години. Без здравни осигуровки, без нищо. Не ми платиха обезщетение. Вече нямах доходи, но сметките продължаваха да пристигат. После ми спряха и помощите за безработни. Цяла година се борих да спася дома си, но за нещастие мъжът ми се разболя. Това изсмука малките ни спестявания. Останахме без нищо, с цял тон неплатени сметки. После мъжът ми оздравя и си тръгна. Щял да търси по-добри възможности, така ми каза. Можеш ли да си представиш?! Къде отидоха брачните обети да бъдем заедно в дни на радост и мъка?

Даяна млъкна и го погледна засрамено.

— Защо ли ти разказвам всичко това?

— Много добре разбирам, че имаш нужда да си излееш мъката — отвърна Роби.

— Вече го направих, благодаря — кимна тя, довърши закуската си и бутна чинията встрани. Помълча известно време, за да събере мислите си, после започна: — Видях автобуса да се приближава по

улицата. Беше много шумен и ме събуди. На улицата спя зле, бетонът ми убива. Освен това е опасно… Страх ме е…

— Разбирам.

— После автобусът спря. Ей така, насред улицата. Спомням си, че седнах и надникнах иззад кофата. Ходила съм на автогарата, защото там има много кофи за боклук. Този автобус не беше на градския транспорт, а от другите — които всяка вечер пътуват за Ню Йорк. Бях го виждала и преди. Понякога ми се искаше да бъда в него.

Но не и в онази нощ, отбеляза мислено Роби.

— От коя страна на улицата беше, когато го видя? Откъм вратата или от другата?

— От другата.

— Добре. Продължавай.

— Ами той просто гръмна. Изплаших се до смърт. Във въздуха се разлетяха седалки, гуми, човешки останки. Беше ужасно, като на война.

— Забеляза ли нещо, което може да е предизвикало експлозията?

— Помислих си, че е бомба, избухнала вътре в автобуса. Нима е било нещо друго?

— Все още не знаем това. Но ако си видяла нещо, което удря автобуса отвън, това ще бъде много важно за нас. Може би куршум в резервоара или нещо подобно. Чу ли изстрел?

— Сигурна съм, че не — бавно поклати глава Даяна.

— Видя ли някого?

Роби се втренчи в лицето й, опитвайки се да скрие обхваналото го напрежение.

— Непосредствено след експлозията видях двама души оттатък улицата. До този момент автобусът беше между мен и тях, но след като се взриви, ги видях съвсем ясно. Мъж и момиче, може би тийнейджърка.

Роби бавно се облегна на стола си.

— Можеш ли да ги опишеш?

По-добре сега, отколкото по-късно, помисли си той.

— Момичето беше дребничко, с качулка на главата. Не успях да видя лицето му.

— Какво правеха?

— Изправяха се. Всъщност изправяше се мъжът. Явно взривната вълна ги беше съборила на земята. Може би за миг бяха изгубили съзнание. Аз бях доста далече, а и кофата ми пречеше. Мисля, че бяха през няколко коли, паркирани на улицата.

— Какво се случи после?

— Мъжът се свести пръв и отиде да помогне на момичето. Размениха си няколко думи, после той започна да търси нещо под колите. Тогава онзи луд старец започна да крещи и да танцува около горящия автобус. А мъжът и момичето изчезнаха.

— Видя ли откъде се появиха?

— Не.

— Как изглеждаше мъжът?

— Всъщност приличаше на теб — каза Даяна.

— Много хора приличат на мен — усмихна се Роби. — Не можеш ли да бъдеш по-конкретна?

— Имам отлично зрение — отвърна тя. — Оперираха ми очите малко преди животът ми да рухне.

— Но между теб и този човек е имало дим и пламъци. Освен това е било тъмно.

— Така е. Не бих могла да го разпозная в редица, ако това имаш предвид. Но пожарът превърна нощта в ден…

— Значи този човек е имал моята фигура и е бил приблизително на моята възраст?

— Точно така.

— А ти си сигурна, че не си видяла какво е причинило експлозията?

— По това време вече бях напълно будна, но нито чух, нито видях нещо, което би предизвикало взрива.

— Благодаря ти, Даяна. Тук ли да те потърся, ако се наложи да поговорим отново?

— Едва ли имам други възможности — мрачно отвърна тя.

Роби й подаде визитката си.

— Ще видя какво мога да направя, за да се махнеш от улицата.

Тя сведе поглед към картичката и каза с треперещ глас:

— Каквото и да направиш, ще ти бъда много благодарна. В живота ми е имало и моменти, в който не бих приела милостиня, а по-скоро бих раздавала такава. Но те отдавна са минало.

— Разбирам.

Роби подкара обратно към надупченото от куршуми заведение. Ванс го засече в момента, в който слизаше от колата.

— Имаме напредък в разследването! — задъхано съобщи тя.

— Какво?

— Сапьорите откриха причината за експлозията.

— Къде? — остро попита Роби.

— Над задното ляво колело. Бомба със сензор за движение. При потеглянето си автобусът задейства таймера. И няколко минути по-късно бомбата се взривява.

Роби се втренчи в нея. Умът му работеше трескаво. Преследвачът на Джули със сигурност не би се качил в автобус, който е минирал със собствените си ръце. Оставаше само една друга възможност.

Мишената съм бил аз.

50

След като цял час обсъждаха откритието на сапьорите от Отряда за борба с тероризма, Роби успя да се измъкне от Ванс и да звънне на Синия.

— Казва се Даяна Джордисън — уточни той, след като приключи с описанието на бездомницата. — Навърта се в района, в който беше взривен онзи автобус. Изключително наблюдателна и достатъчно интелигентна, за да ни бъде от полза и в бъдеще, но трябва час по-скоро да я приберем от улицата. Не го ли сторим, рискът става прекалено голям.

Синия обеща да се погрижи, а на Роби не му остана нищо друго, освен да се надява, че той ще го направи. Поне засега. По-късно щеше да провери дали молбата му е изпълнена. Вече не можеше да вярва на никого.

— Имам и друга молба — бързо добави той. — Искам сведения за човек на име Лио Брум, който работи в Капитолия.

— Какво общо има той с цялата работа?

— Не знам. Но трябва да си изясня някои неща.

— Чакам доклад, Роби. Искам го скоро — каза Синия и затвори.

И аз искам много неща, помисли си Роби. Най-вече да се измъкна от този кошмар.

Час по-късно той беше в апартамента си, където взе душ и се преоблече. Закачи кобура с пистолета на колана си и скочи във волвото. От там изпрати кратък есемес на Джули, която отговори след секунди. Момичето потвърди, че всичко около нея е наред. След кратък размисъл Роби й изпрати още един есемес, за да я уведоми, че по-късно ще се отбие при нея и вероятно ще остане да пренощува там.

Той прекоси града и вкара колата си в покрития паркинг близо до ресторант „Олд Ебит“ — една от забележителностите на Вашингтон, западно от Министерството на финансите, в непосредствена близост до Белия дом. Избра си място близо до изхода.

Беше тук заради срещата с Ани Ламбърт в осем вечерта. Влезе в хотел „Дабъл Ю“ и взе асансьора за открития бар на покрива, който всъщност се оказа покрит. От тук действително се разкриваше прекрасна гледка към Белия дом, чак до гробището „Арлингтън“ във Вирджиния.

Имаше доста свободни маси, вероятно защото беше работен ден. Двайсетината клиенти си пиеха питието, дъвчеха ядки или си избираха вечеря от менюто. Ламбърт не се виждаше никъде. Роби погледна часовника си и установи, че е пристигнал две минути по-рано.

Той седна на една маса край парапета и насочи поглед към панорамата на града. Околните сгради бяха наистина внушителни. Всеки би го признал освен може би хората, които искаха да ги взривят.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката му. Той си избра джинджифилова лимонада. Поглеждаше към вратата при всяка глътка, която отпиваше от високата чаша. След петия път погледна часовника си. Осем и четвърт. Може би Ани Ламбърт изобщо нямаше да се появи. Не би могла да му се обади по телефона, защото той не й беше дал номера си. Нито пък беше поискал нейния. Вероятно се беше забавила в службата си. Това все пак беше Белият дом.

Тя се появи миг преди Роби да стане и да си тръгне. Видя масата му и бързо се насочи към нея.

— Извинявай — каза, преметна палтото си върху облегалката на свободния стол и се настани срещу него. Роби забеляза, че е на високи токчета. Маратонките й най-вероятно бяха в чантата. Косата й беше разпусната. Имаше дълга красива шия.

— До спортно ходене ли прибягна? — подхвърли той.

— Откъде знаеш? — учуди се тя.

— Едва ли си карала колело с тези токчета. Освен това си доста задъхана, което няма как да стане от няколко крачки до хотела и возенето в асансьора.

— Много добри заключения — усмихна се тя. — Оставих колелото в службата и тичах до тук. Изникна ми една работа точно в осем без пет и трябваше да я свърша.

— Това заслужава награда — обяви Роби и махна на сервитьора.

Ани си поръча водка с тоник. Заедно с питието им донесоха ядки и соленки. Роби си взе една ядка и отпи от чашата си. Тя също отпи, но за разлика от него излапа цяла шепа ядки.

— Май си гладна, а? — подхвърли Роби.

— Днес не ми остана време за обяд — призна тя. — А също и за закуска.

— Ще поискам менюто — каза той.

Ани се поръча чийзбъргър с пържени картофи, а той се задоволи с пролетни ролца.

— Знам, че не се храня особено здравословно, но това е нещо като риск на професията — рече тя.

Роби се настани по-удобно, готов за обичайния при подобни срещи неангажиращ разговор. Продължаваше да се пита защо покани тази жена. Това си беше чиста лудост, особено при сегашните обстоятелства.

Май никога няма да стана нормален, каза си той. Независимо от усилията, които полагам.

— Разбирам — каза на глас той и с пресилен ентусиазъм добави: — Предполагам, че работата ти е свързана с чести пътувания.

— За съжаление не — поклати глава Ани. — Не съм достатъчно високо в йерархията, за да използвам „Еър-форс-1“ или някой друг от по-малките самолети. Но не се отчайвам и работя упорито, за да си създам име. Кой знае, може пък един ден да стигна и дотам, нали?

— Точно така — кимна Роби. — Значи харесваш политиците?

— По-скоро харесвам *политиката* — отвърна тя. — Не участвам в предизборни кампании. Моята специалност е енергетиката. Подготвям различни документи в тази област и помагам за написването на официалните речи по темата.

— Това ли си завършила?

— В колежа учих инженерство, но защитих докторска дисертация по биохимия на тема възобновяеми енергийни източници. Полезните изкопаеми в тази страна са на изчерпване, а щетите от тяхната експлоатация са огромни и доведоха до видими климатични промени.

Роби се усмихна.

— Какво? — изгледа го тя.

— В момента говориш като политик.

— Предполагам, че работната среда ми се отразява — усмихна се тя.

— Сигурно.

Сервираха им храната. Тя се нахвърли на чийзбургера и пържените картофки, които топеше в кетчуп.

Роби намаза едно ролце с гъши пастет и го захапа.

— Разкажи ми за себе си — подкани го Ани. — Беше споменал, че си инвеститор, който работи самостоятелно.

— В момента гледам да работя колкото се може по-малко — каза той.

— Не ми приличаш на лентяй. Веднага си личи, че си деен човек.

— Така е, не съм свикнал да седя на едно място. Пътувах много, реализирах няколко интересни проекта и спечелих достатъчно, за да си позволя тази малка почивка. Просто намалих оборотите. Но за кратко, защото наистина не съм свикнал да бездействам.

— Не ти ли харесва? Човек трябва и да се наслаждава на живота.

— Това също омръзва.

— Въпреки всичко бих опитала. Стига да получа такава възможност.

— Надявам се да я получиш.

— А как стана така, че се установи точно във Вашингтон? — попита тя. — Или си от тук?

— Не познавам много хора, които наистина са от тук — поклати глава Роби. — Самият аз съм от Средния запад. А ти?

— От Кънетикът. Родителите ми са от Англия. Всъщност те са ме осиновили и аз съм единственото им дете.

— Нямаш британски акцент — отбеляза той.

— Живяла съм в Англия едва до петгодишна възраст. Ти имаш ли братя или сестри?

— Не, но много бих искал да имам.

— За съжаление, децата нямат думата по въпроса.

— Казваш го така, сякаш и ти си искала брат или сестра — отбеляза Роби и погледна над рамото й, защото долови вой на приближаваща се сирена.

— Май вече скучаем, а? — примирено подхвърли тя.

— Какво? — сепна се Роби, но го направи с видимо закъснение.

— При предишния ни разговор спомена, че искаш да излизаш по-често. На мен ми е приятно да изпием по нещо заедно, но виждам, че не си тук… — Ани захапа едно картофче и погледна надолу. — Знам, че съм обикновена чиновничка и никога няма да спечеля много

пари. Ще прекарам живота си зад бюро в писане на документи, които никой няма да прочете. А дори и да ги прочетат, съдържанието им ще бъде променено по начин, който няма да има нищо общо с моите проучвания. А ти си натрупал пари, пътувал си по света. Вероятно те отегчавам. — Тя взе още едно картофче от чинията, но го задържа в ръка, сякаш се питаше какво всъщност е това.

Роби побърза да смени поведението си — нещо, което умееше да прави наистина добре. Приведе се напред, грабна картофчето и го захапа.

— Аз също исках да изпия едно питие с теб — увери я той. — Иначе нямаше да съм тук. Извинявай, ако ти се струвам отегчен. Изобщо не те намирам за скучна.

— Харесва ли ти картофчето? — усмихна се тя.

— Да. Искаш ли да опиташ моите ролца?

— Вече не очаквах да ми предложиш.

Опитаха взаимно от чиниите си.

— Предполагам, че избягваш мазната храна — подхвърли тя. — Вече те видях как трениращ. А обичаш ли да тичаш?

— Само когато ме гонят.

Ани се разсмя и каза:

— Аз се радвам на невероятен метаболизъм. Ям всякакви боклуци, но нищо не ми се лепи.

— Много хора биха ти завидели.

— И колежките ми твърдят същото — усмихна се тя и набоде на вилицата си парче чийзбургер. — Искаш ли да опиташ? Много е вкусен.

Роби отхапа късче и избърса устните си със салфетката.

— Предполагам, че да работиш в Белия дом никак не е лесно — подхвърли той. — Ненормирано работно време, липса на упражнения, нередовно хранене, напрежение…

— Не се смятам за консуматив на Белия дом — поклати глава тя. — Там работят най-добрите и най-умните, нали знаеш?

— Поне половината население на страната няма да са съгласни с теб.

Роби развеселено я наблюдаваше как унищожава пържените картофи. После насочи вниманието си към панорамата на града.

— Въпреки че работя там, все още не мога да свикна със снайперистите на покрива — подхвърли Ани, сочейки към Белия дом.

— Контраснайперисти — поправи я Роби и веднага съжали за думите си. — Гледам почти всички серии на „Морски патрул“ — добави с усмивка той. — От там научих тази дума.

— Аз пък си ги записвам на диск — каза тя. — Страхотен сериал.

Отново потънаха в мълчание.

— Съжалявам, че не съм добър събеседник — каза след известно време Роби. — Но просто съм си такъв. Понякога говоря много, понякога мълча.

— И аз съм така. Може би ще си паснем.

— Може би — съгласи се Роби, после изведнъж усети, че му се говори. Очите му се насочиха към гробището „Арлингтън“, издигащо се на полегат хълм във Вирджиния. — Когато армията на Съюза завладява земите на генерал Робърт Лий с идеята да ги превърнат във военно гробище, Линкълн му казва, че може да си ги получи обратно, ако дойде лично да плати данъците върху тях за всички години назад. Естествено, Лий не приема предложението.

— Не бях чувала за това.

— Не знам дали е истина, но е интересна история — усмихна се Роби.

— Току-що опроверга сам себе си — отбеляза тя. — Разказваш много увлекателно.

— Е, понякога се получава — сви рамене той.

— Харесва ли ти инвестиционният бизнес? — смени темата тя.

— Някога ми харесваше — отвърна той. — Но след известно време правенето на пари започна да ми се струва недостатъчно. Има и други неща в живота.

— Да, парите не са всичко, Уил. Те са само средство към целта, но не и самата цел.

— За доста хора е обратното — каза той.

— Много са хората със сбъркани приоритети, особено в този град.

— Пак говориш като политик — отбеляза Роби. — Искаш ли ме за шеф на предизборната си кампания?

Тя поруменя, но бързо се окопити.

— Става.

— А какво ще правиш след Белия дом?

— Каквото и останалите — сви рамене тя. — Животът им е планиран за четирийсет години напред, те знаят какво искат и как да го постигнат. Защото са свръхамбициозни.

— Всеки се стреми към нещо „свръх“ — промърмори Роби. И Джули беше отвърнала по подобен начин, когато я попита за бъдещето.

— Когато работиш в Белия дом, неизбежно обричаш живота си на някой друг. Най-вече на президента, на когото служиш. Цялата ти същност е подчинена на успеха на друг човек.

— Сигурно ти е трудно да живееш по този начин.

— Честно казано, никога не съм си представяла, че ще стигна толкова далече.

— Е, сигурно си вършила нещата както трябва. Престижен университет, връзки?

— Виновна и по двете обвинения — отвърна с усмивка тя. — Родителите ми са доста заможни и участват активно в политиката. Със сигурност са използвали връзките си, за да стигна до тук.

— Според мен си постигнала и сама доста неща, защото всички твои колеги в Белия дом имат необходимите връзки.

— Благодаря за тези думи. Рядко чувам такива неща. — Тя притисна салфетката към устните си и му хвърли изпитателен поглед. — А ти как виждаш бъдещето си?

— Може би ще сменя посоката. Твърде дълго време правя едно и също.

— Промяната винаги помага — кимна тя.

— Може би. Но нека продължим този разговор някой друг път.

— Нима ме каниш на среща?

Поискаха сметката, която Роби плати въпреки нейните протести.

— Другия път ще си ти — каза той, а тя дяволито се усмихна.

Изпрати я до Белия дом, за да си прибере велосипеда. По пътя Ани непринудено го хвана под ръка. Когато спряха пред портала, тя бръкна в чантата си и му подаде визитка.

— Тук е цялата официална информация за мен, включително служебният ми телефон.

— Благодаря — кимна Роби и прибра картичката.

— А аз ще имам ли възможност за някакъв контакт с теб? — попита тя.

Той продиктува номера на мобилния си телефон, който Ани записа в своя.

— Благодаря за приятното прекарване, Уил — каза тя, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Нека заедно да организираме „срещата“.

— Няма проблем.

Секунди по-късно тя се обърна и изчезна зад портала на Белия дом.

Роби си тръгна, опитвайки се да прогони мислите за Ани. Но кожата му все още пазеше топлината на устните й.

Странен завършек на деня, помисли си той.

51

Роби стоеше пред терминала, от който беше потеглил обреченият автобус. В главата му отново изплуваха събитията от онази нощ. Отказа да убие Джейн Уинд, но резервният стрелец свърши работата вместо него. Веднага след това Роби се възползва от личния си план за бягство и се озова тук, на този терминал. Никой не знаеше за този план, а той не беше оставил следи.

Освен това си резервирах билет на име, което би трябвало да е известно само на мен, но всъщност се оказа, че не е така. А онези типове не се поколебаха да избият толкова невинни хора, само и само за да ме ликвидират.

Той се огледа наоколо. Нямаше начин бомбата да се постави в ходовата част на автобуса на това място. Хората бяха започнали да се качват веднага след появата му на стоянката, а шофьорът беше потеглил в момента, в който вратата се беше затворила зад последния пътник. Но на автогарата бяха останали доста хора. Броени минути по-късно тръгваше автобусът за Маями. Нямаше начин тези чакащи хора да не забележат човек, който се пъха под съседния автобус. Не, бомбата със сигурност не беше поставена тук.

Роби се обърна и тръгна към сградата на автогарата. Надникна през дебелото стъкло, за да се увери, че жената на гишето не е онази, която му беше продала билета. Оказа се, че наистина не е. Вече беше проверил за камери. Такива липсваха не само вътре, но и извън сградата. По всяка вероятност компанията не разполагаше със средства за електронно наблюдение.

Влезе в залата за продажба на билети. Тя се оказа точно толкова занемарена и мръсна, колкото и автобусите. Роби се насочи към гишето и зае място на опашката зад някаква дебела жена, която притискаше към гърдите си бебе. С другата си ръка люлееше детско столче за кола, в което седеше друго, по-голямо дете. Роби неволно си спомни за Джейн Уинд и нейните деца.

Не след дълго дойде неговият ред. Момичето зад гишето го погледна с отегчено изражение.

— С какво мога да ви помогна? — Наближаваше единайсет и тя със сигурност искаше час по-скоро да се махне от тук.

Той й показа значката и служебната карта.

— Разследвам взривяването на един от вашите автобуси.

Момичето се изправи в стола и в очите му пролича интерес.

— Слушам ви.

— Искам да знам къде престояват автобусите, преди да дойдат на автогарата — каза той.

— Депото ни за поддръжка се намира на две преки от тук. Шофьорите се явяват направо в него, получават наряда си и минават през кратък технически преглед. Там се извършват и други операции, например почистване на колите и зареждане с гориво.

— Дайте ми точния адрес.

Момичето надраска няколко думи на лист хартия и му го подаде.

— Благодаря — кимна Роби. — В колко часа напускате работа?

Служителката повдигна вежди и се намръщи. Очевидно остана с погрешни впечатления.

— В полунощ — неохотно отвърна тя. — Но си имам приятел.

— Сигурен съм в това — кимна Роби. — Учите ли някъде?

— В Католическия университет.

Очите му се плъзнаха по отблъскващата зала със стени от гол бетон.

— Учете здраво, за да забравите това тук — посъветва я той.

Излезе навън и подкара волвото по посока на депото. Порталът обаче се оказа заключен. След доста усилия успя да привлече вниманието на нощния пазач, който правеше обиколките си. Роби разсея подозренията му със служебната си значка и човекът побърза да му отключи.

— От ФБР вече бяха тук — информира го той. — А също и момчетата от автомобилната инспекция, които питаха за някакви повреди по автобуса.

— А имаше ли такива?

— Проклет да съм, ако знам. С какво мога да помогна?

— Ела да ми покажеш ремонтното хале.

— Не очаквай кой знае какво — предупреди го пазачът. — Плашат ми да обикалям около него с оръжие в ръка и да го пазя от проблеми. А в този квартал проблеми колкото щеш.

— А има ли някой по-осведомен?

— Там има двама монтьори — отвърна пазачът и махна към халето. — Работят до два през нощта.

— Имената им?

— Честър и Уили.

— Отдавна ли работят тук?

— Не знам. Аз съм само от месец, но те със сигурност са от повече време.

— Благодаря.

Роби дръпна вратата и огледа огромното хале с висок таван, осветено от дълга редица луминесцентни тръби. Вътре имаше пет автобуса, около които бяха струпани колички с инструменти, генератори и подвижни лампи с предпазни решетки. Въздухът бе пропит от миризмата на моторно масло, грес и гориво.

— Има ли някой тук? — подвикна той.

Иззад близкия автобус се появи висок чернокож мъж с работен гащеризон, който бършеше ръцете си с мръсен парцал.

— С какво мога да ви помогна?

— Имам няколко въпроса — каза Роби и извади служебната си карта.

— Ченгетата вече бяха тук.

— Приемете, че съм още едно ченге — отвърна Роби. — Вие кой сте, Честър или Уили? — Зърна подозрението в очите на човека и побърза да добави: — Пазачът ми каза…

— Аз съм Уили. Честър е под онзи автобус и му сваля трансмисията.

— Как по принцип се обслужват автобусите?

— Докарват ги шест часа преди да поемат по маршрута си. Преглеждаме ги съгласно списъците за поддръжка — двигателя, охладителната течност, шарката на гумите, спирачките, хидравличната течност. След това ги почистваме от боклуците, които оставят хората, и ги прехвърляме на автомивката, която се намира отзад. Накрая ги зареждаме на колонките до портала. Това е всичко. Остават да чакат появата на шофьорите, които ги проверяват и потеглят към терминала.

— Ясно.

— Всъщност аз вече показах на колегите ви дневниците за поддръжка. На онзи автобус му нямаше абсолютно нищо. Може и да не изглежда така, но отношението ни към работата е много сериозно. Според мен в автобуса е имало бомба.

— Покажете ми къде точно е стоял след прегледа и зареждането.

— Вижте, чака ме куп работа по цели три коли!

— Ще ви бъда много благодарен — настоя Роби и махна с ръка към вратата.

Уили направи гримаса, но се подчини. Излязоха навън, заобиколиха халето и се насочиха към телената ограда.

— Паркираме ги тук, докато шофьорите им дойдат да ги вземат — поясни Уили.

— Колко от тях бяха тук в нощта на експлозията?

— Два. Един до друг. Предстоеше им да пътуват за Ню Йорк и на юг, за Маями.

— Добре. Представете си, че някой иска да заложи бомба в единия от тях. Как ще го познае?

— Карате ме да мисля като маниак?

— Нещо отвън, по което този човек може да се ориентира?

— Номерът, разбира се. Сто и дванайсет пътува за Ню Йорк, а деветдесет и седем — за Маями.

— Значи, ако някой се интересува, може да провери номерата онлайн?

— Предполагам — сви рамене Уили.

— Или ако работи тук — изгледа го Роби.

Механикът отстъпи крачка назад и вдигна ръце.

— Виж какво, човече. Нямам никаква представа кой и как е заложил бомба в един от нашите автобуси. Но ако това наистина се е случило, аз не съм им помагал. Познавам двама от загиналите, мъж и жена. Мъжът ми беше приятел, а жената — близка на мама. Веднъж в месеца отскачаше до Ню Йорк да види внучката си. Пътуваше с едно много смешно жълто палто. Е, сега вече не ми е смешно. Мама за малко не получи инфаркт, като научи какво е станало.

Роби си спомни за възрастната жена с яркожълтото палто, която пищеше като луда.

— Значи сто и дванайсет е за Ню Йорк — промърмори той и огледа оградата. Всеки можеше да я прескочи, докато пазачът обикаля другата част на периметъра. Залага бомбата и изчезва. За по-малко от минута. Отново се обърна към Уили. — Колко време престоя автобусът тук, преди да се появи шофьорът?

Човекът се замисли за момент.

— Нямахме много работа по него — каза той. — Дойде рано, веднага след предишния си курс. Честър го прегледа по списъка, а след това почисти вътре с прахосмукачка. Аз го измих отвън, заредих резервоара и го паркирах тук. Два-три часа, не повече.

— Забеляза ли нещо подозрително наоколо?

— Повечето време съм в халето и работя. Питай пазача, може би той е видял нещо. Но по-скоро не е…

— Защо мислиш така?

— Защото предпочита да лапа в будката си, вместо да обикаля. Затова е толкова дебел.

— Ясно.

— Може ли да се връщам на работа?

— Да. Благодаря ти за информацията.

Уили се обърна и тръгна към халето.

Роби остана, решил още веднъж да огледа внимателно мястото, на което е бил паркиран автобус 112. И тъй, някакъв тип залага бомбата. Роби се качва на автобуса, после слиза. Автобусът гръмва. Те обаче изпращат един стрелец в онази уличка, за да довърши работата. От всичко това следваше, че някой много държи да му види сметката.

После му хрумна друга мисъл, от която потръпна.

А може би не чак толкова много, рече си той.

— Май правиш самостоятелно разследване, а? — долетя женски глас.

Роби се обърна и срещна погледа на Никол Ванс, която го наблюдаваше от другата страна на оградата.

52

Роби излезе през отворения портал.

— Къде се губиш толкова време? — попита Ванс.

— По-добре да се върнем в „Донъли“.

— Защо?

— Искам да проверя нещо. Отдавна трябваше да го направя.

Петнайсет минути по-късно Роби стоеше на мястото, на което един картечен пистолет MP-5 се беше опитал да прекъсне живота му. Огледа позицията на черния джип и кофите за боклук, зад които беше намерил укритие, а след това се обърна към потрошената витрина на заведението. Закрачи напред-назад, опитвайки се да прецени траекторията на куршумите.

— Общата бройка на убитите и ранените към момента? — обърна се той към Ванс, която внимателно го наблюдаваше.

— Шестима мъртви, петима ранени. Един все още в болницата, но без опасност за живота.

— Но ние не сме — промърмори Роби.

— Какво?

— Ние не сме мъртви.

— Очевидно — язвително рече Ванс.

— Единайсет души са простреляни, шестима от тях фатално, но ние не сме сред тях? Въпреки че бяхме най-близката мишена, само на няколко метра от стрелеца, който е разполагал с трийсет патрона в пълнителя? Единствено две-три алуминиеви кофи за боклук ни деляха от масата във вашингтонската морга.

— Искаш да кажеш, че стрелецът ни е пропуснал умишлено?

Той вдигна глава и срещна объркания поглед на Ванс.

— Как може да се обясни това?

— Как може да се обясни, че един решен на всичко престъпник с бойно оръжие в ръце пропуска мишени, които няма как да пропусне? Убитите би трябвало да са поне осем, сред които да сме и ние. Съвсем

не е трудно да се изчисли траекторията. Очевидно е стрелял *покрай* нас.

— За какво тогава е избил всички тези хора? Като предупреждение ли? Нещо, свързано със случая „Уинд“? Или с взривения автобус?

Не й отговори. Мислите му бясно препускаха, тласкайки го в напълно неочаквана посока.

— Роби?

Той се обърна.

— Мисля, че има логика в това, което казваш — бавно промълви тя. — Наистина би трябвало да сме мъртви. Следователно нападението има някаква връзка с убийството на семейство Уинд или с взривяването на автобуса. А може би и с двете.

— Не, няма.

— Но…

Роби й обърна гръб и погледна към мястото, от което беше започнала атаката на черния автомобил.

Някой ме е набелязал. Играе игрички, за да се докопа до мен.

— Имаш ли други врагове, Роби?

— Не мога да се сетя — разсеяно отвърна той.

С изключение на стотина души.

— Спестяваш ли ми нещо?

Той прогони мрачните мисли и разтърка врата си.

— А ти всичко ли ми казваш?

— Моля?

— Всичко ли ми казваш? — повтори той.

— Предполагам, че не.

— Това е отговорът на въпроса ти.

— Но ти твърдеше, че мога да ти се доверя, нали?

— Можеш. Но все пак работиш за своята служба, а аз — за моята. Предполагам, че споделяш всичко, което можеш. Аз също. Но и двамата докладваме по-нагоре, следователно има някакви граници. Което не означава, че не можем да работим заедно и да постигнем успех.

Ванс наведе глава и побутна някакъв фас с върха на обувката си.

— Тоест, ако си открил нещо в автобусното депо, ще ми кажеш всичко, което *можеш?* — подхвърли тя.

— Автобусът е престоял там достатъчно дълго, за да му бъде поставена бомба.

— Следователно извършителят е знаел, че мишената му ще бъде в него.

— Разполагаме ли със списък на пътниците?

— Да, но той е непълен. Съдържа само имената на хората, които са платили с кредитна карта, но не и на платилите в брой. За тях можем да разчитаме единствено на информация от близки и роднини, които твърдят, че съответният човек е пътувал с този автобус.

— Общ брой на пътниците?

— Трийсет и шест, плюс шофьора. В момента проверяваме всички, за които разполагаме с информация. Те са двайсет и девет. Осем обаче се губят. Вероятно са се качили в последния момент, плащайки кеш.

Такива са Джули и преследвачът й, помисли си Роби.

— Може ли да видя списъка? — попита той.

Ванс измъкна телефона си, натисна няколко бутона и му показа дисплея.

Очите му пробягаха по списъка. Името на Джули не беше в него. Отсъстваше и Джералд Диксън, което означаваше, че, слава богу, тя не бе използвала откраднатата кредитна карта. Останалите имена не му говореха нищо — разбира се, с изключение на псевдонима, който самият той беше използвал, за да си купи билет.

Е, добре. Мишената е бил той, а не Джули. Но защо правят опит да го взривят в автобуса, а след това умишлено го пропускат, въпреки че се намира в смъртоносния обхват на картечния пистолет?

Променили са плановете си. В един момент ме искат мъртъв, но в следващия вече ме предпочитат жив. Защо?

— Роби?

Той вдигна глава от дисплея и срещна погледа на Ванс.

— Не виждам познати имена в този списък.

Лъжите му се трупаха със забележителна бързина.

— Значи все още не знаем кой е бил мишената.

Смутен от мисълта, че трябва да я излъже още веднъж, той побърза да смени темата.

— Нещо ново около Рик Уинд?

— Получихме резултатите от аутопсията. Причината за смъртта е задушаване.

— По-точно?

— Имал е петехиални кръвоизливи. Първоначално съдебният лекар не е бил сигурен какво точно го е причинило. Напълно изключва притискане на възглавница към лицето или нещо друго.

— Но защо са искали да прикрият начина, по който е било извършено убийството? — попита Роби и неволно затаи дъх.

— Очевидно за да не бъде открит извършителят.

— Може би не е така.

— В крайна сметка обаче патологът все пак е открил истинската причина за смъртта…

— Която ти все още не си споделила с мен — отбеляза Роби.

— Обичам мелодрамата — сви рамене тя.

— Как е бил убит този човек, Ванс? — остро попита той.

— Отрязали са езика му и са го натикали в гърлото му, причинявайки задушаване — не по-малко остро отвърна тя.

— Благодаря — намусено кимна Роби.

— Виж какво ще ти кажа — смени тона Ванс. — Ако има връзка между взривяването на автобуса и убийствата на Джейн Уинд и съпруга й, трябва да има и общ знаменател.

— Но ти мислиш, че има връзка и тя е онзи пистолет, който не е бил използван за убийството на Джейн Уинд и детенцето й. Аз вече споменах, че човекът, който е бил там, вероятно просто го е изхвърлил, след като е избягал от апартамента. Това ме кара да мисля, че въпросният пистолет няма нищо общо с взривяването на автобуса.

— А може и да има.

— Наистина ли мислиш така, или просто искаш да имаш преследване на терористи и разкрито убийство в служебното си досие?

— Служебното ми досие е достатъчно внушително и без този случай! — сопна се тя.

— Просто искам да те предупредя, че не бива да мислиш еднопосочно — каза той. — Глупаво е непременно да търсиш връзка между двата случая, защото може и да няма. Вземаш решенията си на базата на предположения, които в повечето случаи изобщо не би направила. Това ми прилича на усилията да вкараш кръгли колчета в

квадратни дупки. Тоест получаваш погрешни отговори. За съжаление едва ли ще имаш шанс да се коригираш.

Ванс скръсти ръце на гърдите си.

— Е, добре. Ти как би постъпил?

— Бих работил и по двата случая, но паралелно. Човек не прекосява реката, без да е сигурен, че има брод. А това означава нещо повече от един пистолет, открит на местопрестъплението.

— Може би имаш право — кимна тя.

— Мисля да подремна час-два — погледна часовника си Роби. — Ако трябва, събуди ме.

— Вече имаш къде да спиш, така ли? — изгледа го тя. — Ако нямаш, можеш да дойдеш у дома.

— Сигурна ли си? — попита Роби.

— А защо да не съм?

— Защото се страхуваш от клюки, въпреки че използвам само канапето ти.

— Ти си мълчиш, аз също. Но дори и да се разчуе, с теб знаем, че става въпрос за чисто професионални отношения. Така че майната им. Мога да ти направя тази услуга.

— Засега имам къде да спя — отвърна той. — Ако нещо се промени, ще ти се обадя. Благодаря все пак.

Той се обърна и тръгна към колата си. Отказа на Ванс по една съвсем конкретна причина: в тяхната професия услугите почти никога не бяха безкористни.

Освен това искаше да провери какво става с Джули.

53

Отключи вратата и изключи алармата.

— Джули?

Затвори след себе си и пое по коридора, сложил ръка на оръжието си.

— Джули?

Провери три стаи, преди да отвори вратата на спалнята й. Джули спеше на леглото. Гърдите й равномерно се повдигаха и отпускаха. Той затвори, обърна се и тръгна към своята стая. Седна на леглото, но не се съблече. Заливаха го ту топли, ту студени вълни.

Телефонът му иззвъня. Помисли си, че е Ванс, но не беше тя. Търсеше го Синия.

— Имаш ли нещо за мен? — попита Роби.

— Лио Брум е държавен служител. Работи като пиар.

— Къде? В Министерството на отбраната ли?

— Не, в МЗ.

— Министерството на земеделието?! — възкликна Роби. — Шегуваш се!

— Не се шегувам.

— Друго?

— В момента ти пращам имейл. Прочети го внимателно. Виж какво ще ти направи впечатление.

— Трябва да има нещо.

— Ами тогава го намери.

Телефонът му издаде мелодичен сигнал за входяща поща. Той натисна съответните бутони и на дисплея се появи професионалната биография на Лио Брум. Прочете я внимателно, а след това започна отначало, подреждайки детайлите, които изглеждаха интересни.

— Какво правиш? — подхвърли той, без да вдига глава.

— Как изобщо разбра, че съм тук? — отвърна с въпрос Джули, застанала на прага по тениска с дълъг ръкав и долнище на анцуг. — Дойдох на пръсти.

— Всеки вдига шум, независимо колко внимава.

— Аз пък започвам да си мисля, че имаш очи и на гърба.

— Де да имах.

Тя седна на един стол срещу него.

— Откри ли нещо?

— Да. Но не виждам някакъв смисъл в него.

— Разкажи ми само за това, в което виждаш смисъл.

— Мисля, че бомбата е била заложена заради мен, а не заради теб.

— Това звучи успокояващо. Значи само един човек е искал да ме убие, така ли?

— Лио Брум работи в Министерството на земеделието.

— И там ли има шпиони?

— Съмнявам се. Макар и щедри, субсидиите за производство на царевица едва ли привличат интереса на лошите.

— В такъв случай каква е връзката?

— Може би няма връзка. А може и да има.

Роби вдигна телефона пред очите си и добави:

— Освен това е служил в армията. Участвал е в Първата война в Залива.

— Е, и?

— Освен жената, която убиха заедно с детето й, са убили и бившия й съпруг, който също е бил военен. Може би се е познавал с Брум.

— Дори да е така, какво толкова са знаели, че да се стигне до убийството им? И как това се връзва с убийството на моите родители?

— Не знам — въздъхна Роби. — Все още работя по няколко възможни версии.

— А защо мислиш, че са взривили автобуса заради теб?

— Има неща, които не съм склонен да обсъждам — отсече той.

Тя седеше и го гледаше. Роби нямаше представа какъв ще бъде следващият й въпрос, но силно се съмняваше, че ще й даде искрен отговор. Той огледа стаята и за миг изпита остро чувство на клаустрофобия.

— Според теб какво са направили с телата на родителите ми?

Това не беше въпросът, който очакваше, но в замяна на това беше логичен. Взря се в лицето й, опитвайки се да открие нещо по-дълбоко

във въпроса й. После поклати глава. Въпреки ума и прозорливостта й тя все още беше дете. Страдаше за своите родители и искаше да разбере къде са телата им.

— Може би никога няма да разберем — отвърна той. — Запомни ги такива, каквито си ги познавала. Не мисли къде са сега, става ли? Това няма да ти помогне.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Да, така е, но въпреки това мисля, че трябва да бъде казано.

Очакваше Джули да се разплаче. Децата често го правеха. Или поне така беше чувал. Самият той никога не беше плакал като дете. Но неговото детство едва ли можеше да се нарече нормално.

Джули обаче се овладя. Не започна да подсмърча, не се разплака. Когато вдигна глава да го погледне, на лицето й имаше хладно изражение.

— Искам да убия този, който го е направил — каза тя.

— Той беше в автобуса и вероятно се е превърнал в пепел. Вече не съществува.

— Много добре знаеш, че не говоря за него.

— Убийството не е толкова просто, колкото изглежда.

— За мен ще бъде.

— Когато убиеш човек, умира и частица от теб.

— Това ми звучи като цитат от някакъв глупав филм.

— Може би, но е истина.

— Истина, за която знаеш всичко? — погледна го изпитателно Джули.

— А ти как мислиш? — сковано отвърна той.

Тя отмести поглед и нервно потърка дланите си.

— Възможно ли е онзи Уинд да е казал нещо на семейство Брум, а те да са го споделили с мама и татко?

— Възможно е — кимна Роби. — Фактически това е най-обещаващата версия в разследването ми.

— Което водиш съвместно със супер агент Ванс?

Роби не отговори.

— Или не с нея? Може би работиш самостоятелно?

— С нея работя само върху *част* от това разследване — каза той.

— Добре, това ми е ясно.

— Наистина ли? — недоверчиво попита той.

— И аз искам да бъда част от него.

— Вече си. Помагаш ми много.

— Но искам повече.

— Може би искаш да откриеш убийците на родителите си и да ги ликвидираш?

— А ти не би ли искал подобно нещо?

— Вероятно. Но при всички случаи ще го обмисля много внимателно.

— Ще ми помогнеш ли да ги убия? Знам, че можеш.

— По-добре се връщай в леглото — кротко рече той.

— Хлапето се мотае из краката ти, а? Това си мислиш, нали? И затова искаш да ме върнеш в онази кутийка.

— Нямам никакви намерения да те затварям в кутийка, а още по-малко в ковчег.

Тя трепна.

— Искам да разбереш, че това не е игра, Джули — бавно изрече той. — Не е филм, не е телевизионно шоу, нито пък някоя от онези игри, които си играла на плейстейшън. Разбирам, че искаш да ги убиеш. Това е естествена реакция. Но ти не си убиец. Ако се стигне до това, няма да успееш, независимо колко силно ги ненавиждаш. В същото време не бива да забравяш нещо, което е много важно.

— Какво? — напрегнато попита тя.

— Те искат смъртта ти. Получат ли шанс, няма да се поколебаят дори за миг. А в тази игра няма бутон за рестартиране. Ще бъдеш мъртва и толкова.

— А ако ти кажа, че изобщо не ми пука?

— Ще реша, че си млада и се мислиш за безсмъртна.

— Напротив, знам, че някой ден ще умра. Въпросът е кога и как.

— Отговорът е прост: след осемдесет години в съня си.

— В живота не се случва така. Поне в моя…

— Неразумно е да мислиш по този начин.

— Кой ми го казва? Доколкото ми е известно, ти също не водиш особено предпазлив живот.

— Но по свой избор.

— Точно така. По избор. *Моят* избор.

Джули стана и се насочи към спалнята. Роби остана на мястото си, заковал поглед в стола, на който тя беше седяла допреди миг.

54

Беше два след полунощ. Роби отвори очи, въпреки че беше спал само един час. От опит знаеше, че няма смисъл да остава в леглото. Влезе в дневната на временния си дом и се изправи пред прозореца. Вашингтон спеше. Или поне нормалните му граждани. Защото тук имаше и други хора. Много хора, които никога не спяха. Отлично обучени и високо мотивирани, те работеха за сигурността и спокойствието на своите съграждани.

Роби го знаеше, защото беше един от тях. Това не стана веднага. Трябваха му години, за да стигне до този статут. Което обаче не означаваше, че го харесва.

Наведе се над телескопа и го фиксира върху отсрещната сграда. Светеше единствено в апартамента на Ани Ламбърт.

Видя я как излиза от спалнята и се насочва към кухнята. Беше облечена с плътно прилепнал черен клин и футболна тениска, която стигаше до средата на бедрата й. С цветовете на „Ню Ингланд Пейтриътс“, отбеляза той. Един почти непознат в столицата отбор, където преобладаваха феновете на „Редскинс“. Но тя все пак е от Кънетикът, напомни си Роби. Освен това си беше у дома и можеше да носи каквото й харесва.

А аз я шпионирам, помисли си с чувство на вина той. Но въпреки това остана приведен над телескопа. Тя избра някаква книга от рафта на стената, седна и я разтвори. На масата до нея имаше кофичка кисело мляко.

Явно не само той не можеше да спи тази нощ. Продължаваше да изпитва неудобство, че я шпионира. Доводът, че го върши по професионални причини, не го успокояваше. Извади визитката, която беше получил от нея. Набра мобилния й телефон с трескава бързина, още преди да е размислил. Видя я да оставя книгата и да посяга към апарата, който лежеше на масата.

— Ало?

— Обажда се Уил.

Видя я как изпъва гръб и оставя лъжицата.

— Хей, как си?

— Не мога да спя. Дано не съм те събудил.

— И аз не спя. Седя си в кухнята и ям кисело мляко.

— Аха, бързият метаболизъм. Чийзбургерът отдавна е усвоен, а?

— Нещо такова.

Роби замълча, продължавайки да я наблюдава през телескопа. Ани седеше с подвити крака и навиваше кичурче коса около пръста си. Гърлото му изведнъж пресъхна, а дланите му овлажняха. Почувства се като гимназист, на когото предстои среща с момиче.

— От покрива на блока се разкрива страхотна гледка — подхвърли той. — Била ли си някога горе?

— Не, никога. Мислех, че вратата е заключена.

— Когато имаш ключ, това не е никакъв проблем.

— А ти имаш, така ли?

В гласа й се долови задоволството на малко момиченце, с което са споделили страхотна тайна.

— След десет минути на стълбището, става ли?

— Сериозно ли говориш?

— Когато звъня на хората в два посред нощ, винаги съм сериозен.

— Става!

Тя прекъсна връзката, а Роби с интерес проследи как скача от мястото си и хуква към спалнята, вероятно за да се преоблече.

Девет минути по-късно той вече я чакаше на стълбището. Ани се появи, облечена с пола до коленете, блуза и сандали. Беше си взела и пуловер, защото навън беше доста хладно.

— Явявам се по ваша заповед, сър! — шеговито козирува тя.

— Да вървим — каза той и пое нагоре по стълбите.

Спряха пред металната врата. Роби бързо я отвори, използвайки специалните инструменти, които извади от джоба си.

— Това не беше ключ — констатира с радостно вълнение тя. — Ти просто разби тази врата!

— Ключ беше — отвърна той. — Малко по-особен, но върши работа. С него е по-романтично, нали?

Изкачиха няколкото стъпала, отвориха още една врата и излязоха на покрива. Асфалтираната му повърхност излъчваше слаба топлина.

— Надявам се, че обичаш червено — подхвърли Роби и измъкна една бутилка изпод сакото си.

— Обожавам го — усмихна се тя. — Но как ще го пием? Може би ще си подаваме бутилката?

От джоба му се появиха две пластмасови чаши. Той издърпа тапата и ги напълни. Застанаха до ръба на покрива и сложиха чашите върху каменния парапет, който стигаше до гърдите им.

— Гледката наистина е прекрасна — промълви Ани. — Изобщо не подозирах за нея. От моите прозорци виждам само насрещната сграда.

Роби кимна, обзет от чувство за вина.

— Всяко жилище има някаква гледка — колебливо рече той. — Но някои гледки просто са по-добри.

— Това ми прозвуча поетично — усмихна се тя и леко го смушка с лакът.

Отпиваха от чашите и разговаряха под полъха на лекия ветрец. Макар и съвсем невинен, разговорът му носеше отдавна забравеното чувство на покой. Обикновено нямаше време за подобни неща, но съзнаваше, че е важно да ги прави.

— Никога досега не съм правила подобно нещо — прозвуча като ехо на собствените му мисли гласът на Ани.

— Идвал съм тук и преди, но сам — каза той.

— Значи трябва да се чувствам поласкана. Това място изглежда подходящо за размисъл.

— Мога да ти покажа как да се справиш с ключалката.

— О, това със сигурност ще ми бъде от полза, защото често си забравям ключовете — засмя се тя.

Трийсет минути по-късно Роби се отлепи от парапета и погледна часовника си.

— Май е време да се прибираме — обяви той. — Скоро трябва да вземеш душ и да тръгваш за работа. Като те гледам, със сигурност нямаш нужда от много сън.

— Чуйте кой го казва!

Изпрати я до вратата на апартамента.

— Нощта наистина ми хареса — обърна се към него тя.

— На мен също.

— Откакто съм тук, много рядко се срещам с хора.

— И това ще стане. Просто ти трябва време.

— Радвам се, че те срещнах — добави тя, а след това го целуна по устните, докосвайки с пръсти гърдите му. — Лека нощ.

Ани се прибра, а той остана в коридора. Не беше сигурен какво точно изпитва. Може би същото, което беше изпитвал преди много, много години.

Обърна се и започна да се спуска по стълбите, по-объркан от всякога.

55

Няколко минути по-късно влезе в отсрещната сграда. За миг се изкуши да погледне през телескопа, може би за да провери реакцията на Ани след нощната среща на покрива. Въпреки че целувката й казваше всичко, което трябваше да знае. Представи си как взема душ и се приготвя за работа. Може би и тя щеше да си мисли за него въпреки важните си служебни дела.

Роби тръсна глава и насочи мислите си към предстоящите неща. И за него беше време да се залавя за работа. Изправи се и отиде да погледне Джули. Завари я дълбоко заспала.

После Роби взе душ, облече се и излезе от апартамента, като преди това включи алармата. Подкара колата по пустите улици. Не го правеше безцелно, защото му предстоеше да посети определени места и да обмисля много неща, свързани с разследването. Насреща му се появи патрулка с включени сини светлини. Някой беше пострадал. Или мъртъв.

Първата му спирка беше домът на Джули. Паркира на една пряка от там, промъкна се в къщата през задния вход и включи фенерчето писалка. Беше съвсем наясно какво търси.

От тук беше започнало бягството на Джули непосредствено след двойното убийство, извършено между тези стени. Труповете бяха изнесени, а помещенията — почистени. Въпросът беше до каква степен. Това беше причината за среднощната му визита. На даден етап изчезването на семейство Гети щеше да привлече вниманието на полицията. Детективите щяха да се появят тук, но само за да открият, че къщата е празна. Положително щяха да потърсят информация и за Джули и да разберат, че живее (или е живяла) в приемно семейство. Щяха да се опитат да я открият, но безуспешно. След което следствието щеше да приключи. Ченгетата щяха да приемат, че семейството просто се е изнесло — може би заради натрупани дългове или натиск от уличните дилъри за неплатена дрога. Нямаше как да не разберат, че обитателите на този дом са били наркомани.

За известно време случаят щеше да бъде в полезрението на полицията. Но не за дълго. Без доказателства за насилствена смърт разследването със сигурност щеше да бъде замразено. Силите на реда в големите градове рядко си позволяват лукса да отделят достатъчно време и средства за подобни случаи.

Роби се наведе да разгледа някакво малко петно на стената. Беше убеден, че е кръв, но полицията може би нямаше да го забележи. А дори и да го забележеше, едва ли щеше да го подложи на лабораторен анализ. Защото това означаваше писане на доклади и загубено време за криминолози и лаборанти. Защо да си правят труда?

Но за Роби петънцето означаваше нещо различно. Пръска кръв. Оставена непочистена на доста явно място. Пред очите на всички. Би трябвало да я избършат или да я замажат с боя, както останалата част от стената.

Изправи се. Пръската кръв беше послание: семейство Гети са мъртви.

Но за кого бе предназначено това послание? Убийците бяха наясно, че Джули знае за смъртта на родителите си. Беше я видяла със собствените си очи. Може би за някой семеен приятел, който е бил готов да отиде в полицията, но убийството им го е накарало да промени решението си.

Не, това предположение е неправдоподобно, поклати глава Роби. Приятелят може изобщо да не забележи петънцето, а дори и да му обърне внимание, няма да знае какво означава то.

Но не и аз. Аз ще разбера за какво става въпрос.

Роби приключи претърсването със стаята на Джули. Под тънкия лъч на фенерчето се появи плюшено мече, захвърлено в ъгъла на леглото. Той протегна ръка и го прибра в сака, който носеше със себе си. До леглото имаше снимка на Джули с родителите й. Тя също отиде в сака. Щеше да й ги предаде.

Следващата спирка трябваше да е домът на Рик Уинд. Не заложната къща, в която беше убит, а къщата му в Мериланд. Но това нямаше да се случи тази нощ.

Телефонът му звънна. Беше Синия.

— Открихме твоя наблюдаващ — съобщи той. — Ако искаш, ела да видиш какво е останало от него.

56

Не се усещаше смрад. Един изгорял труп не вони много, тъй като двата източника на дъха на разложението — плътта и телесните газове — вече са изчезнали. Овъглените останки миришат, но не неприятно. Знае го всеки, който е бил в заведение със скара или на наскоро опожарено място.

Роби отмести поглед от купчината почернели кости и се взря в лицето на Синия, застанал на две крачки от него. Бялата му риза беше колосана, а вратовръзката му висеше абсолютно вертикално, без никакво отклонение. Той лъхаше на афтършейв, вероятно „Кийлс“. Макар че беше едва пет сутринта, приличаше на човек, който всеки момент ще прави презентация пред борда на компания от класацията на „Форчън“.

Синия беше заковал поглед в обгорелия труп на мъж. Същия, който беше заповядал на Роби да убие една майка и малкото й дете.

— Трудно е да изпиташ жал към такъв човек — сякаш прочете мислите му той.

— Да, няма място за жал — каза Роби. — Какво знаем?

— Име, длъжност, служебно досие. Това, което не знаем, е последното му местопребиваване, кой го е вербувал и кой го е убил.

Намираха се в центъра на един парк във Феърфакс, Вирджиния. Вляво беше стадионът на Младежката бейзболна лига, а вдясно имаше няколко тенис корта.

— Доколкото разбирам, той е бил изпържен някъде другаде, а след това са го захвърлили тук — каза Роби.

— Със сигурност си прав, защото никой от зрителите на снощния бейзболен мач не е съобщил за появата на подобен сталактит — кимна Синия.

— Как научихте за него?

— Анонимно телефонно обаждане с много подробна информация.

— Сигурни ли сме, че това е нашият човек? Доколкото ми е известно, овъглените кости не предлагат надежден материал за ДНК проба.

Синия махна към лявата ръка на трупа, или по-скоро към мястото, на което се е намирала.

— Много любезно са покрили кутрето с огнеупорен материал. Това ни позволи да му снемем отпечатъци, а също така да вземем материал за ДНК проба. И двете съвпадат. Това е той.

— Значи анонимно обаждане и розово кутре. Добра работа.

— И аз мисля така.

— Твърдиш, че нямаш представа защо е сменил отбора?

— Проверяваме основните и най-очебийни причини: банкови сметки, заплахи към членове на семейството, смяна на политическите възгледи. Засега без резултат. И може би никога няма да има.

— Те са се погрижили за всичко — каза Роби. — А този човек е бил наясно, че шансът му за оцеляване е нулев.

— Всички предатели го знаят, но въпреки това го правят.

— А да ти е хрумнало нещо във връзка с Лио Брум?

— Още не.

Синия махна към един джип, паркиран до тротоара, и каза:

— Мисля, че е крайно време за нашия брифинг.

— Нямам кой знае какво за докладване.

— Аз съм напълно буден — обяви Синия. — В колата има горещо кафе. Колкото и малко да ми кажеш, то ще бъде новост за мен.

— Хрумвало ли ти е някога да си подадеш оставката и да се захванеш с нещо друго? — подхвърли Роби, докато крачеха към паркирания автомобил.

— Много често.

— Но въпреки това си тук.

Синия отвори вратата на голямата кола.

— Да, тук съм — кимна той. — И ти също.

Прав си, каза си Роби. И аз също.

Седнаха отзад на известно разстояние един от друг. Синия затръшна вратата и посочи чашите върху стойката между седалките.

— И в двете има черно кафе — поясни той. — Лично аз не обичам да развалям добрата напитка с добавки като сметана и захар.

— И аз — кимна Роби и вдигна по-близката чаша. Синия също отпи.

— Лио Брум? — попита той.

Роби беше в състояние да му разкаже много неща и може би трябваше, но не обичаше да споделя всичко с когото и да било. Или по-точно, не обичаше да споделя *нищо* с никого.

— Там лежи овъгленият труп на моя наблюдаващ — започна той.

— И аз не бих се доверил на никого — каза Синия, отново отгатнал мислите му. — Не мога да те принудя да ми кажеш какво знаеш.

Роби остави думите му без коментар.

— Ами новите техники за провеждане на разпит?

— Не вярвам в тях.

— Това ли е вече официалната политика на агенцията?

— Не, това е личната ми политика.

Роби помисли за момент, после започна:

— Както вече споменах, момичето беше в автобуса. Казва се Джули Гети. Един седна зад нея и направи опит да я убие, но аз се погрижих за него. Слязохме, после автобусът се взриви. При експлозията изгубих пистолета си. Отървахме се от стрелеца в задънената уличка, а след това я заведох у дома.

— Каква е връзката й с Лио Брум?

— Приятел е на Къртис и Сара, родителите на Джули. Не знам защо ги е убил онзи от автобуса. Може би са знаели нещо, за което са заплатили с живота си. Трябва да проучим миналото им. Вероятно поръчителят на убийството е подозирал, че и Джули знае. Тя изреди пред мен имената на приятелите им. Сред тях бяха и семейство Брум. Отидох да ги потърся в дома им, но апартаментът беше празен и старателно почистен.

— Значи бягат или също са мъртви — рече Синия.

— Вероятно.

— Брум е работил в Министерството на земеделието. То едва ли може да се нарече епицентър на шпионската дейност.

— Но преди е бил военен — добави Роби. — Участвал е в Първата война в Залива.

— Това отваря известни възможности.

Роби се приведе напред. Кожата на седалката тихо проскърца. Следствените действия навън продължаваха. Криминолозите се опитваха да открият кой и защо е превърнал едно човешко същество в барбекю. Но според него шансовете им бяха малки. Убийците, които подхвърлят жертвата си, рядко оставят следи.

Той отпи още една глътка кафе и я преглътна бавно, за да стопли гърлото си и да смаже гласните си струни. По принцип не обичаше да говори за каквото и да било. Но тази нощ щеше да направи изключение, защото се нуждаеше от помощ.

— Има и още нещо — рече той.

— И аз така си помислих — кимна Синия.

— Първоначално реших, че Джули е била мишената в автобуса. Но сега смятам, че съм бил аз.

— Защо?

— Съдя по времето на залагане на бомбата. Тя трябва да е била поставена няколко часа преди автобусът да потегли. Джули спонтанно е решила да се качи на този автобус, когато бомбата вече е била в него. Аз си купих билет под чуждо име, но то очевидно е било известно на неподходящите хора. Те не биха могли да знаят, че и Джули ще е там, но в замяна на това са били сигурни за мен. А бомбата е била поставена още преди да стигна до апартамента на Уинд.

— Но защо са искали да те ликвидират? Какво знаеш за тях?

— Нямам идея — поклати глава Роби. — Поне засега.

— Всъщност ти би трябвало да си мъртъв — промърмори Синия.

— От бомбата в автобуса?

— Не, от стрелбата пред „Донъли“.

— Знам. Умишлено ме оставиха жив.

— Но защо в даден момент искат да те ликвидират, а после изведнъж решават да те оставят жив?

— Промяна в плановете.

— Защо? Трябваш им за нещо?

Начинът, по който прозвучаха тези думи, предизвика Роби.

— Мислиш, че и аз съм предател, а?

Синия погледна през рамото му към мястото, осветено от работните прожектори на криминолозите.

— Е, ако си станал такъв, вече трябва да си се уверил, че в тая работа няма бъдеще — промърмори той.

57

Роби потегли на север към окръг Принс Джордж в Мериланд. Този район беше населен с хора от средната класа — ченгета, пожарникари, държавни чиновници. Съседният окръг Монтгомъри беше доста по-престижен. Там живееха адвокати, банкери и шефове на компании, обикновено в големи и луксозни къщи, построени върху сравнително малки парцели.

Къщата на Рик Уинд беше в квартал, в който хората паркираха колите си на улицата, тъй като гаражите им бяха пълни с непотребни вещи.

Забелязваше се и полицейско присъствие въпреки липсата на заграждения. Това беше така, защото на практика тук не беше извършено престъпление. Хората на Синия вече се бяха обадили. Охраняващият полицай само погледна документите му и го пропусна да мине.

Преди да влезе в къщата, Роби си сложи гумени ръкавици и терлици на краката. По този начин щеше да запази евентуалните веществени доказателства.

Влезе в антрето, затвори вратата след себе си и включи осветлението. Един поглед му беше достатъчен, за да установи, че бизнесът на Уинд в заложната къща не е бил нищо особено. Износени мебели, протъркани килими. Стените плачеха за боя, а въздухът бе напоен с миризма на пържено. Беше проникнала навсякъде явно отдавна, тъй като Уинд от доста време вече нямаше как да готви. Подобна миризма изчезваше само след разрушаване на къщата.

Няколко книги на рафтовете, предимно военни трилъри. Снимки в рамки. На тях бяха Рик и Джейн Уинд с двете им деца. Изглеждаха щастливи. Каква ли бе причината за разпадането на това семейство, запита се Роби докато разглеждаше снимките една по една. После сви рамене. Не разбираше нищо от семейни проблеми.

Не откри нищо. Нито долу, нито на горния етаж. Във влажното мазе имаше само купчина кашони с вехтории, които миришеха на

мухъл.

Роби излезе навън и отвори страничната врата, през която се влизаше в гаража. Предполагаше, че полицията вече беше направила подробен оглед на къщата, но може би не бяха търсили каквото трябва.

Сякаш аз знам какво търся, помисли си той.

Половин час по-късно седна на един градински стол в средата на гаража и бавно се огледа. Косачка за трева, кашони, инструменти, работна маса, тор за тревата и дръвчетата, спортна екипировка и една бойна каска — вероятно спомен на Уинд от годините му в армията.

От каската висяха няколко етикетчета, съдържащи личните данни на боеца Уинд. Той стана от стола и отиде да ги разгледа. Но информацията върху тях не му помогна с нищо. Огледа се още веднъж и въздъхна. Пътуването се беше оказало безполезно. Но поне можеше да го зачеркне от списъка си.

Погледна часовника си, който показваше малко след осем, а след това се обади на Ванс.

— Имаш ли време за кафе? Аз черпя.

— А какво ще поискаш насреща? — подозрително попита тя.

— Откъде знаеш, че ще искам нещо?

— Знам, защото най-после те разгадах. За теб няма нищо по-важно от мисията.

Май наистина ме е разгадала, помисли си Роби.

— Добре, искам заключенията от аутопсията на Рик Уинд — призна той.

— Защо са ти?

— Те са част от разследването.

— Къде и кога? — попита тя.

Той й съобщи мястото, което беше избрал предварително — близо за нея и не чак толкова далече за него.

Подкара обратно към Вашингтон, прекоси моста „Удроу Уилсън“ и започна да си пробива път през натоварения трафик. Ванс го беше изпреварила и вече го чакаше в кафенето на Кинг Стрийт в историческия център на Александрия. Той седна на масата и забеляза, че тя вече му е поръчала кафе.

— Помня как го обичаш — каза тя, докато разбъркваше захарта в чашата си. След което ненужно добави: — От оня път, когато беше у дома.

— Благодаря. Носиш ли заключенията?

Тя извади една папка от чантата си и му я подаде. В нея имаше многобройни снимки на тялото, направени от различен ъгъл, плюс подробен анализ на физическото му състояние и причината за смъртта. Роби отпи от чашата си и се зачете.

— Изглеждаш така, сякаш не си спал цяла нощ — обади се Ванс.

— Не цялата, но през по-голямата част — кимна той.

— Нямаш ли нужда от сън?

— Спя цели три часа на нощ, което е предостатъчно.

Тя изсумтя и посегна към чашата си.

— Виждаш ли нещо интересно?

— Уинд не е бил в цветущо здраве. Заболяване на сърцето, увреден бъбрек, проблеми с черния и белия дроб.

— Воювал е в Близкия изток. Нали знаеш какви гадости са използвали там? Много хора са се върнали с увреждания.

— Така ли? — вдигна глава Роби.

— Брат ми участва в Първата война в Залива. Умря на четирийсет и шест. Мозъкът му приличаше на швейцарско сирене.

— Синдромът на Войната в Залива?

— Да. Не получи широко отразяване в медиите, вероятно защото бяха похарчени милиарди. Истината така и не излезе наяве.

— Съжалявам за брат ти — каза Роби и отмести папката.

— Откри ли нещо полезно?

— Тази интересна татуировка на лявата му ръка — кимна той и й показа снимката.

— И аз я видях — кимна Ванс. — Зачудих се какво представлява.

— Спартански воин в бойна поза.

— Какво?!

— Гледала ли си филма „Триста“?

— Не.

— В него е изобразена една битка между гърците и персите. Армията на Персия е била далеч по-многобройна, но гърците използвали един тесен проход, за да затруднят придвижването на могъщата сила. Предател показал на персите как да заобиколят прохода. Царят на Спарта заповядал армията му да се оттегли и останал да брани прохода с шепа войници. На тези триста воини е посветен филмът — подредени плътно един до друг във фаланга, с

вдигнати щитове и насочени копия. Избили ги до крак, но забавили достатъчно дълго настъплението на персите, така че гръцката армия успяла да се спаси.

— Интересен урок по история — отбеляза Ванс.

— Мисля, че подобна татуировка е напълно логична за човек като Уинд, който е служил в пехотата. Ще ми позволиш ли да задържа тази папка?

— Задръж я, имам и други копия. Нещо друго?

— Всъщност не.

Телефонът й иззвъня.

— Ванс.

Роби забеляза как очите й се разширяват. След малко прекъсна връзката и се извърна към него.

— Май се натъкнахме на нещо наистина важно.

— Така ли? — небрежно подхвърли Роби и отпи глътка кафе.

— Току-що са открили очевидец на взривяването на автобуса. Една жена, която е видяла всичко.

— Много добре — кимна Роби. — Дори отлично.

58

— Ще дойдеш ли? — подхвърли Ванс, надигайки се от масата.

— Трябва да присъствам на едно заседание в ОКР — поклати глава Роби. — Къде ще разпитвате тази жена? Във ВОБ ли?

— Да.

— Мога да дойда по-късно. Как се казва тя? Какво е търсела там? И защо се появява едва сега?

Дали хората на Синия са изпуснали Даяна Джордисън и тя е приела да даде показания пред ФБР? В такъв случай Ванс скоро ще разбере, че тя вече е разговаряла с мен.

— Казва се Мишел Коен. Все още не съм запозната с останалото, но това скоро ще се промени. Обади се, когато тръгнеш.

Разделиха се на вратата. Роби скочи във волвото и бързо потегли. Щом зави зад ъгъла, той набра номера на Синия.

— На твое място бих се държал по-далече от тази свидетелка — отсече Синия, след като го изслуша.

— Мислех, че съм оправил нещата, но се оказа, че не е така — въздъхна Роби. — Разбери каквото можеш за нея. Как е Джордисън?

— О, добре е. Яде като разпрана. Вече е чиста и има нови дрехи. Какво ще кажеш да й потърсим и подходяща работа?

— Добра идея, но някъде по-надалече. Погрижи се да й осигуриш прилична заплата.

Роби изключи телефона и натисна газта. Току-що му хрумна нещо. Трябваше да говори с Джули, но не по телефона.

Когато отвори вратата, тя вече го чакаше.

— Не знам още колко време мога да стоя заключена, без да правя нищо, Уил — оплака се момичето.

Роби заключи след себе си и седна насреща й. Беше облечена с дънки, горнище на анцуг и зелени маратонки „Конвърс“. В гласа й се долавяше отчаяние.

— Жонглирам с много топки едновременно — поясни той. — Правя всичко каквото мога.

— Не искам да бъда една от малките топки, с които жонглираш — отсече тя.

— Имам един въпрос към теб. От отговора ти зависят много неща.

— Какъв въпрос?

— Защо автобусът? Защо точно този автобус, точно в онази нощ?

— Не те разбирам.

— Това е прост въпрос, Джули. Имало е куп други начини да напуснеш града. Защо избра именно този?

Ако отговорът й потвърдеше очакванията му, нещата щяха да станат още по-сложни. Главата му започна да пулсира от напрежение.

— Мама ми изпрати съобщение.

— Как? Нали каза, че нямаш джиесем?

— В училище. Често го правеше. Пише ми бележка и те я пускат в моята пощенска кутия, а след това уведомяват класния ми с имейл и той ми казва. Отидох в канцеларията да я получа.

— Кога се случи това?

— В деня, в който избягах от семейство Диксън. Бележката е била донесена лично.

— От майка ти ли?

— В канцеларията не ми казаха, но аз предположих, че е била тя.

— Какво пишеше в нея?

— Вечерта да се прибера у дома. Мама и татко решили да променят начина си на живот. Да започнат на чисто.

— Това ми звучи като заминаване.

— И на мен ми прозвуча така, обаче не бях сигурна. Но в момента, в който я прочетох, реших, че трябва да избягам от приемното семейство. Същата вечер оставих снимките, които им направих, в социалната служба.

— А автобусът?

— В бележката пишеше и за него. Мама ме предупреждаваше, че ако не ги заваря у дома, трябва да отида на автогарата и да взема автобус сто и дванайсет за Ню Йорк. На следващата сутрин щели да ме чакат на автогара „Порт Оторити“. В плика имаше и пари.

— Почеркът на майка ти ли беше?

— Бележката беше напечатана.

— Изпращала ли ти е напечатани бележки и преди?

— Понякога. Използваше компютъра в закусвалнята. Там имат и принтер.

— А защо не е идвала в училището, за да си поговорите очи в очи?

— Когато съм в приемно семейство, това й е забранено. Но все пак можеше да ми оставя по някоя и друга бележка в канцеларията.

Роби се облегна на стола си.

— Мислиш, че тази бележка не е била написана от мама? — попита Джули.

— Твърде вероятно е — кимна той.

— Но на кого му е притрябвало да ми пише бележки, а на всичкото отгоре да ми изпраща и пари?

— На онзи, който е искал да се качиш в този автобус. Не е ли подозрително съвпадението, че човекът, който е бил с родителите ти в къщата, започва да стреля точно когато ти се появяваш там? Помисли, Джули. Нима убиецът би ти позволил да избягаш?

— Искаш да кажеш, че всичко е било постановка, така ли? Пуснали са ме да избягам, за да хвана онзи автобус?

— Точно така. Ние с теб се чудехме къде са изчезнали родителите ти в промеждутъка от време между края на работния ден на майка ти и прибирането им у дома. Според мен са били отвлечени и задържани, докато в къщата се появиш ти.

— Но защо е трябвало да взривяват автобуса? Защо не са ме убили още в къщата?

— Според мен бомбата не е била задействана от сензор за движение. Планът е бил да я взривят от разстояние само в случай че ние слезем от автобуса. Ако бяхме останали в него, нямаше да има взрив и ние спокойно щяхме да се озовем в Ню Йорк. На практика обаче това нямаше как да се случи.

— Защо?

— Убиецът на родителите ти е получил заповед да се качи на автобуса и да те ликвидира. Явно не е подозирал за наличието на бомба, иначе не би се качил. Лоялността е едно, но желанието за самоунищожение — съвсем друго. Те са разчитали, че аз ще се намеся, за да предотвратя убийството ти. А най-логичният ни ход след това е да слезем от автобуса.

Особено ако са знаели от какво бягам, добави мислено той.

— Говориш в множествено число, сякаш сме били заедно — отбеляза тя.

— Идеята им е била да се съберем в екип и точно това се случи — кимна Роби.

— Но защо? Нали са искали да ни видят сметката?

— Може би не.

— Но иначе бих могла да съобщя в полицията за убийството на мама и татко. В същото време ти започваш да разследваш случая. Защо са пожелали именно това?

— Вероятно правилно са отгатнали, че няма да се обърнеш към полицията. А може би са искали тъкмо аз да разследвам случая.

— Не виждам смисъла.

— Ако разсъжденията ми са верни, за някои хора това има смисъл.

— Без да се страхуват, че мама и татко са ми казали нещо? Убиват другата двойка, но мен оставят жива? Защо?

— Току-що си отговори на този въпрос. Живеела си в приемно семейство, без възможност за контакт с родителите си. Дори нямаш джиесем. Затова и са повярвали на майка ти, когато им е крещяла, че не знаеш нищо.

Роби дръпна ципа на сака си и извади плюшеното мече и снимките, които беше прибрал от стаята й.

— Защо пак си ходил там? — попита тя и ги взе от ръцете му.

— Да проверя дали не съм пропуснал нещо.

— И?

— Наистина бях пропуснал — неохотно отвърна той. — Едно петънце кръв, оставено специално за мен. Искали са да ме уверят, че родителите ти са мъртви.

— Но аз можех да ти кажа същото, нали?

— Това не е било важно за тях. Искали са по-скоро да знам, че ме държат в ръцете си.

— А онзи с пушката в уличката? Защо са го изпратили, след като са искали да се измъкнем?

— Отначало реших, че са променили плановете си. Първо ме искат мъртъв, а после решават да ме оставят жив. Но сега съм на друго мнение — планът им е бил да ме отстранят, без да ме убиват, но са

били наясно, че ако го направят лесно, това ще събуди подозренията ми.

— Лесно ли?!

— Имам по-добри умения от повечето хора — каза той. — Особено когато става въпрос за оцеляване. Затова са изпратили още един човек — вероятно стрелеца от апартамента на Уинд.

— Оставят ни живи, защото имат причина за това — бавно промълви Джули.

— И аз мисля така.

— Но защо?

— Никой не влага толкова усилия и не избива толкова хора, без да има причини.

— И ние сме една от тях.

— Не, ние сме единствената причина — каза Роби.

59

Настъпи време за действие. Без да си прави труда да дава обяснения, Роби пришпори Джули да си събере нещата в раницата и я качи в колата. Подкара по оживените улици и от време на време се обръщаше да я погледне.

— Какво ме зяпаш? — реагира по някое време тя.

Защо ли наистина я зяпам, повтори мислено той. Макар и неприятен, отговорът на този въпрос беше лесен.

Защото от дълго време насам трябва да се грижа за друг човек и това ме вади от равновесие.

Телефонът му звънна.

— Трябва да дойдеш тук, Роби — прозвуча гласът на Ванс.

— Какво става?

— Свидетелката Мишел Коен е видяла мъж и младо момиче да слизат от автобуса непосредствено преди експлозията. Пистолетът на мъжа отхвръкнал под някаква кола. Това е същото оръжие, което свързахме с убийството на Уинд. Този път няма никакво съмнение. Аз бях права.

— Къде е била през цялото това време? — попита Роби. — И защо се появява чак сега?

— Омъжена е. Излизала от някакъв хотел наблизо след среща с мъж, който не е съпругът й.

— Ясно — бавно отвърна Роби.

— В момента един от нашите технически сътрудници съставя дигитални портрети на мъжа и момичето, базиращи се на нейните описания. След малко ще бъдат готови.

— Видяла ли е накъде отиват?

— За известно време били зашеметени, а след това изчезнали в някаква уличка.

— А твоята свидетелка просто се прибрала у дома, при любимия си съпруг?

— Била е уплашена и объркана. Доста по-късно осъзнала какво се е случило и решила да даде показания.

— Какво знаем за нея?

— Има ли някакво значение?

— Трябва да сме сигурни, че казва истината.

— А защо ще лъже за такова нещо?

— Не знам, но хората лъжат непрекъснато.

— Просто ела тук. Искам да чуеш историята й. Може би ще й зададеш въпроси, които съм пропуснала.

— Ще дойда, когато мога.

— Роби!

Но Роби вече беше прекъснал връзката. Телефонът започна да звъни в джоба му, но той не му обърна внимание. Знаеше, че е Ванс, но нямаше какво повече да й каже.

— Проблеми? — погледна го Джули.

— Не един и два.

— Непреодолими?

— Ще видим.

— А това какво е? — попита момичето и вдигна папката, която лежеше между седалките.

— Не ти трябва да знаеш.

— Защо, секретно ли е?

— Не точно. Рапорт от аутопсията на един човек.

— Какъв човек?

Роби ядосано я стрелна с очи.

— Много си любопитна!

— Има ли връзка с това, което се случи на родителите ми?

— Съмнявам се.

— Но не си сигурен, така ли?

— В момента не съм сигурен в нищо.

Тя разтвори папката и се втренчи в снимките.

— Ужас!

— А ти какво очакваше? Човекът е мъртъв.

Ръцете й започнаха да треперят. Роби забеляза това и намали скоростта.

— Само не повръщай в колата ми! — предупреди я той. — Сега ще отбия.

— Не е от това, Уил.

— А от какво?

Тя измъкна една снимка от папката — близкия кадър на дясната ръка на Рик Уинд.

Той понечи да обясни за татуировката, но Джули го изпревари.

— Спартански воин в защитна бойна поза — обяви с треперещ глас тя.

— Откъде знаеш? — учудено я погледна той.

— Татко имаше същата.

60

Роби спря до тротоара, дръпна ръчната спирачка и се извърна към нея.

— Сигурна ли си, че баща ти е имал същата татуировка?

— Погледни я, Уил — вдигна снимката пред очите му тя. — Според теб колко такива татуировки съм виждала през живота си?

Роби пое снимката и започна да я разглежда.

— Е, добре — кимна след известно време той. — Говори ли ти нещо името Рик Уинд?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Какво ли ще излезе от всичко това, запита се Роби и отново погледна снимката.

— Баща ти служил ли е в армията?

— Май не.

— Но не си сигурна, така ли?

— Никога не е споменавал подобно нещо. Нито пък има ордени и медали.

— Но е имал тази татуировка. Питала ли си го как се е сдобил с нея?

— Разбира се. Тя беше наистина странна. Той обясни, че преди години се интересувал от гръцката история и митология. Това го накарало да си направи татуировката. Много подробно ми обясни какво символизира тя.

— А откога е употребявал наркотици?

— Откакто се помня — сви рамене Джули.

— Ти си на четиринайсет. На колко беше той?

— На четирийсет и пет. Така пишеше на шофьорската му книжка.

— Значи при раждането ти е бил на трийсет и една-две. Имал е достатъчно време да опита разни неща. От колко време бяха женени с

майка ти?

— Не съм сигурна. Те не говореха за това.

— Не празнуваха ли годишнини?

— Не, празнуваха само рождени дни. Всъщност само моя.

— Но наистина бяха женени, така ли?

— Носеха халки, подписваха се с „госпожа и господин Гети“. Това е всичко, което знам.

— Нямаха ли снимки от сватбата? Не говореха ли за роднини?

— И на двата въпроса отговорът е не. Казваха, че нямат близки в града. И двамата бяха от Калифорния, или поне така твърдяха пред мен.

— Кога са се преселили във Вашингтон?

Джули не отговори и извърна глава към прозореца.

— Какво има? — попита той.

— От въпросите ти ми стана ясно, че не знам нищо за родителите си — промълви тя.

— Много деца са така.

— Лъжеш, за да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Не лъжа — отвърна с равен глас Роби. — Аз например дори не познавах родителите си.

— Осиновен си, така ли? — обърна се да го погледне тя.

— Не съм казал такова нещо.

— Но каза, че…

— Значи не знаеш дали баща ти е служил в армията? — смени темата той. — Аз обаче трябва да разбера.

— Защо?

— Има същата татуировка като Рик Уинд. Може би го е познавал от там. Много бойни другари са си правили едни и същи татуировки. Ако успеем да изясним този въпрос, нещата може би ще започнат да придобиват смисъл.

— А има ли начин да разбереш дали татко е служил в армията?

— Не би трябвало да е проблем. В Пентагона са известни със старателно поддържане на архивите.

След тези думи Роби измъкна телефона си, натисна бутона за бързо набиране и секунда по-късно вече разговаряше със Синия. Предаде му молбата си и затвори.

— Скоро ще разберем — каза той.

— Защо искаш да знаеш кога татко е почнал да взема наркотици?

— Просто ей така, без причина.

— Глупости! Ти не правиш нищо без причина.

— Добре де, може би е започнал в армията.

— Защо? Всички войници ли се друсат?

— Не, разбира се. Но някои го правят. И това им остава за цял живот. Дрогата се намира лесно, особено ако служат в чужбина.

— Значи всичко се е случило заради наркотици?

— Не съм казал такова нещо.

— Стига си увъртал! — ядоса се тя.

— Знаеш ли как са се запознали родителите ти?

— На някакъв купон в Сан Франциско. Но със сигурност не е било наркоманско сборище.

Роби включи на скорост и потегли. Телефонът му отново иззвъня и той погледна дисплея едновременно с Джули. Беше Ванс.

— Май супер агентката наистина мечтае да си до нея — язвително подхвърли Джули.

— Този път ще се наложи да почака — отвърна Роби.

— Има очевидка на експлозията?

Той я погледна смаяно.

— Супер агент Ванс има доста силен глас — поясни тя. — Много добре чух какво ти каза преди малко.

— Вече разбрах.

— А тя ни е видяла?

— Така изглежда.

— Не си спомням наоколо да имаше някой.

— Аз също.

— Възможно ли е да лъже?

— Напълно.

— Но ще стане проблем, ако тази жена те види, нали?

— Да.

— Как смяташ да го избегнеш?

— Ще измисля нещо.

Джули отмести очи от лицето му и опря брадичка върху раницата си.

— Защо татко никога не е говорил за армията, ако наистина е бил в нея? — тихо попита тя.

— Някои хора не обичат да говорят за военната си служба.

— Но не и героите, нали?

— Напротив. Именно героите говорят най-малко за това, което са извършили. Обикновено шум вдигат онези, които са се скатавали.

— Не го казваш просто така, нали?

— Не бих те излъгал за подобно нещо. Нямам причини.

— Може би искаш да се почувствам по-добре.

— А ти ще се почувстваш ли по-добре, ако те излъжа?

— Предполагам, че не.

Той вдигна глава и срещна очите й.

— Как върви висшата математика? Не изоставаш ли с материала?

— Използвам телефона, който ми даде. С него свалям задачите, които учителите ми всеки ден качват в интернет, и им задавам въпроси, когато имам такива. Освен това изпратих в канцеларията имейл, че съм болна от грип и ще отсъствам няколко дни, но редовно ще им пращам домашните си.

— Правиш всичко това с един телефон? — учуди се той.

— Естествено. Не е нищо особено. Имам и лаптоп, но без интернет, защото струва пари.

— По мое време все още триехме с гумички и използвахме само стационарни телефони — промърмори той.

Следващите няколко километра изминаха в мълчание.

— Ако баща ми е служил в армията, може би е бил герой — обади се с изтъняло гласче Джули.

Този път Роби не я погледна. Беше ясно какъв отговор очаква.

— Напълно е възможно — кимна той.

61

— Къде отиваме, Уил?

Току-що бяха прекосили Мемориъл Бридж и навлязоха в Северна Вирджиния. Денят беше прекрасен. С ясно небе и ярко слънце.

— Ще ти сменя квартирата.

— Защо?

— Не е хубаво да оставаш дълго на едно и също място.

Роби погледна в огледалото за обратно виждане. Правеше го на всеки шейсет секунди.

Няма начин да ме следят. А ако го правят, толкова по-зле за тях.

След още няколко километра Роби отби и спря пред висок портал. Към тях тръгна униформен пазач, преметнал през рамо MP-5. Зад него се виждаше втори, който му пазеше гърба.

Роби свали стъклото и подаде документите си.

— Има ме в списъка.

Пазачът извади мобилния си телефон и продиктува данните. След миг се появиха още двама въоръжени мъже. Единият се наведе да огледа купето, а след това провери багажника и надникна под колата. Раницата на Джули беше старателно прегледана, а портативният уред за улавяне на пулс през кожа и метал установи, че в колата има само две туптящи сърца.

Вратата се плъзна встрани. Роби пое по правата алея и спря на един абсолютно пуст паркинг. Свали си колана и погледна към Джули, която не беше помръднала.

— Слизай — подкани я той.

— Какво е това място?

— Сигурно. Най-вече за теб.

— Да не е ЦРУ?

— Да си видяла табела, на която го пише?

— Те нямат табела. Нали са секретни?

— Без табела шпионите не могат да го открият.

— Много смешно!

— Не е ЦРУ — успокои я той. — Не бих те завел в Лангли, защото само ще си създам главоболия. Това място не е толкова прочуто, но е абсолютно сигурно.

— Значи ще ме зарежеш тук?

— Хайде, Джули — подкани я той. — Трябва да го направим.

Прекосиха паркинга и Роби натисна звънеца до остъклената врата на някаква двуетажна сграда. Отвори им още един въоръжен пазач, който ги поведе по коридора и им направи знак да влязат в малка заседателна зала.

Джули седна на един стол, а Роби остана прав и закрачи напред-назад.

— Нервен ли си? — попита тя.

Той вдигна глава да я погледне. Едва сега си даде сметка, че момичето се страхува. Съвсем нормално. На нейно място биха се страхували далеч по-възрастни и опитни хора.

— Не съвсем — отвърна той, седна до нея и огледа залата. — Но за теб е по-добре да бъдеш тук.

— Това е нещо като затвор, така ли?

— Нищо подобно. Ти не си затворничка. Просто трябва да те държим на сигурно място.

— Не ме ли лъжеш?

— Говоря ти истината, Джули — каза той. — Нито повече, нито по-малко.

Тя дръпна ципа на раницата си.

— Може ли да си напиша част от домашните тук? Имам да решавам няколко задачи.

— Разбира се. Но не разчитай на помощта ми. Така и не стигнах по-далече от таблицата за умножение.

Пет минути по-късно вратата се отвори и на прага се изправи Синия. Безупречен възел на вратовръзката, изгладен панталон, колосана риза, лъснати обувки. Изражението му беше безизразно, но Роби веднага усети раздразнението му. Държеше кафява папка.

Погледна първо Джули, а след това Роби.

— Мислиш ли, че това е добра идея? — попита и махна със свободната си ръка към момичето.

— Много по-добра, отколкото да я оставим на предишното място.

— Вече ти казах, че то не беше компрометирано.

— Знам какво ми *каза* — натъртено отвърна Роби.

Синия въздъхна и седна срещу Джули, която го наблюдаваше с нескрит интерес. Почувствал, че трябва все пак да има някакво представяне, Роби промърмори:

— Това е Джули Гети.

— Вече се досетих.

— А вие как се казвате? — попита тя.

Синия се направи, че не я чува и се обърна към Роби.

— Какво се надяваш да постигнеш с това?

— Да запазя сигурността й, да разкрия истината. Да стигна до тях, преди те да стигнат до мен.

— Май те тресе параноята — отбеляза Синия.

— Заключението ти е закъсняло поне с десет години — отвърна Роби.

— Вие двамата заедно ли работите? — обади се Джули.

— Не — отвърна Роби.

— Понякога — рече Синия.

— Тук ли ще ме настаните? — огледа се тя. — Това не ми прилича на къща.

По-възрастният мъж погледна Роби, но той отмести очи.

— Ще те настаним удобно — отвърна Синия. — Тук разполагаме с… хм… квартири за гости.

— А Уил ще остане ли?

— По-добре той сам да ти отговори.

Роби пренебрегна подмятането и спря поглед върху папката в ръцете на Синия.

— Нещо ново по моите запитвания?

— Доста неща. Искаш ли да ги чуеш?

Роби кимна към момичето и леко повдигна вежди.

— Не виждам причини да не ги чуе — прокашля се Синия. — Информацията не е секретна. — Отвори папката и обяви: — Госпожице Гети, вашият баща е изградил забележителна кариера в армията на Съединените щати.

— Наистина ли? — изправи гръб Джули.

— Да. Бронзова звезда за храброст, „Пурпурно сърце“ и още няколко високи бойни отличия. Уволнил се е с почести като сержант.

— Никога не е говорил за това.

— Къде е служил, когато е бил награден с Бронзова звезда? — попита Роби.

— Участвал е в Първата война в Залива.

— Има ли някаква специална причина за уволнението му, или просто му е изтекъл срокът на службата?

— Някои въпроси от медицинско естество — кимна Синия.

— Какви например? — попита Джули.

— ПТСР-рече Синия.

— Това значи посттравматично стресово разстройство — каза вещо тя.

— Именно.

— Друго? — попита Роби.

Синия погледна в папката.

— Известни когнитивни проблеми.

— Мозъкът на татко е бил увреден? — попита Джули.

— Вероятно е имал контакт с вещества, които са му повлияли зле.

— ОУ? — предположи Роби.

— Какво е ОУ? — озадачено попита Джули.

Двамата мъже се спогледаха.

— Хей, няма ли да престанете с тъпите си съкращения? — извика тя и тупна с юмрук върху масата. — Нима очаквате да ги разбера всичките?

— Обеднен уран — поясни Роби. — Това означава ОУ. Използва се при артилерийските снаряди, а също така и при производството на танкова броня.

— Уран ли? — зяпна Джули. — Но той не е ли вреден?

— Няма категорични резултати от проучвания, които да потвърдят подобна хипотеза — особено в бойни условия.

— Откъде тогава се появяват „когнитивните проблеми“ на баща ми? И защо са го освободили от армията, след като всичко е било наред?

— Доколкото съм осведомен, той е употребявал наркотици.

— Ти ли му каза това? — изсъска Джули, обръщайки се към Роби.

— Би било излишно — размаха папката Синия. — И сам мога да прочета информацията, свързана с ареста и осъждането му. Става въпрос за дреболии. Употребявал е съвсем малки количества. Разбира се, това е било глупаво.

— Не познаваш баща ми и нямаш право да го съдиш! — скочи на крака Джули.

Синия се извърна към Роби и подхвърли:

— Винаги ли е толкова свенлива и скромна?

Роби предпочете да не отговаря.

— Освен това нищо подобно не се е случило, докато е бил в армията — добави все така нападателно Джули. — Ако е било обратното, никога не биха го уволнили по здравословни причини, а щяха да го изритат или арестуват. И тъй, защо са го освободили?

— Вече казах, заради когнитивни проблеми.

— Които обаче не са били свързани с дрогата — възрази Джули. — Значи причините са били други. Ти направи справка с папката, където пише, че е бил изложен на ОУ и това се е отразило на здравето му. *Сам* го каза.

— Но това са били *неговите* твърдения, които не се потвърждават от никакви факти. Въпреки това разбирам какво искаш да кажеш. Армията действително допуска, че в твърденията му има истина.

— Направили ли са му изследвания? — попита Роби. — Не са ли пожелали да разберат какво причинява когнитивните му проблеми?

— Не — поклати глава Синия.

— Вероятно са се страхували, че този боклук, който наричате ОУ, наистина му е разтопил мозъка! — враждебно го изгледа Джули.

— Защо не подадеш документи за разузнаването, след като завършиш колеж? — не й остана длъжен Синия. — Имаш всички данни да станеш първокласен агент!

— Предпочитам да прекарам живота си в някоя по-продуктивна област! — отсече Джули.

Роби извади снимката с татуировката от своята папка.

— От аутопсията на Рик Уинд — поясни той. — Според Джули баща й е имал абсолютно същата.

— Познавали ли са се? — обърна поглед към нея Синия.

— Не съм чувала това име и не съм виждала този човек — каза тя.

— Можем ли да разберем дали са служили заедно? — попита Роби.

Синия се надигна, пристъпи към телефона на шкафа за документи и набра някакъв номер. Джули гледаше снимката с татуировката, а Роби гледаше нея.

— Добре ли си? — тихо попита той.

— Нима трябва да съм добре? — сопна се тя.

Синия остави слушалката и се върна на мястото си.

— Съвсем скоро ще разберем — каза той.

— Нещо за свидетелката? — смени темата Роби.

— Мишел Коен? Още не, проверяваме я. Но в момента със сигурност е на разположение на ФБР.

— А ако идентифицира Джули и мен?

— Това би било повече от катастрофа — мрачно призна Синия.

— Може би лъже — обади се Джули.

— Може би — кимна Роби. — Но ако лъже, трябва да открием какви са мотивите й.

— Как ще се оправиш с Ванс? — попита Синия. — Не можеш вечно да я избягваш.

— Все ще измисля нещо — промърмори Роби, но в момента главата му беше празна.

Телефонът му иззвъня и той погледна дисплея.

— Супер агент Ванс, нали? — насмешливо подхвърли Джули.

Роби кимна. Съобщението беше повече от категорично:

Ако не дойдеш веднага, ще дойда аз! Ще те намеря, където и да се криеш, да те вземат мътните!

Той набра номера й.

— Нали ти казах, че съм на съвещание?

— Коен ни описа достатъчно добре двамата от автобуса, за да можем да ги обявим за издирване.

— Страхотно.

— Може би са баща и дъщеря.

— Добре — каза Роби. — Спомена, че момичето е било тийнейджърка, така ли?

— Точно така — отвърна Ванс. — С матова кожа. Според Коен мъжът бил доста по-тъмнокож от нея.

— Я повтори.

— Афроамериканци, Роби. Ще бъдеш ли така любезен да домъкнеш тук задника си?

— Тръгвам веднага.

62

Мишел Коен наближаваше четирийсет. Беше с дребна, но стройна фигура и вълниста тъмна коса, която стигаше до раменете й. Изглеждаше доста нервна, но това беше нормално за ситуацията, в която беше попаднала.

Ванс седеше до Роби на масата в малката заседателна зала и си водеше бележки на таблета си, а той наблюдаваше свидетелката. Разказът й беше прецизен до най-малката подробност. Напуснала близкия хотел секунди преди автобусът да се взриви. Видяла как от него изскачат мъж и момиче. Детонацията я запратила в близката стена, но тя скочила на крака и хукнала към колата си. Без да губи време, подкарала към предградията, където я очаквал съпругът й. Нямала проблем да го убеди, че се е забавила заради вечеря с приятелка.

От хотела бяха потвърдили часа на появата й в компанията на някакъв мъж. Бяха проверили и него — беше безработен от близо година. Нямаше причини да се съмняват в достоверността на показанията им.

Но Роби веднага разбра, че са излъгали. Жената беше дала подробно описание на двама чернокожи, които напуснали автобуса преди експлозията. Нещо, което изобщо не се беше случило. Но нямаше как да го сподели с Ванс, защото това би означавало да се компрометира.

Онези типове си играят с мен, а Коен е част от играта им, помисли си той. Притискат ме между две пресовки пластичен експлозив и не мога да мръдна. Искат да ме изпотят и се справят добре.

Дали тази жена знаеше, че именно той е слязъл от автобуса? Дали й го бяха казали изрично, или просто й бяха възложили ролята без обяснения? Откъде ли я бяха изкопали? Може би беше бивша актриса, закъсала за пари, която с готовност е приела тази малка роля. От друга страна, тя беше наясно, че дава фалшиви показания пред ФБР

— нещо, което никой не правеше лесно. Освен ако не беше абсолютно сигурна, че истината няма да излезе наяве. И съответно добре възнаградена.

Е, добре, налага се да приема играта, каза си той. Да видим дали ще им хареса топката, която ще върна в тяхното поле.

— Изневерявали ли сте на съпруга си и преди, госпожо Коен? — попита той.

Въпросът предизвика блясък на възмущение в очите на Ванс, но той не й обърна внимание. Коен притисна салфетка към дясното си око.

— Да, два пъти — призна тя. — Не се гордея с това, но няма как да го променя.

— Признахте ли на съпруга си?

Този път Ванс не се задоволи само с поглед.

— Какво общо има това, Роби? — остро попита тя.

Той отново не й обърна внимание.

— Ще разпознаете ли мъжа и момичето, ако ги видите сред други хора?

— Не съм сигурна. Случиха се много неща едновременно. А те бяха с гръб към мен почти през цялото време.

— Но въпреки това сте сигурна, че са били афроамериканци? Въпреки тъмнината, въпреки разстоянието и въпреки многото неща, които са се случвали едновременно?

— С положителност бяха чернокожи — кимна жената. — Тук не бъркам.

— Но в първия момент не сте се обърнали към полицията. Направили сте го дни по-късно.

— Вече обясних защо на агент Ванс. Страхувах се да не бъда разкрита.

— Изневярата ви, така ли?

— Да. Аз обичам съпруга си.

— Ясно. Предполагам, съжалявате за изневерите, но те вероятно се дължат на факта, че съпругът ви не ви разбира.

Коментарът му беше възнаграден с поредния укорителен поглед от страна на Ванс.

— Не се гордея с това — сковано отвърна Коен. — Но се появих в полицията, за да помогна на разследването.

— За което ви благодарим — намеси се Ванс, хвърли кос поглед по посока на Роби и добави: — Въпреки коментарите си партньорът ми също оценява вашето поведение.

— Това ли е всичко? — попита Коен. — Мога ли да си вървя?

— Да. Един от хората ми ще ви изпрати, защото ние с агент Роби трябва да си поговорим.

Едва изчакала вратата да се затвори след свидетелката, Ванс рязко се завъртя към него и попита:

— Какво беше това, по дяволите?

— Как какво? Задавах уточняващи въпроси на свидетелката.

— Не, ти я подложи на *разпит!*

— Това го пише в устава. Между другото, тази жена лъже. Казвам го за протокола.

— Какви са мотивите й за подобно нещо? Сама дойде при нас. Дотогава дори нямахме представа, че съществува.

— Ако имах отговор на този въпрос, случаят щеше да е приключен.

— А защо си толкова сигурен, че лъже?

Роби отново се замисли за пътниците в автобус 112. Между тях имаше няколко чернокожи и поне две момичета на тийнейджърска възраст. Всички те бяха вътре в момента на експлозията. Пълният догоре резервоар бе предизвикал огнен ад. Повечето хора бяха изгорели до купчина овъглени кости, неподлежащи на идентифициране.

— В автобуса е имало най-малко шестима чернокожи мъже и три чернокожи момичета — подсказа му Ванс. — Касиерката в терминала би могла да си спомни за някои от тях. Историята на Коен потвърждава този факт.

— Това няма значение. Аз продължавам да мисля, че лъже.

— На какво се базира убеждението ти? Може би на някакво вътрешно чувство?

— Не. Базира се на съвсем конкретни неща.

— Аз обаче съм длъжна да водя разследването в съответствие със събраните доказателства.

— Никога ли не използваш инстинкта си? — погледна я Роби.

— Използвам го, разбира се. Но не и когато срещу него са изправени твърдите и неоспорими факти.

Роби се изправи.
— Къде отиваш?
— Да потърся твърдите и неоспорими факти.

63

Тъй като отлично познаваше сградата, Роби се озова при колата си тъкмо навреме, за да види как спортното беемве на Коен напуска подземния гараж. Потегли след нея. Жената мина на жълто през три поредни светофара, но на четвъртия трябваше да спре на червено. Десет минути по-късно излязоха на Кънетикът Авеню и се насочиха към Мериланд.

Съсредоточен върху беемвето пред себе си, Роби не забеляза двете полицейски коли, които се изравниха с волвото. Ченгетата включиха сигналните си светлини, а човекът зад волана на патрулката отляво му направи знак да отбие. В последния момент Роби успя да забележи как беемвето профучава през поредното кръстовище, отново на жълто.

Той отби вдясно и спря до тротоара. Изведнъж му се прииска да изскочи навън и да се нахвърли върху сините униформи. Спря го единствено мисълта, че може да го застрелят. Остана на място, въпреки че се задушаваше от гняв. Полицаите предпазливо се приближиха — по двама от всяка страна.

— Да ви видя ръцете, сър — подвикна един от тях.

Роби показа ръцете си през свареното стъкло в комплект с федералната значка. Съвсем ясно чу сподавена ругатня. Секунда по-късно двама от полицаите се изправиха до колата му.

— Сигурен съм, че имате страшно важни причини да ме спрете, докато проследявам обект — хладно подхвърли той.

Единият бутна фуражката си на тила и започна да разглежда служебната му карта.

— От диспечерския пункт ни съобщиха, че колата на някаква жена е проследявана от неидентифициран автомобил — промърмори той. — Жената била много уплашена и помолила за помощ. Разполагаме с подробно описание и регистрационния номер на вашата кола.

— Това е наистина добър начин да се откачиш от ченгетата — кимна Роби. — Достатъчно е да повикаш още ченгета.

— Съжалявам, сър, но нямаше как да знаем какво става.

— Мога ли да си вървя?

— Тя наистина ли е заподозряна? — попита другото ченге. — Бихме могли да ви помогнем…

— Не, благодаря. По-късно ще се разправям с нея. Но следващия път не бързайте да натискате паник бутона.

— Слушам, сър.

Роби отлепи волвото от тротоара и се включи в трафика. Погледна в огледалото. Ченгетата се бяха скупчили около една от патрулките и оживено ръкомахаха. Очевидно обсъждаха вероятността да бъдат наказани заради необмислените си действия. Но Роби нямаше намерение да слага прът в кариерата им. На практика действията на Коен бяха колкото нестандартни, толкова и умни. Винаги можеше да заяви, че не е знаела кой я следи, а просто е обърнала внимание на колата. Особено когато това ставаше, след като току-що бе дала показания пред ФБР за едно ужасно престъпление. Напълно разбираемо бе да се страхува и да изпадне в паника.

От всичко това следваше, че той ще трябва да стигне до нея по друг начин. За късмет, проследяването на Коен не беше особено трудно, тъй като беше запомнил адреса, отбелязан в папката на Ванс.

Прекоси границата на Мериланд и започна да си пробива път сред лабиринт от тесни улички.

Мишел Коен не живееше в палат, но кварталът беше престижен. Беше заявила обаче, че вече цяла година е безработна. Последната й работа била във фирма за финансово планиране, която фалирала. Роби нямаше представа какво работи съпругът й. Ванс не каза нищо по въпроса. Вероятно не си беше направила труда да разбере.

Но Коен със сигурност има нужда от пари, помисли си той. Или пък онези се бяха добрали до някоя мръсна тайна в живота й. Един невинен човек не би приел да се ангажира с фалшиви показания пред ФБР единствено за пари. Особено когато ставаше въпрос за потенциална терористична атака.

А може би не е чак толкова невинна, каза си той.

Съмняваше се, че Ванс е направила справка дали Коен, съпругът й или предполагаемият любовник имат криминално досие. Вероятно

не, просто защото беше повярвала, че жената казва истината. Защо иначе ще поиска да дава показания? — беше попитала Ванс. Самият той имаше отговор.

За да ме прецака.

Роби отби до тротоара и набра номера на Синия.

— Нещо ново за Мишел Коен?

— Още не, но ти ще си първият, който ще разбере.

— Искам информация и за съпруга й.

— Работя по въпроса. Значи е излъгала ФБР, а? Не е видяла теб и Джули, а двама чернокожи?

— Да.

— Мотиви?

— Надявам се да ги открием.

— Доста загадъчен ход от страна на противника. Предлагат ни една от своите пионки.

— Аз съм на същото мнение. Затова съм изнервен.

Роби огледа двуетажната къща в дъното на уличката, пред която беше спряло беемвето на Коен.

— Ще ти се обадя по-късно, защото трябва да проверя някои неща. Как е Джули?

— Жива и здрава. Пише си домашните. Нищо не разбирам от задачите, които решава…

— Това е причината ние с теб да сме в сферата на разузнаването — усмихна се Роби. — Математиката ни куца.

Той прибра телефона и погледна часовника си. Коен знаеше, че я следи именно той. Както и че е научил домашния й адрес. От всичко това следваше, че няма никакъв смисъл да виси тук.

Но той вече имаше друга, по-добра идея. По принцип не се страхуваше от пионки, но онзи, който управляваше техните действия, положително нямаше да го остави да виси тук без основателни причини.

Сега просто трябва да открия какви са тези причини, рече си той.

64

Мишел Коен си сипа чаша кафе и я отнесе в дневната, където беше телевизорът. Остави я на масата и посегна към дистанционното, за да смени канала.

— Този повече ми харесва — прозвуча мъжки глас.

Жената изпищя и се обърна. Роби седеше на стола срещу нея.

— Какво търсите тук? — извика тя. — Как, по дяволите, влязохте в дома ми?

— Човек трябва да заключва вратата дори когато си е у дома — отвърна той.

— Не знам за какъв се мислите, но ще извикам полиция! Още във ФБР се държахте грубо с мен, но това вече е прекалено!

Понечи да добави още нещо, но изведнъж млъкна и се втренчи в предмета, който Роби държеше в ръка.

— Знаеш ли какво е това, Мишел?

Тя продължаваше да гледа плоската квадратна кутийка.

— А трябва ли да знам?

— Ти ще кажеш.

— Нямам никакво намерение да си играя на глупави игри с теб! — окопити се Коен.

— Това е диск. Съдържа записи от охранителна камера.

— Е, и?

— Камерата е била насочена точно към мястото на експлозията.

— Тогава защо полицията не знае за нея?

— Защото се е намирала в един апартамент, който гледа към улицата. Открих я, когато обикалях от врата на врата още преди появата на ченгетата. Собственикът често бил обиран и решил да заснеме крадците в действие. Използвал въртяща се камера, която обхващала цялата улица. На всеки кадър има дата и точен час. Искаш ли да ти разкажа какво е пропуснала камерата?

Жената не отговори.

— Теб, Мишел — добави Роби. — А също и приятеля ти. Камерата не ви е заснела на мястото, на което твърдиш, че сте били.

— Глупости! Защо да лъжем за подобно нещо? А и администраторът на хотела потвърди думите ни.

— Не казвам, че не сте били в хотела. Казвам само, че лъжеш за това, което си видяла. Фактически не си видяла нищо.

— Грешиш!

— Твърдиш, че си видяла как автобусът се взривява, нали така?

— Да.

— А след това си видяла как пистолетът на мъжа отхвръква под някаква кола?

— Точно така.

— При толкова мощна експлозия ще се разлетят хиляди отломки. Истински порой от стъкла и ламарини. Да не говорим за останките от човешки тела и ужаса, който обзема всеки очевидец на подобна касапница. Но на теб не само не ти мигва окото, не само засичаш във въздуха пистолет, но и проследяваш пътя му сред хилядите хвърчащи отломки. — Роби помълча, поклати глава и каза: — Това са пълни глупости!

Тя скочи на крака и се понесе към телефона, окачен на стената до кухненската врата.

— Искам да се махаш от тук! Моментално! В противен случай ще извикам полиция!

Роби вдигна кутийката и поклати глава.

— И двамата знаем, че не си видяла никакви чернокожи да напускат автобуса, Мишел. Този диск може да го докаже. Следователно си дала фалшиви показания пред ФБР — един акт, който ще ти донесе минимум пет години във федерален затвор по най-малко три обвинения. Край на работата в областта на финансите. Когато излезеш, ще бъдеш над четирийсет. А затворът се отразява зле както на физиката, така и на психиката. Ще изглеждаш поне на петдесет. А дори и на шейсет, ако нещата загрубеят. Не само мъжете изтрещяват от липсата на сексуален живот, Мишел. Дамите също се чувстват самотни. За тях ти ще бъдеш крехко месо, защото си дребничка и пухкава. Ще те разсипят.

— Не се опитвай да ме плашиш!

— Опитвам се да изясня опасното положение, в което се намираш — отвърна Роби и постави диска на масичката. — Двама души наистина са напуснали автобуса, но не са били чернокожи.

— Откъде знаеш?

— Видях ги на записите, Мишел. Защо не седнеш да си поговорим? Може би ще открием изход от положението, в което си попаднала.

— Защо би го направил? — изгледа го подозрително тя.

— Защото съм добър човек.

— Не ти вярвам!

— Свободна си да вярваш в каквото пожелаеш. Ако аз имах съмнения, че си нещо по-различно от обикновена пионка, отдавна щях да те арестувам. Но продължавам да се надявам, че ще стигна до хората, които ме интересуват, Мишел. А ти можеш да ми помогнеш. Направиш ли го, шансовете да се измъкнеш от цялата бъркотия рязко ще нараснат. Вслушай се в предложението ми, защото второ няма да има.

Той кимна леко към канапето. Коен седна. Очите й останаха сведени надолу.

— Изпий си кафето, ще ти отпусне нервите — каза той.

Тя отпи една глътка и остави чашата на масата. Ръката й трепереше.

Роби се облегна назад.

— Кой ти нареди да излъжеш? — попита с равен глас той.

— Не мога да говоря за това.

— Ако не говориш с мен, ще се наложи да даваш обяснения пред ФБР. Кое избираш?

— Не мога да говоря и с ФБР.

— Защо?

— Защото ще го убият! — възкликна тя.

— Кого ще убият?

— Как кого?! Съпруга ми!

— Той какво общо има с това?

— Дългове от хазарт. Беше затънал до гуша. Някакъв човек му предложил изход: направим ли това, всичките ни дългове изчезват.

— Имаш предвид да излъжеш пред ФБР?

— Да.

— Сериозен риск — поклати глава Роби.

— Затворът или смъртта? — попита невярващо тя.

— Какво работи съпругът ти?

— Партньор е в една юридическа фирма. Добър човек, истински стълб на обществото. Но има сериозен проблем със залаганията. Похарчил е сериозна сума от парите на един попечителски фонд. Ако това се разчуе, с него е свършено.

— Кои са хората, които ви въвлякоха в този сериал?

— Никога не съм ги виждала. А съпруга ми са го вкарали в някаква тъмна стая и са му дали ултиматум. Впоследствие получихме подробни инструкции какво трябва да направим.

— Защо избраха теб, а не съпруга ти?

— Може би защото издържам на напрежение повече от него. Той едва ли щеше да успее да заблуди ФБР.

Роби се замисли. Едно, общо взето, уважавано семейство. Свидетелка, която вдъхва доверие. Без мотиви да разказва неистини. Във всичко това прозираше здрава логика.

— А кой е човекът, с когото уж си имала връзка?

— Те го изпратиха. Просто седяхме в онази хотелска стая и гледахме в краката си. На практика изобщо не видях експлозията на автобуса. Беше ми заповядано да кажа, че от него са слезли чернокож мъж и тийнейджърка. Останалото го знаеш.

— Къде е съпругът ти в този момент?

— Проверява дали дълговете му са изплатени.

— Наистина ли мислиш, че това е толкова лесно?

— Какво искаш да кажеш?

— Вие сте бреме за тези хора, Мишел. Нима наистина вярваш, че ще ви оставят живи?

— Но фактически ние не знаем нищо, нали? — каза тя с пламнало лице.

— Това, което току-що ми съобщи, доказва обратното.

— Според теб ще се опитат да ни убият, така ли?

— В колко часа трябва да се прибере съпругът ти?

Тя погледна часовника си и пребледня.

— Още преди двайсетина минути.

— Обади му се.

Мишел грабна телефона и набра някакъв номер. После нервно зачака.

— Включи се гласовата поща — обяви след няколко дълги секунди тя.

— Прати му съобщение.

Тя се подчини. Изминаха пет минути, но отговор нямаше.

— Пак му се обади.

Тя опита още два пъти, но напразно.

— Къде трябваше да потвърдят, че дълговете му са изплатени?

— В един бар в „Бетезда“.

— Да вървим! — изправи се Роби.

— Къде?

— В бара, разбира се. Може би ще успеем да му спасим живота.

65

По пътя Роби се обади на Синия и поиска подкрепления. Разбраха се да се срещнат направо в бара. После стъпи на газта и погледна жената до себе си. Тя дишаше на пресекулки, а по лицето й се стичаха сълзи. При други обстоятелства сигурно щеше да му стане мъчно за нея.

— Той е мъртъв, нали? — отчаяно прошепна тя.

— Не знам, Мишел. Дано стигнем навреме, за да му помогнем.

— Едва сега осъзнавам каква глупост направихме. Разбира се, че няма да го пуснат да си тръгне. Но това беше единственият ни шанс. Бяхме отчаяни.

— Именно затова са ви избрали.

Роби зави наляво, после веднага надясно и спря до бордюра.

— Това ли е мястото? — попита той и посочи близкото заведение, над което светеше реклама с надпис „Лъки“.

— Да.

Той се огледа за подкрепления и изпрати кратък есемес на Синия.

До шейсет секунди, гласеше незабавният отговор.

— Това там е колата на Марк — задавено рече Коен и махна към сивия лексъс, паркиран малко по-надолу.

Няколко секунди по-късно зад Роби спря джип и шофьорът вдигна ръка. Роби слезе от волвото и направи знак на Коен да го последва. В джипа имаше трима души. Жената беше настанена на задната седалка.

— Ще чакаш тук — заповяда Роби. — Каквото и да се случи, тези хора ще ти помогнат, ясно?

— Върни ми съпруга, моля те! — проплака тя.

— Ще направя каквото мога.

Роби погледна човека, който седеше до шофьора.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Мъжът кимна, провери пистолета си и го пъхна обратно в кобура. Двамата поеха по тротоара, озъртайки се във всички посоки. Барът се оказа затворен.

Роби погледна часовника си и промърмори:

— Тези май отварят късно.

— Прав си — каза мъжът. — Как мислиш да действаме?

— Дай ми две минути да мина отзад, а след това разбий вратата. Ще се срещнем вътре.

Роби се обърна и пое по алеята, водеща към задната част на скупчените сгради. Бързо откри вратата на бара. Нямаше идея дали има аларма, но това не го интересуваше. В най-лошия случай щяха да се появят и ченгетата. Което така или иначе щеше да се случи в зависимост от това, което откриеше вътре.

Той използва комплекта си за справяне с ключалките, измъкна пистолета и лекичко побутна вратата. Навън вече се мръкваше, а вътре цареше непрогледен мрак. Не посмя да включи фенерчето си. И без него вече беше мишена. Нямаше смисъл да предлага допълнителни улеснения на врага.

Изчака очите му да свикнат с тъмнината и пое напред. Погледна часовника си и напрегна слух. Партньорът му всеки момент щеше да разбие входната врата.

Роби прекоси кухнята. Не видя нищо особено. Тенджери, тигани, редица измити чаши, няколко кърпи. Оттатък трябваше да е салонът за клиенти, където щеше да го чака неговият човек.

Но неговия човек го нямаше. В замяна на това имаше друг, който моментално привлече вниманието му. Приклекна зад бара и започна да оглежда помещението сектор по сектор, търсейки евентуалните позиции за стрелба. Изчака още трийсет секунди и напусна убежището си. Салонът беше празен, с изключение на него и на другия мъж.

Роби предпазливо се приближи към мястото, на което седеше мъжът — едно сепаре вляво от входната врата. Беше се облегнал назад на кожената седалка. Светлината от витрината беше достатъчна.

Роби измъкна телефона си и набра 911. Изключи и бавно се приближи до сепарета.

Рана от единичен изстрел в главата. Докосна ръката му. Беше леденостудена. Човекът беше мъртъв от доста време.

Роби взе една салфетка от масата, уви я около пръстите си и бръкна във вътрешния джоб на мъртвеца. Името върху шофьорската книжка беше Марк Коен. Същият, който го гледаше от снимката, но без дупката от куршум в челото.

Върна портфейла на мястото му и се обърна към изхода. *Мамка му!*

Хукна към вратата, отключи я и изскочи навън. По тротоара се движеха хора. Огледа всеки един от тях, а после отсрещната страна на улицата. Волвото беше там. Но джипа го нямаше.

В далечината се чу вой на сирени. Той прекоси тичешком платното и седна зад волана. Набра номера на Синия.

— Марк Коен е мъртъв, а твоите хора изчезнаха с Мишел Коен!

— Не разбирам — промълви Синия. — Изпратих ти двама от най-добрите си хора. Имам им пълно доверие. Наредих им да изпълняват всяка твоя заповед.

— В колата бяха *трима* — рече Роби.

— Не, аз ти изпратих двама.

— Значи третият се е включил на своя глава и вече знам защо.

— Това е безпрецедентно, Роби.

— След двайсет минути съм при теб. Искам незабавно да провериш какво става с Джули. Вземи някой със себе си. Не е възможно да са купили всичките ти сътрудници.

— Нима искаш да кажеш, че…

— Просто го направи!

66

Синия беше първият човек, на когото се натъкна Роби, след като проникна в добре охраняваната сграда. Вторият беше Джули. Роби въздъхна от облекчение и забави крачка.

— Последвайте ме! — заповяда с напрегнат глас Синия. — И двамата!

Поеха с бърза крачка по някакъв коридор. Роби не пропусна да отбележи пистолета, който Синия беше затъкнал на колана си.

— Какво се е случило, Уил? — нервно попита Джули.

— Предпазна мярка, нищо повече. Всичко ще бъде наред.

— Лъжеш ме, нали?

— В общи линии, да — призна той.

— Благодаря за честния отговор. Но не и за нечестното ти поведение.

— Напоследък това май е всичко, на което съм способен.

Синия ги вкара в някаква стая, заключи след себе си и им направи знак да седнат.

— Обикновено не носиш оръжие — отбеляза Роби.

— Обикновено сред нас няма предатели! — отсече Синия.

— Мишел Коен? — погледна го въпросително Роби.

— Мъртва. Заедно с двама от хората ми. Онези, които ти изпратих.

— Къде, как?

— Току-що са открили онзи джип с телата вътре. И тримата са застреляни от упор.

— Кой е третият?

— Малкълм Стрейт. Десет години стаж при нас, безупречно досие.

— Очевидно вече не е безупречно. Опиши ми го.

Синия го направи.

— Човекът, който трябваше да проникне в бара през главния вход — кимна Роби. — Някакви следи от него?

— Засега не. Явно е имал план за бягство.

— За какво говорите? — намеси се Джули. — Какви са тези хора?

— Мисля, че тя заслужава да знае — подхвърли Роби.

— Ами започвай — сви рамене Синия.

Запознаването на момичето с текущите събития отне няколко минути.

— Но защо са накарали тази жена да лъже по толкова очебиен начин? — учуди се Джули. — Би трябвало да предвидят, че ти ще я откриеш и ще я принудиш да ти каже истината. Защо не са я ликвидирали веднага, както са постъпили с мъжа й?

— Имаш право — кимна Роби. — Какво печелят от лъжата на Мишел Коен?

— Именно — обади се Синия. — Какво печелят от всичко това?

— Изложили са се на голям риск — бавно рече Джули.

— Мишел Коен не знае кой се е обърнал към съпруга й — каза Роби. — Отишъл в онзи бар да провери дали комарджийските му дългове са платени. Но вместо това е получил куршум в главата.

— Както и съпругата му — добави Синия.

— С кого друг в службата е работил Малкълм Стрейт?

— С много хора.

— Налага се да поговориш с всеки един от тях. Най-малкото за да разберем дали не е оставил свой заместник.

— Съгласен съм.

— Значи е възможно да има и съучастник? — вдигна глава Джули и закова очи в лицето на Синия. — Май ще се окаже, че тук не е съвсем безопасно.

— Ще разберем по най-бързия начин дали е така — отвърна той, стрелна с поглед Роби и отново се обърна към Джули. — При нас такива пробиви са много необичайни.

— В моя случай са стопроцентови — отвърна рязко момичето.

— Трябва да се махаме от тук — заяви Роби. — Не можем да останем.

— Къде отивате? — попита Синия.

— Ще поддържаме връзка — отвърна Роби и се надигна. — Хайде, Джули.

— Къде отивате? — повтори Синия.

— На някое по-безопасно място.

Роби насочи колата към портала, а след това зави наляво.

— От тук е най-вероятно да ни лепнат опашка — каза той. — Отваряй си очите на четири.

— Добре — кимна Джули и започна да върти глава във всички посоки. — Не виждам фарове след нас — обяви малко по-късно тя, когато излязоха на главния път и увеличиха скоростта.

— А случайно да виждаш спътник над главите ни?

— Шегуваш се. Наистина ли могат да ни проследят чрез спътник?

— Всъщност не знам.

— Какво ще правим сега?

— Ще се надяваме на най-доброто, но ще бъдем готови да се задоволим и с нещо по-малко.

— Къде отиваме?

— На единственото сигурно място, което ми остана. Малката къщичка в гората.

— Тя е доста изолирана. И много удобна за някой, който реши да ни нападне.

— Но удобна и за нас, защото ще го видим отдалече. Нещата са на кантар. С малко предимство за нас.

— А сателитите?

— Те няма как да ни навредят. Трябват им хора, които стъпват по земята.

— Като нищо може да изпратят цял отряд срещу нас.

— Може, разбира се. Но може и никого да не изпратят.

— Защо?

— Помисли, Джули. Каква игра играят? Този Малкълм Стрейт е бил в обекта, непосредствено до теб. Спокойно е можел да ти види сметката. По мен стреляха вече два пъти, но умишлено не ме улучиха.

— Значи ни искат живи, както ти вече спомена. Все още обаче не знаем защо.

— Така е. Но скоро ще разберем.

67

— Това не е пътят към къщата, Уил — отбеляза след известно време Джули.

— Малка промяна в плановете.

— Защо?

— Трябва да получа малко помощ и да направя едно голямо признание.

Беше взел доста необичайно решение. Обикновено живееше самотно и не търсеше чужда помощ за решаване на личните си проблеми. Но сега изведнъж осъзна, че това не може да продължава така. Нуждаеше се от подкрепа. Понякога молбата за помощ бе проява на сила, а не на слабост. Но в случая изобщо не беше наясно дали идеята му ще се окаже добра, или ще доведе до пълна катастрофа. Такова обаче беше *неговото* решение.

Навлезе в жилищния комплекс и паркира на една малка уличка. Джули го последва в блока. Взеха асансьора до седмия етаж и тръгнаха по дългия коридор. Роби почука на врата №701.

Отвътре се чуха стъпки, които бързо стихнаха. Шпионката потъмня. Вратата се отвори.

Ванс беше облечена с черни шорти за джогинг, бледозелена тениска с логото на морската пехота и къси бели чорапи. Погледна първо Роби, а след това сведе очи към Джули.

— Значи най-сетне реши да повериш задника си на супер агент Ванс! — възкликна момичето.

— Супер агент? — с недоумение го изгледа Ванс. — Какво става, по дяволите? Чие е това хлапе?

— Тук съм заради нея — отвърна Роби.

Ванс отстъпи крачка назад, пропусна ги да влязат и затвори след тях.

— Имаш ли кафе? — попита Роби. — Това може да отнеме известно време.

— Току-що включих кафеварката.

— Моето да е черно — каза важно Джули.

— Сериозно? — усмихна се Ванс.

— Мишел Коен и съпругът й са мъртви — каза Роби.

— Какво?!

Той се отпусна на канапето и направи знак на Джули да седне до него. Ванс остана права, с ръце на кръста.

— Как умря Коен? — попита тя.

— Оказа се, че наистина лъже. И това я уби.

— А защо й е трябвало да лъже?

— Мъжът й имал комарджийски дългове. Направили им оферта да ги погасят и те приели.

— А ти как разбра, че са мъртви?

— Него го видях лично. С дупка на челото в един бар в „Бетезда“. А нея са я застреляли малко по-късно заедно с двама федерални агенти.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Ванс. — Кои федерални агенти?

— Първо да пием кафе — предложи Роби и се надигна. — Аз ще ти помогна.

Насочи се към кухнята, а Ванс го последва.

— Най-добре е да ми кажеш истината, Роби — хвана го за рамото тя. — И то веднага!

— Добре — кимна той. — Първо, технически погледнато, аз не работя в ОКР…

— Каква изненада! Друго?

— Другото трябва да бъде неофициално, само между нас.

— Това можеше да се очаква.

— Искаш ли кафето си?

— Искам честни и точни отговори!

Роби напълни две чаши и й подаде едната. После погледна към осветените вашингтонски паметници, които се виждаха през прозореца.

— Колко струва сигурността на онова място там? — подхвърли той.

— Как така „колко струва“? — погледна го с учудване тя. — Струва всичко!

— А колко струва сигурността на момичето оттатък? — попита Роби и отпи глътка кафе.

— Дори не ми каза коя е.

— Джули Гети.

— Ясно. А как се вписва в цялата ситуация?

— Онази нощ тя е била в автобуса за Ню Йорк, но е слязла преди експлозията.

— Откъде знаеш това, по дяволите? — настръхна Ванс.

— Знам, защото… слязох с нея. Затова бях сигурен, че Коен лъже. Сама можеш да се увериш, че нито Джули, нито аз сме чернокожи.

Роби отпи още една глътка от чашата си и отново зарея поглед към паметниците. Ванс остана в средата на кухнята, поклащайки се на пети и пръсти. Очевидно й беше трудно да осъзнае шокиращата информация. После изведнъж престана да се клати и изкрещя:

— *Бил си* в автобуса?! Но защо? И защо едва сега ми го казваш?

— Защото не е било нужно да го знаеш — чу се гласът на Джули. — Поне в онзи момент.

Двамата се обърнаха към момичето, което стоеше на прага.

— Не е било нужно, значи — промърмори Ванс, местейки очи от единия към другия. — Излиза, че работиш за разузнаването, а? Чуй ме сега, Роби! Ако излезе, че се въртим в кръг заради някаква шантава операция на ЦРУ, със сигурност ще застрелям някого! Като най-вероятно ще започна с теб!

— В целия случай има нещо шантаво, Ванс — въздъхна той. — Още от самото начало.

— Чакат те цял тон обяснения, затова започвай! — хладно го подкани тя. — Какво си търсил в онзи автобус? Какво се случи вътре? Кой го вдигна във въздуха?

— Не знам кой. Но със сигурност са го взривили дистанционно. Вътре не е имало никаква бомба с часовников механизъм.

— Защо?

— Защото не са искали някой от нас двамата да пострада.

— Още веднъж, защо?

— Не знам. Но по някаква причина са решили да ни пощадят. Или поне единия от нас.

— А ти как се озова в автобуса? — попита Ванс, обръщайки се към Джули.

— Може ли първо да си изпия кафето?

— О, боже — сепна се Ванс и й подаде своята чаша. — Ето, заповядай… И тъй, как се озова в автобуса?

— Един мъж уби родителите ми. Мама ми беше изпратила бележка в училищната канцелария, в която пишеше да взема автобуса за Ню Йорк, за да се срещнем там. Или поне аз си мислех, че бележката е изпратена от нея. Но в автобуса бях нападната от убиеца на родителите ми. Уил ме спаси и ме изведе от автобуса. После той гръмна и направо ни вдигна във въздуха.

— Значи пистолетът, който открихме близо до мястото на експлозията, е бил *твоето* лично оръжие — процеди Ванс. — Следователно ти си бил и в апартамента на Джейн Уинд. За да я убиеш!

— Моля те просто да го изслушаш, агент Ванс! — повиши тон Джули.

— Защо да го правя?

— Защото някой уби родителите ми. Уил ми спаси живота, при това цели два пъти. Той е добър човек!

Ванс погледна към Роби, който продължаваше да си пие кафето с гръб към тях.

— Май и аз имам нужда от малко кафе — призна с доста по-спокоен глас тя.

Джули побърза да й подаде една чаша.

— И останалата част от разказа ти ли е толкова ужасна? — обърна се Ванс към Роби.

— Дори повече — отвърна той.

— Поставяш ме в неудобно положение. Нали знаеш, че съм длъжна да докладвам?

— Да. И нямам нищо против. Аз също докладвах на моите хора за един-двама предатели между нас. А сега се питам дали няма и повече…

— Имаш предвид Бюрото? — вдигна вежди тя.

— Никога ли не сте имали гнили ябълки? — отвърна с въпрос той.

— Много малко — каза отбранително тя.

— Понякога и една е достатъчна — обади се Джули.
— Нямаш представа колко си права — каза Роби.
Ванс въздъхна и опря лакти на плота.
— Какво очаквате от мен? — попита с някакво примирение тя.

68

Роби остави волвото на летище „Дълес“ и се качи на автобуса за главния терминал. Там си купи билет за полета до Чикаго след около два часа, премина през проверките и се насочи към тоалетните. Влезе в една кабинка с раница през рамо, а няколко минути по-късно се появи обратно със сгъваем сак на колелца, пременен с дебел анцуг, шапка с козирка и очила. Напусна терминала през един от страничните изходи и взе автобуса обратно до агенциите за коли под наем. Там използва кредитна карта на чуждо име, за да наеме друга кола — този път ауди, — след което се насочи на запад към магистралата. Ако някой бе в състояние да го проследи след всички тези маневри, значи наистина заслужаваше да спечели.

Един час по-късно пристигна в горското си убежище. Вкара колата в хамбара, затвори портата и с една вила започна да разчиства сеното от пода. Не след дълго пред очите му се появи метален капак. Той го отмести и се пъхна в дупката. Щракна електрическия ключ на стената и започна да се спуска по металните стъпала. Старата флуоресцентна лампа над главата му колебливо примигваше. Озова се в квадратно помещение от бетон. То не беше негово дело, а на първия собственик на имота, заселил се тук някъде през трийсетте години на XX век. В разгара на Студената война човекът решил да си направи бомбоубежище с наивната надежда, че няколко сантиметра бетон, пръст и слама ще го предпазят, ако руснаците решат да предизвикат термоядрена катастрофа в Америка.

Роби прекоси малък коридор и се изправи пред личния си арсенал, старателно подреден до стената. Беше го събирал в продължение на години, съобразно доста необичайните изисквания на професията му. Пистолети и револвери, различни модели пушки и дори една преносима ракетна установка „земя-въздух“. Арсеналът му изглеждаше малко ала Джеймс Бонд, но на практика именно с такива оръжия си служеха хората с неговата специалност. Роби започна да отделя нещата, които щяха да му трябват, и да ги подрежда до стената.

Той отвори чекмеджето на работната маса и пъхна в джоба си чифт електронни трансмитери. Трябваха му още десетина минути, за да подбере каквото му е нужно и да го подреди в големия сак, който понесе нагоре по стълбите. След това затвори капака, разпръсна купчина слама отгоре му и прехвърли сака в багажника на аудито.

Пет минути по-късно вече фучеше по обратния път на изток. Нае стая в един мотел, който предлагаше продължителен престой, и разтовари багажа си. Преоблече се набързо и позвъни на Джули, която беше поверил на грижите на ФБР. Ванс обеща да сподели с началниците си само най-необходимото — че момичето е вероятен свидетел и се нуждае от защита. За охраната й бяха изпратили двама агенти от провинцията, тъй като в момента Роби не се доверяваше на никой от работещите във Вашингтон.

— Преди малко ми хрумна страхотна идея — възбудено докладва Джули. — Обадих се на семейство Брум и получих есемес от тях. Готови са да се срещнем.

— Нали знаеш, че има вероятност да *не са* били семейство Брум? — подхвърли Роби. — Разполагат с техния телефон и ти изпращат съобщение от него. Ако бяха самите те, просто щяха да те наберат.

— Винаги ли трябва да си толкова черноглед? — нацупено попита тя.

— Къде и кога?

Джули му прочете есемеса и попита:

— Ще дойдеш ли да ме вземеш?

— Не си и помисляй! — отсече той. — Изобщо няма да се приближиш до това място!

Почти видя как лицето й помръква.

— Какво?

— Най-вероятно е капан — поясни той. — Няма да ходиш никъде. Аз ще се оправя.

— Но нали сме екип? Ти сам го каза!

— Нямам намерение да те излагам на допълнителни опасности. Ще се оправя сам, а след това ще ти докладвам.

— Това е гадно!

— За теб може би, но не и за мен. Това е единственият разумен начин.

— Аз мога да се грижа за себе си, Уил.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил, че е така. Но тези не са нормални.

— Много ти благодаря — отвърна с мрачна ирония Джули.

— За нищо.

Но тя вече беше затворила. Роби прибра телефона в джоба си и се зае да обмисля предстоящата среща. В един момент организаторите на схемата щяха да загубят интерес да го държат жив. Дали този момент наближаваше?

Затъкна пистолета на колана си и напълни джобовете на якето си с някои дребни, но необходими вещи. След това се обади на Ванс и я запозна със състоянието на нещата.

— Ще дойда с теб! — отсече тя.

— Сигурна ли си?

— Роби! — повиши тон тя. — Ако ме попиташ още веднъж, вероятно ще чуеш друг отговор!

69

Официалното откриване на мемориала на Мартин Лутър Кинг беше отложено заради силния ураган, който бе връхлетял Източното крайбрежие в най-неподходящия момент. Но сега вече беше отворен. В средата на композицията се извисяваше Скалата на надеждата — деветметрова статуя на доктор Кинг, изградена от 159 гранитни блока, подредени така, че да изглеждат като монолитен къс скала. Официалният адрес беше Индипендънс Авеню № 1964 — отпратка към Закона за гражданските права, приет през 1964 година. Мемориалът беше на почти еднакво разстояние от паметниците на Линкълн и Джеферсън, в съседство с паметника на Франклин Делано Рузвелт. Той беше единствената скулптурна композиция на алеята, издигната в чест на човек, който не е бил президент на страната, при това чернокож.

Роби беше присъствал на официалното откриване на мемориала. Но тази нощ всичките му мисли бяха ангажирани с оцеляването. Огледа внимателно паметника и включи портативния предавател.

— На място ли си?

— Да — прозвуча гласът на Ванс в миниатюрната слушалка.

— Виждаш ли някого?

— Не.

Роби продължаваше да върви напред и да се оглежда. Беше си сложил прибор за нощно виждане, но и с него не можеше да съзре нещо, което липсваше.

— Джули?

Гласът долетя отляво, очевидно откъм паметника. Мъжки глас. Роби стисна ръкохватката на пистолета и отново включи предавателя:

— Чу ли това?

— До, но все още не виждам източника — отвърна Ванс.

Роби го зърна само секунда по-късно. Мъжът се отдели от паметника. Беше Лио Брум. Роби веднага го позна благодарение на

прибора и бледата светлина на луната. Беше запомнил лицето му от снимката, която видя в празния апартамент.

— Това ли е Брум? — долетя гласът на Ванс.

— Да. Остани на място и ме покривай.

Роби направи още няколко крачки и спря на три метра от паметника.

— Господин Брум?

Мъжът светкавично се скри.

— Господин Брум? — повтори Роби.

— Къде е Джули?

— Не я взехме, защото се страхувахме от капан — каза по-високо Роби.

— Аз също — отвърна Брум. — Предупреждавам ви, че имам пистолет и обикновено улучвам това, в което се прицеля.

— Господин Брум — намеси се Ванс. — Аз съм специален агент Ванс от ФБР. Искаме само да поговорим с вас.

— Представянето ви не означава, че действително сте от ФБР.

Ванс излезе на открито с вдигнати ръце. В едната проблясваше пистолет, а в другата държеше служебната си значка.

— Наистина съм агент на ФБР, господин Брум. Желанието ни е да поговорим с вас. Опитваме се да разберем какво се случва.

— А човекът с вас? Какво ще кажете за него?

— Родителите на Джули са мъртви, господин Брум — обади се Роби. — Опитвам се да открия убийците им.

— Къртис и Сара са мъртви?!

— Да. Точно както Рик Уинд и бившата му съпруга. Разстреляни от упор.

Брум надникна иззад ръба на паметника.

— На това трябва да се сложи край! — извика той.

— Напълно съм съгласна с вас — отвърна Ванс. — А може би ще успеем, ако ни помогнете. Но първата ни работа е да ви преместим на сигурно място. Съпругата ви също.

— Това няма как да стане.

— Нима стигнаха и до нея? — попита Роби.

— Да. Вече не е между живите.

— Бяхте ли там, когато се случи това?

— Тъкмо излизах, когато…

Роби вече тичаше към паметника колкото го държат краката.

— Залегни! — изкрещя той. — Веднага залегни!

Но знаеше, че вече е късно.

Изстрелът дойде отляво. Брум падна като подсечен. Тялото му се разтърси в конвулсии, после застина. Роби стигна до него, приклекна и се огледа. Съобщи на Ванс за предполагаемата позиция на стрелеца, но тя вече говореше по телефона.

Роби бавно осъзна, че още от самото начало това е било постановка. Никога не бяха искали той да получи информация от Лио Брум. Отново го разиграваха. Показваха му съблазнително късче злато, а след това му го издърпваха изпод носа. Очевидно тези хора, които и да бяха те, знаеха много повече от него. Защото притежаваха нещо, което той нямаше. Сътрудници и от двете страни.

— Мъртъв ли е? — попита Ванс и коленичи до него.

— Улучен е в главата.

— По всичко личи, че винаги са на крачка пред нас — въздъхна Ванс и сведе поглед към убития.

— Така е — кимна Роби.

— Изкрещя му да залегне преди изстрела. Как разбра?

— Много просто. Убиват жена му, а той успява да се измъкне? Няма как да стане. Същото се случва и с Джули. Тези хора не се шегуват и не обичат да изпускат жертвите си.

— Но с каква цел са го оставили жив досега? Нали би могъл да ни каже нещо важно?

— Изключено, Ванс. Не е имал никакви шансове.

— Тогава защо изобщо са му позволили да дойде тук? След като са го следили, лесно биха могли да го убият навсякъде.

— Очевидно играят някаква игра.

— Каква игра, Роби? Тук умират хора!

— Това също може да е игра.

70

Роби седеше на тъмно в дома си. Ванс и още четирима агенти на ФБР охраняваха Джули, Тя прие новината за убийството на семейство Брум като част от живота. Стоически, без да плаче. Което беше още по-лошо. Имаше нещо ужасно в това едно четиринайсетгодишно дете да е толкова закоравяло, че да престане да се шокира от насилствената смърт.

Въпреки че беше наел стая в онзи мотел, Роби се прибра тук, защото не искаше да вижда хора. А не защото се страхуваше, че убийците ще дойдат и за него. Все още не.

Засега ме искат жив, но рано или късно нещата ще се обърнат и ще пожелаят да се отърват от мен.

Той напрегна паметта си и започна да обмисля детайлите от последните си мисии. Поради естеството на работата му много хора можеха да поискат да му отмъстят. Прекалено много, за да се спре конкретно на някого. Но, от друга страна, не беше имал провали. Всичките му мишени бяха мъртви. Той самият се беше оттеглял без проблем, а това означаваше, че самоличността му би трябвало да остане в тайна. Но след предателството на неговия наблюдаващ агент нещата се промениха и самоличността му беше извадена на тезгяха. Всеки платежоспособен клиент можеше да я научи.

Роби се надигна и се загледа през прозореца. Беше два часът през нощта. Тротоарите бяха пусти, а по платното рядко минаваха коли. После забеляза нещо и приближи глава до стъклото.

Ани Ламбърт спря колелото си пред блока, слезе от него и започна да го бута към входа. Роби излезе да я посрещне на асансьора. Тя се изненада, че го вижда, но веднага забеляза уморените черти на лицето му и тревожно попита:

— Какво ти е? Добре ли си?

— Бил съм и по-добре — отвърна той. — И твоят ден май е бил дълъг.

Ани се усмихна и понечи да метне чантата на рамото си, но Роби побърза да я поеме.

— Благодаря. Днес пооплесках нещата. Трябваше да работя до късно, за да ги оправя.

— Какво се случи?

— Наруших протокола. Позволих си да потърся отговор на един конкретен въпрос през главата на прекия ми началник просто защото го нямаше. И съответно ме привикаха да давам обяснение.

— Струва ми се, че това е несправедливо. И малко дребнаво.

— Така се получава. Когато хората не са заплатени добре, а работят по важни проблеми, всеки се бори да запази правомощията на поста си.

— Според мен си прекалено деликатна — каза Роби.

— По-скоро съм уморена — отвърна тя.

— Значи трябва да поспиш. Ела, ще те изпратя до вратата.

— И ти не ми изглеждаш много бодър — отбеляза тя, докато крачеха по коридора.

— Аз също имах тежък ден.

— Пълен с досадни правила, които трябва да спазваш?

— Не, при мен е по-различно.

Тя спря пред вратата и се обърна.

— Споменах, че съм уморена, но това не означава, че ми се спи. Искаш ли да изпием по една чаша?

— Сигурна ли си?

— И двамата се нуждаем от няколко глътки. За съжаление, имам само бира, а тя не може да се мери с прекрасното вино, което пихме на покрива.

— Няма проблем.

Влязоха вътре. Тя подпря велосипеда си на стената в коридора и махна към кухнята. Роби извади две бири от хладилника и ги занесе в хола. Почувства се малко гузен заради телескопа, благодарение на който отлично познаваше разположението на стаите.

Всъщност това беше типично жилище на млад и амбициозен държавен служител, чиято заплата не съответстваше на ума и способностите му. Мебелите бяха евтини, с изключение на два скрина, които тя вероятно беше наследила от родителите си. На стената беше окачена маслена картина, изобразяваща голямо пристанище.

Ани се появи от спалнята боса, облечена с широк панталон и тениска с дълъг ръкав. Косата й беше вързана на конска опашка. Тя пое бирата от ръката му, седна в креслото и подви крака под себе си. Роби се отпусна на отоманката от изкуствена кожа насреща й.

— Колко е хубаво да смъкнеш служебната броня — доволно промърмори тя.

— Но само до сутринта, до която остават броени часове — отбеляза Роби.

— Всъщност утре съм си взела почивка — добави тя. — Или по-скоро днес.

Отпиха от бирите си.

— Как така? — пожела да узнае той.

— Президентът е извън Белия дом с голяма част от сътрудниците си. След завръщането му предстои голям прием и ще бъда ангажирана с подготовката му. Така че мисля да се отдам на пълна почивка.

— Правилно — кимна той. — И аз бих постъпил така.

— И без това вече цял месец работя и през почивните дни — добави с примирена усмивка тя. — Това ми се отразява зле.

— А защо работиш толкова? — попита Роби.

— Социологическите проучвания отчитат сериозен спад в рейтинга на президента. Икономиката е в ужасно състояние и наближаващите избори се очертават тежки и неприятни.

— Избирателите са разделени наполовина — кимна Роби. — Вече няма леки избори.

— Така е — каза тя. — Самата аз никога не бих се захванала с политика. Неприятно е да знаеш, че преценяват всяка твоя крачка всяка минута от денонощието. И не само за позицията ти по определени въпроси. Наблюдават те как изглеждаш, как ходиш, как говориш. Това е ужасно!

— А представяш ли си понякога какъв ще бъде животът ти след Белия дом?

— На този етап от живота си не мисля за бъдещето. Живея ден заден.

— Всъщност това не е толкова лошо.

— Някои биха го нарекли мързел.

— Какво ти пука как ще го нарекат?

— Не ми пука.

— Ето, ние, умните, сме единодушни.

Тя протегна ръка и чукна бирата си в неговата.

— Да пием за умните!

— За умните — усмихна се той.

— Много ми хареса на покрива на хотела.

— Признавам, че отдавна не бях правил подобно нещо.

— И аз.

— На твоята възраст би трябвало да излизаш много по-често — каза Роби.

— Може би съм по-възрастна, отколкото изглеждам — закачливо отвърна тя.

— Съмнявам се.

— Харесвам те, Уил. Много те харесвам.

— Все още не ме познаваш.

— Винаги съм имала вярна преценка за хората. — Тя замълча, отпи глътка бира и добави: — Караш ме да се чувствам добре и… как да кажа… уверена в себе си.

— И без мен имаш много причини да си уверена в себе си, Ани.

Тя остави бирата си на масичката.

— Понякога ме наляга депресия.

— Е, всички изпадаме в подобни състояния.

Ани стана и се премести до него.

— Преживяла съм едно-две разочарования с мъжете — промълви тя и докосна ръката му.

— Обещавам с мен да не бъде така — отвърна той. Не можеше да й гарантира подобно нещо, но в момента, в който го каза, го повярва.

Приведоха се един към друг едновременно и устните им се докоснаха. После отдръпнаха лица.

Когато Ани отвори очи, той я гледаше.

— Не ти ли хареса? — прошепна тя.

— Напротив, много ми хареса.

Отново се целунаха.

— Аз съм много по-стар от теб — каза Роби.

— Не ми изглеждаш чак толкова стар.

— Може би не трябва да правим това.

— Може би трябва да правим точно това, което искаме — прошепна в ухото му тя.

Този път целувката им беше по-страстна и дълга. Роби плъзна длан по бедрото й и започна да го гали. Тя го прегърна през кръста и се притисна в него. Допря устни до ухото му.

— В спалнята може би ще ни е по-удобно.

Той я взе на ръце и я понесе към спалнята. Кракът й блъсна вратата. Роби влезе и затвори след себе си, също с крак. Започнаха да се съблича взаимно, без да бързат.

Тя погледна татуировките му и докосна с пръст белега на ръката му.

— Боли ли?

— Вече не.

— От какво е?

— От глупост — отвърна той и я притегли към себе си.

Минута по-късно се мушнаха под завивките. Дрехите им останаха на купчина до леглото.

71

Беше шест сутринта и Роби отново беше на път. Наетата кола се спускаше безшумно по тъмната улица.

Когато остави Ани Ламбърт да лежи в леглото си и си тръгна, той вече съжаляваше, че е спал с нея. След великолепния секс се почувства затоплен, отмалял и опиянен. Едно освобождаващо чувство.

Което обаче беше грешка. На практика беше зарязал един мъртвец на алеята с паметниците, за да изчука служителка на Белия дом. Дори за миг не помисли за разследването, докато беше в леглото с нея. Но сега това щеше да се промени.

Обади се на Ванс, която вдигна на второто позвъняване въпреки ранния час.

— В службата съм — каза тя. — Изобщо не съм се прибирала. Ти къде си?

— Карам.

— Накъде караш?

— Не съм много сигурен.

— Какво ти стана снощи? Изчака да се погрижим за Джули и просто изчезна!

Той не отговори.

— Роби?

— Имах нужда да направя крачка встрани. И да си прочистя главата.

— Е, прочисти ли я? Защото ни чака работа.

— Да.

— Не съм вечеряла, не съм закусвала. На ъгъла срещу ВОБ има едно денонощно заведение. Знаеш ли го?

— След десет минути там — отвърна Роби.

Той я изпревари и поръча две големи чаши кафе. Тя се появи минута по-късно.

— Каза, че не си се прибирала, но си успяла да се преоблечеш — отбеляза той.

— Винаги държа комплект дрехи в офиса — отвърна тя и отпи глътка от чашата си. — Но ти не ми изглеждаш добре.

— А трябва ли? — За миг се запита дали е усетила, че е бил с жена. Помълчаха известно време. — Как е Джули? — попита най-сетне той.

— Неспокойна, депресирана. Вероятно мисли, че си я зарязал.

— Какво обясни на шефа си за това, което се случи?

— Карах по кратката процедура. Някои неща му казах, други — не.

Дадоха поръчката си на сервитьорката, която се изправи до масата. Момичето допълни чашите им и се отдалечи.

— Не ми се ще да ти съсипя кариерата, Ванс — каза той.

— Ако искаш, може да ме наричаш и Ники — отвърна тя.

Това предложение засили още повече чувството му за вина.

— Добре, Ники. Искам в края на деня да можеш да си тръгнеш, без всичко това да има някакви последствия за теб.

— Няма как да стане, Роби — поклати глава тя.

— Искам да кажа, че не е нужно да ме прикриваш. Не беше честно от моя страна.

— Аз пък смятам, че ако не те прикривам, ФБР ще се стовари върху теб като цял тон тухли. Въпросите са твърде много, а отговорите — малко.

— Все пак имам някакво професионално прикритие — поясни той.

— Не е достатъчно. Честно казано, не го правя само заради теб. Ако всичко излезе наяве, със сигурност ще ме отстранят от разследването. Това означава никога да не разберем какво става. А аз очевидно имам проблем с това, което става…

— Значи се разбираме чудесно — кимна Роби.

— Не съм сигурна, че напълно те разбирам. Нито в служебен, нито в личен план. Не съм ти психоаналитик, а просто партньорка. Работя с теб с надеждата, че ще успеем да заловим банда убийци.

— Лио Брум — промълви той. — Откри ли нещо около него? Той каза, че са убили жена му…

— Нищо. Опитваме се да разберем откъде се е появил. В района не открихме кола, която да е негова, а поради късния час можем да

изключим метрото. В момента разпитваме шофьорите на таксита с надеждата да открием откъде се е качил.

— Може би се е придвижвал пеша — каза Роби. — Нищо ли не носеше в себе си? Например ключ от хотелска стая?

— Не. В замяна на това открихме нещо интересно.

— Какво?

— Татуировка на рамото. Абсолютно същата като тази на Рик Уинд. Вероятно ще съвпадне и с онази, която Джули е забелязала на ръката на баща си.

— Значи са се познавали от армията — бавно изрече Роби.

— Може би ще се окаже, че това няма нищо общо с теб. Служили са заедно, вероятно са имали някаква обща тайна, която е продължавала да им тежи.

— Но това не обяснява защо аз и Джули слязохме от онзи автобус. Нито пък защо не ни ликвидираха пред „Донъли“.

— Предполагам, че е така. Ти каза, че са го *пуснали* да избяга, след като са убили жена му. Това било част от играта. Може би наистина си играят с теб, но за това трябва да има причина.

— Убеден съм, че има такава, при това сериозна. За съжаление, не знам каква е.

— Ако става въпрос за някакво състезание между вас, причината трябва да се крие в твоето минало. Помислил ли си за това?

— Да, разбира се. Но ми трябва още доста време за размисъл.

— С какво си се занимавал, Роби? ОКР не е твоят дом, но е съвсем ясно, че е някоя друга федерална институция.

Той замълча и отпи глътка кафе. На този въпрос не можеше да има отговор.

— Мълчиш, защото не съм посветена, нали? — подхвърли Ванс.

— Правилата не ги определям аз. Понякога, както в момента, те са наистина отвратителни, но си остават правила. Съжалявам, Ники.

— Добре, ясно. Можеш и да не ми отговаряш, но поне ме изслушай.

Роби кимна.

— Според мен си се появил в апартамента на Джейн Уинд със задачата да я ликвидираш за някакво прегрешение. Но по свои причини не си натиснал спусъка. Вместо теб го е направил друг, с далекобойно оръжие. Ти правиш възможното да спасиш по-малкото

дете, а след това изчезваш. Но после изведнъж се оказваш разследващ на престъпление, на което си бил свидетел. А за прикритие използваш значката на ОКР… — Тя замълча за момент и подхвърли: — Как се справям дотук?

— Отлично, като федерален агент — отвърна Роби. — Не съм и очаквал друго.

— Разкажи ми за удара срещу Уинд.

— На практика не беше сведен по нормалните канали. Не би трябвало да го възложат на мен, но въпреки това ми го възложиха. Човекът, който ми спусна задачата и после разпореди на друг да я изпълни, в момента представлява купчина обгорели кости.

— Почистили са след себе си?

— Според мен да.

— И тъй, някой си играе с теб и те натиква дълбоко в калта. Всичко това се случва след убийството на Джейн Уинд. Съпругът й вече е бил мъртъв, затова тя е трябвало да го последва. Семейство Уинд е извън играта. Това е точка първа.

Роби допи кафето си и изпъна гръб.

— Продължавай.

— Точка втора: родителите на Джули са убити. Ние знаем, че те са били близки със семейство Брум. Рик Уинд и Къртис Гети имат едни и същи татуировки на ръцете. Най-вероятно от времето на съвместната им служба в армията. Твоите хора успяха ли да направят връзката?

— Все още работят по въпроса.

— Точка трета: резултатът е ясен — Гети, Брум и Уинд са мъртви. Също и съпругите им. Но при Уинд става въпрос за бивша съпруга.

Роби кимна и продължи вместо нея:

— Аз се опитвам и успявам да напусна онзи автобус. Но те знаят, че ще го направя. Една бележка, която Джули предполага, че е написана от майка й, я насочва към същия автобус. После двамата слизаме и автобусът се взривява.

— А ние с теб е трябвало да бъдем ликвидирани по време на атаката пред „Донъли“?

— Поредният театър, целящ да ме объркa.

— Но при този театър умряха хора, Роби.

— Очевидно организаторите на всичко това не се интересуват от страничните поражения. За тях тези хора не са нищо повече от фигури върху шахматната дъска.

— Много бих искала да щракна белезниците на такива типове! — изръмжа Ванс.

— Но каква е крайната цел? Защо извършиха всичко това?

Тя отпи глътка кафе и смени темата:

— И тъй, къде прекара нощта?

Голото тяло на възседналата го Ани Ламбърт се появи в съзнанието му още преди края на въпроса.

— Всъщност не спах много — неохотно призна той.

Поръчката им пристигна и те се заловиха с яйцата, бекона и препечените филийки. След известно време Ванс отмести чинията си.

— Как смяташ да се справим с това? — попита тя.

— Най-важното е да опазим Джули. В моята служба очевидно има предател и по тази причина съм принуден да разчитам единствено на Бюрото.

— Ще направим всичко по силите ни да я опазим, Роби — увери го Ванс. — Какъв е вторият ти приоритет?

— Да разбера кой от моето минало се е затъжил за мен.

— А кандидати не липсват, а?

— Даже са твърде много. Трябва бързо да ги пресея, за да останат колкото се може по-малко.

— Мислиш, че таймерът е включен?

— По-скоро мисля, че всеки момент ще се задейства.

— Какво ще правиш?

— Ще предприема едно далечно пътуване.

— Тръгваш ли си? — изненадано го погледна тя.

— Не, разбира се.

72

Роби седеше в малката стаичка, която през последните пет години беше използвал за кабинет. Но този път нямаше да се появи някой дебеланко с измачкан костюм, за да му връчи поредната флашка. Нова мисия не се предвиждаше. Този път беше тук, за да се обърне към миналото.

Пътуването, за което беше споменал пред Ванс, щеше да се осъществи в главата му. Очите му бяха заковани в екрана на компютъра, на който бяха качени рапортите му за последните пет задачи, изпълнени в продължение на една година.

До този момент беше изключил три от тях. Останалите привличаха вниманието му по две причини: бяха най-скорошните и бяха извършени срещу хора с дълги ръце и много приятели.

Той натисна няколко клавиша и на монитора се появи образът на покойния Карлос Ривера. Когато го видя за последен път, латиноамериканецът го засипваше с ругатни в катакомбите на Единбург. Роби го ликвидира заедно с охранителите му, а след това изчезна по един наистина перфектен начин, без да оставя никакви следи.

След смъртта на Ривера управлението на картела бе преминало в ръцете на по-малкия му брат Донато. Той бе също тъй жесток и безскрупулен като Карлос, но далеч не толкова амбициозен. Ограничаваше се да управлява своята наркоимперия, без да се намесва в политическия живот на Мексико. Една от причините за това вероятно бе съдбата на брат му. Което, разбира се, не означаваше, че се е отказал от мисълта да отмъсти за него. Ако беше установил самоличността на Роби с помощта на доскорошния му наблюдаващ, едва ли нещо би го спряло да нанесе удара си.

В съзнанието на Роби изплуваха всички събития, предшестващи убийството на Карлос и компания. Обмисли ги до последния детайл, в резултат на което възникна един логичен въпрос: *Дали да не отида до Мексико да убия Донато?*

Но нещо му подсказваше, че на този човек изобщо не му пука кой е ликвидирал брат му. Донато се справяше много добре в отсъствието на Карлос.

В крайна сметка Роби стигна до решението да се прехвърли на следващата мишена — Халид бин Талал, саудитския принц с твърдо запазено място в класацията на „Форбс 400“, по-богат дори от Ривера.

Роби отново затвори очи. Този път се пренесе на Коста дел Сол.

Жертвата попадна на мушката му едва на третата нощ от бдението в онзи хангар. Беше в компанията на палестинец и руснак — една доста странна компания от геополитическа гледна точка. Талал напусна бронирания си автомобил пред самия самолет и пое нагоре по стълбичката. В продължение на няколко дълги секунди Роби изгуби визуален контакт с него. След това обаче принцът зае мястото си на масата за преговори, а съзаклятниците му седнаха срещу него.

Куршумът улучи Талал в челото. Никакъв шанс за оцеляване. Роби ликвидира двама охранители, повреди самолета и се оттегли по предварително набелязания маршрут. След по-малко от час вече беше на борда на ферибота за Барселона.

Чисто свършена работа, още по-чисто оттегляне. Освен това Талал не беше особено популярен в мюсюлманския свят, тъй като идеите му бяха прекалено радикални. Управляващата фамилия в Саудитска Арабия беше наясно с желанието му да я отстрани от властта и беше изиграла решаваща роля в организацията на мисията на Роби. Дори ислямските фундаменталисти страняха от Талал, когото подозираха в близки отношения със западните капиталисти.

Роби се облегна назад и разтърка слепоочията си. Ако все още беше пушач, със сигурност щеше да запали цигара. Нуждаеше се от нещо, което да прогони чувството за провал, настаняващо се все по-дълбоко в душата му. Нещо, което вероятно му беше под носа, но той не можеше да го види. Може би то бе истината, която щеше да даде отговор на всичките му въпроси.

Въздъхна и отново се върна на трите мисии, които вече беше отхвърлил. Онези преди екзекуциите на Ривера и Талал. Прегледа ги внимателно, стъпка по стъпка, но не откри нищо. Чисто свършена работа, чисто оттегляне.

Но какво оставаше тогава?

Роби извади пистолета си и го постави на бюрото с дулото напред. Глокът беше отлично оръжие, което почти винаги му беше служило безотказно. Специално този екземпляр беше произведен по поръчка, за да отговаря на захвата му и начина му на стрелба. Всяка негова част беше изработена с крайна прецизност, която изключваше провал. За съжаление, тук не ставаше въпрос само за точна стрелба. Успехът на неговите мисии зависеше от хиляди дребни неща. Пренебрегването на едно от тях обикновено водеше до провал на цялата мисия. Самото убийство беше най-лесно от всичко. Той го владееше до съвършенство, тъй като контролираше последователността на водещите до него събития. Разбира се, голяма част от пъзела се подреждаше от дейността на други хора, които бяха извън неговия контрол.

Роби невинаги беше убивал от името на американското правителство. Беше работил и за голяма част от неговите съюзници. От тази страна на Атлантика плащаха по-добре, но ако ставаше въпрос само за пари, Роби отдавна щеше да си е намерил друго препитание.

Имаше и още една причина, за да продължава да приема подобни мисии и да натиска спусъка срещу поредното чудовище. Не беше я споделял с никого и едва ли някога щеше да го направи. Спомените му не бяха чак толкова болезнени, но той предпочиташе да ги замрази дълбоко. Не беше в състояние да формулира дори едно изречение, което да има връзка с тях. Така и трябваше да бъде. И най-малкият компромис щеше да го превърне в безполезна развалина.

Той стана от бюрото, обзет от чувството за тотален провал. Телефонът му иззвъня, когато беше на крачка от колата. Обаждаше се Синия.

Серията от задълбочени проучвания беше дала резултат: Къртис Гети, Рик Уинд и Лио Брум наистина бяха служили заедно в армията.

— Идвам веднага!

73

— Били са в един взвод — каза Синия.

Намираха се в кабинета му.

— Сражавали са се рамо до рамо по време на Първата война в Залива, а след това са изпълнявали заедно и други задачи.

— Нищо чудно, че Джули не е в течение — кимна Роби. — Тогава дори не е била родена.

— А баща й явно не е обичал да говори за военната си служба — добави Синия. — Може би дори жена му не е знаела нищо за нея.

— Познавам хора, които мразят да говорят за службата си в армията — кимна Роби. — Но никой от тях не крие, че изобщо е служил. Може би в досието му има нещо, което изисква подобна тайнственост?

— Може би. — Синия измъкна една папка с твърди корици от купчината на бюрото си. — Както вероятно ти е известно, по време на Първата война в Залива съюзническите сили изобщо не са влезли в Багдад. Тяхната задача е била да изтласкат Саддам от Кувейт и те са я изпълнили.

— За сто дни — кимна Роби. — Това го помня.

— Правилно. Но се говори, че иракчаните са мародерствали здраво по време на окупацията. Кувейт е сред най-богатите страни в Залива. Иракската армия е грабила безогледно — предимно пари в брой, злато и скъпоценни камъни.

— Дали всичко това не води към догадките, които се оформят в главата ми?

— Нищо не може да бъде доказано. Възможно е Гети, Уинд и Брум да са бръкнали в кацата с меда и да са ги хванали. Но армията е избрала да ги уволни с почести, без да повдига обвинения.

— Ти каза на Джули, че баща й е бил уволнен с почести, но по *медицински* причини — напомни му Роби.

— Точно така.

— Но как са пренесли плячката си в Щатите, ако приемем, че са участвали в грабежи? Никой от тримата не е водил охолен живот… Семейство Гети се е изхранвало с нископлатена работа и е живеело в порутена къща. Уинд също не са били богати, а самият аз успях да разгледам апартамента на Брум, където няма нищо особено.

— Предполагам, че Къртис Гети е изсмъркал почти всичко, до което се е докопал — рече Синия. — Финансите на Рик Уинд сочат, че никога не е печелил много пари, но все пак разполага с приличен дом и си има частен бизнес. Тук е мястото да посоча, че така и не открихме с какви пари е купил заложната къща.

— Същевременно е изкарал пълния срок на службата си. Това е напълно изключено, ако са го изобличили в кражби.

— По-скоро са го подозирали — поклати глава Синия. — Поне такава е официалната терминология. Липса на доказателства, предполагам. Уволнението му поради изтичане срока на военната служба неизменно е свързано с награди и похвали, а в досието му не е имало други провинения. Затова са предпочели да бъде уволнен с почести.

— Значи в крайна сметка може би са го спипали?

— Може би. А той не е протестирал. Ако наистина е крал, но въпреки това получава пенсията си за прослужено време и не влиза в затвора, сделката е била перфектна. Особено ако е успял да задържи това, което е задигнал…

— Но защо е останал на служба, ако е забогатял от кражбите?

— Не знаем какво и колко са задигнали тези приятели. Може би Рик Уинд е решил да скъта своята част за по-добри времена и да продължава да си прибира заплатата.

— А Лио Брум?

— Тук удари джакпота. Вашингтонският му апартамент наистина не е нищо особено, но притежава вила в Бока Ратон, на първа линия на плажа. Освен това успяхме да проследим едно инвестиционно портфолио под чуждо име, в което има около четири милиона долара.

— Ясно. Да приемем, че този човек действително е крал от кувейтците. Но мислиш ли, че някой е дошъл да му търси сметка след толкова години? Затова ли ме хвърли насред блатото?

— Ти ме караш да се тревожа, Роби. Тримата ветерани отговарят на шаблона, но ти си друга работа. — Синия затвори папката и вдигна глава да го погледне. — Провери ли последните си мисии?

— Цели пет. Абсолютно чисти. Никаква причина някой да тръгне да ме търси. Но и никаква причина да не го направи. Казано иначе, не успях да стесня фокуса си до конкретен заподозрян. — Роби замълча за момент, после замислено добави: — Джули е чула как майка й уверява убиеца, че детето не знае нищо…

— И какво от това?

— Какво точно не е знаело? За службата на баща си в армията? Веднага ще ти кажа, че преследвачът на Джули в автобуса не беше арабин.

— Това нищо не означава. И ти не си арабин, но преди години си работил за тях. Може би са наели някой местен талант да им свърши работата. Това е много по-лесно, отколкото да вкарат някой от своите в страната. Особено пък напоследък…

— Защо не каза на Джули за подозренията срещу баща й? — вдигна глава Роби.

— Реших да наблегна на медалите. Освен това нищо не е доказано. Може би Къртис Гети е бил невинен.

— Но въпреки това?

— Какъв е смисълът?

— Защо? — настоя Роби.

— Имам внучки.

— Ясно — кимна Роби. — Това мога да го разбера.

— Май изобщо не се доближаваме до верните отговори — подхвърли Синия.

— Напротив.

— Как така?

Роби се изправи.

— По неизвестни причини те искат да съм замесен — тръсна глава той.

— Съгласен съм. Но с какво ни помага това?

— Ще ги накарам да положат повече усилия, за да привлекат вниманието ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ги принудя да натиснат по-здраво. В подобни ситуации се допускат и грешки.

— Гледай да не ти видят сметката, докато те притискат по-здраво.

— Не. Аз *искам* да се фокусират върху мен. И без това косвените жертви станаха прекалено много.

След тези думи Роби се обърна и напусна кабинета. Искаше да види Джули, макар че нямаше какво да й каже. Синия беше прав — нямаше смисъл да знае какво е вършил някога баща й. Самият той беше убеден, че в каквото и да са били замесени тримата войници преди повече от двайсет години, то няма нищо общо със сегашната ситуация. Те просто бяха изиграли ролята на удобни пионки.

Става въпрос за мен, помисли си той. Започна с мен и трябва да свърши с мен.

74

— Значи господин Брум и Рик Уинд са служили в армията заедно с баща ми? — каза Джули.

Роби седеше срещу нея в охраняваната квартира на ФБР. Не беше сигурен колко добре е охранявана, но изборът му ставаше все по-ограничен. Агентите, които пазеха Джули, изглеждаха компетентни и надеждни, но той за всеки случай държеше глока си подръка, готов да ликвидира всеки, който предприеме подозрителни действия.

— Сражавали са се заедно през Първата война в Залива — кимна той. — Уволнили са се по различно време. Предполагам, че доста от колегите им във взвода са носили същите татуировки.

— Още не мога да повярвам, че татко е бил нещо като герой.

— Наистина е бил герой, Джули.

Тя опипа ципа на якето си.

— Откри ли друго?

— Май не.

— Татко трябва да е напуснал армията доста млад — промълви тя. — Чудя се защо не е останал.

— Никой не може да каже. Някои хора си изкарват службата и напускат, други не.

— Ако беше останал, може би… Е, ти знаеш…

— Може би изобщо нямаше да срещне майка ти — каза Роби.

— Вярно — кимна тя и замислено го погледна. — Но защо имам чувството, че не ми казваш всичко?

В начина, по който го гледаше, имаше нещо познато. Самият той гледаше така всеки, който правеше усилия да му поднесе добри новини.

— Защото си подозрителна по природа, също като мен.

— Криеш ли нещо?

— Крия много неща от много хора, Джули. Но винаги по основателни причини.

— Това не е отговор.

Той я погледна очи в очи, преценил, че ако не го направи в такъв момент, поведението му ще бъде като удивителен знак след нейните думи.

— За съжаление, нямам друг.

— Това означава ли, че не си наясно какво се случва?

— Не съвсем.

— Имаш ли нужда от помощта ми? Само не казвай, че трябва да се грижиш за моята сигурност! Такова нещо няма, дори тук, в компанията на супер професионалистите от ФБР.

Роби понечи да отхвърли офертата й именно с аргумента за сигурност, но после изведнъж му хрумна нещо.

— Майка ти е казала на убиеца, че ти нищо не знаеш, нали? Там, в къщата…

— Да, така му каза.

— Което означава, че те с баща ти са знаели нещо. Тя всъщност е знаела защо се е появил той и защо е искал да ги ликвидира.

— Предполагам — сви рамене тя. — Но вече обсъдихме този въпрос.

— Преди да умре, Лио Брум също остави впечатлението, че знае нещо.

Джули избърса една сълза, търкулнала се от дясното й око.

— Не го познавах много добре, но ми се струваше свестен човек. Много харесвах Айда, която винаги се държеше добре с мен.

— Да, трагедията е голяма — кимна Роби. — От Шерил Косман научих, че ден преди да ги убият, родителите ти са вечеряли със семейство Брум. Според нея всички изглеждали така, сякаш са срещнали призрак.

— Ясно.

— Кога за последен път разговаря с тях? Имам предвид, преди да се върнеш у дома онази вечер.

— Малко преди да ме заведат в приемното семейство. После така и не успях да се измъкна, за да отскоча до мама в закусвалнята.

— А тя как изглеждаше, когато я видя за последен път?

— Ами добре. Нормално. Поговорихме си за разни неща.

— Но по-късно, когато убиецът се е появил в къщата ви, тя не е била изненадана, така ли?

— Искаш да кажеш, че нещо се е случило, след като я видях за последен път и преди появата на онзи тип у дома? — премигна момичето.

— Не. По-скоро се е случило във времето, след като си я видяла за последен и преди вечерята със семейство Брум, на която всички са били като попарени.

— Но ние не знаем какво.

— Въпреки това уточняването на този отрязък от време може да ни бъде от полза. Според мен са се случили две неща: или родителите ти са преживели нещо и са го споделили със семейство Брум, или обратното — Брум са открили нещо и са го споделили с майка ти и баща ти.

— А къде остават семейство Уинд?

— Тъкмо там е въпросът. Те не присъстват на вечерята, но явно са били замесени в тая работа. Иначе нямаше да бъдат убити.

— И ти мислиш, че всичко е свързано с нещо, което се е случило, докато са били в армията?

— Такива са ми предчувствията. Няма начин да е друго. Но засега фактите ме опровергават. Най-вече моето участие в схемата. Ако действително аз съм причина за цялата тази операция, защо са замесени твоите родители и близките им семейства? Аз не ги познавам.

— Значи наистина мислиш, че всичко е заради теб?

Роби веднага долови въпроса, който не беше зададен.

Аз ли съм причина за убийството на нейните родители?

— Да — отвърна той. — Съвпаденията станаха твърде много, за да бъдат случайни.

— Значи така — замислено промълви Джули. — Мама и татко са разкрили нещо, което са споделили с останалите. Или обратното. Мъжете са разговаряли за него, защото са стари приятели, още от армията. Но лошите разбират това и започват да ги избиват.

— Има смисъл в думите ти — кимна Роби.

— Предполагам — промърмори тя, избягвайки погледа му.

Роби умишлено остави мълчанието да се проточи. Проговори едва когато напрежението започна да спада.

— Не знам какво става, Джули. Дълбоко съжалявам, ако аз съм станал причината за убийството на твоите родители и приятелите им.

— Не те обвинявам, Уил — промълви тя, но гласът й не звучеше убедително.

Роби скочи и закрачи напред-назад.

— А може би трябва — подхвърли през рамо той.

— Обвиненията няма да ги върнат — въздъхна Джули. — А моето желание си остава същото — искам да пипна тези гадове. Всички до един!

Роби се върна на мястото си.

— Според мен родителите ти и техните приятели са били избити в рамките на двайсет и четири часа след като тримата мъже са научили нещо. Ако успеем да проследим някакъв телефонен разговор или пътуване, или друга комуникация между тях, може би ще имаме по-големи шансове.

— Можеш ли да го направиш? — вдигна глава тя.

— Можем поне да опитаме — каза той. — Проблемът е там, че нищо в тяхното минало не сочи, че именно те са катализатор на това, което се случва.

— Но в техния взвод са служили и други, нали? Един взвод се състои от девет-десет войници и един сержант, който им е командир.

— Откъде знаеш това?

— От учебника по история на САЩ. В него има раздел за Втората световна война. Татко, Уинд и Брум са били трима от членовете на взвода. За теб остава да откриеш останалите шест-седем.

Роби поклати глава. Беше смаян от факта, че е пропуснал нещо толкова очевидно. После очите му попаднаха върху гърдите на Джули, върху които леко помръдваше червена точка.

75

Светкавично осъзнал, че червената точка е лазерният прицел на снайперист, Роби успя да удържи инстинктивната си реакция. Не погледна към прозореца, но беше сигурен, че капаците му са частично отворени. Човекът с пушката беше някъде там, в рамките на хиляда метра от къщата, която вече се беше превърнала в най-несигурното място на света. Вътрешно се прокле за проявената небрежност по отношение на обстановката. Беше непростимо да пропусне отворените капаци.

Усмихна се и пъхна ръцете си под масата, която го делеше от момичето.

— Какво е толкова смешно? — настойчиво го изгледа тя.

— Играла ли си някога на „Смачкай буболечката“? — попита той.

— Добре ли си, Уил?

Той опипа долната страна на плота. Беше от солидно дърво, а не от талашит. Дебел поне три сантиметра. Трябваше да свърши работа. Предстоеше му да извърши две движения — по едно с всяка ръка. Пое си дълбоко въздух и усмивката му се разшири. Ако Джули направеше рязко движение, всичко щеше да приключи.

— Просто си спомних за нещо, което ми се случи преди много години — отвърна той. В следващия миг едната му ръка преобърна масата, превръщайки я в щит пред момичето, а другата измъкна глока.

Писъкът на Джули се сля с трясъка на изстрела, който разби лампата над главите им. Куршумът пръсна стъклото на прозореца и проби дървения плот, който обаче свърши своята работа. Отклонението куршум се заби в стената вляво от Джули.

— Лягай долу! — заповяда той.

Тя веднага се просна по корем. Откъм коридора долетя тропот на забързани стъпки.

Роби се прехвърли зад масата и погледна Джули, която лежеше на пода, захлупила главата си с длани.

— Добре ли си?

— Да — отвърна колебливо тя.

— Ти ли отвори капаците на прозореца?

Тя надигна глава да погледне.

— Не, така ги заварих.

Вратата започна да се отваря.

— Роби, добре ли си? — подвикна един от охраняващите агенти.

— Сложи оръжието си на пода и го ритни към мен! — заповяда с твърд глас Роби.

— Роби, какво става, по дяволите? — извика друг глас.

— Точно това щях да питам и аз. Кой отвори капаците на прозореца в тази стая?

— Капаците ли?

— Да, капаците. Някакъв снайперист току-що стреля през пролуката. Ако не получа отговор, ще застрелям всеки, който дръзне да се появи в тази стая!

— Ние сме федерални агенти, Роби.

— А пък аз съм един адски ядосан човек с глок в ръка. Докъде ще стигнем?

— Навън има снайперист?

— Точно така. Не чухте ли изстрела?

— Стойте неподвижно. — Тези думи бяха последвани от забързани стъпки, които бързо заглъхнаха.

Роби местеше поглед между Джули и прозореца. Нямаше никакво намерение да стои неподвижен. Измъкна телефона си и набра Ванс. Тя вдигна веднага.

— Снайперист пред охраняваната квартира, предател вътре — докладва лаконично той. — Имам нужда от подкрепления. Незабавно!

Изключи апарата и се извърна към момичето.

— Не се надигай! — предупреди я той.

— Ще ни убият ли? — прошепна Джули.

— Върви след мен, но без да се изправяш.

Той я изведе от стаята, провери коридора и й кимна. Затичаха не към предния вход или задната врата, а към противоположната на изстрела част от къщата. Пропълзяха в някаква стая и Роби протегна шия, за да надникне през прозореца. Нямаше как да огледа добре района с невъоръжено око. Не забеляза електронна точка, но това не

беше пречка за противник с толкова богат арсенал. Нямаше представа дали онзи, който им нареди да стоят неподвижно, е враг или приятел. Но идеята да не излизат, докато не изясни тази подробност, му се стори неприемлива.

Несъмнено щяха да ги чакат да се появят от задната врата или от някой прозорец в другата част на сградата. Ето защо Роби реши да използват главния вход.

Но преди това трябваше да стигнат до него.

Излязоха обратно в коридора. Роби направи знак на Джули да го последва и безшумно пое по посока на вестибюла. Къщата се намираше в самия край на задънена улица, далече от съседите. До тук можеше да стигне само човек, който търсеше именно нея. И някой го беше направил. Без съмнение с помощ отвътре.

Роби спря на прага на вестибюла и предпазливо надникна. Пред входната врата лежеше единият от агентите с кръв около шията. Това не беше рана от куршум. Подобна дупка можеше да бъде причинена и от пушка, но Роби не беше чул изстрел. Значи нож, помисли си той. Едната ръка върху устата, а другата прави широк срез. Смъртта настъпва моментално, без много шум.

Но за да постъпи по този начин, убиецът трябва да беше съвсем наблизо. Още един предател.

— О, божичко!

Той се обърна. Джули току-що беше зърнала заклания мъж.

— Гледай встрани! — каза Роби, измъкна телефона си и натисна бутона за бързо набиране.

Ванс вдигна веднага. В слушалката се чуваше грохот на автомобилен двигател. Сигурно караше със сто и шейсет.

— Един убит агент, другите не знам къде са. Смъртоносната рана е причинена отблизо. Извършителят е бил някой от нашите.

— Мамка му! — възкликна Ванс.

— На колко време си от тук?

— На три минути.

Роби прибра телефона и се обърна към Джули.

— Ще излезем през главния вход, но преди това трябва да отклоним вниманието им в друга посока.

— Добре — кимна тя. Очите й продължаваха да шарят между Роби и мъртвеца. — Но как?

Той извади патрона от цевта на пистолета си, свали пълнителя и щракна навън най-горните два патрона, а на тяхно място пъхна други два, които измъкна от джоба на якето си. Постави пълнителя обратно, дръпна затвора и вкара първия от новите патрони в цевта. После се промъкна към вратата и я отвори с крак.

— Какво си намислил? — попита Джули. — Нима ще си пробиваме път със стрелба?

— Запуши си ушите!

— Какво?

— Запуши си ушите и не гледай към вратата!

Роби я изчака да се подчини, после се прицели и натисна спусъка.

Първият куршум улучи резервоара на тежкия букар, паркиран на алеята. Запалителният заряд подпали бензиновите изпарения, а експлозията беше толкова силна, че колата се отлепи от асфалта.

Другият куршум беше предназначен за втория букар, паркиран редом с първия. Секунда по-късно и той се присъедини към огненото кълбо.

Роби сграбчи ръката на Джули и я повлече навън. Надяваше се, че димът и пламъците ще попречат на снайпериста, който току-що се беше опитал да убие Джули. Двамата хукнаха в противоположната посока. Роби се поколеба дали да не се помъчат да стигнат до неговата кола, но бързо се отказа. Това би било равносилно да нарисува мишена върху собствените си гърди.

Иззад ъгъла изскочи някаква кола и бързо се насочи към тях. Роби зърна мигащите сини светлини под радиаторната решетка и размаха ръце. Ванс рязко натисна спирачките. Беемвето поднесе и спря. Той отвори дясната врата, бутна Джули на задната седалка и сам скочи на предната.

— Тръгвай! — изкрещя той. — Тръгвай веднага!

Ванс включи на заден и гумите на спортната кола оставиха черни следи по асфалта. После направи ловка обратна маневра, изправи волана и натисна до дупка газта. Няколко мига по-късно стигна до първата пряка и зави наляво.

Тя погледна Роби, после се обърна да види и Джули, която се беше сгушила на седалката.

— Добре ли сте? Някой да е ранен?

— Добре сме — отвърна лаконично Роби.
— За бога, кажи ми какво се случи!
— Просто карай.

76

Роби стискаше глока и се оглеждаше подозрително във всички посоки. Този път се размина на косъм. Ако не беше забелязал червената точица, Джули вече щеше да е при мъртвите си родители. По всичко личеше, че животът й беше престанал да има стойност за другата страна. А по всяка вероятност и неговият.

Той се намести малко по-удобно на седалката, но стойката му остана напрегната. Опасността все още не беше отминала.

От време на време Ванс хвърляше поглед към пистолета в ръката му. За миг очите им се срещнаха, но тя побърза да извърне глава. Проговори едва след като изминаха около три километра.

— Предполагам, че имаш основателна причина да държиш този пистолет насочен към мен…

— Причините са поне десет, но ти със сигурност ги знаеш всичките — отвърна той.

— Не съм те предала, Роби — въздъхна тя. — Най-малкото защото не съм от този тип хора.

— Добре е да го знам. Ще го имам предвид.

— Разбирам защо не се доверяваш на никого, включително и на ФБР.

— Добре е да знам и това — отвърна някак безжизнено той. За момент дори не повярва, че е неговият глас.

— Къде искаш да ви закарам?

— Защо ти не избереш този път? — погледна я с каменна физиономия той. — Да видим какво ще се получи.

— Изпитваш ли ме?

— А защо не?

— Няма ли да престанете? — обади се Джули. — Това не помага на никого.

Двамата едновременно погледнаха в огледалото, което отразяваше блесналите от гняв очи на момичето.

— Току-що се измъкнахме от капан, който са ни поставили въпреки закрилата на ФБР — отвърна с равен глас Роби. — По тази причина е най-добре агент Ванс да избере следващата ни дестинация. Пък там ще видим какво ще излезе.

— Какво ще кажеш за ВОБ? — попита Ванс.

— Какво очакваш да кажа?

— Аз съм на твоя страна, Роби!

— Какво стана с подкреплението, което повика? — попита той и погледна през страничното стъкло.

— Не съм го повикала аз, а други хора от Бюрото.

— Кои други хора?

— Не знам точно. Подадох молба да изпратят агенти от провинцията. По твое настояване.

— Един от тях беше убит — кимна Роби. — Него го изключваме, защото едва ли е очаквал, че животът му ще свърши именно в онази къща. Но някой е открехнал капаците на прозореца в стаята на Джули… — Обърна се и попита: — Кой от агентите те изпрати обратно там?

— Онзи, който дойде пред вратата след изстрела. Познах го по гласа.

— Същият, който не се върна повече — замислено промълви Роби. — Същият, който е убил партньора си, а на нас каза да не мърдаме. — Стрелна с поглед Ванс и добави: — И ти ни посъветва същото…

Ванс рязко натисна спирачката. Беемвето поднесе и спря.

— Хайде, застреляй ме! — кресна тя. — И без това нямаш нужда от мен, след като не ми вярваш! Какво чакаш още? Опри дулото в главата ми и натисни проклетия спусък!

— Истерията няма да ти помогне — отвърна Роби.

— Какво по-точно очакваш от мен?

— Вече ти казах. Просто карай.

— Накъде?

— Избери си някаква посока и се придържай към нея.

— По дяволите! — изруга с треперещ глас Ванс, включи на скорост и рязко потегли. Изчака известно време да се успокои и каза: — Преди да завия в сляпата уличка, чух експлозии. Твое дело ли бяха?

— Вдигнах във въздуха два служебни автомобила на ФБР — кимна Роби. — Направи необходимото да ги включат в сметката ми.

— Взривил си ги?

— Отвличане на вниманието — обади се Джули. — Това беше единственият начин да се измъкнем живи от къщата.

Роби се облегна назад.

— Я да видим каква е равносметката — промърмори той. — Предатели в моята служба, предатели във ФБР. Плюс един пъзел, който не мога да подредя, докато времето ми изтича…

— Какво мислиш да правиш? — нервно попита Ванс.

— Засега две неща: прегрупиране и преосмисляне. През това време ние тримата оставаме заедно, но ще ни трябва друг транспорт.

— Какво й е на моята кола?

— Нищо й няма, но някои хора знаят, че е твоята.

— Пак ли ще крадеш кола, Уил? — обади се Джули.

— Пак?! — вдигна вежди Ванс.

— Много го бива — увери я момичето. — Като го гледаш, ти се струва фасулска работа.

— Надявам се, че теб пък те бива в шофирането — добави Роби.

— Защо?

Той вдигна пистолета и натисна копчето за сваляне на страничното стъкло.

— Защото отзад има един джип, който много бързо ни настига.

77

Ванс погледна в огледалото. Зад тях действително летеше огромен черен джип. Приличаше на тумбест реактивен самолет.

Тя скочи на газта и беемвето се понесе напред.

— Според теб ченгета ли са или федерални?

Задното стъкло се пръсна. Джули изпищя и се просна на седалката, а куршумът мина между Ванс и Роби и напука предното стъкло.

— Не са нито ченгета, нито федерални — отвърна с напрегнат глас Роби.

Ванс натисна спирачките и рязко нави волана. Колата поднесе наляво, но преодоля центробежните сили и полетя по една от страничните улички.

— Направи *нещо*, за бога! — процеди тя.

Роби се обърна към Джули, която продължаваше да се притиска към седалката.

— Разкопчай колана и лягай на пода! — заповяда той.

— А ако катастрофираме и аз съм без колан?

— Това е последната ти грижа.

Джули щракна колана и се пъхна в пространството между седалките. Роби се прицели и стреля през строшеното задно стъкло. Куршумът попадна в предната решетка на джипа. Точно там, където искаше — в радиатора. Но след това отскочи със звучен звън.

— Брониран е — промърмори той.

Следващият му изстрел попадна в лявата предна гума. Каучукът би трябвало да се разкъса, но не се случи нищо.

— Система за движение със спукани гуми — определи с въздишка той. — Умно.

— След като е брониран, би трябвало да му избягаме — подхвърли Ванс.

— Зависи от конските му сили — отвърна Роби и отново натисна спусъка.

Част от предното стъкло на черния джип се напука, но това изобщо не се отрази на скоростта му.

— Е, все пак не са съвършени — промърмори той.

В следващия миг зърна пушката, която се появи от десния преден прозорец. Моментално разбра, че не става въпрос за обикновена пушка, сграбчи кормилото и рязко го завъртя надясно. Колата напусна платното, преодоля бордюра и спря в някакъв двор.

Миг по-късно пушката избълва плътен автоматичен откос. Най-малко десет патрона. Паркираната в пряката кола избухна в пламъци.

Тежкият джип не успя да вземе завоя и продължи напред. Разнесе се скърцане на спирачки, последвано от ръмжене на скорости. Водачът беше включил на заден ход.

Ванс подаде газ, а Роби ловко завъртя кормилото и беемвето изскочи обратно на пътя.

— Какво беше това, по дяволите? — попита с разтреперан глас тя.

— Викат му „ковашки чук“ — отвърна Роби. — Сериозно бойно оръжие. Познах го по специалния пълнител, който е доста широк. Улучил е резервоара на онази кола. — Той махна напред и добави: — На следващата пресечка завиваш вляво, а веднага след това надясно. После настъпваш педала до дупка. Докато те се ориентират, ние вече ще бъдем далече.

Ванс изпълни указанията и не след дълго се озоваха на пуст път, който щеше да ги отведе далече от мястото на стрелбата. От всички страни се чуваше вой на сирени.

Джули се върна на седалката и си сложи колана, като преди това почисти ситните стъкълца от косата си.

— Добре ли си? — попита Роби.

Тя кимна, но не каза нищо.

Очите му пробягаха по вътрешността на купето.

— Къде ти е раницата? Забрави я в къщата ли?

Тя отново кимна.

— Какво се промени, Роби? — тихо попита Ванс.

Той прибра пистолета в кобура си и я погледна.

— Я повтори.

— Досега не искаха да ни убиват, а просто да ни изплашат до смърт или Бог знае какво. Но вече е ясно, че намеренията им са да ни

ликвидират. Затова питам: какво се е променило?

— Куп неща може би — отвърна той. — Трудно е да разгадаем намеренията им, без да сме наясно с крайната цел на играта. И с нашата роля в нея.

— Значи трябва да разберем каква е крайната цел — тръсна глава Ванс.

— Лесно е да го кажеш — отбеляза Джули.

— Какво се е променило?

Този път въпросът беше зададен от самия Роби. Ванс и Джули се спогледаха.

— Нали и аз това питам — каза агентката.

Той замълча, заковал поглед в пътя. Вече беше сигурен, че се е добрал до нещо съществено. *Най-после*.

78

Роби обясни на Ванс как да стигне до тайната му ферма в провинцията, но преди това я накара да изключи джипиеса на телефона си. После тя набра номера на прекия си началник и накратко го запозна с инцидента. Един убит агент на ФБР, втори — замесен в преките събития, и трети, който беше изчезнал. Бюрото не беше в състояние да потвърди дали той е бил човекът от Вирджиния, изпратен да охранява Джули.

Ванс пусна телефона в скута си, а на лицето й се изписа отвращение.

— По дяволите! — въздъхна тя. — Справиш ли се с малката гадост, голямата няма да се случи.

— Ще трябва да се изключиш от мрежата — предупреди я Роби. — Имаш ли нещо против?

— Това означава ли, че все пак ми вярваш?

— Спомних си, че онези в черната кола нямаха нищо против да ликвидират и теб.

— Няма проблем да се изключа, но искам конкретен план.

— В момента го оформям. Нуждая се обаче от повече информация.

— Каква?

Той погледна към момичето на задната седалка, което не отделяше поглед от него.

— Работата е там, че Джули стигна до верния отговор.

— Какво?! — учудено попита момичето.

— Става въпрос за тайминга — поясни той. — Червената точка се появи на гърдите ти в момента, в който каза онова нещо. Мисля, че именно тогава беше решена съдбата ни.

— Какво си казала? — обърна се да я погледне Ванс.

— Казах, че татко, мистър Брум и Рик Уинд са служили в един взвод. А всеки взвод се състои от девет или десет бойци. Казах още, че тези хора вероятно са разговаряли с някой от останалите. И тогава

започна всичко. В смисъл че не само споменатите трима са поддържали контакт помежду си, а вероятно е имало и други.

Роби кимна и се обърна към Ванс.

— Оказва се, че къщата не само не е била обезопасена, но и се е подслушвала. Чували са всяка наша дума. И червената точка се появи в момента, в който Джули напипа ключа към загадката.

— Наистина ли мислиш, че това е ключът? — попита Ванс. — Другите от взвода?

— Мисля, че трябва да изясним така ли е — отвърна Роби. — Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— В ОКР със сигурност разполагат с тази информация. Можеш да я поискаш от колегите си.

— Мога, но няма да го направя. Не забравяй, че и там има предател.

Ванс се облегна назад и потъна в размисъл.

— Може би и в Бюрото има — промълви най-сетне тя.

— Може би ли?! — избухна Джули. — Кое от днешните събития си пропуснала, супер агент Ванс?

— Добре де, *наистина* има — направи гримаса Ванс и погледна към Роби. — Какво ще правим сега?

— Познавам човек, който вероятно ще ни помогне. Стар приятел.

— Сигурен ли си, че можеш да му се довериш?

— Той отдавна е спечелил доверието ми.

— Е, хубаво.

— Но за да го видя, трябва да се разделя с вас — добави Роби.

— Това не е добра идея — нервно отвърна Ванс.

— Не е — съгласи се той. — Но не виждам друг начин.

— Колко дълго ще отсъстваш? — тревожно го погледна Джули.

— Колкото трябва и нито минута повече.

Роби ги настани в къщата. Показа на Ванс кое къде се намира, включи алармата и закрачи към хамбара. Яхна мотоциклета, сложи си каската и натисна стартера. Боботенето на мощния двигател го успокои, предлагайки му възможност да се фокусира и върху други неща преди решителния сблъсък.

Пое на изток към околовръстния път, а след това зави на север. Прекоси моста „Удроу Уилсън“, вляво от който мигаха светлините на Вашингтон, а вдясно тъмнееха зелените поля на Вирджиния чак до планината Върнън.

Няколко минути по-късно Роби вече крачеше по единствения коридор в сградата. Множеството врати от двете му страни бяха затворени. В този късен час зад тях едва ли имаше много хора.

Но един със сигурност беше тук. Човекът, който му трябваше. Предшественикът му на длъжността, която заемаше в момента.

Спря пред една врата и почука. Отвътре долетяха стъпки, вратата се отвори. Пред него се изправи мъж на петдесет и няколко, с късо подстригана бяла коса. Беше висок колкото Роби, строен, широкоплещест, запазил голяма част от младежката си сила.

Тази сила си пролича в енергичното му ръкостискане. Покани го да влезе и затвори вратата, след като огледа коридора в двете посоки. И Роби би постъпил по същия начин. Когато човек стигне до това ниво, предпазливостта вече се е превърнала в част от природата му.

Кабинетът беше малък и подреден. Никакви лични вещи. Мъжът седна зад бюрото, върху което имаше малък лаптоп. Роби се настани срещу него и сложи ръце върху плоския си корем.

— Отдавна не сме се виждали, Уил.

— Напоследък съм доста ангажиран, Шейн.

— Знам — кимна Конърс. — Вършиш добра работа.

— Може би не е точно така.

— Разказвай — рече Конърс и леко наклони глава.

Историята на Роби отне десетина минути. Мъжът насреща му го изслуша мълчаливо, а след това се облегна назад и се взря в лицето му.

— Мога още сега да изискам списъчния състав на взвода — каза той. — Но какво ще правиш, след като го получиш?

— Ще издиря хората. Останали са максимум седем човека. Разбира се, най-напред ще се фокусирам върху онези от тях, които живеят в района.

— Ясно — кимна Конърс, наведе се над лаптопа и набра някакъв текст. — Надявам се да го имаме до десетина минути — промърмори той и отново заби поглед в лицето на Роби. — Служиш вече дванайсет години…

— Знам. Постоянно ги броя.

— Обърна ли се назад към изминатия път?

— Правя го още от първия ден.

— И?

— Съществуват някои вероятности. Но нищо повече.

Конърс замълча, но си личеше, че е разочарован.

Очите му се сведоха към лаптопа. През следващите осем минути и двамата не отделиха поглед от екрана. Разнесе се тих сигнал за пристигаща поща. Конърс натисна няколко клавиша и принтерът в ъгъла на бюрото забръмча. Той вдигна разпечатаните листове от тавичката и ги подаде на Роби, без да ги погледне.

— Имам нужда от нова кола, непроследима — рече Роби. — Ще оставя мотоциклета си като гаранция.

— Две минути.

— Благодаря.

Конърс набра някакъв номер. Две минути по-късно лаптопът издаде кратък сигнал.

— Готово — кимна той.

Изправиха се.

— Оценявам помощта ти, Шейн — рече Роби.

— Знам.

Роби стисна ръката му и се обърна към вратата.

— Уил? — тихо го повика Конърс.

— Да?

— Следващия път оглеждай целия път, който си изминал. Само това място не е достатъчно.

Очите на Роби пробягаха по кабинета и спряха върху лицето на Конърс. После той кимна леко и миг по-късно вече крачеше по коридора с листовете в ръка.

79

Погледна листовете едва след като запали двигателя на колата — едно скромно на вид кафяво шеви. Изписаните върху тях имена се оказаха само три. Четирима от бойците във взвода на Уинд, Гети и Брум бяха починали, при това отдавна. Задачата му се улесняваше, поне на пръв поглед. А фактът, че и тримата живи бяха местни хора, я улесняваше още повече. Разпечатката съдържаше имената и адресите им, плюс кратка справка за кариерата им в армията. Военните поддържаха отличен архив.

Роби пъхна листовете в джоба си, включи на скорост и се насочи към изхода на малкия строго охраняван комплекс. По обратния път към къщичката във Вирджиния си мислеше за Конърс в неговата малка кутийка. Този човек го беше научил на почти всичко, което му беше необходимо за работата. Но връзката им прекъсна в момента, в който Конърс се оттегли от активна дейност и Роби зае мястото му. Причина за това бяха непрекъснатите му пътувания по света, но той все още пазеше жив спомен за първата им съвместна мисия. След убийството Конърс целуна цевта на пушката си. На въпроса на Роби защо го прави, той отвърна: „Защото тя е единственото нещо, от което зависи дали ще бъда тук, или няма да бъда“.

Малцина бяха хората, които не можеха да бъдат купени при никакви обстоятелства. Шейн Конърс беше един от тях.

За да бъде сигурен, че не го следят, Роби измина последните петнайсет километра по заобиколни пътища.

Прибра се във фермата рано сутринта. Ванс беше будна и го чакаше в коридора с пистолет в ръка и загрижено изражение. Джули спеше на канапето в дневната.

— Откъде се сдоби с тази кола? — попита го тя.

— От същото място, от което се сдобих с това — отвърна Роби и размаха разпечатката.

Двамата погледнаха към спящата Джули, свила се като коте на канапето.

— Не пожела да се качи горе — прошепна Ванс. — Очевидно искаше да е максимално близо до мен.

Той се обърна и тръгна към кухнята. Ванс го последва. Седнаха и се заеха да преглеждат имената и адресите.

— Трима души — промърмори Ванс. — Двама мъже и една жена. Как мислиш да действаме? Може би пак ще трябва да се разделим?

— Мисля, че не. Вече са предупредени от идеята на Джули и вероятно знаят какво ще предприемем.

— Тоест ще ни дебнат някъде наблизо около тези адреси?

— Дори нещо повече.

— Какво?

— Може би ще направят така, че и тримата да изчезнат.

— Ще ги убият?

— Ако убият двама, значи са свършили част от нашата работа — жив ще остане само онзи, който ни трябва. Но ако ликвидират всички, автоматично ни връщат на изходна позиция.

Ванс остави пистолета си на масата и разтърка очи.

— Трябва да поспиш — каза Роби.

— Кой ми го казва! — поклати глава тя.

— Аз ще поема първото дежурство, а ти поспи няколко часа.

— След няколко часа ще е осем. Тогава съвсем няма да легнеш да спиш.

— Всъщност чувствам се бодър — отвърна той.

Тя стисна ръката му над лакътя.

— Това пък какво беше? — учуди се той.

— Проверявам дали си човек или извънземен. Вече видях, че можеш да кървиш, но за всеки случай.

— Значи започваме да издирваме тези хора един по един, макар и да знаем, че някой ще ни чака — каза Роби.

— Което означава, че всички козове са в техните ръце — добави Ванс. — Във всеки момент могат да решат, че тези хора трябва да изчезнат.

— Но има и една малка подробност.

— Каква?

— Може би един от тези хора ще им трябва, за да свърши определена работа.

— Каква работа?

— Ако знаех, нямаше да седя тук и да се чудя какво да правим.

— А Джули? Не можем да я оставим тук, но би било глупаво да я вземем със себе си.

— Идвам, независимо дали е глупаво или не!

Обърнаха се едновременно. Джули стоеше на прага.

Във все още сънливия й поглед се четяха гняв и обида.

— Много те бива да подслушваш! — възкликна Ванс.

— Това е единственият начин да науча нещо от вас двамата! — не й остана длъжна Джули.

— Опасно е — намеси се Роби.

— Кажи ми нещо ново — отвърна с равен тон момичето и седна при тях. — Вече стреляха по мен, за малко не ме вдигнаха във въздуха, видях как убиват родителите ми. Освен това ме преследваха — както пеша, така и с кола. След всичко това аргументът „опасно“ ми се струва доста безсмислен.

Ванс погледна Роби и се усмихна леко.

— Признавам, че в определени моменти логиката й е повече от убедителна — каза тя.

— Що за логика е това? — възрази Роби. — Нима трябва да те излагаме на поредната опасност само защото си преживяла всичко, което изброи?

— Не се чувствай отговорен за мен, Уил — рече Джули, прибра няколко непокорни кичура зад ушите си и мрачно добави: — Защото не си!

— Хей, я престанете! — намеси се с помръкнало лице Ванс. — Само това ни липсва — да се наежите един срещу друг!

— Аз *съм* отговорен за теб! — натъртено рече Роби. — Отговорен съм от момента, в който напуснахме онзи автобус!

— Изборът си беше твой! Аз съм жертва на обстоятелствата.

— Но все пак жертва, нали?

— Искам да разбера защо убиха родителите ми. Нищо друго не ме интересува. — Очите й се местеха от Роби към Ванс и обратно. — Затова не се чувствайте отговорни за онова, което може да ми се случи.

— Искаме само да ти помогнем, Джули! — каза Ванс.

— Не съм играчката, която ще те накара да се почувстваш по-благородна, ясно? Нито пък нещастното сираче, на което всички искат

да помогнат, като го натикат у някое приемно семейство! Тук става въпрос за нещо съвсем друго.

— Щеш, не щеш, вече си вързана с нас — намеси се Роби. — Ако не бяхме ние, сега щеше да си мъртва.

— И без това се чувствам като мъртва!

— Разбирам. Но да се чувстваш и наистина да си са две различни неща.

— Защо трябва да се доверявам на когото и да било? — повиши тон тя.

— Аз пък мисля, че ние заслужихме доверието ти! — остро отвърна Роби.

— Помисли пак! — отвърна Джули и напусна стаята.

— Тя е още дете, Роби — обади се успокоително Ванс. — Дете, което е останало без родители и умира от страх.

— Знам — кимна Роби, засрамен от избухването си.

— Длъжни сме да останем заедно, докато всичко това приключи.

— Лесно е да се каже.

— Защо?

— Събитията могат да се развият по крайно неблагоприятен начин.

— Кои събития?

— Ти трябва да си лоялна към ФБР, Ванс. Не към мен.

— Остави ме сама да преценя това — промълви тя и докосна ръката му. — Присъствието ми тук ясно показва накъде е насочена лоялността ми.

Той задържа очи върху лицето й за няколко мига, после стана и излезе. Озадачена и изненадана, Ванс остана да гледа след него.

80

Роби отиде в хамбара, издърпа едно от чекмеджетата на работната маса и извади от него пакет „Уинстън“. Запали цигара и я поднесе към устните си. Пое облаче канцерогени, после го издуха.

Бавна смърт от рак на белите дробове или бърза от куршум. Каква е разликата? Може би във времето. Но на кого му пука, по дяволите?

Дръпна още веднъж и протегна врат. След третото дърпане смачка цигарата върху работната маса, излезе от хамбара и заключи след себе си. Загледа се в къщата, в която светеха две лампи. Една в стаята, в която беше Джули. Друга там, където чакаше Ванс. От тях го деляха не повече от петнайсет метра, които му се струваха петнайсет светлинни години.

Аз съм убиец. Натискам спусъка, отнемам живот. Това е всичко, което правя.

Обърна се. Пистолетът се озова в ръката му с такава бързина, че тя скри лице между дланите си. После бавно ги свали. В очите й имаше страх.

— Нали беше в къщата? — каза той и свали пистолета.

— *Бях*. Но реших да видя къде си и какво правиш.

— Добре съм.

— Но доста изнервен, а? — Тя огледа оръжието му.

— Предпочитам да го наричам професионализъм.

Ванс скръсти ръце пред гърдите си, пое дълбоко дъх и изпусна облаче пара в студения нощен въздух.

— Всички сме в една лодка.

Той мълчаливо пъхна пистолета в кобура си.

— Разбирам хората, които таят всичко в себе си — каза тя и пристъпи крачка напред. — Мълчаливите стоици. Във ФБР има много такива. Но времето тече и чашата започва да прелива. Особено в ситуации като тази…

— Нямам нищо общо с хората във ФБР, Ванс — отвърна Роби, без да я гледа. — Аз убивам хора. Върша го по заповед, но го върша. Без угризения, без нищо.

— Защо тогава не уби Джейн Уинд и малкото й момченце? Защо рискува живота си, за да спасиш другото й дете? Обясни ми го, стига да можеш.

— Може би трябваше да ги убия.

— Ако съм сигурна, че наистина го мислиш, щях да те застрелям на място.

Той се обърна. Пистолетът на Ванс сочеше право в гърдите му.

— Наистина ли си само убиец, Роби? — настоя тя. — Убиец, който не дава пет пари за нищо и никого?

— Какво те интересува това?

— Просто ме интересува. Може би защото съм глупачка. Забрави ли, че току-що ти дадох клетва за вярност? Ти обаче не реагира. Разбира се, не съм очаквала, че ще подскочиш от радост, защото те поставям над ФБР и професионалната си кариера, но все пак се надявах на някаква положителна реакция. А ти просто се обърна и излезе.

Роби се раздвижи и тръгна към къщата.

— Винаги ли бягаш от трудните въпроси? — подвикна след него тя. — Това ли е начинът да се измъкваш, когато стане напечено? Жалко, ако е така. Очаквах повече от теб.

Той се обърна, пъхна ръце в джобовете си и започна да се клати на пръсти. Дишаше учестено и разпокъсано, а очите му бяха заковани в някаква точка над главата на Ванс.

Тя прибра пистолета и тръгна към него.

— Дойдох тук с убеждението, че ще бъда част от нещо важно. Не ме разочаровай, моля те!

— Тя е просто дете — промълви Роби и погледна към къщата. — Едно дете, на което му се е струпало прекалено много. Изобщо не биваше да се замесва във всичко това.

— Така е — въздъхна Ванс. — Но е кораво дете. Умно и решително.

— Един от нас, а може би и двамата, няма да излезе жив от тази игра. Какви са нейните шансове?

— Ти сам заяви, че си убиец и нищо повече — каза тя. — Нима ти пука какво ще се случи с нея или с мен? Работата си е работа. Ако умрем, значи така ни е било писано.

— Но това не важи за Джули. Тя заслужава да живее.

— Доста странно изявление за хладнокръвен убиец.

— Достатъчно, Ванс. Разбрах какво мислиш.

— Да вървим да изработим план — махна към къщата тя. — *Всички* заедно.

Роби мълчаливо се подчини. Ванс изостана на крачка след него.

— Каквото и да се случи, Джули трябва да оцелее — подхвърли през рамо той.

— А аз ще направя всичко по силите си да оцелееш и ти — добави Ванс.

81

Джеръм Касиди.

Елизабет Клеър ван Бойрън. С моминско име Елизабет Клеър, към което прибавя фамилията на съпруга си Ван Бойрън.

Гейбриъл Сигъл.

Това бяха трите имена в списъка. Роби ги гледаше, отпивайки от кафето си в кухнята на фермата. Минаваше осем и половина сутринта. Слънцето беше доста високо в небето. От горния етаж долиташе плисък на вода. Вероятно Ванс току-що беше влязла под душа. Джули също беше станала. Намираше се в съседната стая и може би мислеше за предстоящия решителен сблъсък.

Петнайсет минути по-късно Ванс вече седеше срещу него. Косата й още беше влажна, а панталонът и ризата, макар и доста измачкани, й стояха добре.

— Ако продължавам да съм с изключена връзка, ще ми трябват още някои неща — каза тя.

Той кимна и стана да й сипе кафе. Тя завъртя листовете към себе си и погледна имената.

— С кого ще започнем?

Той й подаде чашата в момента, в който Джули влезе. Очите й бяха подути, а дрехите й — още по-измачкани от тези на Ванс. Явно не си беше направила труда да се съблича, преди да легне.

— Искаш ли кафе? — попита я Роби.

— Мога да си налея и сама — раздразнено отвърна тя. Свали една чаша от рафта и взе каната.

Седнаха около масата, избягвайки да се гледат в очите. Роби побутна разпечатката към Джули.

— Някое от тези имена да ти е познато?

Тя започна да ги разглежда, но не бързаше да отговори.

— Не — най-после каза тя. — Родителите ми никога не са ги споменавали пред мен. Имате ли снимки?

— Още не — поклати глава Роби. — Но ти си сигурна, че не са ти познати, така ли?

— Сигурна съм.

Той пое списъка и започна да го разглежда.

— Най-удобен е Гейбриъл Сигъл, който живее в Манасас. Най-напред ще отскочим до там, пък да видим какво ще излезе.

— Ако караме на географски принцип, следващата ще бъде Ван Бойрън, а Касиди остава последен — добави Ванс. — Но те може да са на работа, а доколкото разбирам, това са домашните им адреси.

— И аз си го помислих. Но дори да са на работа, в домовете им вероятно има и други хора. Показваме им документите си и получаваме каквото ни трябва.

— Появим ли се на някой от тези адреси, има голяма вероятност да ни проследят и до тук, Роби — предупреди го Ванс.

— Ще се погрижим това да не се случи — отвърна той.

— Ами ако ги потърсим по телефона? — каза Джули. — По този начин няма да се разкрием.

— Има и друга възможност — добави Ванс. — Обаждам се във ФБР с искането да бъдат прибрани за разпит. Не вярвам да са купили всички в службата…

— Последния път си помислихме същото — отбеляза Роби. — Но не се получи много добре.

— Стига, отлично знаеш какво имам предвид.

— Предпочитам сами да свършим тази работа — отсече той.

— Добре, значи започваме със Сигъл — каза Ванс. — Успях да хвърля едно око на досието му във военните архиви. Какво ни говорят те?

— Бил е сержант, командир на взвода. Днес е на петдесет години. Отдавна се е уволнил от армията. Не знаем с какво се занимава в момента. Моят източник не разполага с подобна информация.

Джули измъкна телефона, който беше получила от Роби.

— Да напишем в Гугъл адреса и военното му досие и да видим какво ще излезе — предложи тя, после надникна през рамото на Роби и започна да чука на миниатюрната клавиатура.

— Господин Сигъл има страница във Фейсбук — обяви тя, след като системата зареди данните, и завъртя телефона към тях.

От дисплея ги гледаше посивял мъж с масивна челюст.

— Сигурни ли сме, че е той? — попита Ванс.

— В страницата си пише, че е участвал в Първата война в Залива, добавил е дори поделението, в което е служил.

Роби се наведе над телефона и кимна.

— Това е истинският Сигъл.

— Според профила му работи като управител на клон на банка „СънТръст“ — добави Джули.

— В района гъмжи от клонове на „СънТръст“ — поклати глава Ванс. — Пише ли точно в кой от тях работи?

— Не, но харесва оръжия, футбол и лютива храна. Има двайсет и девет приятели. Това не е много, но все пак не знаем откога е във Фейсбук. И наистина е стар.

— Той е едва петдесетгодишен — възрази Ванс.

— Значи е *много* стар — безапелационно обяви Джули. — Освен това в страницата му няма нищо, което да обяснява защо бяха избити толкова много хора.

— Да погледнем и Касиди — предложи Роби.

Джули натисна няколко клавиша и страницата се зареди.

— Има доста хора с името Джеръм Касиди — обяви тя и натисна клавиша за скролиране. — Но сред тях не виждам човек с военна кариера, нито пък адреса, с който разполагаме. Поне в Гугъл го няма. Разбира се, мога да направя и по-задълбочено проучване име по име.

— Опитай Ван Бойрън — предложи Ванс. — Това име се среща по-рядко.

Джули изписа името.

— Доста повече, отколкото би допуснал човек — обяви тя. — Ще ми трябва известно време да ги прегледам.

— Не разполагаме с време — отвърна Роби. — Трябва ни бързо попадение.

Предварително беше вкарал колата в хамбара и тя вече беше готова, натоварена с оборудването от подземния арсенал. Ванс докосна един MP-5 и спря поглед на пушката „Барет“, която беше в състояние да пробие дупка в брониран хамър.

— Откъде имаш тези неща? — попита тя, после поклати глава и побърза да добави: — Всъщност не ми казвай. Изобщо не искам да знам.

Роби извади от багажника три бронежилетки и подаде едната на Джули. Ванс си сложи втората и облече якето си върху нея.

— Наистина ли е нужно всичко това? — попита Джули.

— Само ако искаш да оцелееш — отвърна Роби.

— Много е тежка — оплака се тя.

— По-добре да е тежка, отколкото да пропусне куршума, който ще пронижe тялото ти — рече Ванс.

Роби седна зад волана, а Ванс се настани до него. Джули се сви на задната седалка. Колата напусна хамбара без никакви маневри, тъй като Роби я беше вкарал на заден ход. Той слезе и отиде да заключи вратата. После се върна зад волана.

— Може би идваме тук за последен път… — каза Ванс.

— Да става каквото ще става — тръсна глава Роби. — А сега да видим какво ще ни каже господин Сигъл.

Подаде газ и излезе на черния път.

82

Улицата беше тиха, с дървета по тротоарите и скромни къщи с пристроени отстрани гаражи. На други места в страната такива имоти струваха два-три пъти по-евтино. Терените бяха зле аранжирани, а еднообразните къщички почти не се виждаха от избуялия неподрязан жив плет. Колите бяха паркирани предимно на улицата. В някои дворове играеха малки деца, наблюдавани от майки или бавачки.

Роби намали и заоглежда номерата. Ванс обаче го изпревари.

— Третата вдясно — обяви тя. — На алеята има микробус. Вероятно в къщата има хора.

Роби отби до тротоара, изключи двигателя и вдигна бинокъла пред очите си. Местата, от които можеха да ги атакуват, бяха твърде много, за да се надяват на поне относителна безопасност.

— Наоколо е прекалено открито — промърмори той.

— Това не е изненада — каза Ванс. — Ще отида да почукам, а ти ще ме прикриваш.

— А защо не обратното?

— Защото имам служебна карта на ФБР, която е по-впечатляваща от твоята.

— Всички федерални карти са впечатляващи.

Ванс вече беше отворила вратата.

— Гледай да отвърнеш на огъня, ако някой започна да стреля — подхвърли тя. — И бъди точен, моля те!

Роби и Джули останаха в колата, а агентката изскачи стъпалата пред входа и натисна звънеца.

Роби измъкна пистолета си от кобура и свали стъклото. Очите му започнаха да сканират околността на широки полукръгове, но винаги се връщаха на въображаемия квадрат със страна около метър, в който се намираше Ванс.

— Доста смело от нейна страна — отбеляза Джули.

— Тя е супер агент на ФБР, забрави ли? Предполага се, че там всички са смели.

— Не се опитвай да бъдеш любезен, Роби.

— Охо, вече станах Роби. А къде отиде Уил?

Джули не отговори.

Входната врата се отвори и той се втренчи в жената, която се появи на прага. Ванс й показа служебната си карта и се зае да й обяснява какво иска. Върху лицето на жената, най-вероятно съпругата на Сигъл, се появи смаяно изражение. Поговориха още няколко минути, после вратата се затвори и Ванс тръгна с бърза крачка към колата. Роби забеляза как пердето на един от прозорците помръдва и жената наднича иззад него.

Ванс се качи и той запали двигателя.

— Гейбриъл Сигъл работи в един от клоновете на банка „СънТръст“, който се намира на десетина минути от тук — обяви тя. — Взех адреса от съпругата му.

— Изглеждаше изненадана — отбеляза Роби.

— Защото *беше* изненадана. По всяка вероятност си помисли, че има някакъв проблем в банката.

— Може би съпругът й краде — напрегнато подхвърли Джули. — Или пере пари на терористите, а моите родители и останалите са го разкрили.

— Може би — кимна Роби и се обърна към Ванс. — Жената те наблюдаваше зад пердето.

— Естествено. В момента вероятно звъни на мъжа си, затова е по-добре да тръгваме.

— Аз ще поема срещата с него — отсече Роби. — А ти оставаш с нея.

— Докога ще вися по разни коли? — възропта Джули.

— Спокойно, и на теб ще ти дойде времето — отвърна Роби. — На всеки от нас ще му дойде времето, преди тази история да приключи.

Стигнаха до банковия клон за по-малко от десет минути. Роби ги остави в колата и влезе в малката тухлена сграда, разположена точно зад ъгъла на една от най-оживените улици в Манасас. Попита за Гейбриъл Сигъл и беше въведен в остъклен правоъгълник с размери три на три.

Сигъл беше набит мъж с бледо лице, висок около метър и седемдесет. Според Роби изглеждаше доста по-добре, отколкото на снимката във Фейсбук.

— Каква е тая работа? — надигна се от стола си той. Явно вече беше разговарял с жена си.

Роби му показа значката си и започна направо:

— По време на Първата война в Залива сте били командир на взвод, нали?

— И какво от това? Да не би армията да ме иска обратно? Ако е така, няма как да стане. Минах по реда си. Вече съм твърде стар, за да бродя из пустинята с пушка на рамо.

След тази тирада човекът седна обратно зад бюрото си, а Роби остана прав.

— Интересуват ме по-скоро хората, с които сте служили. Поддържате ли контакт с някои от тях?

— Да, с двама-трима.

— С кого по-точно?

— А за какво *по-точно* става въпрос?

Банкерът показва нокти, помисли си Роби.

— За националната сигурност — отвърна той. — Мога да добавя, че има връзка с един наскоро взривен автобус и смъртта на няколко души, разстреляни в ресторант до Капитолия.

Сигъл стана още по-блед.

— Господи! — възкликна той. — Нима е замесен някой от стария ми взвод? Не мога да повярвам!

— Искате да кажете, че познавате добре тези хора?

— Как да ви отговоря… Все пак се сражавахме за страната си. Не е възможно някой да се е обърнал срещу нея… — Мъжът замълча, подпрял месестите си длани на евтиното бюро. Приличаше на малко момче, на което току-що са съобщили, че кученцето му е прегазено от кола.

— С кого от тях сте под държали връзка?

Сигъл се сепна, замисли се за момент и бавно започна да изрежда:

— С Дъг Бидъл, Фред Алварес, Бил Томсън и Рики Джоунс. Но Рики умря преди доста години.

— Знам — кимна Роби. — Но те не живеят в района, а са пръснати навсякъде.

— Вярно, но има и други начини за контакт. Телефони, имейли. Преди време Дъг ми дойде на гости и му показах паметниците. Фред загина при автомобилна катастрофа, а Били налапа дулото и натисна проклетия спусък. Дъг и Рики се разболяха от рак. А и двамата са по-млади от мен. Това се дължи на всичките гадости, на които бяхме изложени по време на войната. Синдромът на Войната в Залива, нали знаете… Дори в този момент може да съм пътник, без да подозирам. И при най-слабото главоболие започвам да си мисля, че всичко е свършено.

Човекът млъкна и се облегна назад. Роби седна срещу него.

— А виждате ли се с някой от бойните си другари, които живеят в района? — попита той.

— Няколко пъти се срещнах с Лио Брум. Но това беше доста отдавна.

— Колко отдавна?

— Преди повече от десет години. Сблъскахме се случайно. В един сиатълски бар, представяте ли си? Той беше там по бизнес, а аз току-що бях сменил работата си и присъствах на някакъв семинар. Стори ми се, че се справя добре. Работеше за правителството, но не си спомням точно какво…

— Друг?

— В Близкия изток бях близък с Къртис Гети. Но него не съм го виждал, откакто се прибрахме в Щатите. Дори не знам къде е в момента…

В гробищата, отвърна мислено Роби.

— Лио Брум споменавал ли е Гети?

— Не помня. Останах с чувството, че са прекъснали всякакви връзки помежду си. Но, както вече споменах, това беше преди десет години.

Преди десет години, помисли си Роби. Май тъкмо там е цялата работа.

— Някой друг? — попита на глас той. — Рик Уинд например?

— Четох, че са го убили. Заради него ли сте тук?

— Имали ли сте контакти с него?

— Не, от години не съм го виждал. По-рано се срещахме, но той се промени. Особено след като купи онази заложна къща в предградията. Не знам… Стана друг човек…

— А Джеръм Касиди?

— Него не съм го виждал, откакто се уволнихме.

— Но той живее в района, съвсем наблизо.

— Не знаех.

— А Елизабет ван Бойрън? Това е фамилията й по съпруг. А моминското й име е било…

— Знам, Елизабет Клеър.

— В онези години жените на военна служба са били нещо необичайно, нали?

— Да, разбира се. Днес нещата са различни. Но лично аз винаги съм смятал, че е глупаво да не се допускат до участие в бойните действия. Те се сражават не по-зле от мъжете. А в екип предимствата им изпъкват. Мъжете се правят на мачовци. Докато жените изграждат екипната перспектива. От опит мога да твърдя, че стрелят много точно. Поне така беше в Първата война. А нашата Лизи беше ненадмината. По-добър боец от всеки друг, включително и от мен.

— Но и тя вече не е в армията — каза Роби.

— Е, за това си имаше причини — отвърна Сигъл.

— Поддържали ли сте контакт с нея?

— Да, поддържах.

— Каква е причината да напусне армията?

— Рак. Първо на гърдата, но се появиха метастази. В мозъка, в белите дробове, в черния дроб. Днес вече е в терминална фаза, разбира се. Тръгнат ли метастазите, с човека е свършено. Срещу това нещо не са открити вълшебни куршуми. В момента се намира в един хоспис в Гейнсвил.

— Ходили ли сте да я видите?

— Допреди месец редовно. Ту идва в съзнание, ту изключва. Кара предимно на морфин и не знам дали още е жива. Не биваше да спирам да ходя при нея, но ми е много тежко да я гледам в това състояние.

— Как се казва хосписът?

— „Сентръл Хоспис Кеър“. Съвсем близо до шосе двайсет и девет.

— Ясно.

— Това е от отровите, които дишахме там, да знаете! — разпалено добави Сигъл. — Обеднен уран, токсични коктейли от артилерийските снаряди, огромни пожари, от които небето почерняваше, всякакви боклуци, които не знаехме какви са… Всеки би могъл да е на нейно място, включително и аз!

Роби извади една визитка и му я подаде.

— Ако си спомните още нещо, обадете ми се.

— Всъщност за какво става дума? Как е възможно някой от взвода ми да се е забъркал в подобно нещо?

— Това се опитваме да разберем — отвърна Роби, замълча за момент и попита: — Бяхте предупреден от съпругата си, нали?

— Да — призна Сигъл.

— Какво я безпокои?

— Страхува се да не си загубя работата.

Роби си спомни за предположенията на Джули, свързани с тероризма и прането на пари.

— Защо? Имате ли проблеми в работата си?

— Не съм извършил нищо нередно, ако това намеквате. Но кой в днешно време се разкарва до банката, за да свърши някаква работа? Всичко става онлайн. За осем часа работно време виждам един-двама клиенти. Още колко време ще ми плащат за това според вас? Ето защо банките са толкова богати — защото пестят от работна ръка. Светът се промени. А моята грешка е, че не се променям достатъчно бързо заедно с него. Може би пак ще свърша в пустинята с пушка на рамо. Какво друго може да прави човек на моята възраст? Ще бъда един дебел наемен войник, нищо повече. Но ще пукна още на втория ден…

— Ами… благодаря за помощта.

— Моля — разсеяно кимна Сигъл.

Роби остави човека да се чуди кога ще му прочетат присъдата.

83

Двайсет минути по-късно влязоха в паркинга на „Сентръл Хоспис Кеър“. Роби внимателно огледа петнайсетината коли, които се намираха там, и спря близо до входа.

— Ти или аз? — обърна се към Ванс той.

— Нека да дойда и аз — обади се Джули.

— Защо?

— Тя се е сражавала с баща ми. Може би знае нещо за него.

— Не е ясно дали е в състояние да говори — предупреди я Ванс.

— Тогава защо сме тук? — попита момичето.

— Аз ще я взема със себе си — рече Роби. — А ти оставаш на пост.

— Сигурен ли си? — изгледа го Ванс.

— Не съм, но ще го направя.

Двамата се насочиха към двуетажната тухлена сграда с много прозорци и жизнерадостна атмосфера, която никак не подхождаше на последно убежище за безнадеждно болни хора.

Служебната карта на Роби им осигури бърз достъп до стаята на Елизабет ван Бойрън. И тук беше уютно и ведро като навсякъде, с вази цветя на масата и саксии на перваза. Но надеждите за някаква допълнителна информация от тази жена се изпариха в момента, в който сестрата се отдръпна от леглото.

Елизабет ван Бойрън приличаше на скелет. Една тръба вкарваше в трахеята й въздух от респиратора в ъгъла, друга изкарваше токсичния въглероден двуокис навън. От стомаха й стърчеше сонда за изкуствено хранене, а към ръцете й бяха прикрепени тръбичките на интравенозната система.

— Мога ли да ви помогна? — обърна се към тях сестрата.

— Дойдохме да зададем няколко въпроса на госпожа Ван Бойрън, но виждам, че това е невъзможно — отвърна Роби.

— От шест дни е на командно дишане — поясни сестрата. — Понякога идва на себе си, понякога не. Приема много силни

болкоуспокоителни. — Тя погали ръката й и добави: — Изключително мил човек, служила е в армията. Жалко, че е в такова състояние… — Замълча за момент, после попита: — Какви въпроси искате да й зададете?

Роби показа служебната си карта.

— Аз съм от Министерството на отбраната. В момента провеждаме едно разследване и попаднахме на нейното име като евентуален източник на информация.

— Разбирам — кимна жената. — Но сам виждате, че едва ли ще може да ви помогне. Болестта й е в терминална фаза.

Роби спря поглед върху апаратурата за командно дишане и останалото оборудване.

— С това поддържате живота й, така ли?

— Да.

Той стрелна с поглед Джули, която не отделяше очи от болната.

— Но тук все пак е хоспис, нали?

— Има различни хосписи — отвърна с леко притеснение сестрата. — Всичко зависи от желанията на близките на пациентите. — Погледна надолу и добави: — Но това няма да продължи дълго, независимо дали апаратурата е включена или не…

— Значи близките й са поискали командно дишане? — попита Роби.

— Не мога да ви отговоря. Тези неща са лични. Не виждам какво общо имат с някакво военно разследване. — В гласа й се долови леко раздразнение.

Джули пристъпи към перваза на прозореца и вдигна една снимка.

— Това ли са близките й?

Сестрата й хвърли любопитен поглед и се обърна към Роби.

— Представихте се като служител на Министерството на отбраната. Но защо това дете е с вас?

— Не мога да отговоря на този въпрос — отвърна Роби, а жената неволно облиза устните си.

Джули показа снимката на Роби и каза:

— Баща ми е служил в един взвод с госпожа Ван Бойрън. Надявах се да науча от нея нещо повече за миналото му.

— Наистина ли, миличка? — проясни се лицето на сестрата. — Да, на снимката е тя със семейството си. Имаше и други, но дъщеря й

и съпругът й започнаха да ги прибират. Наясно са, че краят наближава.

Роби пое снимката. На нея беше Ван Бойрън в окичена с ордени униформа. Мъжът до нея вероятно беше съпругът й. От другата й страна стоеше момиче на възрастта на Джули.

— Това е мъжът й, така ли?

— Да. Джордж ван Бойрън. И дъщеря й Брук-Александра, която днес е доста по-голяма, разбира се. Снимката е правена преди години. В момента тя учи в колеж.

— Значи я познавате?

— О, да, редовно ни посещава. Хубаво момиче, което много страда за майка си.

— А съпругът й?

— И той идва редовно. Отчаян е. Изправят се срещу всичко това едва на петдесет, представяте ли си? За някои от нас животът не е справедлив!

— Посещават ли я и други хора?

— Малко. Всъщност не знам с точност, защото дежуря и в другите крила.

— А имате ли журнал за посетители?

— Да, на рецепцията. Но не всички се регистрират.

— Защо?

— Ние не сме строго охранявано заведение — малко припряно отвърна сестрата. — Обикновено посетителите са доста разстроени. Някои забравят да се регистрират, а други се разписват за цялата група. Но ние сме длъжни да проявяваме разбиране към тях. Те все пак идват тук, за да изразят обич, уважение и подкрепа за близките си.

— Разбирам — кимна Роби. — А тя откога е тук?

— От четири месеца.

— Много ли е това?

— Имаме хора, които остават при нас по-дълго време, други по-кратко. Тук няма определен срок за престой. Допреди две седмици госпожа Ван Бойрън съвсем не изглеждаше така, както днес. В нейния случай влошаването настъпи доста бързо.

— Но апаратът ще поддържа живота й, докато е включен, нали? Искам да кажа, дори и когато вече не може да диша самостоятелно?

— Нямам право да говоря за това, повярвайте ми. Законът не го позволява.

— Опитвам се да разбера ситуацията, нищо повече.

— Вижте — рече притеснено сестрата, — по принцип в заведения като нашето не се предвижда използването на животоспасяваща апаратура. Тук хората си отиват с достойнство. Ние не лекуваме болести, а още по-малко поддържаме живота им по изкуствен начин.

— От това следва, че използването на апарат за командно дишане е необичайно, така ли?

— Да. То може да доведе до отнемане на лиценза ни и до прехвърляне на пациента в болница или друго подходящо заведение.

— Тогава защо сте го поставили? — попита Роби. — Тя има ли шанс да се оправи?

— Дори и да знаех, нямаше да ви кажа. Но истината е, че понякога роднините на нашите пациенти започват да хранят прекомерни надежди. Или пък просто осъзнават, че техните близки не са за хоспис, а по-скоро за болница.

— Разбирам.

— Трудно е да гледаш как умира близък човек — обади се Джули.

— Да, много е трудно — кимна сестрата. — А сега моля да ме извините, но имам доста работа около моята пациентка.

— Казахте, че съпругът й идва редовно, нали?

— Да, макар и в странни часове. Колежът на дъщеря й е в друг щат и затова тя идва по-рядко.

— Случайно да знаете къде работи съпругът й?

— Не, съжалявам.

— Предполагам, че лесно ще разбера това — небрежно подхвърли Роби.

Сестрата погледна Джули, която не откъсваше очи от Елизабет ван Бойрън.

— Съжалявам, че не може да ти каже нищо за татко ти, миличка…

— И аз.

Джули пристъпи към леглото и докосна ръката на Ван Бойрън.

— Съжалявам — прошепна тя, после се обърна и излезе от стаята.

Роби подаде картичката си на сестрата.

— Звъннете ми, ако съпругът й се появи — каза той, хвърли последен поглед към леглото и последва момичето.

84

Роби отвори вратата на Джули, а след това седна зад волана, щракна предпазния колан и се обърна към Ванс.

— Не научихме нищо ново от визитата при Елизабет ван Бойрън — съобщи й той. — Жената не може да говори. Не й остава много време на този свят.

— А какво стана при Сигъл? Не ми каза почти нищо след посещението си в банката.

— Бил разговарял с Лио Брум, но преди повече от десет години. Изобщо не знаел, че Къртис Гети и Джеръм Касиди живеят в района. Мисли само за две неща: кога ще хване рак и кога ще го изхвърлят от работа. Не виждам как може да се вписва във всичко това, освен ако не е гениален лъжец.

— Следователно ни остава само Джеръм Касиди — каза Ванс.

— Той живее в Арлингтън, нали?

— Така пише в документите.

— Нещо подозрително, докато ни нямаше?

— Нищо.

— Тогава да вървим.

Заради натоварения трафик пътуването до Арлингтън им отне повече от час. Наближаваше обед, когато Роби най-сетне откри свободно място за паркиране и се обърна към Ванс.

— Сигурна ли си, че това е мястото?

Тя вдигна листа пред очите му. И тримата се обърнаха да огледат сградата, пред която бяха спрели.

— Бар грил — каза Джули.

— Но над него има и стаи — вдигна глава Роби. — Може би Касиди живее в някоя от тях.

— Сега е мой ред — промърмори Ванс и разкопча колана си.

Роби бързо се огледа. Намираха се в гъсто застроен квартал, както почти навсякъде в Арлингтън. Магазините и жилищните сгради бяха плътно наблъскани едни до други, без никакво пространство между тях. Улиците бяха тесни, почти без места за паркиране, но с достатъчно удобни за наблюдение извивки и закътани местенца.

— Предлагам да отидем всички — рече той.

— Ами колата? — попита Ванс. — Не можем да я оставим без надзор. Не ми се ще да я заварим с някоя бомба под шасито.

— Получих тази кола от специално място — поясни Роби. — Това означава, че е оборудвана със специални средства за защита.

— Например?

— Например да ни извести за всеки опит за проникване или миниране.

Слязоха от колата. Роби напрегнато се озърташе.

— Какво има? — нервно попита Ванс. — Виждаш ли нещо?

— Не, но това още не означава, че не са някъде наоколо.

— На предишните места не беше толкова напрегнат.

— Да, но това е *последното*.

— Прав си — кимна Ванс и изпусна въздуха от гърдите си.

Името на ресторанта беше „Тексаски покер“. Часът беше едва дванайсет без десет, но вътре имаше поне двайсетина посетители. Обзавеждането беше в стил уестърн — седла, оглавници, каубойски шапки и ботуши. Тапетите по стените изобразяваха стада добитък насред безкрайните равнини на Тексас, охранявани от каубои на коне. В дъното имаше огромен извит бар, който се простираше по цялата ширина на заведението. Високите столчета от изкуствена кожа бяха оформени като седла, а на стената зад бара беше окачено голямо знаме на Тексас. Около него бяха струпани стотици шишета с всевъзможни питиета, чието предназначение беше да смазват гърлата и да замъгляват сетивата, но най-вече да опразват портфейлите на клиентите.

— Много пари са хвърлени в обзавеждането на това заведение — отбеляза Роби.

Към тях се насочи облечена в черно млада жена с бяла шапка и бели каубойски ботуши. Носеше менюта.

— Покер на три ръце? — попита с усмивка тя.

— Може би — отвърна Роби. — Търсим един приятел, който би трябвало да живее на този адрес. Казва се Джеръм Касиди. Познавате ли го?

— Господин Касиди е собственикът на заведението.

Роби и Ванс се спогледаха.

— Тук ли е в момента?

— Мога ли да му предам кой го търси? — попита младата жена.

— ФБР — Ванс показа служебната си карта. — Заведете ни при него, ако обичате.

— Все пак нека проверя дали е тук — колебливо промълви сервитьорката.

— Само ако ви виждаме и чуваме — отсече Роби.

Любезността на жената се стопи.

— Какви неприятности има господин Касиди? — нервно попита тя. — Той е страхотен шеф!

— Искаме само да си поговорим — успокоително отвърна Роби. — Доколкото разбрах, той е тук…

— Да, в офиса отзад.

— След вас — каза Роби с широк замах към вътрешността на заведението.

Жената колебливо се раздвижи. Подминаха бара, прекосиха тесен коридор и завиха надясно. През врата с надпис „Вход за персонал“ влязоха в нов коридор с две врати, разположени една срещу друга. Жената спря пред тази с табелка „Офис“ и почука плахо.

Отвътре се чу шум. Роби плъзна ръка под сакото си. Ванс го забеляза и стори същото.

— Кой е? — обади се мъжки глас.

— Тина, господин Касиди. Едни хора от ФБР искат да разговарят с вас.

— Имат ли уговорена среща?

— Не.

— Кажи им да си уговорят.

Роби избута Тина и завъртя топката на бравата. Но вратата се оказа заключена.

— Хей, какво става там? — долетя гневният глас на Касиди. — Вече казах да си уговорят среща!

— Тук ФБР, Касиди! — извика Роби и заблъска с юмрук по вратата. — Веднага отворете!

Отвътре долетяха някакви неясни звуци, последвани от затръшване на чекмедже. Роби отстъпи крачка назад и стовари десния си крак върху топката на бравата. Вратата отлетя встрани. Тина изпищя.

Роби и Ванс измъкнаха пистолетите си, а агентката избута Джули назад.

— Стой тук! — заповяда тя и последва Роби, който вече беше проникнал в офиса.

Изправен зад бюрото си, Касиди ги гледаше втренчено. Беше висок колкото Роби, но по-слаб, с широки рамене и тесен ханш. Прошарена кестенява коса, издължено лице с правилни черти, няколкодневна брада. Беше с избелели дънки и свободно спускаща се бяла риза.

— Ще ми кажеш ли защо разби вратата ми и защо влизаш с насочен пистолет? — заплашително излая той, гледайки Роби.

— А ти ще ми кажеш ли защо отказа да ни отвориш, след като те помолихме?

Касиди извърна поглед от Роби и се втренчи във Ванс.

— Искам да видя служебните ви документи. Веднага! — кресна той.

Те му ги показаха.

Касиди ги разучи внимателно, придърпа бележника, който лежеше на бюрото, и си записа номерата на картите и значките.

— Това е за адвокатите ми, които ще ви скъсат задниците в съда — каза с дрезгав глас той.

— Вие не отворихте вратата, господин Касиди — напомни му Ванс.

— Щях да я отворя, ако не бяхте ме изпреварили. Освен това не знаех, че сте федерални агенти.

— Вашата служителка ви го каза изрично.

— На нея й плащам десет долара на час, за да посреща и настанява клиентите. Не вярвам да прави разлика между федерален агент, пощальон и разбойник, решил да ме ограби. — Той погледна младата жена, която трепереше пред вратата. — Всичко е наред, Тина. Връщай се на работа.

Жената побърза да изчезне, а Касиди отново се обърна към Роби, който прибираше пистолета в кобура си.

— А ти дори не си от ФБР, а от ОКР.

— Знаеш какво е ОКР?

— Знам, защото съм служил в армията. — Мъжът седна зад бюрото, измъкна тънка пура от джобчето на ризата си и я запали. — Е, за какво става въпрос?

— Пушенето е забранено във всички ресторанти и барове в щата Вирджиния — подхвърли Ванс.

— Вярно е, че доблестната управа на Вирджиния взе решение да лиши своите поданици от привилегията да пушат на подобни места — кимна Касиди. — Но също така е вярно, че здравното министерство, което трябва да прилага въпросния закон, няма реална власт да го направи. В много заведения хората си пушат на воля. А този кабинет е моето лично пространство, което съм оборудвал със специална вентилационна система именно за да пуша колкото си искам въпреки опасността да пипна рак на белите дробове. Ако искате, сядайте и гледайте как го правя…

— Имаме няколко въпроса към теб — заговори по същество Роби.

— Задай ги на адвокатите ми — отсече Касиди. — Сигурен съм, че ще чуеш решителното им *не!* — Той извади една визитка от бюрото си и му я подаде. — Тук са всичките им телефони, господин ОКР.

— Винаги ли си толкова бърз, когато имаш нужда от юридическите си хрътки? — изгледа го Роби.

— Отдавна съм изчислил, че заслужават всеки цент от безбожните си хонорари!

— Това означава ли, че често се нуждаете от юридически услуги? — попита Ванс.

— Тук е Америка, госпожо. Когато някой бизнесмен иска да си избърше задника, адвокатът му винаги трябва да е наблизо.

Роби бавно се огледа. Офисът беше със скъпи мебели, а край една от стените имаше етажерка със свидетелства и грамоти.

— По всичко личи, че бизнесът ти върви — отбеляза той. — Заведението трябва да работи добре.

— То е само една от двайсетте фирми, които притежавам. Всички те ми носят високи доходи и това ми позволява да не дължа

нищо на никого. Я ми кажи колко от онези нещастници от „Форчън 500“ могат да се похвалят със същото? Притежавам дори собствен самолет, ей богу!

— Браво на теб — рече Роби и остави картичката на адвокатската кантора на бюрото. — Тук сме, за да ти зададем няколко въпроса, свързани с взвода, в който си служил по време на войната.

Касиди зяпна от изненада и беше принуден да извади пурата от устата си.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Поддържаш ли връзка с някой от бившите си бойни другари?

Касиди зърна Джули, която надничаше през разбитата врата.

— Я ела тук, момичето ми — каза с променен глас той.

Джули погледна Роби, който й кимна.

— По-близо — направи й знак Касиди.

Джули се приближи до бюрото.

Касиди загаси пурата си в пепелника и разтърка брадичката си.

— По дяволите!

— Какво има? — озадачено го изгледа Ванс.

— Ти си Джули, нали? — попита той, без да обръща внимание на въпроса.

— Да. Но не ви познавам.

— Аз обаче познавам родителите ти, при това доста добре. Как я карат?

— Откъде ги познаваш? — вметна Роби.

— От взвода, разбира се. Двамата с Къртис Гети служихме рамо до рамо. На два пъти ми спаси живота.

— Доскоро дори не знаех, че татко е служил в армията — обади се Джули.

Касиди кимна, но не показа изненада.

— Не беше от най-разговорливите — промърмори той.

— А как разбрахте, че аз съм Джули? Никога не сме се виждали.

— Одрала си кожата на майка си, момичето ми. Същите очи, същите трапчинки… Освен това ние с теб сме се виждали. Само че ти беше още бебе. Поне два пъти съм ти сменял памперсите. Макар че хич ме няма да се оправям с малки деца.

— Значи си поддържал връзка с тях? — попита Роби.

— Само известно време. Не съм ги виждал, откакто Джули навърши годинка.

— Какво се случи?

— Нищо особено — каза Касиди и се загледа настрани. — Хората са вечно заети. Нямат време да се виждат и постепенно се отчуждават… — Обърна се към Джули и попита: — Майка ти как е?

— Майка ми е мъртва.

— Как така?! Какво се е случило, по дяволите? — Наложи му се да се подпре на бюрото, за да запази равновесие.

— Убиха я — отговори Роби. — И нея, и Къртис.

— Убили са ги?! — Касиди немощно се отпусна на стола си, после ги засипа с въпроси: — Защо? Как? Кой го направи?

— Надяваме се на твоята помощ, за да получим отговорите — отвърна Роби.

— На моята помощ ли?

— Да.

— Вече споменах, че отдавна не съм ги виждал.

— Не знаеше ли, че живеят във Вашингтон?

— Не. Когато се срещнахме за последен път, живееха в Пенсилвания.

— В Пенсилвания ли? — възкликна Джули. — Не знаех това. Мислех, че са от Калифорния.

— Къртис може да е бил от там. Но когато се прибрахме в Щатите, живееха в околностите на Питсбърг. Изобщо не знаех, че са се преселили тук.

— Значи по онова време и вие сте живели в Пенсилвания, така ли? — попита Ванс.

— Да. Дори за малко живях при тях. Но това беше отдавна. Опитвах се да си стъпя на краката. Познавах майка ти още преди да срещне баща ти. Те се ожениха, докато той все още беше в армията. Бях на сватбата им.

Джули го гледаше ококорено и жадно попиваше новите сведения за родителите си.

— Но както и да е — продължи Касиди. — След Първата война в Залива не ми потръгна. Забърках се в едни гадни работи, а те ми помогнаха да се измъкна.

— Дрога? — попита Роби.

— Не, друг се забърка с дрогата — отвърна Касиди, избягвайки погледа на Джули.

— Знам, че родителите ми имаха проблеми с наркотиците — каза тя. — Особено баща ми.

— Той беше добър човек, Джули. Веднъж ми спаси живота в пустинята, както вече споменах. Наградиха го с Бронзова звезда, а по-късно и с „Пурпурно сърце“. Докато бяхме в армията, не близваше алкохол. Но когато се прибрахме, нещата се промениха. За всички нас. Тази война не трая дълго. Нямаше нищо общо с Виетнамската или Втората световна. Но въпреки това преживяхме доста неща. Ранени и убити на всяка крачка, най-вече цивилни. Жени и деца. Много хора се върнаха болни или сакати. Татко ти започна да се дрогира. Трева, кока, метамфетамини. Майка ти така и не успя да го откъсне от тези гадости. В един момент и тя се пристрасти. А веднъж паднеш ли в лапите на този порок, няма измъкване.

— А какъв беше вашият порок? — попита Ванс.

— Прекалявах с алкохола — откровено отвърна Касиди.

— И въпреки това притежаваш бар? — изгледа го с недоверие Роби.

— Това е най-добрият начин да се изпробваш всекидневно. Заобиколен съм с най-качествените питиета на света, но вече десет години не съм близвал алкохол.

— Джули е на четиринайсет — каза Ванс. — Това означава, че последната ви среща със семейство Гети е била някъде преди около тринайсет години.

— Да — кимна Касиди.

— Но те не са имали твоя късмет — рече Роби и огледа луксозния кабинет. — Може би е трябвало да им помогнеш, ако не за друго, поне от благодарност.

— С удоволствие щях да го направя, но не знаех къде са. — Касиди издърпа чекмеджето на бюрото и натисна някакъв бутон от вътрешната му страна. Картината на стената зад него, изобразяваща жена на кон, бавно се отмести и зад нея се показа солидна каса.

Той я отвори, извади пачка писма и ги размаха.

— Всичките съм ги писал на твоите родители, Джули, в продължение на много години. Но те се връщаха запечатани поради неоткрит получател. Изхабих сума ти време и пари, за да ви намеря.

Но така и не ми хрумна да погледна в задния си двор… — Той хвърли писмата на бюрото и седна на мястото си. — Не мога да повярвам, че са мъртви… — Гласът му потрепери и той избърса една сълза.

— Това са доста писма — рече Роби, оглеждайки купчината на бюрото.

— Бяха ми много близки — промълви Касиди. — Къртис ми спаси живота, а и след войната много ми помагаха… — Погледна към Джули и добави: — Къде живееш, след като родителите ти вече ги няма? Кой се грижи за теб?

— Засега те — отвърна Джули и махна към Роби и Ванс.

— Вие сте й настойници? — обърна се да ги погледне Касиди.

— Нещо такова — отвърна Роби.

— Аз мога да ти помогна, Джули — каза Касиди. — И ще го направя!

— По-късно ще говорим за това — рече Роби. — Наистина ли не разполагаш с никаква информация за Гети или за останалите от вашия взвод?

— Вече ти казах, че не поддържам връзка с никого.

— Помниш ли Елизабет Клеър и Гейбриъл Сигъл?

— Да, разбира се. Как са те?

— Не много добре. А знаеш ли нещо за Рик Уинд?

— Добър човек. И отличен боец.

— Вече е покойник. Също и Лио Брум.

Касиди се изправи и стовари юмрук върху бюрото.

— Нима всичките са убити?!

— Не всичките — отвърна Ванс. — Но процентът на смъртност във взвода ви е обезпокоително висок.

— Това означава ли, че и аз трябва да се тревожа?

— Според мен всички трябва да се тревожат — каза Роби.

85

— Е, посетихме и тримата, но без никакъв резултат — заяви Роби, докато се връщаха при колата.

— Което означава, че противникът предвидливо се въздържа от действия, които биха могли да ни насочат към някого.

— Да, това е добър ход.

— Може би няма значение. Сигъл не знаеше нищо, освен че Ван Бойрън е в хоспис. Тя на свой ред не можа да ни каже нищо, защото е пътница. В замяна на това Касиди ми се струва доста по-интересен.

— Аз го харесвам — обади се Джули. — Напомня ми за татко.

— Наистина се е опитал да открие семейството ти — добави Роби. — Но е странно, че не е знаел за другите, които са живели наоколо. Защо не е потърсил и тях, след като е търсил вашите?

— Защото нашите са му помогнали, а татко дори му е спасил живота — отвърна Джули. — Докато с другите просто е служил в един взвод.

— Не съм убеден — поклати глава Роби.

— Мислиш ли, че можем да се качим? — попита Ванс, оглеждайки колата.

— Вече ти споменах за специалното оборудване. Но ако се притесняваш, аз ще се кача пръв и ще запаля двигателя.

— Не е нужно, Роби. Нали всички сме замесени?

— Точно по тази причина ще го направя. Няма смисъл и тримата да хвръкнем във въздуха.

Изчакаха на ъгъла, докато Роби се качи в колата. Напрежението им растеше с всеки миг. Когато двигателят заработи и не се случи нищо, и двете изпуснаха дълбоки въздишки на облекчение.

Той подкара колата и спря на ъгъла пред тях.

— А сега накъде? — попита Ванс, след като се настаниха.

— Обратно в щабквартирата. Сравняваме впечатленията си, обмисляме ги и стигаме до нови идеи.

— Не виждам какво има да обмисляме — мрачно поклати глава Джули.

— Само почакай — отвърна Роби. — Със сигурност ще останеш изненадана!

— Е, да се надяваме, че ще изскочи нещо — промърмори Ванс. — Защото в момента и аз не виждам никакъв лъч светлина.

Трафикът в западна посока беше доста интензивен. Измина около час и половина, преди да седнат около кухненската маса във фермата. По пътя купиха бъргъри с пържени картофи, които изядоха още в колата.

— Е, да започваме — предложи Роби. — Ще караме поред.

— Трябва ли? — повдигна вежди Джули. — Само ще си губим времето.

— Голяма част от разузнавателната дейност е губене на време — изстреля Ванс. — Но човек трябва да го направи, защото само това е начинът да се открият нещата, които наистина имат значение.

— Правилно — погледна я Роби. — Да започнем с теб.

— Е, добре — кимна тя. — Досега проверявахме различни сценарии, които се оказаха несъстоятелни. Сега идва ред на елиминацията. От всичко, което казахме дотук за Ван Бойрън, аз не виждам начин да е била замесена. Лежи в хоспис от няколко месеца насам и машината диша вместо нея. Съпругът й и дъщеря й просто я чакат да умре.

Роби кимна.

— И при Сигъл е същото. Единствената му грижа е да не си изгуби работата. А когато му казах за какво го търся, беше наистина изненадан.

— Възможно е да грешиш, Роби — възрази Ванс. — Нали каза, че когато Джули е споменала за останалите членове на взвода, са се опитали да я ликвидират? Това някак не се връзва.

— А какво ще кажеш за Касиди?

— В смисъл?

— Той е познавал семейство Гети. Лично аз не приемам твърдението му, че не е успял да ги открие. А също и че не е знаел за останалите, които живеят в района. Този човек има пари, а когато

имаш пари, получаваш и резултати. Изглеждаше истински изненадан, когато научи, че Къртис и Сара са мъртви, но и това ми се стори доста странно.

— Мама и татко никога не са споменавали името му — добави Джули. — Това също е странно, след като твърди, че са били толкова близки.

— Права си — кимна Роби.

Ванс понечи да каже нещо, но телефонът й иззвъня. Тя погледна дисплея и с недоумение поклати глава.

— Този номер ми е непознат. Но кодът е на Вирджиния.

— По-добре вдигни — каза Роби.

Тя включи апарата. Човекът насреща започна да говори нещо бързо.

— Може ли по-бавно — рече учудено тя, притисна телефона до ухото си и бръкна в джоба си за бележника и химикалката. — Добре, идвам веднага. — Прекъсна линията и погледна Роби.

— Кой беше? — попита той.

— Май все пак ще се окажеш прав.

— За какво?

— Обади се жената на Сигъл. Бях й оставила визитката си.

— Защо те търси?

— Някой позвънил на мъжа й веднага след като си си тръгнал. Той напуснал банката и не се върнал повече. Пропуснал среща с клиент, а след това и някакъв официален обяд. Просто изчезнал.

86

Вместо да се върнат в банката, тримата се насочиха към дома на Гейбриъл Сигъл. Съпругата му ги чакаше на прага и Роби се качи на верандата.

Жената го гледаше с нескрито учудване.

— Ние сме партньори — кратко поясни Ванс. — Роби, това е Алис Сигъл.

— Ще направим всичко възможно да открием съпруга ви, госпожо Сигъл — увери я той.

Алис кимна и очите й се насълзиха. После погледът й попадна на Джули.

— Коя е тя?

— В момента нямаме време за обяснения, госпожо — отсече Роби. — Може ли да влезем?

Жената се отдръпна да им направи път. Влязоха в дневната и насядаха по столовете.

Роби се огледа. Обзавеждането не беше нищо особено, но всичко беше чисто, подредено и функционално. Веднага ставаше ясно, че семейство Сигъл живее пестеливо. Може би банката не му плащаше чак толкова много, но си личеше, че семейството държи сметка за всеки долар.

— Казахте, че са му се обадили по телефона и той веднага излязъл — откри импровизираното съвещание Ванс. — Имате ли представа кой го е потърсил?

— Никой в банката не знае. Надявах се, че обаждането ще може да бъде проследено.

— На служебния телефон ли са му звънили или на джиесема?

— На служебния. Така са разбрали, че някой го търси.

— Но служебният е с оператор. Никой ли не е попитал кой и за какво го търси?

— Мисля, че просто са го свързали. Става въпрос за бизнес все пак. Вероятно операторът е решил, че Гейб очаква това обаждане. В

клона нямат рецепционистка. Всъщност почти всички банки вече са ги съкратили.

— И съпругът ви ми каза същото — кимна Роби. — Мъж ли се е обадил или жена?

— Мъж — отвърна Алис и вдигна глава. — Няма ли да отидете там? Докато следата още е гореща?

— Бъдете спокойна, госпожо Сигъл — отвърна Ванс. — Ще имаме грижата. Все пак няма престъпление. Технически погледнато, съпругът ви не е изчезнал, а просто е излязъл по своя воля.

— Но не се е върнал — възрази Алис. — Просто станал и излязъл. Това не е нормално.

— Може да е катастрофирал.

— Не, колата му си е на паркинга.

— Може би е решил да се поразходи пеша — намеси се Роби. — А може би някой е отишъл да го вземе. Звъняхте ли на мобилния му телефон?

— Двайсет пъти. Изпратих му и есемес. Но той не отговаря и това много ме тревожи.

— Може ли да е излязъл заради нещо друго? — внимателно я погледна Роби.

— Заради телефонното обаждане трябва да е. Не се сещам за нищо друго.

— Все още не знаем дали между двете неща има връзка — отбеляза Ванс. — Той може би е планирал да излезе още преди обаждането. Може би става въпрос за случайно съвпадение.

— Но защо?

— Той сподели с мен, че и двамата се безпокоите да не си загуби работата в банката — каза Роби.

— Да, но едно безпричинно напускане на работното място *със сигурност* би допринесло за това.

— Сигурна ли сте, че не е направил опит да се свърже с вас? На джиесема или на стационарния телефон?

— Ние нямаме стационарен. Отказахме се от него още миналата година, когато намалиха заплатата на Гейб.

— Сещате ли се за някаква причина, която би накарала съпруга ви просто да стане и да си тръгне?

В очите на жената се появи подозрение.

— Как да ви кажа… Това се случва, след като *вие* сте разговаряли с него! Може би в това се крие причината…

Логично, помисли си Роби.

— Мъжът ви е участвал в Първата война в Залива… — започна той.

— Такава ли била работата? Но той отдавна не е военен!

— Интересуваме се от взвода, в който е служил по време на войната.

— Защо?

Роби се поколеба и погледна към Ванс.

— Интересът ни е служебен, госпожо Сигъл — каза тя. — Искахме да разберем дали съпругът ви поддържа връзка с някой от останалите членове на взвода.

— Аз знам за Елизабет ван Бойрън.

— Ние също.

— Тя умира.

— И това знаем — кимна Ванс. — Да ви е говорил за някой друг?

— О, да. От време на време споменаваше няколко имена, но ми е трудно да си ги спомня.

— Лио Брум? Рик Уинд? Къртис Гети? Джеръм Касиди?

— Гети! — проясни се лицето на жената. — Гейб казваше, че са били близки, но не го е виждал, откакто са се прибрали в Щатите. Рик Уинд също ми звучи познато. Работата е там, че Гейб не обича да говори за службата си в армията. Страхува се, че ще умре вследствие на токсичните газове, които е дишал в Залива. Непрекъснато чуваме за този или онзи, който е умрял след участието си в тази война, но военните дори не признават за съществуването на така наречения „синдром на Войната в Залива“. След заболяването на Елизабет той изпадна в дълбока депресия. Непрекъснато мисли за нея и е убеден, че ще бъде следващият.

— Казахте, че е бил близък с Къртис Гети — обади се Джули. — Имате ли снимки, на които са заедно?

Роби се обърна да я погледне. Почувства се виновен, въпреки че постоянно мислеше за начина, по който момичето ще възприеме всичко, което се случва.

Алис се стъписа за миг, но искреността на въпроса я накара да се изправи.

— Мисля, че имаме — кимна тя. — Почакай.

Тя излезе от стаята и се върна две минути по-късно с плик в ръце. Седна до Джули и започна да вади някакви снимки. Ванс и Роби се надвесиха над тях.

— Ето го татко! — възкликна след известно време Джули.

Алис се изправи.

— Баща й? — попита недоумяващо тя.

— Дълга история — отвърна Роби, взе снимката от ръцете на момичето и се вгледа в нея.

Групичка бойци стояха пред изгорял иракски танк, върху чиято броня личеше надпис „Саддам — на кебап“, изписан със спрей.

Къртис Гети беше последният вдясно. Маскировъчен костюм, разкопчана риза и пистолет в дясната ръка. Изглеждаше много млад и много щастлив, вероятно защото бе жив. До него стоеше Джеръм Касиди. Късо подстриганата му коса беше кестенява. Гол до кръста, строен, мускулест, загорял. Следващата беше Елизабет Клеър. Беше по-ниска от мъжете, но изглеждаше по-храбра и твърда от тях. Нейната униформа беше чиста и спретната, с блестящи копчета. Личното й оръжие беше прибрано в кобура. Гледаше право в обектива, а изражението на лицето й беше много сериозно.

— Най-отляво е Гейб — посочи го Алис.

Гейбриъл Сигъл беше по-слаб и с по-гъста коса. Изглеждаше самоуверен и дори малко арогантен. И неговите очи бяха вперени в обектива.

— Тези не ги знам кои са — добави Алис и посочи двамата войници в центъра на групичката, които бяха доста по-високи от останалите.

— Това са Рик Уинд и Лио Брум — отвърна Роби. — И двамата са ни известни.

— Допускате ли, че те знаят нещо, което има връзка с изчезването на съпруга ми?

— Може би — кимна Роби. *Но няма как да ги попитаме*.

— Непременно ще проверим — добави Ванс, очевидно разгадала мислите му.

— Не разбирам защо след толкова години проявявате интерес към военната служба на съпруга ми — озадачено каза Алис.

— А знаете ли нещо друго, свързано с този период от живота му?

— Не, нищо. Беше си донесъл някои неща от пустинята. Каската, ботушите… Но по-късно ги изхвърли.

— Защо? — попита Ванс.

— Как защо? Защото беше убеден, че са токсични — отвърна Алис.

87

Веднага след като се прибраха във фермата, Ванс се обади във ФБР. Прекият й началник буквално й проглуши ушите заради продължаващата самоотлъчка. Тя търпеливо изчака да отмине пороят от гневни думи и помоли да проследят телефонното обаждане до Гейбриъл Сигъл в банката.

Шефът й се обади двайсет минути по-късно.

Разговорът бил проведен от телефон за еднократна употреба. Нямало как да го проследят. Последва категорична заповед Ванс моментално да се яви в Бюрото.

Роби успя да долови тази част от разговора и хвана ръката й миг преди тя да откаже.

— Върви! — каза той. — Ще вземеш и Джули със себе си.

— Какво? — объркано го погледна тя.

— Много скоро нещата ще бъдат на косъм.

Ванс покри мембраната с длан.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Това е още една причина да останем заедно.

— Но не и Джули. Тя в никакъв случай не бива да остане тук. Заведи я във ВОБ и я постави под въоръжена охрана. После можеш да се върнеш и да ми правиш компания.

Роби срещна втренчения й поглед, в който се четеше открито недоверие. От телефона долетя гневният глас на началника й.

— Слушам, сър — окопити се тя. — Идвам веднага. Ще доведа и Джули Гети. Надявам се, че този път ще я опазим…

Изключи телефона и погледна изпитателно Роби, преди да каже:

— Само гледай да не ме преметнеш!

— Защо да го правя?

— Защото си падаш по подобни номера. Май си обзет от благородната идея, че никой друг на света не може да се справи по-

добре от теб! На всичко отгоре си въобразяваш, че по този начин можеш да ме предпазиш…

— Ти си агент на ФБР. Клела си се да вършиш тази работа. Аз нямам никакви благородни мисли в главата си. Просто се опитвам да си върша работата и да остана жив. Ако има нещо, за което действително си фантазирам, то е тези две неща да не се изключват взаимно.

— Не се опитвай да изместиш темата!

— Вземи Джули, скачайте в колата ти и изчезвайте! А като я настаниш, можеш да се върнеш…

— А ти ще ме чакаш, така ли? — недоверчиво попита Ванс.

— Знаеш ми телефона, ако случайно не съм тук.

— Не ти вярвам, Роби. Имам чувството, че точно в този момент ме отстраняваш от операцията.

Той й обърна гръб и се отдалечи.

— Това ли е отговорът ти? — извика след него тя. — Отново да изчезнеш?

— Хей, какво става? — надникна през парапета Джули.

Ванс отмести очи от гърба на Роби и промърмори:

— Хайде, Джули. Трябва да се махаме от тук.

— Къде?

— Да проверим една улика.

— А какво ще прави Уил?

— Ще проверява друга.

— Защо се разделяме?

— Защото така иска нашият безстрашен лидер. Нали, Роби? — повиши тон тя.

Роби отиде в съседната стая, без да отговори. Изправи се до прозореца и след няколко минути видя как беемвето с напукано предно стъкло и изцяло липсващо задно започна да се отдалечава по алеята. Той въздъхна с облекчение. Така и не успя да се превърне в колективен играч. Може би защото цели дванайсет години беше работил в пълна изолация. При това отлично. Просто се чувстваше най-добре, когато е сам. Така бе устроен.

Моментално усети прилива на свободата. Чувството за отговорност бързо се стопи. Умишлено прогони от главата си обещанието, което беше дал на Джули: да участва в търсенето на

истината за родителите си. То и без това беше неискрено и той нямаше намерение да го изпълни. Обратното най-вероятно би завършило със смъртта на момичето.

В същото време усещаше, че няма смисъл да обмисля подобни варианти. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да бъде готов да довърши това, което бе започнал.

Но една увереност оставаше непоколебима — всичко това беше свързано директно с него. Въпреки отклонението в посока на взвода, в който беше служил Къртис Гети.

Става въпрос за мен и за никой друг. И за нещо много по-важно от мен.

Оставаше му само да разбере какво е то. Нещата отново се свеждаха до шахматната дъска. Противникът току-що беше направил поредния си ход. А Роби трябваше да реши дали този ход е легитимен, или има нещо друго.

Нямаше време за губене. Взе оръжието си и напусна фермата.

88

Първата му спирка беше банката. Информацията на служителите в нея не му донесе нищо ново. Също като съдържанието на чантата, която Сигъл беше оставил в кабинета си. Но самият факт, че я е забравил, потвърждаваше, че обаждането го е хванало неподготвен и едва ли е имало нещо общо с работата му в банката. Точно както беше преценил Роби.

Потвърдиха се и думите на Алис Сигъл, че колата на съпруга й — десетгодишна хонда сивик — все още се намира на служебния паркинг. Роби бързо се справи с ключалката, но вътре нямаше нищо интересно. После се качи в своята кола и потегли. Продължаваше да се пита какво е накарало Сигъл неочаквано да напусне работното си място.

Следващата спирка беше хосписът. Дойде тук, защото при предишната си визита беше забравил нещо важно. Журнала за посетителите.

Рецепционистката му го предостави без много въпроси и отиде да си върши работата. Това му позволи да снима без никакви затруднения страниците за последния месец. После прибра телефона в джоба си и тръгна към стаята на Елизабет ван Бойрън.

Ситуацията в нея не беше претърпяла промяна. Жената продължаваше да лежи на леглото с дебела тръба в гърлото. През прозореца проникваха лъчите на залязващото слънце, които осветяваха саксиите с цветя и семейната снимка на перваза.

Но въпреки това тя умираше. Все още беше вкопчена в живота, вероятно защото беше боец и това бе част от психиката й. А респираторът не й вредеше, макар да не вършеше кой знае каква работа. На даден етап семейството й трябваше да вземе решение кога да го спре.

Онази сестра беше права: това не беше място за лечение или поддържане на живота. То бе създадено да помага на хората да умрат достойно. Сред удобства и душевен покой.

Но жената в леглото не приличаше на човек, който умира в покой. Трябваше просто да я оставят да си отиде. Да се прехвърли на по-добро място.

Роби взе снимката и я вдигна пред очите си. Хубаво семейство. Александра ван Бойрън беше красива, с мека тъмна коса и игрива усмивка. Камерата беше успяла да хване енергията в очите и тялото й. Таткото изглеждаше малко недодялан, тъжен и примирен. Сякаш вече усещаше какво ще поднесе съдбата на любимата му съпруга в близко бъдеще.

В един момент от живота си самият Роби беше пожелал да има такова семейство. Разбира се, това желание отдавна беше отминало, но понякога той все още си мислеше за него. И в този момент в съзнанието му изплува лицето на Ани Ламбърт. Изненадан, той тръсна глава, за да го прогони. Изобщо не можеше да допусне, че такова нещо е възможно.

Излезе навън и пое към Арлингтън под лъчите на залязващото слънце.

Целта му отново беше онзи каубойски бар, построен от Джеръм Касиди. Този път се придвижваше значително по-бързо и малко преди пет закова колата пред заведението. Влезе вътре, поръча си бира и попита за Касиди. Човекът се появи няколко минути по-късно. Приближи се към Роби с несигурно изражение и огледа чашата бира пред него с такова внимание, сякаш съдържаше тротил, който всеки момент щеше да избухне.

— Искам да поговорим — рече Роби.

— За какво?

— За Джули.

— Какво за нея?

— Възнамеряваш ли да й съобщиш, че си й баща?

— Ела да седнем — промърмори Касиди и го поведе към едно от ъгловите сепарета. В заведението имаше не повече от петнайсетина клиенти. — Ранните пиячи идват някъде около пет и половина — каза той, след като се настаниха. — Към седем тук вече ще бъде претъпкано. Към осем ще има място само за правостоящи край бара, но в единайсет и половина всичко приключва. Хората във Вашингтон се забавляват здраво, но и здраво работят. Особени онези, които носят униформи.

Роби държеше с две ръце халбата си, но не отпиваше. Чакаше Касиди сам да натисне спусъка и да изстреля отговора на въпроса му. Касиди най-сетне се облегна назад и опря длани на масата.

— Първо ми кажи как, по дяволите, разбра.

— Никой не пише купища писма до „приятели“. Особено пък ако са от мъжки пол. Ти не си харчил време и пари само за да ги откриеш. Видях как светна лицето ти, когато видя Джули. Не си я виждал от бебе, но веднага разбра коя е. Всъщност не беше чак толкова трудно да навържа нещата. Особено след като попаднах на една твоя снимка отпреди двайсет години, на която си в униформа. Джули наистина прилича повече на майка си, но е взела и доста от теб.

Касиди изпусна дълбока въздишка и кимна.

— Мислиш ли, че знае?

— Не. Има ли някакво значение за теб?

— Може би.

— Значи мислиш да й съобщиш?

— А според теб трябва ли?

— Защо най-напред не ми разкажеш какво се е случило?

— Няма много за разказване. И аз нямам причини да се срамувам. Обичах Сара. Но това беше, преди да се омъжи за Къртис. Тя също ме обичаше. После се появи Къртис. Допаднаха си на мига. Любов от пръв поглед, много по-силна от нашата. Не се почувствах обиден, защото не обичах Сара по начина, по който я обичаше Къртис. Освен това той ми спаси живота. Беше добро момче, заслужаваше малко щастие.

— Но Джули?

— Глупава грешка от моя страна. Случи се при един от последните ни сексуални контакти. Къртис беше сигурен, че детето е негово. Но не и Сара. Аз също бях наясно. Никога обаче не обелих дума по въпроса.

— Виж ти колко благороден си бил — подхвърли Роби.

— Не съм светец — сви рамене Касиди. — И никога не съм бил. Сума ти народ си е патил от мен, особено когато още пиех. Но не и тези двамата. Те бяха родени един за друг. Освен това нямаше начин да се грижа за дете. Това е. Нищо общо с благородството.

— Но сега вече не ти е толкова лесно, нали?

Касиди спря очи върху недокоснатата бира.

— Искаш ли я? — попита Роби и побутна халбата към него.

— Не — отвърна Касиди и нервно потърка длани. — Искам я, но не бива.

Роби отпи една глътка и остави чашата на масата.

— Сега вече не ти е толкова лесно, нали? — повтори той.

— Съжаленията се трупат с възрастта. Никога не съм и помислял да взема Джули при себе си. Никога! Исках само да я виждам, да се опитам да разбера какъв човек е станала. Но вече бях напуснал Пенсилвания. Когато набрах смелост да се върна и да ги потърся, те също се бяха изселили. Търсих ги навсякъде, но не и тук. — Касиди замълча и изпитателно загледа Роби. — Какво става? Замесени са федерални ченгета, умират хора. А Джули е в центъра на бъркотията…

— Не мога да ти кажа — поклати глава Роби. — Но знам едно: когато всичко това приключи, Джули ще има нужда от приятел.

— Аз искам да й помогна.

— Ще видим как ще се развият нещата. Засега не ти обещавам нищо.

— Но аз съм й баща!

— Биологичен — вметна Роби. — Евентуално.

— Не ми ли вярваш?

— Вече не вярвам на никого.

— Ей богу, Роби! — засмя се Касиди. — Аз също не вярвам на никого! — После извърна лице към витрината и лицето му стана сериозно. — Е, разказах ти своята история. Мислиш ли, че трябва да я разкажа и на Джули?

— Не съм сигурен, че искаш съвет от подходящия човек. Никога не съм се женил и нямам деца.

— Добре де, нека допуснем, че си подходящият човек. Какво ще ме посъветваш?

— Тя е обичала родителите си. Искала е да водят по-добър живот от този, който са водили. А сега иска да разбере защо са ги убили. И да отмъсти за смъртта им.

— Значи да не й казвам, така ли?

— Днешният ми съвет може да се промени още утре — отвърна с въздишка Роби. — Решението си е твое. — Изправи се, погледна бирата на масата и добави: — Ще се оправиш.

— Защо мислиш така? — вдигна глава да го погледне Касиди.

— Защото дори при тези обстоятелства успя да устоиш на една великолепна бира. А това означава, че ще устоиш и при всякакви други. Ще ти се обадя.

89

Роби не знаеше защо се връща в този апартамент. Отвори вратата, изключи алармата и се огледа. Това място беше негово. Също като апартамента отсреща и къщата във фермата. Всички те би трябвало да предлагат максимална сигурност, но не беше така. А той се чувстваше бездомник. Почти очакваше някой да изскочи насреща му и да го попита какво търси тук.

Погледна часовника си. Наближаваше седем.

Преди малко бе направил опит да се свърже с Ванс, но се включи гласовата й поща. Вероятно преживяваше тежки минути с началника си заради самоотлъчката, която си беше позволила. Едва ли щеше да се обади скоро, но така беше по-добре. Изпрати един есемес на Джули и получи кратък отговор. Тя сигурно кипеше от гняв, тъй като отново беше успял да я прехвърли в ръцете на правоохранителните органи.

След срещата с Касиди той предприе една доста дълга и в общи линии безцелна обиколка. Посети мястото, на което се беше взривил автобусът, после се отби и в кафе „Донъли“, което все още беше затворено. Може би изобщо няма да отвори, помисли си той. Кой ще дойде да яде и пие на място, където толкова много хора са загубили живота си?

А сега се появи в апартамента, без да знае защо.

Очите му се спряха на телескопа. След кратко колебание пристъпи към него. Блокът се очертаваше съвсем ясно. Прозорците на неговия апартамент бяха тъмни. Така и трябваше да бъде. Светлина имаше само в общия коридор на етажа.

После извъртя телескопа към прозорците на Ани Ламбърт, които също бяха тъмни. Може би още беше на работа. Роби се надяваше, че е прекарала добре почивния си ден. Защото го заслужаваше.

Само няколко секунди по-късно зърна колелото й, което се приближаваше по улицата. Тя скочи от него и започна да го бута към входа. Роби преброи нужните секунди и насочи телескопа към коридора на техния етаж. Вратите на асансьора се плъзнаха встрани и

Ани се появи на площадката. Миг по-късно отключи входната врата на апартамента си и изчезна зад нея.

Роби извъртя телескопа. Ани подпря колелото на стената в антрето, свали якето и маратонките си и тръгна по чорапи към спалнята. Отби се в тоалетната, а минута по-късно Роби отново я зърна. Беше съблякла блузата си и навличаше някакъв домашен пуловер. Изведнъж му се прииска да отиде при нея, но желанието му се изпари почти веднага — в мига, в който младата жена вдигна от облегалката на креслото официална черна рокля, покрита с найлон. Тя отстрани найлона и я повдигна пред гърдите си. Беше дълга, без презрамки. После се пресегна и взе в ръце елегантно сако, към което добави чифт черни обувки с високи токчета.

По всичко личеше, че Ани ще прекара вечерта навън. И защо не, запита се Роби. После усети, че го обзема ревност. Една емоция, която го накара да се почувства странно.

Той седна, качи краката си на кожената табуретка и впери поглед в тавана. Чувстваше се адски уморен. Вече не помнеше кога е спал за последен път. Неусетно се унесе, но след известно време отново отвори очи. В замъгленото му съзнание се появи някакъв спомен и той посегна за телефона си. Натисна няколко бутона и на дисплея се появиха снимките, които беше направил на журнала за посетители в хосписа.

Не очакваше да открие кой знае какво, но все пак започна да ги разглежда. Единственото познато име беше това на Гейбриъл Сигъл, който се беше регистрирал преди около месец. Но човекът вече беше споменал, че някъде по това време е ходил да види Ван Бойрън.

Прехвърли се на следващата страница. Нищо. Тази след нея също не съдържаше нищо интересно.

После нещо привлече вниманието му. Не беше име, а дата. Оказа се, че от журнала липсва една цяла страница. Увеличи максимално снимката и се наведе над екрана. Откри това, което търсеше в долния ляв ъгъл, съвсем близо до рамката.

Миниатюрно късче хартия във формата на триъгълник, което положително би останало незабелязано за всеки, който разгръща журнала. Но Роби увеличи приближението докрай и го видя съвсем ясно: остатък от откъсната страница. Вероятно в момент, в който на рецепцията не е имало човек.

Но на кого му бе притрябвала страница от журнал за посетителите в някакъв си хоспис? Отговорът беше очевиден: на някой, който е искал да скрие името на точно определен посетител, дошъл при Елизабет ван Бойрън.

Брум? Гети? Уинд? Двама от тях? Или може би трима заедно?

Сигъл твърдеше, че не е виждал Брум от десет години, а Гети и Уинд — още от Първата война в Залива. Касиди от своя страна заяви, че след войната е виждал единствено Гети.

Но имаше и друга възможност — някой от споменатите трима (или всичките заедно) да е научил за болестта на Ван Бойрън и да е дошъл да я види още когато състоянието й е било значително по-добро. Сигъл спомена, че тя ту идвала в съзнание, ту изключвала. Дали не бе казала пред тях нещо важно? Нещо, заради което се беше наложило и тримата да бъдат убити? Едно доста странно на пръв поглед предположение, което обаче не беше много по-различно от многобройните абсурдни теории, задръстващи напоследък съзнанието на Роби.

Той провери датите на страниците преди и след откъснатата. Беше станало преди осем дни. Сигъл бе пощаден, защото бе прекъснал посещенията си още преди месец. Рик Уинд бе убит пръв. Това най-вероятно бе станало веднага след евентуалното му посещение при Ван Бойрън. А ако Къртис Гети не се бе появил в хосписа, това обясняваше разгорещената дискусия в закусвалнята, на която свидетел бе станала сервитьорката Шерил Косман. Брум бе казал на Гети, а след това и на Уинд. Или в обратен ред. Роби нямаше как да бъде сигурен, преди да разбере кой от тях е ходил при болната жена. Но едва ли бе Гети, защото той нямаше кола, за да измине целия път до Манасас.

Не бяха допуснали никакъв риск. Ликвидирали бяха всички: съпрузи, съпруги, включително и една бивша, която на всичкото отгоре се оказваше и опасна юристка, работеща за правителството.

Семейство Брум бе успяло да се измъкне. Поне за малко. Но те ги бяха пипнали благодарение на неволната помощ на Роби.

Замисли се за момента, в който се бе появил апаратът за командно дишане. Беше поставен не само за да поддържа живота на умиращата жена, но и заради още нещо — да й попречи да говори в редките моменти на просветление.

За да не каже още нещо! Напъхали са тръбата в устата й, лишавайки я от възможността да говори.

Но причината за смъртта на бившите й колеги в армията несъмнено беше нещо, което бе успяла да им каже преди това.

Роби изскочи от апартамента и повика асансьора. Предстоеше му посещение в хосписа.

90

Часовете за посещения отдавна бяха отминали, но настойчивото чукане по стъклената врата все пак успя да привлече вниманието на някаква сестра. Роби й показа значката си и тя му отвори.

— Трябва да видя Елизабет ван Бойрън — обясни той. — И то веднага!

— Това е невъзможно — отговори сестрата, жена на трийсет и няколко с късо подстригана руса коса.

— Нали не са я преместили другаде?

— Не.

— Тогава защо?

Жената понечи да отговори, но в същия миг Роби зърна сестрата, с която беше разговарял в болничната стая.

— Пак ли сте тук? — попита с видимо раздразнение тя.

— Къде е Ван Бойрън? Трябва да я видя!

— Тя не може да ви види.

— Но защо? — възкликна Роби и заби подозрителен поглед в лицето й.

— Защото преди три часа госпожа Ван Бойрън почина.

— Какво се случи?

— Просто изключиха респиратора.

— По чие нареждане?

— На лекаря й.

— Как така? Нали трябва да вземат съгласието на семейството й?

— Не мога да ви кажа нищо повече.

— А *кой* може?

— Лекарят й, предполагам.

— Име и телефон. Веднага!

Роби набра номера, който получи от сестрата. Докторът не пожела да обсъжда детайлите около смъртта на Ван Бойрън и това го принуди да смени тона.

— Аз съм федерален агент — каза той. — Опитвам се да разбера какво става тук. Моля, разкажете ми всичко, което ви е известно. Нямаше да се обръщам към вас, ако не беше важно.

— Не бих изключил апарата без официалното разрешение на семейството — каза докторът.

— Кой ви го даде?

— Господин Ван Бойрън — отвърна след кратка пауза човекът насреща. — Единствено той има това право.

— И ви каза да отстраните тръбата, така ли? Защо е променил мнението си?

— Нямам представа. Просто изпълних това, което искаше.

— По телефона ли разговаряхте, или той дойде тук?

— По телефона.

— А не е ли странно, че не е пожелал да присъства на последните мигове от живота на съпругата си?

— Ако трябва да бъда откровен, и аз си зададох този въпрос, агент Роби. Може би е имал по-важна работа… Лично аз обаче не мога да си представя подобно нещо.

— Знаете ли къде работи?

— Нямам представа.

— А виждали ли сте го лично?

— Да, много пъти. Изглеждаше съвсем нормално. Беше силно привързан към жена си, полагаше огромни грижи за нея. Честно казано, аз го харесвах.

— Но въпреки всичко не е пожелал да се сбогува с нея — каза Роби.

— Пак повтарям, че за мен това е необяснимо.

Роби прекъсна връзката и се обърна към сестрата.

— Тук ли е още тялото?

— Не. Взеха го от погребалната агенция.

— А съпругът й изобщо не се появи, така ли? Дъщеря й знае ли?

— Нямам представа. Предполагам, че господин Ван Бойрън се е свързал с нея. Той не ни помоли да й съобщим, от което следва, че сам го е направил.

Роби набра Ванс, но насреща отново се включи гласовата поща. Опита се да се свърже със Синия, но и той не вдигна.

Обърна се и хукна по коридора, който водеше към стаята на Ван Бойрън. Блъсна вратата и видя оголеното легло. Пристъпи навътре, взе снимката и се взря в лицето на Джордж ван Бойрън. Къса коса, мускулеста фигура. Приличаше на бивш или настоящ военен.

На прага се изправи сестрата, която го беше последвала по коридора.

— Нужно ли е всичко това? — попита тя.

— Да, за съжаление — кимна Роби и рязко се обърна. — Казахте, че сте виждали Джордж ван Бойрън. Носеше ли униформа?

— Каква униформа? — учуди се жената.

— Ами най-обикновена. Като на военните.

— Не съм го виждала в униформа — отвърна жената и пристъпи крачка напред. — Трябва да приберем личните вещи на госпожа Ван Бойрън и да ги изпратим на домашния й адрес.

— Искам този адрес!

— Нямаме право да споделяме лична информация за своите пациенти.

Два скока му бяха достатъчни, за да се изправи на сантиметри от нея.

— Не обичам да бъда гаден, но сега май ще се наложи — изръмжа той. — Става въпрос за националната сигурност. Предупреждавам ви, че ако въпреки настояванията на федерален служител откажете да споделите информация, заплашваща страната ни с терористична атака, ще бъдете осъдена на продължителен затвор!

Жената се сепна, помисли малко и кимна.

— Последвайте ме.

Минута по-късно Роби вече летеше надолу по пътя, натиснал до дупка педала на газта.

91

Семейство Ван Бойрън живееше на двайсет минути път от хосписа. Роби взе разстоянието за петнайсет.

Кварталът беше заселен с хора от средната класа. Прилични къщи. Баскетболни табла в дворовете. Микробуси и леки коли американско производство на асфалтираните алеи. Дворове, поддържани от обитателите, а не от градинари. Никакви икономи, никакви ролс-ройси.

Роби насочи вниманието си към къщата на Ван Бойрън, намираща се в края на улицата. Вътре не светеше, но на алеята отпред беше паркиран автомобил.

Той спря до тротоара, измъкна пистолета си и предпазливо се насочи към къщата. Не почука на входната врата, а само надникна през един от тъмните прозорци. После заобиколи къщата, счупи с лакът стъклото на задната врата и бръкна да изтегли резето. Включи фенерчето си и бавно пое напред. Обиколката не му отне много време. Огледа помещенията по пътя си и скоро се озова в дневната, която гледаше към улицата.

Лъчът на фенерчето му пробяга по различните предмети, подредени на рафтовете край стените. Подмина един от тях, после се върна и го взе в ръце.

Още една снимка на семейство Ван Бойрън. Майката, дъщерята и бащата. Майката беше в маскировъчен костюм.

Роби насочи вниманието си към таткото. Джордж ван Бойрън също беше в униформа, при това парадна. Бяла риза, тъмен панталон, кепе в същия цвят. Това беше униформата на специалното военизирано поделение на американската Сикрет Сървис. Джордж ван Бойрън беше част от охраната на президента на Съединените щати.

В съзнанието му проблеснаха различни картини от близкото минало и той най-после направи връзката.

Видя как Ани Ламбърт върви по коридора, изчезва за трийсетина секунди, а след това се появява отново. Беше успяла да смени дрехите

си за половин минута.

После забрави за Ани Ламбърт и насочи мислите си към онзи самолетен хангар в Мароко. През оптическия си мерник беше видял как Халид бин Талал се изкачва по стълбичката на самолета си. После го изгуби за няколко секунди, след което отново го хвана на мушката си. Принцът се появи в салона на самолета и зае мястото си на заседателната маса срещу руснака и палестинеца.

При сядането му Роби забеляза кожените колани, които обгръщаха тялото му. Реши, че с тях е пристегната бронежилетката му. Но преди да влезе в самолета, принцът не носеше бронежилетка. Роби беше сигурен в това, защото го наблюдаваше внимателно. Нямаше как да пропусне наличието на бронежилетка дори под свободно падащата роба. А обличането й вътре в самолета без съмнение щеше да отнеме известно време, особено на човек в национално облекло с добре оформено коремче.

Най-сетне разбра какво се беше случило.

Талал бе предупреден за евентуално покушение. Това го бе принудило да изпрати на тайната среща свой двойник, когото вероятно е използвал и при други случаи. Може би се е опасявал, че руснакът и палестинецът ще направят опит да го ликвидират, а може би е подозирал за наличието на предател в близкото му обкръжение или пък за присъствието на снайперист като Роби, който вече е заел позиция за стрелба. И принцът беше успял да надхитри всички. Вместо него куршумът беше настигнал двойника му.

Роби си спомни за разговора, който беше подслушал онази нощ. И си даде сметка за изключителната му важност.

Не виждат смисъл дори да се експериментира в тази посока.

Най-слабата брънка.

Готов на саможертва.

Потенциалната мишена можеше да бъде само една. Президентът на Съединените щати.

Едва сега разбра защо бяха откраднали служебния джип на Сикрет Сървис. Имаха свой човек в организацията. И този човек беше Джордж ван Бойрън.

Фактът, че бяха оставили Елизабет да умре точно днес, означаваше само едно: опитът за покушение щеше да бъде извършен

още тази вечер. Милиардите на Талал бяха свършили работа и той вече разполагаше със съучастници в тази страна.

После си спомни нещо, което беше подхвърлила Ани Ламбърт. Че веднага след като президентът се върне във Вашингтон, ще даде голям прием в Белия дом.

Измъкна джиесема си и направи едно светкавично проучване в интернет. Излетя от къщата в момента, в който резултатите се появиха на екрана.

Големият прием в Белия дом беше в чест на гостуващия престолонаследник на Саудитска Арабия. Тоест мишените на Талал бяха две.

92

Успя да се свърже със Синия по средата на пътя към Вашингтон. Няколко кратки изречения бяха достатъчни, за да сподели последните си заключения. Отговорът на Синия също беше кратък: ще го чака пред Белия дом с ударна група, като преди това ще предупреди засегнатите страни.

Двайсет минути по-късно Роби наби спирачките на Пенсилвания Авеню, изскочи от колата и хукна към портала на Белия дом. В движение погледна часовника си. Наближаваше единайсет. Приемът би трябвало да е в разгара си, а това означаваше, че атентатът ще бъде осъществен всеки момент.

Отдалече зърна Синия пред портала, заобиколен от групичка мъже. Сред тях видя хора от ФБР и Министерството на вътрешната сигурност. Наоколо нямаше униформени, което означаваше, че е взето решение да не прибягват до помощта на Сикрет Сървис, преди да разберат докъде се простира заговорът.

— Знае ли се къде е Ван Бойрън? — задъхано попита той, добрал се най-сетне до групата.

— На работа, според хората на Сикрет Сървис вътре в сградата — отвърна Синия. — В момента го издирват. Проблемът е там, че не бива да проявяваме открити подозрения към никого, защото може да се окаже, че в заговора участват и други хора.

Роби срещна втренчения поглед на едър мъж, облечен в цивилен костюм. Беше висок около метър и деветдесет, с прошарена коса и набраздено от грижи лице, издаващо участие в не една и две национални кризи. Директорът на Сикрет Сървис, разпозна го Роби. Знаеше, че баща му е бил част от личната охрана на Рейгън, когато е бил прострелян. Говореше се, че именно ветеранът беше накарал сина си да постъпи в службите и да се закълне, че по време на негово дежурство няма да загине нито един американски президент.

— Ти ли вдигна тревога? — попита директорът.

— Аз — кимна Роби.

— Надявам се, че си прав, защото в противен случай…

— В противен случай няма да се случи нищо лошо, но ако съм прав…

Директорът се обърна към Синия и заповяда:

— Проникваме през входа за външни посетители. Така ще привлечем по-малко внимание. Да се надяваме, че ще пипнат Ван Бойрън още преди да стигнем до там.

— А президентът? — попита Роби.

— В подобни случаи го прибираме в апартамента или го сваляме в бункера под Белия дом. Но Ван Бойрън е наясно с протокола и може да организира нещо друго — разбира се, ако е замесен. По тази причина решихме да приберем президента на необичайно място — в Семейната трапезария, където компания ще му правят принцът престолонаследник, личните му сътрудници и няколко от ВИП гостите, за които сме сигурни, че не представляват заплаха. Охраната ще бъде изцяло цивилна. Ван Бойрън няма да има достъп до него. Всичко това беше направено при пълна дискретност. Сега ни остава само да го открием… — Замълча за момент и отново повтори: — Но аз продължавам да се надявам, че грешиш…

— Фактът, че Ван Бойрън все още не е засечен, сочи, че съм прав — отвърна Роби.

Тръгнаха с бърза крачка към входа за посетители. Униформените агенти на Сикрет Сървис бяха отстранени от смяна и чакаха в коридора зад пропускателния пункт. Бяха ги разпитали един по един, без да им дават обяснения. Никой от тях не знаеше къде се намира Ван Бойрън. Задачата му била да охранява периметъра на приземния етаж, близо до библиотеката. Но той не беше там.

Провериха всички помещения на приземния етаж, след което Роби и агентите изкачиха тичешком стълбите към основния етаж на Белия дом. Пресякоха централната зала за приеми и Официалната трапезария, от която се влизаше в Семейната трапезария. Един от агентите спря и направи знак, че получава съобщение по радиостанцията си.

— Открили са Ван Бойрън — обяви секунда по-късно той.

— Къде? — бързо попита директорът на Сикрет Сървис.

— В някакъв склад в Западното крило.

Смениха посоката и се запътиха към Западното крило. Там ги насочиха към стаята, в която е бил открит Ван Бойрън. Един от агентите блъсна вратата. Ван Бойрън лежеше в безсъзнание на пода, омотан във въжета. Косата му беше слепнала от кръвта.

— Не разбирам — промърмори Синия. — Защо са нокаутирали и завързали собствения си убиец?

— Оръжието му го няма — пръв се обади Роби.

Всички насочиха погледи към кобура, в който би трябвало да лежи 9-милиметровият пистолет.

— Той не е убиецът — бавно рече Роби. — Искали са само пистолета му, вероятно за да си спестят усилията за вкарване на оръжие отвън. Част от плана.

После в главата му отново се появиха репликите от разговора, който беше подслушал в Танжер.

Достъп до оръжие.

Не съм казал, че въпросното лице е западняк.

Готов на саможертва.

— Неговото оръжие е в ръцете на стрелеца — добави на глас той. — А самият стрелец със сигурност е с президента и престолонаследника.

— Сътрудник? — пребледня директорът. — Или някой от гостите?

Роби не отговори, тъй като вече се носеше с максимална скорост по широкия коридор.

93

Семейната трапезария бе една от най-уютните зали на основния етаж в Белия дом. Тя се намираше непосредствено до офиса на главния иконом, но с достъп и до далеч по-обширната Официална трапезария. Президентът и неговият заместник често се усамотяваха тук по време на неофициалните обеди. Тя не бе толкова впечатляваща като далеч по-просторната Източна стая или богато орнаментираната Зелена, Синя и Червена стая. Но ако Роби и компания не успееха да предотвратят удара, именно това място щеше да се сдобие с мрачната слава на първото в историята помещение в Белия дом, в което американски президент губи живота си.

Групата премина покрай външната врата на Официалната трапезария.

— Налага се да предупредим агентите, които са вътре — обади се директорът. — Но между тях със сигурност ще бъде и стрелецът. Те вече са изградили плътен кордон около президента и чакат моята заповед да го изведат.

— Ако направят това или започнат да претърсват присъстващите за оръжие, убиецът най-вероятно ще стреля веднага — каза Синия. — От толкова близко разстояние има голям шанс да улучи въпреки живата стена около президента.

— Не можем да чакаме, за да видим как ще постъпи — възрази директорът. — Инструкциите са категорични: да се действа с максимална бързина. Вече съм издал заповед затова.

— Общо колко души се намират в това помещение? — попита Роби.

— Около петдесет — отвърна един от агентите.

— Може да стане кървава баня — мрачно рече Синия.

— Никой не иска подобно нещо — отсече директорът. — Но моята главна и единствена цел е президентът. Ще го изкараме през офиса на главния иконом и от там през Входната зала.

— Колкото повече се бавим, толкова по-малки стават шансовете ни да го изведем без инциденти — добави друг от агентите.

— Ами ако вътре има повече от един стрелец? — каза Синия. — В такъв случай ще го изложим на многократно по-голяма опасност.

— Това е човек, който работи тук — заяви Роби.

— Невъзможно! — рязко отвърна директорът.

— Този човек е в заговор с някой, който знаем, че работи тук. Това не подлежи на съмнение. Не може да бъде външен човек. Повечето хора в залата са част от екипите на президента и на принца, нали?

Директорът видимо се сепна.

— Може би е някой от сътрудниците на принца — промърмори той. — Беше голяма грешка, като ги допуснахме в помещението. По дяволите!

— Открихме Ван Бойрън в Западното крило — каза Роби. — Нима някой от сътрудниците на принца е получил достъп до Западното крило? Питам, защото раната на главата на Ван Бойрън беше съвсем прясна.

Директорът се завъртя към един от хората си.

— Имаш ли отговор на този въпрос?

— Никой от сътрудниците на принца не е имал достъп до Западното крило! — отсече човекът.

— Мамка му! — простена директорът.

— Много хора са взели пари в хода на подготовката на тази операция, сър — рече Роби. — Организаторът й разполага с милиарди и не се спира пред нищо. По всичко личи, че вътре в залата се намира агент на Сикрет Сървис, който е купен от него.

— Не мога да повярвам! — отсече директорът. — Сред моите агенти няма предатели!

— Същото би трябвало да важи и за униформеното подразделение — отбеляза Синия. — Но очевидно се е случило. Сред агентите, които правят стена около президента, спокойно може да се окаже и резервният стрелец, ако приемем, че основният ще използва пистолета на Ван Бойрън.

— Но защо му е да използва оръжието на Ван Бойрън, след като може да разчита на услугите на купен агент на Сикрет Сървис?

— Това е нещо като вашия резервен план, сър — отвърна Роби. — Залогът е прекалено висок. Не твърдя, че в трапезарията има двама стрелци, но не бива да изключваме подобна възможност.

— Какво ще правим тогава?

— Позволете ми да вляза вътре. Сътрудниците със сигурност познават агентите, които отговарят за вътрешната сигурност, но не и мен. Ще се облека като сервитьор, който се появява да поднесе нещо на гостите, може би кафе…

— А после какво? — пожела да узнае директорът.

— После идентифицирам стрелеца или стрелците и ги неутрализирам.

— Как ще различиш един убиец между толкова много хора вътре? — остро попита директорът.

— Агент Роби притежава изключителни умения в тази област, сър — обади се Синия, после пристъпи към директора и добави: — Той е сред най-добрите, които работят за правителството. Всъщност най-добрият. Няма по-подходящ от него, когато става въпрос за отстраняване на убийци в пълно с хора помещение.

Директорът се втренчи в Роби.

— Но това е в разрез с всякакви правилници и протоколи на Сикрет Сървис!

— Да, сър, така е — кимна Роби.

— Ако се провалиш, президентът ще умре.

— Да, сър. Но аз съм готов да се пожертвам, за да оцелее той.

— В случай че не успеем да предупредим агентите, които са там, те ще те ликвидират още преди да извадиш оръжието си!

— Всичко зависи от момента, сър.

Двамата впериха очи един в друг и дълго мълчаха. После директорът се обърна и рязко разпореди:

— Намерете му сервитьорска униформа и му осигурете количка с кафе!

94

По настояване на Роби му доставиха униформа, която беше с два номера по-голяма от неговия размер. Това се налагаше, тъй като не можеше да рискува някой в залата да забележи издутината от оръжието под дрехите му. Всъщност носеше два пистолета — един в кобура и друг под покривката на количката. Беше облякъл и бронежилетка, въпреки че поне един агент щеше да се прицели в главата му, ако преценеше, че представлява заплаха за президента.

Агентите вътре бяха уведомени, че опасността е отстранена, но им беше наредено да поддържат плътния кордон около държавния глава. Принцът и делегацията му се намираха в противоположния ъгъл на залата, заобиколени от други агенти. Трийсетината служители на Белия дом и останалите гости се бяха струпали в средата на залата.

Вратата се отвори и Роби влезе, бутайки количката пред себе си. Беше без слушалка в ухото заради решението да не поддържа комуникации с когото и да било. Отрядът за бързо реагиране начело с директора на Сикрет Сървис остана пред вратата, готов за светкавична намеса. Самият директор държеше радиостанция в ръката си. С нея щеше да предупреди личната охрана на президента да не стреля по Роби, ако той извадеше пистолета си. Дълбоко в себе си обаче директорът беше убеден, че няма никакви шансове подобна заповед да бъде изпълнена. За него Роби беше покойник още от мига, в който влезе в залата.

Вратата се затвори зад Роби и той продължи напред. Очите му незабелязано шареха наоколо.

Семейната трапезария беше от времето на президента Джеймс Мадисън. В продължение на много години тук се бяха хранили всички президентски двойки. Традицията бе нарушена от Джаки Кенеди, която бе обзавела трапезария в президентския апартамент на горния етаж. Залата беше около осемдесет квадратни метра. Голяма част от пода беше покрита със синьо-бял персийски килим. На една от стените имаше камина, облицована със син и бял мрамор. От двете й страни

светеха орнаментирани стенни свещници, а над тях беше окачен портрет на жена с облекло от XIX век. Дългата маса за хранене беше изместена до стената, а пред нея бяха наредени столовете. Висок шкаф препречваше една от вратите. Над изящната ракла „Чипъндейл“ висеше огледало, а от тавана — разкошен кристален полилей. Стените бяха бледожълти.

Макар че не бяха информирани за каквато и да е заплаха, гостите и служителите на Белия дом явно усещаха, че има някаква важна причина да бъдат преместени в тази зала.

В съзнанието на Роби отново изплуваха фрази от подслушания разговор в онзи хангар.

Не съм казал, че въпросното лице е западняк.

Внедряването му е отнело десетилетия.

Явно не ставаше въпрос за Джордж ван Бойрън. А самият Роби би трябвало да се досети, че има и втори човек.

Успя да зърне принца в ъгъла, обграден от плътна стена телохранители. Бързо огледа облеклото на гостите. Някои от тях носеха широки роби като самия принц, други бяха облечени в костюми. Принцът много приличаше на черната овца в кралското семейство — братовчед си Талал. И двамата дебели, и двамата прекомерно богати. Толкова много пари могат да причинят големи пакости, помисли си Роби. Светът би бил по-спокойно място без проклетите несметни богатства на някои хора.

Той извърна очи към другия край на помещението. Президентът почти не се виждаше зад плътната жива стена. Когато спечели изборите, косата му беше тъмна, но днес, три години по-късно, бе доста прошарена. Може би това бе истинската причина за името на тази сграда, помисли си Роби. Всичките й обитатели се състаряваха в нея.

Стената около президента се състоеше от шестима агенти. Но въпреки това в нея имаше достатъчно пролуки за директна стрелба, особено ако нападателят се намираше достатъчно близо. Всеки от агентите беше с гръб към държавния глава и внимателно наблюдаваше залата. Роби потърси някой от тях с различно поведение, но никой не гледаше към президента. Това беше нормално. Бдителността им нямаше да намалее от никакви съобщения за преминала опасност. Те добре знаеха, че опасност винаги има.

Всички агенти гледаха навън. Вероятно стрелецът бе само един. Ако наистина бе така, значи късметът на Роби работеше. А в този миг той адски много се нуждаеше от късмет.

Продължи да бута количката из помещението. Провери още веднъж групата на престолонаследника в ъгъла. Ако заплахата се криеше в нея, улучването на президента щеше да бъде наистина трудна работа.

Насочи вниманието си към последната група. Тя се състоеше от служители на Белия дом и гости, струпали се в средата на трапезарията. Всички бяха облечени официално. Сред тях имаше доста чернокожи. Жените носеха шалове и сака, прикриващи голите им рамене. Някои от тях имаха чантички, които обаче бяха твърде малки, за да поберат пистолета на Ван Бойрън.

Мъжете стояха плътно един до друг, повечето облечени в смокинги. Но имаше и такива с обикновени костюми, в чиито джобове спокойно можеше да се побере 9-милиметров пистолет. Болшинството бяха бели и приличаха на западняци, макар че Роби не би се заклел в това. Сред тях обаче имаше поне десетина чужденци, пристигнали Бог знае откъде.

Той насочи цялото си внимание към тази група, разположена на равно разстояние от двамата държавници. Това беше най-разумната позиция за онези, които са решили да ги ликвидират. За целта щяха да са нужни наистина магически стрелкови умения — нещо, което не беше невъзможно за човек, който знае какво прави.

Аз бих могъл да се справя, помисли си той. Първият изстрел ще предизвика паника. Ако попадне в целта, фокусът неминуемо ще бъде насочен към жертвата. Тя ще се строполи на пода, а хората наоколо ще изпаднат в паника. Писъци, опити за бягство, търсене на укритие.

Но стрелбата с пистолет в толкова ограничено пространство нямаше как да остане незабелязана. Все някой щеше да идентифицира стрелеца. Агентите щяха да се втурнат напред. Част от гостите щяха да го сграбчат. Но при всички случаи той щеше да има възможност за още един изстрел.

В този ред на мисли Роби осъзна, че трябва да отгатне кой от двата обекта на покушението ще е първата мишена?

Президентът, разбира се. След това идва ред на принца.

Президентът беше приоритетната мишена. Ако стрелецът получеше възможност за втори изстрел, той несъмнено щеше да е насочен към престолонаследника.

Част от гостите се приближиха към количката, за да си вземат кафе. Роби използва времето за още един внимателен оглед, опитвайки се да изчисли най-благоприятната позиция на стрелеца.

Група гости и служители на Белия дом останаха край масата до стената. Някои от тях бяха обърнали столовете и се подпираха на облегалките. Повечето от тях жени, отбеляза Роби. В плен на синдрома „високи токчета“, примирени с неизбежната болка в краката.

Роби започна да оглежда членовете на тази групичка. Един по един.

После престана да се взира, срещнал погледа на Ани Ламбърт.

Беше облечена в черно, наметнала сако върху голите си рамене. Не носеше чантичка. Ръцете й бяха скръстени пред гърдите, а дланите им бяха скрити под сакото. Косата й беше прибрана на тила, разкривайки дългата шия. Беше красива.

Ето я причината за черната официална рокля и високите токчета, които беше видял през телескопа. Беше му споменала, че ще организира прием, но той, кой знае защо, не направи връзката.

Обеща си да направи всичко възможно тя да не пострада. Каквото и да се случеше тази вечер, Ани Ламбърт нямаше да умре.

Устните й бяха плътно стиснати. Очевидно го позна, но не се усмихна. Вероятно е уплашена, помисли си той. В един кратък, но ужасен миг реши, че ще вдигне тревога заради присъствието му. За нея той беше инвестиционен банкер. Защо се бе предрешил като сервитьор? Може би щеше да реши, че е тук, за да убие президента. Запита се как да й сигнализира, но не откри начин. Оставаше му само да се надява, че тя няма да се паникьоса от присъствието му.

Но тя остана завидно спокойна и това засили уважението му към нея. Гледаше го с широко отворени очи и сякаш разбираше всичко.

После забеляза, че зениците й са разширени. Забеляза го в мига, когато тя му се усмихна. Никога не му се беше усмихвала по този начин. Изведнъж откри присъствието на едно качество, което само допреди миг не би могъл да свърже с Ани Ламбърт. По абсолютно никакъв начин.

За част от секундата изключи тотално. Сякаш го беше улучила мълния. После умът му отново включи на високи обороти.

— Стрелец! — изкрещя той и измъкна пистолета си.

Но Ани Ламбърт го изпревари със смайваща бързина. Измъкна пистолета изпод сакото си, прицели се и стреля. С едно-единствено плавно движение.

Президентът беше само на няколко крачки от нея. Куршумът пропусна гърдите му и попадна в ръката. Благодарение на един от агентите, който рязко го избута встрани, почти едновременно с крясъка на Роби. Ако не го беше сторил, куршумът без съмнение щеше да пронижe сърцето му.

Дулото на пистолета й започна да се завърта към престолонаследника, но не завърши движението си.

Куршумът на Роби я улучи в челото и излезе отзад заедно с костици и парченца мозък. Бледожълтата стена зад нея се обагри в червено, Ани Ламбърт политна назад, блъсна се в масата и рухна на пода.

Разнесоха се писъци. Хората се блъскаха панически около него, опитвайки се да стигнат вратата, през която вече нахлуваше помощният отряд. Но той остана неподвижен в средата на помещението, насочил пистолета си в пода.

Не беше в състояние да направи нищо друго, освен да гледа безмълвно мъртвото тяло на Ани Ламбърт.

95

Отведоха го в някаква стая. Нямаше представа къде и защо, но това не го интересуваше. Хората, които го придружиха до там, просто му казаха да чака и той се подчини.

Седна на един стол и заби поглед в пода. Осветлението беше слабо. Отвън долитаха различни шумове. Гласове, далечен вой на сирени.

Но той не ги чуваше.

Виждаше единствено лицето на Ани Ламбърт. Или по-скоро очите й. Огромните зеници, които сякаш щяха да изскочат от тясното пространство, което им беше отредено. Видя как куршумът я улучва в главата, пръска мозъка й и я убива на място.

Тази гледка отказваше да напусне съзнанието му, появявайки се отново и отново — като автоматично повторение на видеозапис. Дълбоко в душата му потрепна желанието да опре пистолета в слепоочието си и да сложи край на всичко. Но пистолетът вече не беше у него, следователно и тази възможност отпадаше.

Което е много хубаво, поне за момента, помисли си той. Защото сега Уил Роби не беше сигурен дали иска да живее. Нещата бяха загубили смисъла си.

Вратата се отвори и той вдигна глава.

— Агент Роби?

На прага стоеше директорът на Сикрет Сървис, а зад него надничаше Синия.

— Да?

— Президентът желае да ти благодари лично.

— Как е той?

— Добре е. Куршумът е пронизал ръката му чисто, слава богу. Повече кръв, отколкото поражения. Много бързо ще се оправи.

— Това е добре — рече Роби. — Но не виждам смисъл да ми благодари лично, защото такава ми е работата. Предайте му това от мое име. — Очите му отново се сведоха към пода.

— Става въпрос за президента на САЩ, Роби — обади се Синия. — Той е в Овалния кабинет и те чака.

Роби го стрелна с поглед. Винаги спретнат, помисли си той. Независимо дали часът е дванайсет в полунощ или дванайсет по обед. Върху лицето му обаче беше изписано объркване. Беше му известно, че Ани Ламбърт живее в блока на Роби, но явно не подозираше за връзката им. А той нямаше никакво желание да го осветлява по въпроса.

— Добре, да вървим — кимна той.

Придвижването до Овалния кабинет отне известно време и включваше прекосяване на Розовата градина. Тя представляваше няколко стъклени оранжерии, изградени още по времето на Теди Рузвелт. Докато крачеха през нея, Роби си спомни, че и по Рузвелт бяха стреляли, но по време на предизборната му кампания. От смъртта го спасило дебелото тефтерче с поредната реч, пъхнато във вътрешния джоб на сакото му. То беше отнело голяма част от кинетичната енергия на куршума и президентът дори произнесъл въпросната реч въпреки обилния кръвоизлив от раната в гърдите си. Приел да го закарат в болница едва след края на митинга.

Отдавна вече не издигат за президенти хора като него, помисли си Роби.

И така, Рузвелт беше оживял. Както и сегашният президент благодарение на неговата сръчност и умения. И на голяма доза късмет. Който много приличаше на онова тефтерче с предварително написаната реч.

Президентът седеше зад писалището си. Лявата му ръка беше обездвижена от плътна превръзка. Стана в момента, в който зърна Роби. Беше сменил смокинга с бяла риза и черен панталон. Все още беше мъничко разтърсен, но това не пролича от здравото му ръкостискане.

— Тази вечер вие спасихте живота ми, агент Роби — обяви той. — Исках да ви благодаря лично за това.

— Радвам се, че сте добре, господин президент.

— Не мога да повярвам, че това беше дело на човек от близкото ми обкръжение. Мисля, че се казваше Ани Ламбърт. Съобщиха ми, че в досието й няма абсолютно нищо, което да загатва за подобни намерения.

— Да, това беше изненада за всички — кимна Роби.

И най-вече за мен.

— Но как успяхте да разберете, че е именно тя?

— Беше взела наркотик за отпускане на нервите. Като терористите самоубийци, преди да се взривят. Зениците й бяха необичайно разширени.

— Била е дрогирана, но това не й е попречило да стреля точно?

— Има химикали, които отпускат нервите, но не влияят върху останалите сетива, сър. Някои от тях дори те правят още по-добър стрелец. Предполагам, че тази вечер дори най-надареният убиец би се почувствал изнервен.

— Защото би бил наясно, че няма начин да се измъкне и със сигурност ще умре — добави президентът.

— Точно така, сър. Освен това тя беше много близо до вас. Само на няколко крачки. Точността е от огромно значение, разбира се, но в случая най-важното беше бързината.

Фактически тя беше по-бърза дори от мен, призна в себе си Роби. Пистолетът й се бе появил със смайваща бързина. С едно-единствено движение се прицели, стреля и се извърна към следващата мишена. За цялото това време той успя да произведе само един изстрел. Разбира се, като изкрещя преди това, позволявайки на най-близкия до президента агент да го изтласка встрани и да го спаси от смъртоносния куршум.

— Казаха ми, че щях да съм мъртъв, ако охраната не беше ме изблъскала встрани — сякаш отгатна мислите му президентът. — Но без вашето предупреждение това нямаше да стане.

— Жалко, че не успях да я спра, преди да стреля, сър.

Президентът се усмихна и вдигна бинтованата си ръка.

— Това ще ми остане спомен за цял живот, агент Роби.

— Да, сър.

Вече искаше да си тръгне, да бъде сам. Да скочи в колата и да кара безцелно, докато му свърши горивото.

— По-нататък ще измислим и нещо по-специално за вас — добави президентът. — Още веднъж ви благодаря за жертвоготовността.

— Високо ценя това, сър. Но мисля, че не е необходимо.

— Първата дама също иска да ви поднесе своите благодарности.

Сякаш чакала тези думи зад вратата, съпругата на президента безшумно се появи в кабинета. Лицето й беше бледо, а в очите й все още се четеше ужасът от преживяното.

— Много съм ви признателна, агент Роби — промълви тя. — Никога няма да ви се отплатим за това, което направихте за нас.

— Не ми дължите нищо, госпожо. И на двамата ви желая всичко най-хубаво.

Минута по-късно Роби крачеше по коридора. Имаше чувството, че не можеше да диша — сякаш беше под вода. Синия го настигна във вестибюла, демонстрирайки забележителна скорост на придвижване.

— Къде отиваш? — попита той.

— Някъде по-далече от тук.

— Слава богу, че всичко свърши.

— Мислиш ли?

— А ти?

— Нищо не е свършило — поклати глава Роби. — Според мен нещата едва започват.

— Какви ги дрънкаш?

— Ще разбереш от следващия ми рапорт.

— Принцът престолонаследник също иска да ти благодари.

— Предай му моите извинения.

— Но той вече те чака. Има голямо желание да поговори с теб.

— Сигурно е така. Кажи му да ми изпрати имейл.

— Роби!

Роби излезе през главния вход и с бърза крачка започна да се отдалечава.

Нищо не е свършило.

96

Все още беше рано сутринта. Роби се намираше в другия апартамент, насочил телескопа към жилището на Ани Ламбърт. Скоро там щеше да гъмжи от федерални агенти, които щяха да разнищят всеки милиметър от живота й. И несъмнено щяха да открият причините, поради които се беше опитала да убие президента. И защо беше приела офертата на някакъв фанатик от пустинята, разполагащ с неограничени количества петродолари.

Замисли се върху това, което му беше разказала за миналото си.

Осиновена, единствено дете. Родителите й живеели в Англия. Но дали бяха англичани? В каква среда бе израснала?

В главата му отново прозвучаха думите на палестинеца:

Наш човек. Внедряването му е отнело десетилетия.

Наистина ли са те притежавали, Ани Ламбърт? Вярно ли е, че са те създавали в продължение на десетилетия?

Сега си мъртва. Вероятно просната на някоя метална маса на няколко километра от тук. Простреляна в главата от моя куршум.

А аз спах с нея. Ей там, отсреща. Пиех си питието с нея. Харесвах я, съчувствах й. Може би щях да се влюбя в нея.

Беше абсолютно наясно, че съжителството им в отсрещния блок нямаше нищо общо със случайността.

Всичко е било заради мен. Тя е живяла тук заради мен.

Принц Бин Талал иска отмъщение. Иска да проникне в съзнанието ми и да обърка живота ми по всички възможни начини. Още повече сега, когато разгадах плановете му.

Телефонът иззвъня. Той погледна дисплея, върху който беше изписан номерът на Никол Ванс. Натисна бутона за включване. С ясното съзнание, че вече знае какво предстои.

— Ало?

— Пратката ще бъде доставена пред вратата ти в рамките на трийсет секунди — рече непознат мъжки глас.

— Добре — отвърна с равен глас Роби.

— Ще изпълниш това, което пише в указанията.

— Добре.

— Строго ще следваш инструкциите.

— Да.

Линията прекъсна. Той остави телефона. Синия вече го беше предупредил, въпреки че той беше отгатнал какво се е случило.

Ванс и Джули изобщо не бяха стигнали до ВОБ. Бяха ги отвлекли. Допълнителната предпазна мярка на Талал. Истински добрите винаги разполагаха с резервен план.

Роби започна да брои наум. Пликът от кафява хартия се плъзна под вратата точно на трийсетата секунда. Той не се втурна натам. Нямаше намерение да залови куриера, защото беше сигурен, че човекът не знае нищо.

Излезе с бавна крачка в антрето, наведе се и вдигна плика. Разпечата го и извади съдържанието му. Най-отгоре лежаха десетина снимки, направени с телеобектив.

Той и Ани Ламбърт на чаша питие. Той целува Ани Ламбърт пред входа на Белия дом. Той и Ани Ламбърт правят секс в леглото й. За миг се запита къде ли е била скрита камерата, запечатала този момент.

Остави снимките на масичката и се зае с останалите материали. Нищо изненадващо. Нищо, което да не беше предвидил.

Все още става въпрос за мен и за никой друг.

Талал ме иска в ръцете си. Или по-скоро там, откъдето започна всичко.

Офертата беше кристално ясна. Той срещу Джули и Ванс.

По негово мнение това беше честна сделка. Разбира се, ако можеше да се вярва на Талал. Което, естествено, беше изключено.

Но въпреки всичко Роби щеше да я приеме. Ако не за друго, поне заради едно немалко предимство — нямаше да се наложи да преобърне света, за да стигне до принца. Той го призоваваше да се яви точно на мястото, на което щеше да бъде.

Роби вече беше убил двойника му. Съмняваше се, че Талал има втори. Неговото единствено желание беше да сложи край на живота му. Което съвпадаше напълно с желанието на Роби да отнеме неговия.

Използването на Ани Ламбърт беше тежък удар, отнел от Роби нещо много ценно и дори съкровено.

Той ми отне способността да вярвам в себе си. Може би завинаги.

Отново взе снимките и започна да ги разглежда една по една под светлината на лампата. Ани Ламбърт приличаше на това, което би трябвало да бъде при коренно различни обстоятелства: една красива жена с бляскаво бъдеще. Добър човек, изпълнен с желание да сподели добротата си с околните.

Тя не беше убиец по рождение. Просто я бяха отгледали да стане такава. Подготвена толкова добре, че дори той не заподозря нищо, преди да види разширените й зеници.

И аз не съм убиец по рождение, помисли си той. Но въпреки това съм станал такъв.

Извади запалка от едно чекмедже, взе снимките и отиде в тъмната кухня. Там ги запали, пусна водата в мивката и се наведе над нея. Димът го блъсна в ноздрите, но той не се отдръпна. Остана да гледа как Ани Ламбърт се разпада и изчезва в канала. После старателно изми остатъците от малкия пожар.

Ани Ламбърт изчезна, сякаш никога не беше съществувала. Най-вече онази Ани Ламбърт, за която я беше вземал.

Роби излезе от кухнята и се зае да опакова багажа си.

Инструкциите бяха подробни и ясни и той възнамеряваше да ги изпълни. Поне повечето. Щеше да приложи своите собствени правила само за малка част от тях.

Разбира се, Талал щеше да очаква нещо подобно. В Мароко беше успял да го надхитри. Но Роби му го върна тъпкано във Вашингтон.

През следващите два дни щеше да стане ясно кой от двамата ще спечели третия решителен рунд.

97

На Коста дел Сол не беше толкова топло, колкото при последното му посещение. Духаше студен вятър, а сивото надвиснало небе предвещаваше скорошен дъжд.

Пътуването на борда на скоростния ферибот беше тежко. Големият кораб се люлееше доста силно, преди да набере скорост, но дори и след това вибрираше под ударите на високите вълни.

Роби беше облечен с кожено яке, дънки и военни ботуши. Беше преценил, че ботушите са най-подходящи за човек, на когото предстоят бойни действия. Но не носеше оръжие. Щеше да разчита на доставка на място, както винаги досега. Седна до един от прозорците, зад който чайките се бореха с напористия вятър и високите вълни. Сивите талази на Средиземно море се блъскаха в корпуса на ферибота, а пръските вода обливаха прозорците. Но повечето пътници, както и самият той, не обръщаха внимание на това. По принцип Роби не реагираше на нищо, което не го заплашваше пряко.

Прекосяването на протока продължи по-дълго заради силното вълнение. Когато пристигнаха в Танжер, небето на запад вече потъмняваше. Роби изтрополи надолу по мостчето и се присъедини към тълпата, която чакаше превоз за центъра на града.

За разлика от предишния път той се качи на един от автобусите заедно с група пътници. След като шофьорът затвори вратите и потегли, Роби се обърна и огледа ферибота за последен път. Питаше се дали ще остане жив, за да го вземе обратно. В момента не можеше да се обзаложи.

Двайсет минути по-късно автобусът спря и вратите се отвориха със съскане. Дъждът плющеше с пълна сила. Групата пое след екскурзовода, но Роби тръгна в обратната посока. Крайната цел на пътуването му беше уточнена предварително и там трябваше да го чака един човек.

И той наистина го чакаше. Беше младо момче, но с уморената физиономия на старец. Носеше бяла роба и тюрбан, а отдясно на

шията му личеше грозен белег.

Роби знаеше, че подобни белези се причиняват само от назъбен нож. Самият той имаше такъв белег на ръката. Дори и най-добрият хирург не можеше да заличи пораженията от назъбеното острие.

— Роби? — попита младежът.

Той кимна.

— Дошъл си тук да умреш — изрече с равен глас непознатият.

— Да речем.

— Последвай ме.

Роби се подчини. Насочиха се към микробус, паркиран на съседната уличка. Вътре имаше петима мъже, по-едри от Роби и не по-малко тренирани от него. Двама от тях бяха облечени в роби, а останалите носеха обикновени дрехи. Всичките бяха въоръжени.

Обискираха го. Ръцете им не пропуснаха нищо.

— Дошъл си без оръжие?! — смаяно попита младежът.

— Какъв е смисълът? — сви рамене Роби.

— Мислех си, че няма да се предадеш без бой.

Роби не отговори. Вкараха го в микробуса, който скоро излезе извън града.

Дъждът се усили. Роби не се интересуваше от дъжда, а от вятъра, който, за съжаление, беше стихнал. Тежките капки плющяха отвесно и все по-бързо. Бурята наближава, помисли си той. Микробусът продължаваше пътя си.

След трийсетина минути спряха пред някаква бариера. Разбира се, това не беше онова частно летище. Би било прекалено елементарно. Вратите на хангара се разтвориха да приемат микробуса и бързо се плъзнаха обратно.

Самолетът вътре също беше друг, по-малък от частния Боинг 767 на Талал. Приличаше на Еърбъс А320. Богаташът притежаваше два самолета като тези, с които гражданските авиокомпании превозваха стотици хора едновременно.

Изблъскаха го от микробуса. В отсъствието на свидетели отношението към него стана доста по-грубо. Вече беше изцяло в тяхна власт и той не се изненада от ритника в гърба, който го повали на цимента.

Младежът подхвърли нещо на фарси на мъжа, който го беше ритнал. Роби бавно се изправи на крака.

— Кажи му, че удря като по-малката ми сестра — подхвърли той. — Ако иска да усети какво означава да му сритат задника, нека опита пак — но този път с лице срещу мен.

— Ако му кажа това, Абдула ще те убие — поклати глава младежът.

— Няма да ме убие, защото ще развали удоволствието на Талал. И най-вероятно ще умре.

— Наистина ли мислиш, че всичко това е заради нечие удоволствие?

— Поне за него. За мен не чак толкова.

— Ти провали един великолепен план.

— Не. Просто попречих на един маниак да прецака света.

— Мога да оспоря това твърдение точка по точка.

— Не ми пука какво можеш и какво не. Къде са агент Ванс и Джули Гети?

— Може да са мъртви.

— Може, но не са.

— Откъде си толкова сигурен?

— Пак опираме до удоволствието. Убеден съм, че Талал умира да го изпита в момента.

— Имаш право — обади се един глас зад гърба му.

Роби се обърна и видя как принц Халид бин Талал слиза по стълбичката на самолета си.

98

Талал се насочи към Роби. С приближаването на нощта вътрешното осветление в хангара се беше включило автоматично. Дъждът продължаваше да трополи по ламаринения покрив. През широките прозорци на горното ниво се виждаха натежалите от влага облаци.

Талал спря на около три метра от него. Вместо традиционната роба беше облякъл стилен костюм с жилетка, който правеше огромното му тяло по-прилично.

— Така изглеждаш по-слаб от двойника си, Талал — небрежно подхвърли Роби. — Или поне не толкова разплут…

— Ще ме наричаш принц Талал — сбърчи вежди арабинът.

— Къде са Ванс и Джули, *принц* Талал?

Талал кимна на хората си и двете се появиха от далечния край на хангара. Лицето на Ванс беше подпухнало, покрито с морави петна. Крачеше трудно, като човек, който изпитва силни болки. Джули имаше синини под очите. Дясната й ръка беше извита под неестествен ъгъл. Накуцваше с левия крак. Роби се задави от гняв, който овладя с цената на неимоверни усилия. Трябваше да остане спокоен за това, което предстоеше.

Талал изчака да се приближат и щракна с пръсти. Мъжете, които ги придружаваха, се отдръпнаха встрани.

— Съжалявам за всичко това — промълви Роби, поглеждайки първо Ванс, после Джули.

Те го гледаха и мълчаха. Роби се извърна към Талал.

— Слава богу, че единствената жертва беше твоят човек. Президентът е жив и здрав.

— Засега, приятелю, засега — поправи го арабинът и на лицето му изплува нещо като усмивка. — Ти я познаваше, нали? При това доста интимно, ако съдим по онези снимки.

— Какви снимки? — рязко попита Ванс.

— Знам, че това беше игра за теб, Талал — изръмжа Роби. — Но не и за мен.

— Бих могъл да ти простя, че се опита да ме убиеш — размаха пръст принцът. — Бих могъл да ти простя дори за провалените план да отстраня хората, които водят света към катастрофа. Но не мога да ти простя за неуважението. Името ми е *принц* Талал!

Силен удар в гърба повали Роби на пода. Той се надигна и неволно се намръщи от болката в ребрата. После погледна нападателя си. Абдула беше най-едрият от горилите, а изражението на лицето му — най-свирепо от всички.

— Очевидно и приятелят ми Абдула не одобрява непочтителното ти поведение — подхвърли принцът.

Абдула отвърна с лек поклон и се изплю в краката на Роби.

— Очевидно — кимна Роби, стрелна с поглед Ванс и Джули и добави: — Вече съм тук, следователно можеш да ги пуснеш…

— Това стана невъзможно от мига, в който кракът ти стъпи в Танжер, и ти отлично го знаеш! — отсече Талал.

— Дойдох с очакването да спазиш уговорката — леко поклати глава Роби. — Получаваш мен, а в замяна освобождаваш тях.

— Ако наистина очакваш това, значи си идиот!

— Тоест ти се отмяташ от думата си, така ли? — попита Роби и бавно огледа присъстващите. — Но как тогава ще ти повярват тези хора, Талал? Казваш им едно, а правиш друго. Колко струва лидерът, който не държи на думата си? Нищо!

Талал остана равнодушен към тези думи, а горилите му явно изобщо не разбираха за какво става въпрос.

— Може би ще се опиташ да им обясниш какво казвам на фарси, дари, пущу и на добрия стар арабски език — подхвърли той. — Аз обаче се съмнявам, че тяхното мнение за мен ще се промени. Те правят това, което им казвам, защото им плащам много повече, отколкото могат да изкарат другаде.

— Решил съм да ти дам шанс да се предадеш — отвърна Роби. — Ще го направя само веднъж, а след това ще оттегля офертата.

— Искаш всички тук да ти се предадем, така ли? — усмихна се Талал.

— Не само на мен.

— А на кого друг? Със сигурност знаем, че никой не те е проследил до този хангар.

— Прав си. Никой не е проследил *мен*.

Талал объркано премигна, после се огледа.

— Дрънкаш глупости — каза той. — Очаквах по-достойно поведение. Явно си се парализирал от страх.

— О, бъди спокоен — отвърна Роби. — Мога да те уверя, че за да изпитам страх, ще ми трябва нещо далеч по-сериозно от жалкия ти задник. — Той замълча за миг, после побърза да изпревари реакцията на Талал и добави: — Правя ти едно предложение, нищо повече. Сам ще решиш дали да го приемеш или не. Отказваш ли?

— Мисля, че ще остана да гледам как умирате — изсъска принцът. — И тримата, още сега!

— Приемам това като отрицателен отговор — спокойно кимна Роби.

— Убий го, Абдула! — заповяда Талал.

Едрият мъж измъкна два пистолета едновременно. За част от секундата единият от тях премина в ръцете на Роби, който застреля трите горили, застанали най-близо до него, включително младежа, който го беше посрещнал. Куршумът се заби в старата рана от нож на шията му.

Абдула стреля два пъти и уби още двама пазачи.

Роби изпразни пълнителя си в останалите още преди те да извадят оръжията си, и дръпна Ванс и Джули зад предния колесник на самолета.

— Запушете си ушите! — извика той.

— Какво?! — с недоумение попита Ванс.

— Просто го направи! Веднага!

Обърна се към едрия мъж и изкрещя:

— Абдула!

Абдула направи дълъг плонж и се претърколи зад микробуса. Миг по-късно прозорецът от дясната страна на хангара се пръсна на хиляди късчета, отнесен от мощните откоси на M230. След тях затрещяха пушечни изстрели, които ликвидираха останалите телохранители. Те бяха изстреляни толкова бързо и с такава смъртоносна точност, че никой от охраната не успя дори да посегне към оръжието си. Единственият, който остана на крака, беше Талал.

През отворената врата на самолета надникнаха още двама, но и те бяха светкавично ликвидирани. Телата им се стовариха на цимента с глух тътен.

Хеликоптерът увисна на няколко метра от прозореца. Авиационната пушка между колелата на предния му колесник замлъкна. Машината беше изработена по технологията „Стелт“, а поройният дъжд беше направил приближаването й абсолютно незабелязано. Разбира се, до задействането на картечницата. Малко са нещата, които могат да заглушат грохота на подобно оръжие.

Шейн Конърс издърпа пушката от стойката й и се наведе да целуне горещата цев. Това беше един от малкото задължителни ритуали в живота му. После вдигна палец да поздрави Роби и направи знак на пилота. Хеликоптерът бавно се оттегли.

Роби напусна укритието си зад колесника и пристъпи към Талал. Към него се присъедини и Абдула, който се измъкна иззад микробуса.

— Ти ме предаде?! — прошепна невярващо принцът.

— А ти как мислиш? — обади се Роби. — Че можеш да купуваш наши хора, а ние не сме в състояние да купим ваши?

— Ще ме убиеш ли? — попита с треперещ глас Талал, видял го да вдига пистолета си.

— Не. Съжалявам, но това не влиза в задълженията ми.

— Извиняваш се, че няма да ме убиеш? — изрече бавно арабинът.

Порталът на хангара започна да се отворя и през него се появи златист джип. От него слязоха петима мъже в дълги роби, въоръжени до зъби. Те сграбчиха принца и го повлякоха към колата. Той закрещя и направи опит да се бори, но мускулите му бяха твърде отпуснати, за да постигне успех.

— Връщаш се в Саудитска Арабия, Талал — хладно го информира Роби. — Америка уважи молбата на правителството в Рияд за твоето екстрадиране. По скромното ми мнение би избрал куршума, нали?

Тежката машина потегли, а Роби направи знак на Ванс и Джули да се присъединят към него.

— Навън чака хеликоптер, който ще ни отведе у дома — каза тихо той. — На борда му има медицински екип.

Двете жени бавно напуснаха укритието на колесника.

— Не знам как успя да го направиш, Роби — изхълца Ванс, докато го прегръщаше. — Но съм дяволски щастлива, че успя!

— Какво ще му направят? — попита Джули, проследявайки с поглед отдалечаващия се автомобил.

— Няма причина да губиш дори секунда от живота си в притеснения за него — отсече Роби.

— Защо е убил мама и татко?

— Обещавам да отговоря на всичките ти въпроси, но само след като двете с агент Ванс преминете медицински преглед, сложите нещо в стомасите си и между нас и това място се натрупат достатъчно километри. Съгласна ли си?

— Да, Уил — отвърна момичето.

Роби прегърна Ванс през кръста и протегна ръка на Джули. Тримата се насочиха към хеликоптера, който се беше приземил малко встрани от хангара. След по-малко от час вече щяха да са във въздуха, на път за дома.

А после? Роби нямаше отговор на този въпрос. Вече не можеше да мисли толкова напред.

99

Роби влезе в заседателната зала. Синия и Шейн Конърс седяха около малка масичка в единия край.

Конърс срещна погледа му, кимна и му направи знак да седне при тях.

— Току-що поздравих агент Конърс за отлично свършената работа — обади се Синия.

— Достатъчно е, че ме измъкна иззад бюрото — скромно поясни Конърс.

— Какво научихме от Ван Бойрън? — кратко попита Роби.

— Горе-долу всичко — отвърна Синия.

— Защо е станал предател?

— По обичайните причини: пари и липса на морал.

— За парите го разбирам. Разкажи ми повече за морала.

— Трябва да знаеш, че и парите не са били нищо особено. Разбира се, щели да стигнат за лечението и да му останат достатъчно за спокойни старини. Семейството е имало медицинска застраховка, но е било принудено да плаща от джоба си за експерименталното лечение, имащо за цел да спаси живота на Елизабет. Без тези пари трябвало да обявят фалит и да се лишат от медицинска помощ. За съжаление, и това не помогнало.

— А моралът?

— Джордж ван Бойрън обвинява правителството за фаталната болест на съпругата си. Според него токсините на бойното поле са довели до болестта и смъртта на Елизабет. Решава да си отмъсти, а президентът и един от лидерите на Саудитска Арабия са най-подходящите обекти.

— Вероятно е разговарял с Гейбриъл Сигъл, който е на същото мнение — подхвърли Роби.

— Което изобщо не оправдава предателството — поклати глава Конърс.

— Точно така — кимна Синия.

— А дъщерята на Ван Бойрън?

— Баща й твърди, че не знае нищо, и ние му повярвахме. За нея няма да има никакви последствия.

— Но по този начин тя губи и двамата си родители — отбеляза Роби.

— Така е.

— А защо са го пребили?

— Според първоначалния план трябвало да го оставят извън всяко подозрение. Твоите разкрития обаче правят това невъзможно, но те, естествено, не са го знаели. И тъй, Ламбърт го халосва по главата и отмъква оръжието му. Според плана Ван Бойрън е трябвало да остане на служба още известно време, а след това да си подаде оставката и да се засели на друго място.

— А всичките убийства, свързани с този план? — попита Роби. — Джордж ван Бойрън е прецакал работата, защото е споделил всичко с жена си. Вероятно изобщо не е допускал, че тя е в съзнание и го чува. Може би просто е искал да свали тежкото бреме от плещите си. Но тя го чува и побеснява, защото е пламенен патриот. Не се колебае да сподели чутото с някой от колегите си ветерани, които я посещават в хосписа — Брум, Уинд или Гети. Но Ван Бойрън научава това и решава да прибегне до тактиката на опожарената земя. Тоест да избие и тримата.

— До голяма степен си разгадал какво се е случило — кимна Синия. — Лио Брум е бил на посещение при Елизабет, а след това е имал неблагоразумието да се конфронтира със съпруга й по повод казаното от него. Ван Бойрън отрекъл всичко и обяснил, че жена му просто е халюцинирала. Но хората на Талал установили наблюдение върху Брум, който споделил новината както с Рик Уинд, така и със семейство Гети. Това подписало смъртните им присъди. Свързват се с теб и ти възлагат убийството на Джейн Уинд, защото се страхуват, че може да е била информирана от бившия си съпруг. Другата причина е да те тласнат по пътя, който ти е предначертал Талал.

— А после са пъхнали маркуча в гърлото на Елизабет, за да й затворят устата завинаги, така ли?

— На практика са искали да я убият, но Ван Бойрън заплашил да се откаже от операцията, ако го направят. Лично се обадил да изключат апарата, позволявайки й да умре по естествен път.

— Нещо за Гейбриъл Сигъл? — попита Роби.

— Искали са да помислим, че и той е замесен. Позвънили са му в службата и са заплашили да убият жена му, ако откаже да отиде на срещата. Съмнявам се, че някога ще открием тялото му. Не са имали причини да го оставят жив.

— Нападението пред „Донъли“?

— Според разпита на Талал в Саудитска Арабия желанието му е било да те накара да страдаш. Да обвиниш себе си за всичко, което се е случило. Бил е убеден, че ще разбереш кой е истинската мишена зад всичко това — самият ти. Служебният джип на Сикрет Сървис им е бил предоставен от Ван Бойрън. Това е доста глупава постъпка от страна на Талал, защото насочва подозренията към Ван Бойрън. Но според мен той се е мислел за по-умен от всички.

— Парите на Брум?

— Поразровихме и в тази посока. Вероятно става въпрос за кражба на кувейтски антики, извършена от него и Рик Уинд. Той ги инвестира добре, но Уинд се проваля. Къртис Гети е бил чист.

Синия замълча и спря изпитателен поглед върху лицето на Роби.

— Ти действително си бил център на цялата операция — рече с въздишка той. — Въпреки че президентът и саудитският принц са били главните мишени.

— Не убивам Талал, а двойника му и той решава да ме издири, за да се разправи с мен — кимна Роби. — Когато Елизабет ван Бойрън проговаря, той вижда начин да ме замеси. Наблюдаващият ми издава заповед да ликвидирам Джейн Уинд, а оттам нататък аз започвам да прескачам от едно дирижирано събитие към друго.

— За тях ситуацията е била гарантирано печеливша — обади се Конърс. — Ако беше убил Уинд и детето й, а след това разбереш, че е невинна, най-вероятно щеше да рухнеш психически. Но те допускат, че можеш да се разколебаеш, и изпращат резервен стрелец. По някакъв начин научават за плановете ти да избягаш с междуградския автобус и правят така, че и Джули да се озове в него.

— Освен това са преценили, че независимо дали съм натиснал спусъка или не, аз със сигурност ще хвана този автобус в компанията на Джули в момента, в който разбера коя всъщност е Джейн Уинд — добави Роби.

— Но когато научават, че Джули идва с теб с намерението да разпита и останалите бойци от взвода, играта изведнъж става прекалено рискована — рече Синия. — Това би могло да ви отведе до Ван Бойрън. Затова решават, че в случай на нужда ще убият не само Джули, но и теб. Нищо не би им попречило.

— Предполагам, че е така — кимна Роби.

— Що се отнася до Ани Ламбърт, тя е била внедрена още по-рано. Талал я настанява в блока ти веднага след като се разминава със смъртта в Танжер и разбира, че стрелецът си именно ти. Това се случва много преди бойните другари на Елизабет ван Бойрън да разберат какво е намислил съпругът й. Очевидно Талал е имал специални планове за вас двамата…

Роби сведе поглед към дланите си. От инцидента в Белия дом не беше мислил за Ани Ламбърт и все още не искаше да го прави.

— Тя беше по-добра от мен — призна с въздишка той. — По-бърза и по-стабилна. Никога не бях виждал толкова спокоен човек в подобна ситуация.

— Била е дрогирана — напомни му Синия. — На теб случвало ли ти се е да вземаш наркотици преди акция?

— Не, но аз никога не съм изпълнявал мисии, които не ми предлагат шансове да се измъкна жив — контрира Роби.

В залата отново се възцари напрегната тишина.

— Може ли някой да ми обясни как се случва така, че едно момиче с отлично образование от Кънетикът се превръща в убиец, готов да се раздели със собствения си живот? — тихо подхвърли Конърс.

— Положихме доста усилия да намерим отговор на този въпрос — рече Синия. — В крайна сметка се оказа, че саудитците са успели да измъкнат известна информация от Талал. Осиновителят й е бил англичанин, а съпругата му — иранка. Преселили са се в Иран още при управлението на шаха. Там са били подложени на репресии от режима, при които са загинали членове на семейството им. Призивите за помощ към английското правителство и Съединените щати са останали без последствия. В онези години шахът е бил бог, който не може да греши. Както е добре известно, именно ние му помагахме да се задържи на власт. След революцията в края на седемдесетте шахът е свален, а ние губим влиянието си в тази страна. Семейство Ламбърт

ненавижда Запада и най-вече Съединените щати. Те се прибират в Англия, осиновяват Ани и се преселват в Америка, където я отглеждат като собствена дъщеря.

— Но най-вероятно през цялото време са промивали мозъка й, нали? — подхвърли Конърс. — За нещо като това, което всъщност се случи…

— През целия й живот — кимна Синия. — Разбира се, не е било сигурно, че ще получи назначение в Белия дом, но президентът може да бъде ликвидиран и на други места. Родителите й са богати и политически активни. Тя е отлична студентка и великолепна актриса. Никой от хората, които разпитахме, не можеше да допусне, че всъщност е една цъкаща бомба. Никой. Водила е прекрасен живот, била е отлична в работата си, била е общителна… Никакъв пропуск, никакви предупредителни сигнали. На практика е била две души в едно тяло.

Вярно, помисли си Роби. Трябвало е да бъде такава.

Синия замълча за момент, погледна го втренчено и добави:

— Тя заблуди най-добрите ни хора. Никога в живота си не съм срещал толкова добре внедрен агент. Нещо като Манджурския кандидат, само че от плът и кръв.

— А къде са родителите й днес? — попита Роби.

— Талал няма информация за тях. Може би обратно в Иран. Ако е така, едва ли ще имаме шанс да стигнем до тях.

— По света няма място, което е недостъпно за нас! — остро отвърна Роби. — Освен това има един руснак и един палестинец, които чакат да им обърнем внимание. Те са хората, които подготвиха нещата за Талал.

— Знам. Вече работим по въпроса.

Отново замълчаха. Роби блуждаеше някъде надалече, Синия беше потънал в размисъл, а Конърс просто ги гледаше с любопитство.

— Човек може да бъде наранен по много начини, Роби — обади се най-сетне Синия. — Знаеш това не по-зле от мен, нали?

— Аха — разсеяно кимна Роби.

— Тя цял живот е тренирала за тази мисия. А всички ние бяхме вцепенени от ужас просто защото не отговаряше на нито един от установените профили. Ами ако някъде там съществуват и други като Ани Ламбърт?

— Трябва да ги открием и да ги спрем — отвърна Конърс.

Роби стовари юмрук върху масичката.

— Тя беше марионетка, унищожена от собствените си родители! — гневно възкликна той. — Тя умря, но те продължават да живеят. Някой да ми каже какво не е наред във всичко това?

— Тя беше хладнокръвен убиец — въздъхна Синия.

— Глупости! Беше такава, каквато са я създали! Не е имала никакъв шанс!

— Едва ли си най-подходящият човек, който може да твърди подобно нещо.

— А кой е най-подходящият? Може би някой анализатор, който никога през живота си не я е виждал? Може би и за подобни случаи разполагаш с алгоритъм?

Синия помълча известно време.

— Вероятно ще се почувстваш по-добре, ако ти кажа, че Халид бин Талал вече не е между живите — промърмори той.

Роби не отговори. Това изобщо не го интересуваше.

— Но проблемът с Джули продължава да стои — добави Синия.

— Аз вече съм го решил — отсече Роби и се изправи.

— Как?

— Просто съм го решил. — Обърна се към Конърс и добави: — Задължен съм ти, Шейн. С нищо не мога да ти се отплатя.

— Квит сме, приятелю. Достатъчно беше, че ме накара да стана от бюрото.

— Познавам не повече от петима души в света, които са способни да произведат изстрелите на Шейн от онази вечер — каза Роби на Синия. — Двама от тях се намират в тази стая. Съветвам те да не го забравяш.

— Правилата са си правила — отвърна той.

— Както всички видяхме, правилата са създадени, за да бъдат нарушавани.

След тези думи тръгна към вратата.

— Роби?

Обърна се. Синия се беше изправил зад масата с дебел плик в ръка.

— Току-що го донесе някакъв куриер — поясни той. — Предполагам, че и ти си получил копие. Имаш пълната свобода да

решаваш какво да правиш с него. Ние не се интересуваме от подобни неща.

Роби пое плика и погледна снимките, които бяха вътре. На първата бяха двамата с Ламбърт в открития бар на покрива на онзи хотел. На следващата тя го целуваше пред портала на Белия дам. Останалите изобщо не ги погледна. Затвори плика и кимна.

— Благодаря.

После се обърна и излезе.

100

Роби беше зад волана. До него този път седеше Джули. Ванс пътуваше на задната седалка. Двете се бяха пооправили от травмите, въпреки че Джули продължаваше да накуцва, а лицето на Ванс все още беше подпухнало.

— Къде отиваме? — попита момичето.

— На място, което вече познаваш.

Беше й обяснил каквото може за смъртта на родителите й. Беше я оставил да се наплаче, подавайки й книжни салфетки. Беше изричал успокоителни слова, докато гневът й нарастваше и избухваше, след което отмина, удавен в нови сълзи. Закаленото от суровия живот на улицата четиринайсетгодишно момиче най-сетне се предаде на мъката и дълбокото отчаяние. После настъпи неизбежното облекчение.

Роби спря колата пред „Тексаски покер“ и тримата влязоха вътре.

Джеръм Касиди ги очакваше. Гладко избръснат, облечен с нов костюм и лъснати черни обувки. Косата му беше подстригана и прилепваше към черепа. От нея се излъчваше лек аромат на гел, очевидно използван да заглади непокорните кичури.

— Какво търсим тук, Уил? — попита Джули, докато Касиди се приближаваше да ги поздрави.

Роби и Касиди бяха уточнили детайлите предварително.

— Довел те е тук, за да чуеш истината — отговори на въпроса Касиди.

— Коя истина? — с недоумение го погледна тя.

— Не съм само приятел на родителите ти — отвърна той и погледна Роби, който му кимна насърчително. — Аз съм полубрат на майка ти, което ме прави нещо като твой вуйчо. Всъщност не ме прави, аз просто *съм* твой вуйчо…

— Ние сме роднини?

— Точно така. По всичко личи, че съм последният, който ти е останал. Знам, че не ме познаваш, но имам едно предложение за теб.

— Какво предложение? — подозрително го изгледа тя и скръсти ръце пред гърдите си.

— На първо време да се поопознаем. Истинската причина да ви издирвам толкова упорито беше, че баща ти и моята сестра много ми помагаха, когато бях зле. Така и не успях да им се отплатя…

— Разбирам накъде биеш — кимна Джули. — Но не ми дължиш нищо.

— Напротив, Джули. Дългът ми е съвсем реален. Те ми дадоха пари назаем, а аз им подписах разписка. С тези пари започнах бизнеса си, а след това ги вложих в акции на компанията си. В момента тази компания е собственик на всичките ми бизнеси, включително и на този бар. В разписката беше отбелязано, че ако заемът не бъде погасен до определена дата, сумата плюс натрупаните лихви автоматично се превръща в акции. Това вече е факт, защото така и не успях да им върна парите. В момента ти притежаваш четирийсет процента от бизнеса ми, Джули. Разполагам с всички документи, които можеш да видиш, когато пожелаеш. Трябваше да ти го кажа още при първата ни среща, но бях толкова изненадан, че просто забравих. Но аз съм човек, който държи на думата си. Това, което родителите ти направиха за мен, промени живота ми. Те имат право да се възползват от наградата. По обясними причини не могат да го направят, но ти си тук. Сега всичко, което им се полага, принадлежи на теб. Вече ти казах, че държа на думата си…

Касиди млъкна и я погледна смутено. Подозрението бавно напусна лицето на Джули.

— Истина ли е всичко това? — обърна се към Роби тя.

— Проверихме историята му дума по дума. Истина е от начало до край. Ще можеш да постъпиш в колеж по свой избор, ще можеш да правиш всичко, което пожелаеш.

Очите й се върнаха върху лицето на Касиди.

— Какво означава това за теб и мен?

— Много неща — отвърна той. — Например можеш да живееш при мен. Готов съм дори да те осиновя. А можеш да живееш и в собствен дом, ако пожелаеш. Сега разполагаш с достатъчно средства, за да си потърсиш попечител, който да се грижи за финансите ти, докато навършиш осемнайсет. Всичко зависи от теб.

— Да живея при теб? — изгледа го с присвити очи тя.

— Е, това ще бъде доста относително. Аз съм много зает, но имам икономка, която се грижи за мен от дълги години. Тя пък има дъщеря на твоята възраст, с която добре ще се разбирате. Мисля, че ще се получи, но пак повтарям, че всичко зависи от теб.

— Трябва да си помисля — отвърна Джули.

— Разбира се. Разполагаш с толкова време, колкото пожелаеш.

— А защо не започнете опознаването още сега? — подхвърли Роби. — Според мен господин Касиди не се е изтупал така само за един кратък разговор. Имаш ли нещо против, Джули? Ще мина да те взема по-късно…

— Май нямам нищо против — колебливо кимна момичето.

Роби погледна Касиди и се усмихна.

— Желая ви приятно прекарване.

— Благодаря, агент Роби. Благодаря ти от сърце.

Двамата с Ванс се обърнаха и излязоха. Джули ги настигна още преди да се приближат до колата.

— Тази история е пълна нелепост! — обяви тя. — Искам да знам какво всъщност се случва!

— Казах ти истината — отвърна Роби. — Той *действително* ти е роднина. Много е обичал родителите ти. И теб ще обича по същия начин. Освен това е богат и ще ти осигури добър живот.

На лицето на Джули се появи лека усмивка.

— Ела да ме вземеш след два часа — обяви тя.

— Добре.

В ръката й се появи малък флакон.

— Паралитичният газ, който ми даде преди време — поясни тя. — Ще го задържа за всеки случай. Да не вземе да се окаже някой мръсник…

След тези думи се обърна и изчезна в бара.

— Жал ми е за онзи, който ще я накара да побеснее — промълви с уважение Ванс.

— А на мен не. Всеки получава това, което е заслужил.

Качиха се в колата.

— Мислиш ли някога да й разкажеш истината за Касиди? — погледна го тя.

— Не.

— Така и трябва.

Роби включи на скорост и потегли.

— Добре ли си? — докосна рамото му тя.

— Добре съм.

— Не ми се ще да те връщам назад, но какво искаше да каже Талал, когато…

Роби намали скоростта и се обърна да я погледне.

— Няма значение — извърна глава тя. — Значи разполагаме с два часа. Искаш ли да хапнем?

Докато се хранеха, обсъждаха някои неща, които биха могли да направят заедно. Но той почти не я слушаше. После се сбогуваха.

— Ако продължаваш да ми спасяваш живота, като нищо ще развия комплекс за малоценност — подхвърли Ванс, докато слизаше от колата.

— Около теб няма нищо малоценно, Ники — промълви той. — Ти си на първо място в списъка ми.

— Никога не съм те разбирала напълно, Роби — рече с въздишка тя. — Но винаги съм се стремяла да го направя. Не е ли глупаво?

— Мисля, че ще имаш този шанс — отвърна с лека усмивка Роби.

— Запомни си думите!

В уречения час Роби прибра Джули и я закара в апартамента, който федералните власти й бяха отпуснали за временно ползване. Той вървеше в комплект с иконом с пистолет на кръста, който приличаше на човек, способен да срита задниците на натрапници от всякакъв калибър.

— Сбогом завинаги, така ли? — попита Джули с ръка върху дръжката на вратата.

— Ти искаш ли да е така?

— А ти?

— Аз не — отвърна искрено той.

— Но не си сигурен…

— Не искам никога повече да страдаш заради мен.

— Животът е такъв, какъвто е, Уил. Просто го приемаш.

— Това е и моята философия.

— Откъде мислиш, че съм го научила? — усмихна се тя и закачливо го побутна по рамото. — Благодаря ти за всичко. Адски много ти благодаря.

— Мисля, че аз ти дължа много повече, отколкото ти на мен.

— Нека е поравно, става ли?

Момичето протегна ръце и го прегърна. Той се поколеба за миг, после го притисна в обятията си.

Джули слезе от колата и бавно тръгна към апартамента. Обърна се да му помаха, а след това запрескача стъпалата нагоре въпреки накуцващия крак.

Още си е дете, помисли си той, докато я гледаше как се отдалечава и изчезва във входа.

Беше убеден, че раните й ще зараснат. Поне физическите. А може би и душевните с течение на времето.

За себе си обаче не можеше да каже същото.

В съзнанието му се появи образът на Ани Ламбърт. Бурно и неочаквано, сякаш изстрелян от ракетна установка. Преживя всеки миг, който бяха прекарали заедно. Всяка дума, която си бяха разменили. Всяка мисъл за нещо общо помежду им, която му беше минала през главата.

Но тя се оказа убиец. Също като него. С тази разлика, че той го беше избрал по собствена воля. Докато тя не бе имала никакъв избор. Тогава кой от двамата беше по-виновен?

Джули беше права. Животът беше такъв, какъвто е — просто го приемаш. Той не предлагаше комфорт, не щадеше чувствата. Не ограничаваше болката, но и не слагаше таван на щастието.

Това бе неговият свят. Роби беше такъв, какъвто е. Не можеше да се промени. Той не беше невинен.

Хората, които преследваше, също не бяха невинни жертви.

Може би най-доброто, на което бе способен, щеше да е да защитава истински невинните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.